

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

TOMVS VIII

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

LIPSIÆ

EX OFFICINA LIBRARIA J. SOMMERI

MDCCC

Pseudosophista, seu Soloecista	375
Philopatris, seu qui docetur	415
Charidemus, five de pulchritudine	479
Nero, five de Isthmo perfodiendo	521

Δραπέταί.

Απολλων, Ζεὺς, Φιλοσοφία, Ἡρακλῆς,
Ερμῆς, Ἄνδρες, Δεσποτῆς, Ὀρφεύς,
Δραπέτης, καὶ Ὑποδίκος.

ΑΠΟΛ.

Ἀληθῇ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὥς ἐμβάλοι
τίς αὐτὸν Φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμ-
πίων, ἥδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, καὶ ἀγεννῆς
θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν
διη-

Fugitivi.

Apollo, Jupiter, Philosophia, Hercules,
Mercurius, Viri, Dominus, Orpheus,
Fugitivus, Hospes.

APOL.

Verane narrant ista, Pater, fuisse, qui in
ignem se conjiceret in celebritate Olympio-
rum, jam senem hominem, nec ignavum ad
talía portentorum artificem? Luna enim nobis
Luc. Op. T. VIII. A narra-

διηγῆτο αὐτὴ ἐωρακέναι καιόμενον λέγασα.
 ΖΕΤΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μή-
 ποτε γενέσθαι ὦφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρη-
 σὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέ-
 ναι; ΖΕΤΣ. Καὶ τῷτο μὲν ἴσως ἄλλ' ἐγὼ
 πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος
 τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποΦέρε-
 σθαι 1) ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ-
 γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπιὼν
 ὠχόμεν, ἀπολωλέιν. ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τῆ
 καπνῆ καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθα-
 νία τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμ-
 πόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ
 ἀπο-

narravit, quae ardentem se vidisse diceret.
 JUP. Vera omnino sunt, Apollo, quae uti-
 nam facta nunquam essent! APOL. Adeone
 bonus erat senex, atque indignus, qui igi-
 periret? JUP. Etiam illud forte *ita se habue-
 rit!* At ego multam me tum perferre injucun-
 ditatem memini a malo illo nidore, qualem
 sursum ferri naturale est ab affatis corporibus
 humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut
 habebam, abiissem, perieram, bene noris, a
 fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveo-
 lentia, et copia aromatum, in ture adeo mul-
 to, vix mihi oblivisci nares ac dediscere vo-
 lue-

1. ἀποΦέρεσθαι] ἀναΦέρεσθαι malit Gesner.

ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγα δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βελόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασαι ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπάνθρακωθῆναι ἐμπροσθὼν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΤΣ. Τῷτο μὲν ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτῶ ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τὰς κρατῆρας Πλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτις γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; ΖΕΤΣ. Αὐτῶ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανηγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι.

Ἄλλα

luerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

2. APOL. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbonem? JUP. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen Intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit. APOL. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene meminim...

A 2

3. Sed

Ἀλλὰ τίς αὕτη σπεδῇ πρόσσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικημένη ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τᾶνομά γε τῶν ἐπιβοᾶται σχετλιαζέουσα. Τί, ὦ θυγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῶσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐθις ἐπιβεβελυκάσι σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ ἁνύτα κατηγορηθέντα, εἶτα Φεύγεις διὰ τῆτο αὐτῆς; ΦΙΛ. Οὐδὲν τοῖσ' αὖτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεώς, ἐπήνην, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδέμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονοναχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγεις. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τᾶνο-

3. Sed quatenus ista contente ad nos accedens perturbata et lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, et nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto saeculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis? PHIL. Nihil tale, Pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudaverunt et in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adoraverunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares

τᾶνομα τᾶμὲν ὑποδύομενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ZETΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβελήν τινα ἐπιβεβλεύκασί σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ζυνηδίκηντά μοι καὶ αὐτοί. ZETΣ. Πρὸς τίνων ἔν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τῆς ιδιώτας, μήτε τῆς φιλοσόφου αἰτιᾷ; ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμιῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βᾶδισμα, ἥκῃ ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα ἐξαλμένοι ἄξιᾷσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τᾶνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλεῖται, καὶ διασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαιρος, αἰμαθίας,

liares meos et amicos esse ajunt, et nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim et ipsi injuria mecum affecti sunt. JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima,

θίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλευς,
ὑβρις ἐ μικρὰ καθ' ἡμῶν ὑπὸ τέτων, ὦ πάτερ,
ἡδικημένη πέφευγα.

ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ, ἀλλὰ
τί μάλιστ' ἡδίκηκαςί σε; ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πά-
τερ, εἰ μικρὰ. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδι-
κίας καὶ παρανομίας μεσὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ
ὑβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν,
κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ
ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλόμενος
ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικεῦντες
ἄλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θη-
ρίοις βιᾶντες ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης
γὰρ

inscitia, audacia, libidine, plena: quae non
parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater,
laesa profugi.

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua
in re maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pa-
ter, parvane sint? Tu enim cum videres saecul-
um injustitia et iniquitate plenum, quod cum
inscitia et contumelia versaretur, et ab iis per-
turbaretur; miseratus humanum genus, ab
ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praece-
peras, uti curam agerem, quo desinerent mutuis
se injuriis afficere, et vim facere, et similem
feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum
conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-
berent.

γὰρ πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττεσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θυγάτερ, καὶ αὐτῇ ὀργῇ ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτὰς, σέ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ZETΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τσιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τίνα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. Ηἷξα μὲν, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπὶ τῆς Ἑλληνας εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τῷ ἔργῳ εἶναι, τὸ βαρβάρως παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τῷτο πρῶτον ἤρξαν ἐργάσασθαι τὸ Ἑλληνικὸν δὲ

berent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, et quomodo ab inscitia affecti sunt, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.*

6: JUP. Scio multa me et talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem. et quae nunc ab illis patiaris. PHIL. Properabam, Pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis ergo interim Graecis, quos faciles ad

δὲ ἔκων ὡς ῥᾶλλον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς
 γε ὤμην, ἐνδεχόμενον τὸν χαλινὸν οἶόν τε, καὶ
 ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰν-
 δὲς 2) τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
 βίῳ, ἔχασπῳς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν
 ἐλσφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥς καὶ γένος ὀλβιον
 οἱ Βραχμῶνες τοῖς Νεχραίοις 3) καὶ Ὀξυδρά-
 καῖς ὁμοροί, ἔτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται,
 καὶ βιᾶσί γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα, τιμώμενοι
 πρὸς τῶν περιοίκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι
 παράδοξόν τινα τῷ θανάτῳ τρόπον.

ZETΣ.

subigendum putabam, et celerissime receptu-
 ros frena, et iugo submittendos: ad Indos pri-
 mum excurri, maximam orbis gentem, nec
 difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab
 elephantis mecum versarentur: adeo ut beata
 illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et
 Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam
 mihi militent, et meis ex praeceptis vivant,
 qua de causa magno in honore sunt apud
 omnes vicinos. Hi miro quodam mortis gene-
 re moriuntur.

7. JUP.

2. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita et verissima
 haec Philosophiae historia est. *du Soul.*

3. Νεχραίοις] Quenam ista gens? Quid si
 Arachosios reponas? *du Soul.*

ΖΕΥΣ. Τὰς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γὰρ τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, ἔδὲν τῷ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' ἐ μέγα τέτο· ἐναγχος γὰρ καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρῆναι, καιομένῃ τότε τῷ γέροντος. ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, ἃς εἶπην, ὅτι πολλὰς αὐτῶν ἐώρων ἀπικνύσας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνηληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτῶντες, ὥς ἐδὲ εἶδον ἐκείνον, ὅπως ἀπέθανε.

Μετά

7. JUP. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut positu *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem te quoque adfuisse tum, cum senex arderet. PHIL. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi imple-
rent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus.

A 5

8. Post

Μετὰ γὰρ τὰς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν 4) εὐθύς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ζυγυνομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησασα, εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἶτα εἰς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, ἔς καὶ προεκποσείλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτὰς, τὸν Εὐμολπον (ἐμμεμάθηκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμεν.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθῶσαν, ἔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὅλως ἀπέκλει-

8. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, et versata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divina eos docuissem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos et Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus et Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum, ut illos initiaret, Eumolpum, didicerat enim a me divina omnia; alterum, ut canendo musices ope vim adferret animis, e vestigio statim consecuta sum.

9. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane exclu-

4. Αἰθιοπίαν] Quinam ibi Philosophi memorantur? *du Soul.*

κλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλᾷσθαι, ἑπτὰ ἐκ τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγάγομένην, καὶ ἄλλων ἐκ Σάμης, καὶ ἄλλων ἐξ Ἐφέσης, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασιν.

Μεθ' ἧς τὸ σοφιστῶν Φῦλον ἐκ οἷδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, ἅτε ζηλῶν τὰ μὰ ἐς βλάβος, ἅτε κομιδῇ ἀπαῖδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἰπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ἅτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, ἅτε ἡμᾶς ἀτενέσι τῷς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τῇ ἀμβλυώττειν ἀσάφες τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἧ σκιαὴν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὦντο ἀκριβῶς πάντα

κκτα-

excluserunt. Paullatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi conciliaui, et ex Samo alium, et alium Epheso, et Abdera alium, paucos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi populus nescio quomodo adhaesit, neque aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam et mistum, inter imposturam et philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, praeter heberudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut

um-

καταγενομένηαι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος
ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγτο, αἱ κομψαί, καὶ
ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι,
καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν
ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκταν, καὶ συνίσκοντο
ἐπ' αὐτάς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ
παρεδίδοσαν πιομένας τῇ κωρείᾳ. ἔχρην μὲν ἔν
ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι
τὴν συνεχσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ
Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιπ-
πος, ἔτοι ἐπείσαν ὀλίγον ἐπιμετρεῖσθαι τῆς μο-
νῆς·

umbram forte nonnunquam videntes. At isti
accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et,
ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: com-
tulae illae, et dubitabiles, et inexpectatae re-
sponiones, et exitum non habentes labyrin-
thisque similes quæstiones.

II. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis
sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire,
ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicu-
tam biberent. Oportebat forte tum statim fu-
gere, nec amplius illorum ferre consuetudi-
nem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et
paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam,
mihi persuasere, ut paullum adhuc morae quasi
corol-

νῆς· ὡς μή ποτε ὤφελον· ἔ γάρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕσερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκκε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐσί· μικρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δαλικόν, καὶ φητικόν, ἔ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδάλευε γάρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τὰς τοιαύτας, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνὰς ἔχειν, ἢ ἔρια ξάνειν, αἷς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξ', καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείνην σρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα ταῖνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, ἔδ' ὄνομα
τὸ

corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quāam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo

τὸ ἡμέτερον ἡδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχοντα οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρῃσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβαλεῦσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσκει, ταῦτα πάντα τορᾶννίδα ἔμικρὰν ἡγᾶντο εἶναι.

Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν, ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαίρεσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχνηαι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχον ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δεξιὰ βαρὺ, καὶ ὥσπερ ἔν ἐσιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἔν σκοπεμένοις,
τὴν

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, et ut sufflarent homines illorum in dicendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia.

13. Ac discere, quaecumque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praeestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Con-
fide-

τὴν ὑσάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι
 Φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν
 ἐρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμην, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ αὐ-
 τοῖς μάλις ἀσυναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας και-
 νὰς ἐκμελετήσαντες, ὥς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνά-
 γμα ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς,
 ὅποια πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφύδια; σχηματίζῃσι,
 καὶ μετανοήμασιν αὐτὰς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆ-
 σαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῇν περιβαλ-
 λόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίς λέων καὶ
 αὐτὸς εἶναι, καὶ πᾶ τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 σεύοντες αὐτῷ.

Τὰ

fiderantibus ergo placuit ultimam ancoram,
 quam sacram appellant nautae, demittere: fir-
 mantesque *navium* in praeclara illa amentia; ad-
 vocatis insuper audacia, incitia, atque impuden-
 tia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant;
 novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim
 et in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?)
 figuram sumunt ornatumque decentem, mihi que
 quam simillimum: nimirum quale quid fecisse
 ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina cir-
 cumposita asperum rudens, leo et ipse esse postu-
 labat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi ha-
 berent.

14. No-

Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ εἰς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβῶνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τᾷ μηδέν ἐπὶ τᾷ τῷ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἀκοντος τᾷ δεσπέτα, καὶ εἰ βάλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομεῖς τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιστα ἐκ ἑτ' ἐλίγα, καὶ ὡς πρὸ τᾷ μάζα ψιλῇ. τὸ δὲ ὀψώνιον, καὶ τὰριχος, ἢ θυμὸν, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ, καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτε ἂν ἐθέλωσι δασμο-

14. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, et peram gestare suspensam, et clavam in manu habere, et clamare, vel rudere potius aut latrare, et maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in pronitu est invito etiam domino libertas, qui, si asserere audeat, fasti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque ut ante nuda puls; opsoniam non salsamentum aut thymus; sed carnes omnis generis, et vinum quodque suavissimum; et aurum a quocumque voluerint. Nem.

δασμολογεῖσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 Φασιν, ἀποκείρεσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε
 πολλὰς οἰονταί, ἢ αἰδοῖ τῷ σχήματος, ἢ δέει
 τῷ μὴ ἀκῆσαι κακῶς.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ κείνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσχε
 καταστῆσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφεῖν. ἔδὲ
 τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσαι,
 ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ ἔδὲ τὸν
 ἔλεγγον δέχονται, ἢν ἔρηταί τις ἄτωσί κοσ-
 μίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ
 ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν
 λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν
 τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί. ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν

Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent ovi-
 culas, daturusque sperant plures, vel habitus
 pudore, vel metu, ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturos cum his, qui recte philoso-
 phantur. Neque enim quisquam erit, qui judicet
 ista vel discernat, modo externa sint similia. Ne-
 que enim omnino illud probationis genus admit-
 tunt, si quis illos sic placide et sensim interroget:
 sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia,
 confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera
 illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sint

τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξιῶσι σκοπεῖν.

Τοιγαρὲν ἐμπέπλησαι πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ἐκδιεργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταύτομένων, οἱ τὸ μὲν χρησίμον ὅποσον ἔνεσι τῇ Φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκτρικόν, ἢ τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, ἔδαμῶς ἐζήλῳκασιν ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχουσιν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὅψει

ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum affectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant.

17. Vi-

Ὅψαι τοίνυν μετὰ μικρὸν, οἷα ἔσαι. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργασιῶν ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμας τὰς τέχνας ἐάσασιν, ὅταν ὀρεῶσιν σφᾶς μὲν πονεῦντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργὰς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιζντας, αἰτῶντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, καὶ ἐπανῶντας δὲ, καὶ εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνῳ βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σώματα ἐσσεῖν ἐκ τῆ ἔρανῃ.

Καὶ

17. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exhiliantes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impositores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et coelitus in ora mel influere.

Καὶ ἥττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιῶ-
 τοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ
 μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ
 δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραία ἢ γυναι-
 κὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων
 γυναῖκας ἀπάγασι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν
 Ἰλίου ἐκείνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ
 αὐτὰ. εἴτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνῶσι
 προθέμενοι, Πλάτωνός τι δῶγμα οἶοντα ποιῶν,
 καὶ εἰδότες, ὅπως ὁ ἱερός ἐκείνος ἡξία κοινὰς
 ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας.

Α

18. Ac minus in ea re mali esset, si, tales
 cum sint, nulla nos alia contumelia affice-
 rent. At isti, vehementer graves et tristes
 quantum ad externa et publica qui videantur,
 si puerum formosum, aut mulierem pulchram
 vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant,
 filere melius est. Quidam etiam suorum hospi-
 tum mulieres abducunt corrumpendas adulte-
 rio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae
 etiam philosophentur: tum communes illas
 omnibus suis familiaribus prostituunt, Plato-
 nis quoddam se placitum perficere rati, ignari,
 quo sensu divinus ille communes esse mulieres
 voluerit.

19. Quae

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ αὖ
 μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα
 ποιῶσι, πῶς οἶει κατηγορεῖντες αὐτοὶ μέθης,
 καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ Φιλαργυρίας;
 ἔδὲν γὰρ ἔτιως εὖροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὥς
 τὰς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολοκείαν
 μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στρεφθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀλη-
 θεύειν τὰς ἄλλας προτρέποντες· εἰ ἂν ἔδὲ κι-
 νῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τῷ ψεύσασθαι
 δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ
 Ἐπίκροτος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαν-
 τα πράττει. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον,
 καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ
 νεογνά.

19. Quae quidem faciant in conviviiis, et
 quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid pu-
 tas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium,
 et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita ad-
 versum alteri alterum invenies, ut sunt sermo-
 nes illorum et facta. Verbi gratia adulationi se
 inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnatho-
 nidem, aut Struthiam superare possint: vera-
 citatem commendantes aliis, nec movere lin-
 guam queant ipsi sine mendacio. Voluptas in-
 imica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re
 vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta
 bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad

υιογνά. γέλωτα γὰρ ἔμικρόν παρέχασι τοῖς
θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχεύσεως αἰτίας
ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν
χροαὶάν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παρὰφορον
δεδορκότες, καὶ ἀφρῆ, μᾶλλον δὲ ἰὼ μεσὸν
αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα.

Μὴ σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιὰρὸς ἐκεῖ-
νος ἐκχεῖται βόμβωρος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύ-
ριον, Ἡράκλεις, εἰδὲ κερκτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς
ἱκανὸς, ὥς θέρμης πριαίμην. ποτόν γάρ, ἢ
κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αἰτῶ-
σιν ἔκ ὀβολῶς, εἰδὲ δραχμαῖς ὀλίγας, ἀλλὰ
πλάτεις ὅλας. ὥς τις ἔμπορος τοσῶτον ἀπὸ
τῆ φόρτε πλήσειεν ἄν, ὅσον τέτοις φιλοσο-

Φία

irascendum, supra parvulos infantes. Quare
risum praebeant non mediocrem spectantibus,
cum a quacumque causa exarsit illis bilis, luri-
dus pallor apparet in facie, cum torvum quid-
dam et furiosum vident, et spuma, vel veneno
potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud
coenum effunditur! *Aurum*, inquit, *aut ar-*
gentum, *Mebercules*, *nec possidere digner*; *obolus*
mibi sufficit, unde lupinos emam; *potum enim fons*
praebebit aut fluvius. Paullo post non obolos pe-
tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias.
Quis ergo mercator tantum a navium comnea-
tu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum

Phi-

Φία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν
 ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορ-
 ρήψαντες ἐκείνο τὸ δύσηνον τριβώνιον, ἀγρὰς
 ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ
 παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ
 χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράττητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τῷ Ἀντισθένεος, καὶ τῷ πίδα τῷ
 Διογένης.

Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύχ-
 σιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντες εἶναι τοι-
 τές οἶόνται, καὶ μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται.
 ὥς πολλὰ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνατόν μοι γεγέ-
 νηται καὶ ἓνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν
 ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅποσον

B 4

γὰρ

Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis
 est collegerint, et viaticum sibi paraverint, ab-
 jecto illo infelici palliolo, agros interdum et
 vestimenta mollia emunt, et pueros comatos,
 et totos vicos, longum valere iussa Cratetis
 pera, et Antisthenis pallio, dolioque Dio-
 genis.

21. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 jam Philosophiam, et omnes ex eo genere esse
 arbitrantur, et me disciplinae istius nomine
 accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum
 quidem istorum potui allicere, sed illud mihi
 Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcumque

B 4

ego

γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τᾶτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δέ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὀρώσασιν ἀνεξέργασον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ κνήνυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥς ἔωρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μετελευσέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μισθὸν πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγώ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνας, ἀμέσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μασῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῶ μὲν γὰρ, ἡ τῆς σῆς δεξιᾶς, ἔδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τὸν Ἑρμῇ δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμ-

ego texo, illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

22. JUP. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a facerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui,

πέμψωμεν ἐπ' αὐτάς. ὅς, ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τὰς τε ὀρθῶς Φιλοσοφῶντας, καὶ τὰς μὴ. εἴτα τὰς μὲν ἐπαινεῖσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοῖται.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλον, ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γὰρ ἄθλον οἷα τέττον ἔμικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψης μικρὰ ἔτῳ καὶ ἀναίσχυντα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄρμενον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάρααι αὐθις τῇ Αὐγείᾳ, ἢ τέτοιοι συμπλέκασθαι. ἀπίωμεν δ' ὁμῶς.
ΦΙΛ.

qui, ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

23. JUP. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: terrium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis. HERC. Sane malim ego, Pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen. PHIL. In-

ΦΙΛ. Ἀκυσσα μὲν, ἀκολαθῆτέον δὲ κατὰ τὰ
δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ἐλίγας αὐτῶν
ἐπιτρέψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέ-
σθαι, ὧ φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα, ὅπῃ εἰσὶν,
ἢ πρόδηλον, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ. Οὐδα-
μῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφεῖσιν,
ὧ Ἑρμῇ. ἄτοι δὲ ἔδὲν Ἀττικῆς πενία δέον-
ται, ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύτ-
τεται, ἐκεῖ περ ζητητοὶ εἰσὶν ἡμῖν. ΕΡΜ.
Οὐκ ἔν ἐνθὺ τῆς Θρακῆς ἀπιτέον. ΗΡΑΚ.
Εὐ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γὰρ ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα
γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχναῖς ἐπελθὼν.
καί

vita equidem eo: sequendum tamen, prout
Parenti nostro visum est.

24. MERC. Descendamus, ut paucos certe
obteramus hodie. Quo vero eundum est, Phi-
losophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius,
in Graecia illos esse, manifestum est. PHIL.
Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte phi-
losophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus,
nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi au-
ri multum et argenti effoditur, ibi nobis quae-
rendi sunt. *MERC. Recta igitur pergendum in
Thraciam. HERC. Bene mones, et viae ego
dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia,
qui

καὶ μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα. EPM. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾷτε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἴμός ἐστι τὸ μᾶζον, ἡ καταντικτὴ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑπόπεπταμένον, πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεσηότας, ἔκ ἀμόρφου τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. EPM. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν ἐν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποτα-

qui saepe *eam regionem* obierim: et hac jam ingrediamur. MERC. Qua dicis?

25. HERC. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet. MERC. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherrima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane

ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῶ
ψαύων αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν ἔτος· ἡ δὲ
πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνη. καὶ ἡμεῖς ἤδη
πρόσγειοι, καὶ ὑποτέφελοι· ὥς ἐπιβαίνωμεν
ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' ἂν χρὴ
ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ.
Τῆτο μὲν σὺν ἡδὴ ἔργον, ὦ Ἑρμῇ, κῆρυξ γὰρ
εἶ, ὥς ἐκ ἂν φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. Οὐ-
δὲν τῆτο χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα ἐκ
ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ ἂν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε,
ἄς τινες ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.
ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες
ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς·
ἀπὸ

plane moenibus illius alludens. (Gr. *in cune eam
tangens*.) HERC. Hebrus hic est: urbs autem
Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini,
atque infra nubes, incendamus ergo, quod fe-
lix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam facien-
dum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae?
HERC. Illae ruae jam, Mercuri, partes sunt.
Praeco es, praeconium tibi faciendum est.
MERC. Hic nihil difficultatis. Verum nomina
illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic,
qui nominandi sint, et signa insuper. PHIL.
Ne ego quidem satis certo, quomodo nomenen-
tur, scio, quod cum illis minime versata sum.
Sed

ἀπὸ δ' ἔν τῆς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, ἔκ ἂν ἀμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππας, ἢ Κτησιπλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀλλὰ τίνες ἔτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ περισκοπᾷσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἰ τινας τρεῖς γόνητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα γυναῖκα ἐν χερσὶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἄρρενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπαῖ, τὰ ἡμέτερα ἔτοι ζητᾷσι. ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες· ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡνδραπο-

δισμέ-

Sed ob *habendi* eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones (*Habeones*) et Ctesippos, (*Habiequos*) aut Ctesicles (*Habiglorios*), aut Euctemonas (*Bonibabios*), aut Polyctetos (*Mulsibabios*) advoces.

27. MERC. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, et interrogare aliquid volunt. VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, et mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem. PHIL. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt. VIR. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime perse-

qui-

δισμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ 5),
καθότι καὶ ζητῶμεν αὐτὰς. τῶν δὲ ἅμα κη-
ρὺτ.

quimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scie-
tis, cur illos quaeramus: jam vero simul facia-
mus

5. εἴσεσθε δὲ κ. τ. λ.] Delati Philippos Her-
cules, Mercurius, Philosophia, incidunt
in viros quosdam, qui suos aliquot fugi-
tivos quaerunt, et ita describunt, ut agno-
scat Philosophia, esse in iis etiam illum
suum, quem interea Epictetum vocabi-
mus. Itaque *Vab*, inquit, *bi quaerunt no-*
stra, h. e. eundem hominem, quem nos
quoque. Mirantur illi, et suos esse con-
firmant. Hic opportune Mercurius (vel
ipsa adeo Philosophia) εἴσεσθε δὲ (non δὲ)
inquit: *statim scietis, καθότι* quo respectu,
quo nomine et nos illos *quaeramus*, nostros-
que esse dixerimus. *Jam modo faciamus*
praeconium! Facit deinde praeconium
Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti
(sic enim licet interim dicere) Dominus,
qui est inter illos Viros, negat se ex hoc
praeconio intelligere, suum Servum peti,
et longe illum aliter describit. Nempe
legendum puto ΔΕΣΠ. *Οὐ νοῶ, οὗτος,*
ὃ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Phi-
losoφία, quae eundem esse hominem,
illum docet. Exclamat herus, et miratur
Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri,
ipsum

εὐττωμεν εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
 τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιᾷτον,
 οἶον ἀπὸ κτημάτων, ὑπωχρον, ἐν χερσὶ κε-
 ρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ
 τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμασσον, τρα-
 χύφω-

*mus praeconium: Si quis mancipium Paphlagoni-
 cum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod
 ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem de-
 tonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, et
 palliolo induitum, iracundum, indoctum, aspera
 voce,*

ipſius comites, bonum ſucceſſum ſuae in-
 quiſitioni inde pollicentur, quod Philoſo-
 phia negotium hoc intelligat. Itaque an-
 te verba, ἀμέλει ἅπαντες ἀνευρήσομεν,
 perſonam ἈΝΔΡῶν ponendam, arbitror.
 Hanc ſententiam noſtram interpretationi
 intexere non dubitauimus, non quo libel-
 lum ita interpolare audeamus, ſine aucto-
 ritate Codicum: ſed quod ita melius in-
 telligi eum putamus. Qui Graeca poſſunt
 conferre, illis fraudi non erit haec noſtra
 licentia: quam pudenter ſumtam, uti de-
 monſtremus, ſuperest. Nempe prima duo
 elementa nominis Ἑμῆς, ΕΡ. coaluiſſe
 poſſunt cum literis εἰ, a quibus incipit εἰ-
 σεαυτοῦ. Ut ſaepeſſime literae bis ponendae
 ſemel omittuntur. Geſner.

χρύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ. 6)

ΔΕΣΠ. Νοῶ, 7) ὦ ἄνθρωπε, ὃν κηρύττεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοί, Κάνθαρος, καὶ ἐκίμα δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίσκατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ
γνα-

voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit; accedat!

28. DOM. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat,
qui

6. μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ] Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητόν, de quo dictum vel condictum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. *Gesner.*

7. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere poterit negatio Οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. ἔ νοῶ, legit librarius Δεσπ. νοῶ. *Gesner.*

γναφείω καθήμενος, ὅπόσον περιττὸν τοῖς
 ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. ΦΙΛ. Ἐκεί-
 νος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλο-
 σόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.
 ΔΕΣΠ. Ὡ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλο-
 σοφεῖν, Φησὶν, ἡμῶν δὲ πᾶσι λόγος. ἀμέλει
 ἅπαντας 8) ἀνευρήσομεν, ξυνήσιν γὰρ, ὥς Φη-
 σιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἕτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν,
 ὃ Ἑρακλῆς, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ.
 Ὁρφεὺς ἐστὶ, σύμπλῆς ἐπὶ τῆς Ἀργεῖς ἐμὸς,
 ἥδι-

qui desidens in fullonia officina detonderet,
 quidquid superfluum floccorum eminet in ve-
 stibus. PHIL. Ille ipse tuus est servus: et nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se arte
 concinnaverit. DOM. Vah audaciam! Cantha-
 rus philosophari se ait! nostri autem nulla ha-
 betur ratio. VIR. Noli curare, inveniemus
 omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, ille al-
 ter accedens, pulcher ille cum lyra? HERC.
 Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo,
 hor-

8. ἀμέλει ἅπαντας] Literae ἀν. quae Ἄνδρες
 notare debebant, mistae cum primis verbi
 ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ.
 ante εἰ. Gesner.

ἡδιστος κελευσῶν ἀπάντων. πρὸς γὰρ τὴν ὥδὴν αὐτῷ ἠκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μυσικώτατε Ὀρφεῦ, ἐκ ἐπιλέλησαι γάρ περ Ἡρακλέος. ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆς. ἀλλὰ καί-
 ρος ἀποδιδόναί τὰ μῆνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, εἶδα. ΕΡΜ. Οὐκὲν δεῖξον, ὦ παῦ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ, χρυσίον γὰρ ἔδεν, οἶμαί, δέη, σοφὸς ὢν. ΟΡΦ. Εὖ ἔφης, ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαίμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ ἐκ αὐτοῦ, ὡς μὴ κακῶς ἀκέσσειμι πρὸς αὐ-
 τῷ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τῷτο ἐκμεμελέτηκε. ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον. ΟΡΦ.

Αὕτη

hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium minime fatigabamur remigio. Salve, Orphen optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis. ORPH. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi. MERC. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim puto nihil opus habes, qui sis vir sapiens. ORPH. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, ostendero; non ipsam, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit. MERC. Ostende modo. ORPH. Haec proxima! Verum

Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίσχε. καὶ γυναικὸς ἐστὶ Φωνή,
ἐκψωδῆσης τί τῶν Ὀμήρου; ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ'
ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος [ἄνῃρ] ὁμῶς
αἰῖδαο πύλησιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ
εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκᾶν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, δὲ
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅθεν Φιλότητα
παρέσχε.

ΤΠΟΔ.

rum ego e vestigio abeo, ut illum nec vi-
deam.

30. MERC. Attende! nonne mulieris
haec vox est, Homeri verficulos recitantis?
PHIL. Sic est, per Jovem. Sed audiamus,
quid dicat:

FUG. *Hostis enim ille mihi velut atri limina*
Ditis.

Pectore quisquis amat nummos, sed idem
negat ore.

MERC. Ergo Cantharum odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se praeftabat ami-
cum.

C 2

HOSP.

ΥΠΟΔ. 9) Περὶ ἐμῶ τῷτο τὸ ἔπος, ἔ τὴν
γυναικα.

᾽Ωιχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμεν.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
δὴν δ' ἐλάφοιο,

Οὐτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, ἄτ' ἐνὶ βαλῇ,
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάρις κο-
λοιῶν

Μὰψ, αἰτὰρ ἔ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βα-
σιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῷ καταράτῃ τὰ ἔπη. 10)

ΔΡΑΠ.

HOSP. De me hic versus, cujus muliere ab-
ducta fugit, quod ipsum domum meam recepe-
ram.

FUG. *Vab vinose, canisque oculos, et pectora
cervæ,*

Expers consilii, numeri nullius in armis,

Tbersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

DOM. Verisimiliter execrandi hominis versus
cadunt.

FUG.

9. ΥΠΟΔ.] Maritum vocarunt hanc per-
sonam interpretes: non male. Est enim
ὑποδεξάμενος s. hospes Philosophorum, cui
uxorem boni viri abduxere. *Gesner.*

10. εἰκότως τοῦ καταρ. τὰ ἔπη] Puto hanc
esse verborum heri indignabundi senten-
tiam,

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση
δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνείσσει, τρίτε κυνὸς ἀγρία
ὄρμην. II)

ΤΠΟΔ. Οἷμοι γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ
κυνῶν τοσάτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ'
αὐτῶν. ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξε-
ταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς ἔτος
αὐθις

FUG. *Prima canis, media at capra, atque in
fine leaena,
Horridum olens, triplicisque canis silvestris
odorem.*

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quantum a
tot canibus perpeſſa es! Ajunt illam etiam ute-
rum ab istis ferre. MERC. Bono animo esto.
Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem,
novum ut laborem rursus habeat hic Hercules.

C 3

Ve-

riam, commode cadunt in ipsam hunc fu-
gitivum nebulonem versus, quos cantillat,
Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥα-
ψωδοῦντα, et convicia Homerica meditan-
tem Fugitivum Cynicum, quasi usurum
illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum
quoque convenirent; et quae proinde in
hunc suum inimicum ipse revera jaculatur
Lucianus. *Gesner.*

II. ὄρμην] ὀδμήν. *Gesn. bene. Reitz.*

αὐθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὥς ἐδὲν
 δεῖ κόπτειν τὴν θυμάν. ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ
 Κάνθαρε, νῦν σιωπᾷς; Φέρ' ἰδωμεν, ἅ τινά σοι
 ἢ πῆρα ἔχει, θέρμας ἴσως, ἢ ἄρτε τρύφος;
 ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίαν. ΗΡΑΚ.
 Μὴ θαυμάσης. Κυνικός γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ
 πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίπ-
 πειος ἀκριβῶς ἐστίν. τοιγαρὲν Κλεάνθην ἔκ εἰς
 μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τῆς
 πώγωνος, ἔτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ἔ Ληκυθίων ἑμὸς
 δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμενεν ἄλλος, ὦ τῆς
 γέλωτος. εἴτα τί ἔκ αὐτοῦ γένοιτο; καὶ Ληκυθίων
 Φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔτος ἀδέσπο-
 τος

Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur janua. DOM. Teneo te, Canthare!
 Nunc taces? Age videamus, quid habeat tibi
 pera? lupinos forte aut panis frustum? MERC.
 Non, ita me Jupiter: sed zonam auri. HERC.
 Noli admirari. Cynicum enim ante se fere-
 bat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri
 famelicus*) ex asse est. Itaque Cleanthen non
 ita multo post videbis. Pendebit enim a barba
 homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecy-
 thio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem
 risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur
 Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non
 habet.

τος ὑμῖν ἐσιν; ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ
 δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέ-
 ναι. ΕΡΜ. "Ὅτι τί; ΔΕΣΠ. "Ὅτι δεινῶς τῶν
 ὑποσάφρων ἐσί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνευ αὐτὸν
 ἐκάλῃμεν. ΕΡΜ. "Ἡρακλῆς ἀλεξίκακε, ἀκέρεις;
 ἔπειτα πήρα, καὶ βέκτηρον, καὶ αὐτὸς ἀπύλαβε
 τὴν γυναῖκα σύ. ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, ἐκ αὐ-
 τοῦ ἀβόοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύεσαν.
 ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον; ΥΠΟΔ. "Ἐσι τι, ὦ
 γαθε, τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτο-
 πον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς. 12)

ΔΡΑΠ.

habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus
 lubens illum manu, ut pereat, emitto. MERC.
 Quid sic? DOM. Quia de genere plane sup-
 purato est. Nomen autem ipsi dixeramus My-
 ropnum (*Unguentolens*). MERC. Depulsor ma-
 lorum Hercules, audin'? Deinde pera *sumta*,
 et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem re-
 cipe. HOSP. Minime vero! Non sane recepe-
 rim, quae librum mihi de antiquis unum ferre
 utero videatur. MERC. Quomodo librum?
 HOSP. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tri-
 caranus (*Triceps*). MERC. Non est mirum, cum
 etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

C 4

33. FUG.

12. Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς] Τριφάλης,
 ἡτος, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre,
 fae-

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ
 τῷτο. ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα
 μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχεσθαι
 παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὼ δὲ
 δὲ τάτω τὼ δραπετίσκῳ, παραδοθέντε τοῖν δε-
 σπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τῷ· τὸν μὲν ἀποπλύ-
 νειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Ληκυθίωνα·
 τὸν Μυρόπνεν δὲ αὖθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
 τὰ διεῖργωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μασιγω-
 θέντα· ἔπειτα καὶ τῷτον παραδοθῆναι τοῖς πιτ-
 τωταῖς, ὥς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶ-
 τὰ

33. FUG. Tuum est, Mercuri, judicare
 quod superest. MERC. Sic mihi placet. Istam,
 ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire
 retro ad virum in Graeciam. Duos autem
 hosce minutos fugitivos, dominis suis redditos,
 discere quae olim, alterum sordida linthea elue-
 re, Lecythionem; Myropnum vero, malva
 prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
 deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut
 pereat primum vellendus, insuper vero pice
 for-

saepius laudatum *Aibenaeco*, *Polluci*, aliis. —
 Itaque non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest,
 ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων
 εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐς, eadem
 sententia. Prius in interpretando sum se-
 cutus. *Gesner*.

τα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίτ-
τη, 13) εἶτα ἐς τὸν Αἴμον ἀναχθέντα γυμνὸν,
ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδι.
ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ἐττοτοί, παπαιπαίαξ.
ΔΕΣΠ. Τί τᾶτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ
διαλόγων; 14) ἀλλ' ἀκολέθει παρὰ τὰς πιτ-
τωτάς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρῶτερόν γε τὴν
λεοντήν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

fordida ac feminea: tum nudus abducatur in
Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in
nive. FUG. Hei malorum, vae, vae, hei,
hei, oh, oh, oh! DOM. Quid? hoc ne in-
terponis de Tragicis tuis sermonibus? sed se-
quere jam ad depilatores, leonina prius pelle
detracta, ut pro asino agnoscaris.

13. γυναικείᾳ τῇ πίττῃ] Forte eam intelli-
gemus picem, quae jam adhibita est ad
turpes usus in femina. *Gesner.*

14. τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων] Videtur ad
librum et locum ejus, quem traducit, re-
spicere, tragicis ejusmodi lamentationibus
ridiculum. *Gesner.*

Τὰ πρὸς Κρόνον.

Ιερεὺς καὶ Κρόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλισα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σέ; ΚΡΟΝ. Τῷτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὃ, τι σοὶ εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοὶ ἡδιστὸν αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ ἔκ ἂν ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν. ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλα
ἔσκεμ-

Saturnalia.

Sacerdos et Saturnus.

SACERD.

Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petutum abs te licet consequi? SAT. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC.
Quin

ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτί, καὶ πρό-
χειρα, πλῆτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν
δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆ-
σθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ
ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα
τίμια. τῶτων ἔν, ᾧ ἄρις Κρόνε, δίδε μοι,
ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς,
μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς
τῷ βίῃ.

ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; ἔ κατ' ἐμὲ τῷτο ἤτησας; ἔ
γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα ὥς μὴ ἄχθῃ,
εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶται παρὰ τῷ Διὸς,
ὅπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλί-
γον.

Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
et prompta, divitias, et aurum multum, et viro-
rum esse dominum, et mancipia habere multa,
et vestem floridam atque mollem, et argentum
et ebur, et reliqua, quaecumque pretiosa sunt.
Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam,
ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii
consequar, nec solus tota vita rerum illarum
expers maneam.

2. SAT. Vides? non petiisti quod in mea
potestate sit, nec enim tribuere talia meum est.
Itaque noli graviter ferre, si ea non consequar-
is: verum a Jove pete, cum ad illum paullo
post

γον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυνά-
 ρειαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ
 ἢ ἐκπρόθεσμος τέτρωτ' γένωμαί, ἰδιώτης εὐθύς
 εἰμι, καὶ πᾶ τῷ πολλῷ δῆμα εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ
 ταῖς ἑπτὰ σπυδαῖον μὲν καὶ 1) ἀγοραῖον διοι-
 κήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ
 μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν,
 καὶ ἄρχοντας καθίζασθαι, καὶ τὰς οἰκέτας
 εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
 μοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κε-
 Φαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ
 πρόσ-

post transferit imperium. Ego vero conditioni-
 bus quibusdam capio potestatem. Septem enim
 diebus totum mihi regnum finitur; hunc ter-
 minum egressus continuo sum privatus, et de
 promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero
 septem *diebus* ferium quidem nihil, neque pu-
 blicum negotium agere mihi licet: sed bibere,
 et inebriari, et clamare, et joculari, et alea lude-
 re, et reges *vini* constituere, et servos excipere
 convivio, et nudum canere, et tremulos plau-
 sus edere; interdum etiam in aquam frigidam
 prae-

- I. σπυδαῖον μὲν οὐδὲ] Non dubito, quin
 dederit auctor, σπυδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ
 ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut
 sexcenties, omittendae occasionem dedit.
 Gesner.

πρόσωπον. ταῦτα ἐφείταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα τὸν πλῆτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' ἔδ' ἐκείνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προχείρως. ἔγωγ' ἔν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' ἐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατενόμενος, δριμύ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τὰς ἐνοχλῶντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλέσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐνίστε καὶ συνετὰς ἀφείς, ὃ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλῆτον, μασιγίας ἢ ἀνδρογύνοις

praecipitem detrudi, fuligine picto vultu, haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum majora illa, divitias, et aurum, Jupiter, quibus visum est, distribuit.

3. SAC. Sed neque ille, Saturne, facile et promte. Equidem jam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homi-

γύνους τοῖς πλείστοις αὐτῶν· πλὴν τὰ γε σοὶ
δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐσιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, ἐδὲ παντάπασιν
εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζε-
σθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοὶ γε μικρὸν
δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν
μονάδα κυλιομένε τῷ κύβῳ, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερ-
άνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον ἀπὸ
τῷ τοιούτῳ ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ
κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαν-
το, συντριβέντες αὐτοῖς τῷ σκάφει, περὶ ἅτῳ
μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ
ἡδισον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλε δόξαί μοι ἐν τῷ
σὺμποσίῳ, καὶ διακοναμένων τὰς μὲν ἄλλας ἐς
τὸ

homines. Sed quae tu potes, scire velim, qua-
lia sint.

4. SAT. Non omnino parva illa quidem,
neque plane contemnenda, si ad vim exigantur
totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur
vincere alea, et provoluta reliquis in unionem
tessera, senionem in summo tibi semper appa-
rere. Multi enim ad satietatem usque inde
sibi pararunt viaticum, quibus propitia secun-
daque tessera annuerit: alii contra enatarunt
nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum,
tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucun-
dissime, et simul aliis canendi peritiorem videri
in convivio, et ministrantium alios incidere in
aquam,

τὸ ὕδωρ ἐμπροσθεῖν, (τῷτο γὰρ τῷπιτίμιον τῆς ἀδεξίης διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τῷθλ' ἀΦαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς, ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀξραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθεῖς γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτῷ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς ἔχι καὶ ταῦτα δαίγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα.

τῷ-

aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero et honestum victorem praedicari, et praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium; talorum victoria, ut neque ridicula tibi injungantur imperia, et imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet; alii, ut nudus saltet, et succollata tibicina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero caufferis, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia; parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate

τάτων δ' ἔν, ἃ μοι δυνατὰ δῆναί, τῶν πεττωῶν,
τῷ ἄρχειν, τῷ ἄδειν, καὶ τῶν ἃ κατηρηθμισά-
μην, θαρρύων αἴτει, ὡς ἐμῷ πρὸς ἑδὲν δεδιζομένῃ
σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριζε, τῶν μὲν
τοιχάτων ἔδδομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκείνῳ μοι ἀπό-
κριναί, ὃ μάλιστα ἐπόθην εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἰ-
πῆς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔση τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδω-
κὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίη-
μί σοι τὰ χρέα. ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρι-
νῆμαί γάρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ. ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον
ἐκείνο, εἰ ἀληθὴ ταῦτ' ἔστιν, ἃ περὶ σὲ ἀκρόομεν,
ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὲρ τῆς Ῥέας, ἐκεί-
νη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη
ἀντὶ

state mea est, de talis, de regno, canendi, et
quaecumque enumeravi, audacter pete, qui
nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

5. SAC. Sed talibus mihi, Titanum opti-
me, nihil opus est. Quin tu illud mihi re-
sponde, quod scire maxime vellem, idque
mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium
pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita
remittam. SAT. Interroga modo: respon-
debo enim, si sciam. SAC. Primo illud, vera-
ne sint ista, quae de te audimus, devorare te
solutum, quae nascerentur e Rheae, illam vero,
subducto furtim Jove, lapidem subjectum pro
puero

ἀντὶ τῆ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς
 ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πο-
 λέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων
 ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν
 ἅπαν, ὅποσον μετὰ σὲ παρετάττετο. ΚΡΟΝ.
 Εἰ μὴ ἑορτὴν, ᾧ ἔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίε-
 το, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας,
 ἔγνωσ' ἄν, ὡς ἐργίζεσθαι γὰρ ἐφεῖταί μοι, τοι-
 αῦτα ἐρωτήσας, ἐκ αἰδεσθεὶς πολὺν ἔτω καὶ
 πρεσβύτην θεόν. ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ᾧ Κρόνε,
 ἔ παρ' ἐμαυτῆ Φημί, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμη-
 ρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄν-
 θρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπισηύκασι περὶ σὲ.

ΚΡΟΝ.

puero devorandum tibi dedisse: illum vero,
 adultus cum esset, bello te victum regno ex-
 pulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia,
 quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tarta-
 rum. SAT. Heus tu, nisi festum diem age-
 remus, et inebriari licitum esset, atque male-
 dicere prout libitum dominis, disceres sane,
 irasci mihi permissum, talia qui rogaris nihil
 reveritus canum adeo et senem Deum. SAC.
 Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte in-
 terrogo: sed Hesiodus et Homerus, nolo enim
 dicere reliquos homines prope universos, haec
 de te credunt.

Luc. Op. T. VIII.

D

6. SAT.

ΚΡΟΝ. Οἶμαι γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμῶν εἰδέναι; σκόπει δὲ ἔτιω, ἔσθ' ὅσις ἄνθρωπος (ὃ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνῃεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταΦαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέσης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελΦῶ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τῆτό γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσαμε λίθον ἀντὶ βρέΦος ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τὰς ὀδόντας; ἀλλ' ἔτε ἐπολεμήσαμεν, ἔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀΦείλετο, ἐκόντος δὲ με παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκσάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ ἔτε πεπέδημαι, ἔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὀρεῖς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὅμηρος, εἰ.

ΙΕΡ.

6. SAT. Putas enim pastorem illum, jactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

7. SAC.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνέ, ἀΦῆκας τὴν ἀρχήν; ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρός ὑπὸ τῷ χρόνῳ ὢν (διὰ καὶ πεπεδησθαί με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) ἔ γάρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς ἔτῳ πολλὴν ἀδιμίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τὰς ἐπιόρκας, ἢ ἱεροσύλας, ἢ βιαίως καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην ἔν εὐ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν ἔσι τὴν ἀρχήν, αὐτοῖς εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, ἔτε ὑπὸ τῶν τάναν· τίς αἰτέντων ἐνοχλάμενον, ἔτε βροντῶντα, ἢ
ἀσρά-

7. S A C. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo per-jaros aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et juvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem pre-

ἀσφράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκάζομενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τῆτον ἡδισον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιωταῖς προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελῆσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τὰς ἀνθρώπους, οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμῷ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, καὶ σάχυνες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσσευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμηδόν, καὶ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτες. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς

cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem dejicere interdum cogerer: sed vitam hanc agerem senilem jucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Japeto et aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias: nisi quod paucos dies, ea qua dixi lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam panis, et carnes curatae, fluebat amnium instar vinum, et fontes mellis atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa bre-

τῆς ὀλιγοχρονίᾳ ταύτης δυναθείας, καὶ διὰ τῶ-
το ἅπανταχῇ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ
ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δέλοις, καὶ ἐλευθερίαις. ἔδειξ
γὰρ ἐπ' ἐμᾶ δῆλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τῶτα εἰκαζον
εἰς τὰς δέλας καὶ πεδοτρίβας Φιλάκθρων ἐκ
τῶ μυθῶ ἐκείνῃ ποιεῖν σε τιμῶντα τὰς τὰ
ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δαλεῦντα,
μεμνημένον τῆς πέδης. ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ
τὰ τοιαῦτα ληρῶν; ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύ-
σομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τῶτο ἀποκρίναί, τὸ
πεπτεῦειν σὺνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σᾶ ἀνθρώ-
ποις; ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, ἔ μὴν περὶ ταλάν-
των γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ
καρῶν

brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus
ubique et cantus, et lusus, et aequalitas inter
servos pariter ac liberos: neque enim me re-
rum potiente servus quisquam erat.

8. SAC. Ego vero, Saturne, conjiciebam,
illam te in servos et compedum tritores huma-
nitatem ex ista fabula exercere, qui honorem
habeas sortis tuæ hominibus, tanquam ipse
quoque serviens et memor compedis. SAT.
Non definis nempe nugari talia? SAC. Bene
mones, et definam. Verum hoc adhuc mihi re-
sponde. Alea ludere an consuetum erat etiam
his, qui sub te vivebant? SAT. Omnino: sed
non de talentis et denis drachmarum millibus,

καρύων τὸ μέγιστον, ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν αἰεὶ ἄσιτον ἔντα μόνον τῶν ἄλλων. IEP. Εὐγε ἐκεῖνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττειον, αὐτοὶ ὀλόχρευσοι ὄντες; ὡς εἶπαγε καὶ μεταξύ λέγοντός σε, τοιοῦνδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τᾶν βίον ἀγαγὼν, εἰδείξει τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; δισσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἷδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῦτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τῶ μᾶλλον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλας ἑκάστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε ἔδδ' ἐορτάζοντες ἔξω τῶ φιλοκερδῆς εἰσιν, ἀλλὰ
 πρόσ-

ut apud vos; sed summum de nucibus; ne doleret victo, nec ploraret, et solus semper cibo se abstineret. SAC. Bene illi quidem, de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, et Orpheum Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quae-

πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν· εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λησεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τὰς Φίλας· οἱ δὲ σοί τε λοιδορεῖνται, ἔδεν δέον, καὶ τὰς κύβας συντρίβασιν, ἀναστις ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιᾶσιν.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἀβρός ἔτω θεὸς ὧν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτρεπέςατον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ ἔδεν ἔτι, ὃ εἰ πέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύε, 2) καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ

quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex, electa injucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, et Boreas multus, et nihil non concrevit glacie, et arbores ficcae ac nudae, destitu-

D 4

tae-

2. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους] Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non concrevis gelu. sed pro ἔτι malletm εἶσι. Graevius.

καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἄπλη-
 θηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικευφόντες, ὥσ-
 περ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον
 οἱ πολλοὶ, τὴνικαῦτα ἐορτάζεις; ἐ γὰρ πρεσβυ-
 τικός γε ὁ καιρὸς, ἐδὲ ἐπιτήδσιος τρυφῶσαι.
 ΚΡΟΝ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ὦ ἄτος, ἥδη πί-
 νειν δεόν. παρέρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς
 ἐκ ὀλίγον, ἐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσ-
 φιλοσοφῶν. ὥς τε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώ-
 μεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευ-
 θερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρ-
 χαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν,
 καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. ἔτω γὰρ ἂν τὴν πα-
 ροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ Φησι, παλὶμπαιδας
 τὰς

taeque foliis, et prata informia, ac sine flori-
 bus, et contracti homines instar valde fenum,
 ad focum plerique sunt, tum festos dies agis?
 Nec enim vel senibus illud tempus vel deli-
 cate viventibus commodum. SAT. Multa, mi
 homo, me interrogas, cum jam bibendum esset.
 Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei
 non parvum, ista non necessaria mecum phi-
 losophando. Itaque jam ista omitte: epulemur
 nunc et plaudamus, et libertate jam fruamur,
 deinde ludamus alea de nucibus more veteri,
 et reges constituamus, illisque obsequamur:
 sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis
 pueros senes ait fieri. SAC. Sed utinam sitiens
 bibe-

τὰς γέροντας γίγνεσθαι. ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναι-
το διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀλέ-
γεις ἡδῶ. ὥς πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέρισαι
καὶ τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς
βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνεχσίαν, ἅτε αὐτὸς
ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω,
παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπα-
κῆσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

bibere non possit! si cui jucunda non sunt,
quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad
prima illa respondisti. Et placet mihi descri-
ptum in libro hunc nostrum sermonem, cum
quae interrogavi ego, tum quae tu propitius
respondisti, legendum offerre, quotquot ami-
corum nostrorum percipere tuos sermones me-
rentur.

Κρονοσόλων.

Τὰδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης
 τῷ Κρόνῳ, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν.
 ἃ μὲν τὰς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις
 ἐπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας καὶ εὖ οἶδ',
 ὅτι ἐμμενέσι καὶ κείνοι τοῖς νόμοις, ἣ αὐτίκα
 ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ κατὰ τῶν
 ἀπειθόντων μεγάλα ὤρισα. ὑμεῖς δέ, ὦ πλά-
 σιοι, ὁρᾶτε, ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κέσητε τῶνδε τῶν προσηγμάτων. ὥς ὅσις ἂν
 ἔτω μὴ ποιήσῃ, ἴσω ἔτος, ἐκ ἐμῶ νομοθέτε
 ἀμε-

Cronosolon s. Legislator Saturnalium
 (q. d. Saturnifolon.)

Haec edicit Cronosolon, Sacerdos Saturni et
 Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius
 dies pertinent, legislator. Quae pauperibus
 facienda sint, ea in alio descripta libro ad illos
 jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque
 meis obtemperaturos legibus, aut statim futu-
 ros poenis obnoxios, quae contra inobsequen-
 tes magnae sane statutae sunt. Vos autem, di-
 vites, videte, ne legem violetis, neque negli-
 genter haec imperia audiat. Nam quicumque
 ita

ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ἔς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἕναρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρῶτον ἐγρηγορότι ἐναργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ καὶ πεδότης, καὶ αὐχμῆ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρέντων ποιητῶν παραδεχάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰ δ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφήν μὲν τοιόσδε ὥφθη μοι· καὶ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γάρ με σκυθρατὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν
 δυσχε-

ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatu. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat et validus, et paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est.

II. Nempe videns me severo vultu et cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, et graviter

δυσχεραίνοιμι, ἔ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορέας πολὺς, καὶ κρύεσθαι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἤκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζέσης, εἰρων τὰς μὲν ἄλλας παρασκευαζομένας, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῆσονται, ἐμαυτῷ δὲ ἔ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπισθεν, καὶ τῷ ὡτός με λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσειμάζειν 3) εἶωθε, τί ταῦτα, εἴη, ὦ Κρονοσόλων,

viter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet,

3. προσειμάζειν] Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν. *du Soul.* Fateor *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem, legendum προσπαίζειν *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placeat προσπελάζειν *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. *Gesner.*

σόλων, ἀνιωμένω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτῃς μὲν καὶ μιαρὰς ἀνθρώπους ὑπερπλετᾶντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' ἔδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσῃαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, ἔρᾳδιον ἀλλάττειν, ὅπόσα ἐκ Κλωθῆς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δὲ ἐς τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. "Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτὰς οἱ πλεῖστοι ἐορτάζοιεν,

κοι-

solet; *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum sacerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorem multi, in penuria et rerum omnium desperatione versentur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Cloibone et Parcis aliis vobis eveniunt, quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, et leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis*

κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδα, ἔφην.

Ἐγὼ, ἥ δ' ὅς, διδάξομαί σε καὶ τα ἀρχαίμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπισάμην, καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι, ἦν μὴ τῆτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἶην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τὰς δὲ πλασίστας μὴ εὐνεχίζων, ὅπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βᾶκῃλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπεύλησεν. ὥς κελῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τὰς θεσμὰς.

Νομοι

vobis sua imperant. Sed non novi, inquam
ego.

12. *Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint; tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coelum exsecuerim, bosce divites autem quotquot leges violaverint non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri colligant cum tibiis et cymbalis! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse!*

Legum

* Νόμοι πρώτοι.

Μηδένα μηδέν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον
πράττειν ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιάν,
καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὁποιοὶ μόνοι
καὶ πεμματαργοί, ἐνεργοὶ ἔσωσαν. ἰσοτιμία
πᾶσιν ἔσω, καὶ δάλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πέ-
νησι, καὶ πλεσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν
ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέσω. λογισμὰς παρὰ τῶν
ἐπιμελημένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τῷτο
ἐξέσω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξε-
ταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ, μηδὲ
γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ
ἐπι-

Legum caput primum.

13. Ne quis neque forense quidquam, ne-
que privatum negotium intra festos dies agito,
nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem
pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunt.
Aequali jure omnes sunt et servi et liberi,
et pauperes et divites: irasci, aut indignari,
aut comminari nemini liceat. Rationes rerum
curae alicujus creditarum exigere Saturnali-
bus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut
vestem dinumerato, neque scribito per dies
festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut
orationem meditator vel habeat, nisi urbanam
forte

ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀζειῖσθαι, καὶ Φαιδροί, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

Νόμοι δεύτεροι.

Πρὸ πολλῆς τῆς ἐορτῆς, οἱ πλείστοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἐκάστω τῶν φίλων τῆνομα, ἔχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἑτοιμον, ἕσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς ἄσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτὰς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων ἐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔσω· τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς, καθ' ἄρσιον μὲν τι περιφερῆσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ Φιλοκρεδία, καὶ ὅσα
τοι-

forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

Legum caput alterum.

14. Diu ante solenne in tabella scribent nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo ejiciuntur, et avaritia, et
lucri

τοιαῦτα ἄλλα σὺνρικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν.
ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται,
θυόντων Διὶ πλατοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ
Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην
ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν
ἐκείνο πινάκιον.

Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστω,
πρὶν ἡλίον δύναι, πεμπόντων τοῖς Φίλοις. οἱ
δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττά-
ρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύ-
ται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμματίαν ὃ, τι τὸ
πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφότεροι ὑπο-
πτεύοιεν τὰς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέ-
ται, μίαν κύλικα ἑκάστος πίνοντες, ἀποτρεχόν-
των

lucris cupiditas et quae sunt reliqua plerisque
illorum familiaria. Cum vero munditias fece-
rint, sacrificando divitiarum datori Jovi, et lar-
gitori Mercurio, et magnifico Apollini. Deinde
sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-
viarium.

15. Distributione autem ex dignitate cu-
jusque instituta ante solem occasum amicis mit-
tant. Qui vero deferunt, ne plures sint tri-
bus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum
jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid
sit quod mittatur, et quantum, ne ambo suspe-
ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro,
uno quisque calice epoto recurrant: plus ne

Luc. Op. T. VIII.

E

postu-

των ἀπαιτάντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαι-
 δευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον
 γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγό-
 1 μενα, ὡς μετρίωτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔσω. ἐπα-
 χθές δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπισελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλάσιος πλάσιω μη-
 δὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐξιάτω Κρονίοις ὁ πλάσιος
 τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχει-
 ρθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια
 εἰσίστω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ· εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν,
 δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω καὶ
 κῆνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλάσιοι καὶ χρεῖα ὑπὲρ
 τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ
 τινες ἂν καὶ τᾶτο ὀφείλοντες, καλαβαλέῃν μὴ
 ἔχω-

postulent. Eruditio dupla mittuntur omnia:
 aequum enim, illos esse duplicarios. Quae
 simul cum donis nunciantur, quam moderatissi-
 ma sunt et paucissima: odiosum autem nemo
 quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur
 laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec
 convivio sui ordinis hominem dives excipito.
 Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil fervator; neque poenitentia muneris sub-
 eat. Si quis superiore anno absens ea re ex-
 pers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito.
 Aes etiam alienum divites pro amicis pauperi-
 bus solvunto, atque habitationis mercedem, si
 qui eorum hanc etiam debitam solvere non pos-

ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλῆς μελέτης αὐταῖς εἰδέναι, ὅτε μάλιστα δέονται.

Ἀπέσω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκίτω· οἶνε ἀμφορεύς, ἢ λαγῶς, ἢ ἔρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκίτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεᾶς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλεσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημιον, καὶ συμποτικὸν ἢ, ἢ αὐτῆς σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τῷ λαμβανέτῳ ὁ πλεσίος πάνυ Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ ἀπόδηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴσω τῇ τῆς ἄρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, καὶν πέμψῃ
ἔσα

possint. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecumque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, et acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat falsis se minis obnoxium, etiamsi quan-

ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν σεφάνης, οἱ δὲ λιβανωτῆ χόνδρες πεμπόντων. ἦν δὲ πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλασίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔσω δημοσίον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τῆ Κρένῃ· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστέραιαν πληγὰς παρὰ τῆ πλασίᾳ λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐλάττης διακοσίῳ καὶ πεντήκοντα.

Νόμοι Συμποτικοί.

Λέεσθαι μὲν, ὅποταν τὸ χοιχεῖον ἐξάπην 4)
ἤ, τὰ δὲ πρὸ τῆ λατρῆς, κάρυα, καὶ πεσσοὶ
ἔσω-

tum oportebat miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti, quod missum erit publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

Leges Convivales.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt et
tali.

4. τὸ χοιχεῖον ἐξάπουν] Quid sit χοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus 6, 44. Τῇ σκιᾷ δ' ἔτε-

ἔωσαν. κατακείσθω ὅπῃ ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλῆτος, ὀλίγον συντελείτω εἰς προνομήν. 5) οἶνε τῷ αὐτῷ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔσω πρόφασις τῷ πλεσίῳ, ἢ σομάχῃ ἢ κεφαλῇ ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τῷ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἵτον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν· ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ παρὰ πεμπέτωσαν, ἔς' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ
 μέν

tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad jus prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque, quoad ipsis videtur, praetermittant *ac differant* quae ferenda sunt. Neque

E 3

huic

ἔτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἢν καὶ σοιχειῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, σοιχειῖον est. *Gesner.*

5. προνομήν] Mallet *προνομίαν*, praerogativam, cum Pell. quam προνομήν, praedam, pabulationem. Reitz.

μὲν μεγάλη, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω·
μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συρὸς, ἀλλ'
ισότης ἐπὶ πᾶσιν.

Οἰνοχόος ὁξὺ δεδοικέτω ἐκ περιωπῆς ἐς
ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ'
ὁξύτερον ἐπακκέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ
ἐξέσω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν. πάν-
τες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόν-
τες τῷ πλάσι. μηδὲ ἐπ'ἀναγκας ἔσω πίνειν, ἣν
τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχη-
σὴν, μήτε κιθαρῖσιν, αὐτὰς ἄγειν ἄρτι μανθά-
νοντα ἐξέσω. ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ
μέτρον ἔσω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν
ἐπὶ

huic magna, alii vero oppido parva apponun-
tor, neque uni femur, alteri vero maxilla
fuis: sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernito *velut* de spe-
cula in unumquemque, et minus in dominum:
et acutius etiam audito. Sunt variis generis
calices. Jus esto propinare, si quis velit, ami-
citiae poculum. Propinanto omnes omnibus, si
voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut
citharistam tironem in convivium ne adducito.
Dicti jocosus, si quis velit, jus esto: modus, quod
nemini doleat. Super omnia alea de nucibus
lu-

ἐπὶ καρύων 6) ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑσεραίαν ἔσω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὅπότεν βέλῃται. ἐπὰν δὲ τὰς οἰκίας οἱ πλεῖστοι εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ. τὰς νόμους τῆς ἑκάστον τῶν πλεσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκὴν σῆλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἐς' ἃν αὕτη ἡ σῆλη μένῃ, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν εἶδέν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσσονται.

ludanto: si quis pecuniam luferit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quam diu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

* 6. ἐπὶ καρύων] An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; Reitz.

Επισολαὶ Κρονικαί.

Εγὼ Κρόνῳ χαίρειν.

Εγγεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τῆτο προσθεῖς (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν ἡμῶν ὑπερπλετεῖν, καὶ τρυφᾶν, ἃ κοινωνῶντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεξέροις, τὰς δὲ λιμῶ διαφθείρεσθαι καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεσώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε ἔδεν ἀντεπέ-
σει.

Epistolae Saturnales.

Ego Saturno salutem.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denunciasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero
nihil

σειλας, ἡγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνησαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄρισε Κρένε, τὸ ἀνισον τῆτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὥς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, 7) ὥς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐνόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλᾷ βεβηκῶτα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάτα· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔσω. εἰ τοίνυν βαδίζοι
ἔτως

nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decibat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positus, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici: alter vero *ejus* pes
E 5 discal-

7. μύρμηξ ἢ κάμηλος] Proverbialiter adhibetur de rebus maxime inaequalibus. Lucianus noster, sive Pauper hoc ait, Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους putes: tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. *Sensius.*

ἔτως ἔχων, ὁρᾷς, ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι
 μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ'
 ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσῆτον καὶ τῷ
 βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι
 ἐμβάτας, τῆς τύχης χρηγέσης, ἐντραγωδῶσιν
 ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ περὶ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν,
 δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χειρόν αὐτῶν ὑπο-
 κρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνε-
 σκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις.

Καίτοι ἀπὲς τῶν ποίητῶν λεγόντων, ὡς
 τὸ παλαιόν, ἔ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 πράγματα, σὲ ἔτι μοναρχέοντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ
 ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ,
 δειπνον ἑτοιμον ἐκάζω ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ
 μὲν

discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur,
 vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, mo-
 do humilis, prout hoc vel illo pede procedat.
 Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii
 induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico
 nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus
 et humi ingredimur, qui possemus, bene noris,
 non deterius illis agere, et gradum grandire, si
 quis nos etiam similiter atque illos instruat.

20. Quamquam audio poëtas dicere, olim
 non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum
 potiente: sed tellurem sine semine atque ara-
 tro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad
 satietatem usque epulas. Fluvios autem vino par-

μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρρεον.
 τὸ δὲ μέγιστον, αὐτὰς ἐκείνας Φασὶ τὰς ἀνθρώ-
 πους χρυσὸς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν
 αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μό-
 λιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴ τι καὶ τέ-
 τε ἀτιμότερόν ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς
 πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχαν-
 νία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γέ-
 νοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πα-
 ρὰ γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἠνωμέθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλεσίους
 ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ το-
 σᾶτον μὲν χρυσόν, τοσᾶτον δὲ ἄργυρον ἐγκλει-
 σάμενοι, ἐσθ' ἤτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα
 δὲ,

partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui
 melle. Quod vero maximum, illos ipsos ho-
 mines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero
 nec omnino ad illos accessisse. At nos contra
 ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito,
 aut si quid illo vilius: victus autem cum labore
 plerisque contingit: caeterum paupertas, et
 consilii inopia, et desperatio, et illud *bei mihi!*
 et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud
 nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea
 indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in
 tanta esse felicitate videremus: qui tantum
 cum aurum, atque argentum incluserint, vestes
 autem quot? habeant, mancipiaque et currus,
 et

δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίαι, καὶ ἀγροί· πάν-
πολλα δὲ ταῦτα ἔκαστα κεκτημένοι, ἔχ' ὅπως ἔ-
μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ἐδὲ προσβλέ-
πειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι.

Ταῦτα ἡμᾶς μάλις ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε,
καὶ ἀφόρητον ἡγάμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν μὲν ἐφ'
ἀλκρυγίδων κατακείμενον, τοσέτοις ἀγαθοῖς ἐν-
τρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων
εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ
τὰς ὁμοίαις, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσ-
σαρες γένοιτο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γᾶν ἢ ἀλφί-
των ἐμπεπλησμένοι καθεῦδεν, κάρδαμον, ἢ θύ-
μον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα,
ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν εἰς τὸ ἴσο-
δίαι-

et vicos totos, et agros, et magnam quidem vim
singulorum possideant; tantum abest, ut eorum
quidquam nobis impertiant, ut neque adspice-
re de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praesertim, Saturne, angunt,
et intolerabile arbitramur; istum quidem ja-
centem in purpura tot in bonis delicias agere
ructantem, et beatum praedicari a familiari-
bus, perpetuosque dies festos agere: me vero
ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam et
in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
ut pane certe aut pulte oppleri, adhibito na-
sturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubi-
tum queamus. Aut igitur haec immuta, Sa-
turne,

δίαιτον, ἢ τὸ ὕσατον, αὐτὰς γε ἐκείνας κελεύειν
 τὰς πλεσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσέτων, χρυσίᾱ χοίνικά
 γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων,
 ὅσα καὶν ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, καὶ ἂν αὐτὰς
 ἀνιάσεις· ταῦτα γὰρ πάντως ἀπολλύμενα, καὶ
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δύναι πε-
 ριβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσαις,
 εὐρώτι πολλῷ κατασαπῆναι.

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσ-
 ταρας, ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμ-
 βάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δει-
 πνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης με-
 τέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι
 τῶν

turne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod
 extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne
 soli fruantur bonis illis, sed de tot modis auri
 choenicem certe in nos omnes spargant: de
 vestibus autem tantum, quantum a tinea si
 corrodat, aegre non ferant; haec ergo omni-
 no peritura, et corrumpenda a tempore, nobis
 uti dent induenda potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.

22. Verum etiam coena excipere illos *jube*
 assumptos modo quatuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti modo coenarum, sed
 populari magis ratione, ut ex aequo participes
 sint universi; nec alter quidem obsoniis se in-
 gurgi-

τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἶκόν τιν περιμένειν ἐς ὧτά,
 ἔς' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμῶν δὲ ἐλθόν-
 τα, ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν
 χεῖρα, παρακρίβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λο-
 πάδα, ἢ ὅσῃ ἐστὶ τῷ πλακῆντος τὸ λοιπόν· μηδὲ
 ἐσκομισθῆναι ὅς σὺς, διανέμονται, τῷ μὲν δεσπό-
 τη παρατιθεῖναι τὸ ἡμίτομον ἔλον σὺν τῇ κεφα-
 λῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅς αὖ φέρειν ἐγκεκαλυμμένα.
 στροφιπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμένειν,
 ἔς' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ
 ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖν, καὶ ἀναδέναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμέναν, ὥσπερ τῷ δεσ-
 πότῃ· καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπό-
 ταις ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ πᾶς γὰρ γεγυ-
 ρῶται

gurgitet, inanente servo atque adstante, donec
 ille edere non amplius possit; ad nos vero cum
 venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis
 manum injicere, praetereat, ostensa modo pa-
 tina, aut quantum est placentaе reliquum; ne-
 que ut illato porco carptor hero quidem appo-
 nat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero
 involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos jube*
 pocillatoribus, ne expectent, dum septies bibe-
 re unusquisque nostrum postulaverit; sed cum
 semel jusserit, infundere statim, et tradere,
 non minus quam hero, magnum plenumque
 calicem. Vinum vero ipsum convivis omni-
 bus unum idemque esse *impera*; ubi enim scri-
 ptam

Φθαι τῷτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθρομίῃ με-
θυσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τῷ γλεύκες διαγρήγνυ-
σθαι τὴν γαστέρα;

Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακοσμήσης,
ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορ-
τὴν ἔση πεποικηώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορτα-
ζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδέμεθα, εὐχόμενοι, ἐπει-
δὲν λησάμενοι ἦκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς
ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μά-
γειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμε-
νον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν
ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρεισπεσῶσαν τὸν τε ἄλ-
λанта ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν
ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τῷ πλακῆντος τὸ ἥμισυ
τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάνια

μετα-

ptam esse illam legem, ut alter vino odorato
inebrietur, mihi autem a musto rumpatur
venter?

23. Haec si correxeris, Saturne, tum de-
mum, ut vita vita sit, et festi dies sint festi, ef-
feceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos
vero sedebimus vota facientes, ut, cum e bal-
neo redeant, puer everfam illis fregerit ampho-
ram; coquus autem nidore jus corruperit, et
aliud agens pisculentam muriam infuderit len-
ticulae; ut irrepens canis totum farciinen, oc-
cupatis alia ipse re coquus, dimidiamque placen-
tam devoraverit. Aper vero atque cervus, et
por-

μεταξὺ ὀπτῶμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν ὅπερ Ὀμη-
ρος περὶ τῶν ἡλίας βοῶν Φησι· μᾶλλον δὲ μὴ
ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαντα Φεύγειν εἰς
τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνεις δὲ τὰς
παχείας, καί τοι ἀπτέρους ἤδη ἔσας, καὶ ἐσκευασ-
μένους, ἀναπταμένους οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὥς
μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλις αὐτὰς ἀνίσσεις, τὸ μὲν χρυ-
σίον μύρμηκας τινάς, οἷας τὰς Ἰνδικὰς, ἀνορύτ-
τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ εἰς
τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ 8) ὀλιγωρίᾳ τῶν
ἐπιμε-

porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei,
quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non
repant modo, sed exsiliences in montem ipsis
cum veribus aufugiant: gallinae autem sagi-
natae, licet vulsis jam pennis apparatus, evo-
lantes ipsae quoque discedant, ne soli illis
fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis fue-
rit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, ef-
fossos thesauros noctu in publicum efferant:
atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum
cribri

8. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ] Illud οἱ non satis hic
commode locum habere videtur, cum plu-
rium numerum postulet orationis series.
Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι,
τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen
ab

ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ
τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγῆνης θυννευτικῆς
μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὰς ὠραίους
καὶ κομήτας, ἔς Ῥακίνθας, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρ-
κίσσας ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντες σφίσι τὸ
ἐκπωμα, φαλακρὰς γίνεσθαι, ὑποῤῥέξεσθαι τῆς
κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν
ταῖς κωμωδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς
κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντῆν τὸ
μεταξὺ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ
πλείω τέτων εὐξαίμεθ' αὖν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ
ἄγαν Φίλαυτον τῆτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλα-
τεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

cribri instar perforata fit ab optimis muribus,
ne quid a reti thunnis capiendis differant; at-
que ut pueri illorum pulchri et comati, quos
Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appel-
lant, dum poculum illis porrigit, coma de-
fluente calvescant, et barba crescat iis acuta,
quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque
in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementer-
que pungens, interjectis partibus levibus atque
nudis. Haec, et his plura vota faciemus, si no-
luerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore,
in commune esse divites, et mediocria nobis
impertiri.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia,
vel figura, ut *οἱ* ponatur pro σφίσι vel
αὐτοῖς, per distributionem. *Gesner.*

Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιατάτῳ χαίρειν.

Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ ἔστος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπισέλλων, καὶ ἀναδασμόν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρεα ἂν εἴη, τῷ νῦν ἀρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] 9) τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖ-

Saturnus mihi suo carissimo sal.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, et bonorum divisionem me jubeas instituere? At illud alterius opus fuerit, ejus, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Jovis autem curam maxime per-

9. εἰς ὢν] Merito *Ed. Florentina* haec omittit, misere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interposito. possem quidem conjicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destitui, scil. regnare. Sed non satis certo, ideo uncis illa suspecta verba seclusi. *Reisz.*

λεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεπτῶν,
καὶ κρότῃ, καὶ ὠδῇ, καὶ μέθῃ, καὶ τᾷτο καὶ
πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ. ὥς περὶ τῶν μειζόνων, ἃ
Φῆς, ἀΦελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ
πένεσθαι, ἢ πλατεῖν ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρη-
ματίσειεν ὑμῖν. εἰ δὲ τι τῶν ἐκ τῆς ἐορτῆς ἀδι-
κοιτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν.
καὶ ἐπισέλῳ δὲ τοῖς πλασίοις περὶ τῶν δει-
πνῶν, καὶ τῷ χοίνικος τῷ χρυσίῳ, καὶ τῶν ἐσθή-
των, ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἐορτήν. δι-
καιὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς
Φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκείνοι πρὸς ταῦτα
ἔχωσι λέγειν.

Τὸ

pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* in-
tra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem
fere contineri, idque septem non amplius die-
bus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de
auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pau-
peres sint omnes aut divites; Jupiter vobis re-
spondeat. Si quis vero in iis, quae ad solenni-
tatem pertinent, per injuriam aut avaritiam
aliquid designet, meum fuerit iudicium. Ac
scribo ad divites epistolam de coenis, de choe-
nice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solen-
nis causa aliquid mittant; justa enim ista, et
digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid ha-
bent illi, quod cum ratione contra dicant.

Τὸ δὲ ἅλον, ἴτε οἱ πάντες ὑμεῖς ἐξηπατη-
 μένοι, καὶ ἐκ ὀρεῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλα-
 σίων, εἴ γε πανευδαίμονες αὐτὰς οἴσασθε εἶναι,
 καὶ μόνες ἡδύνην τινὰ βιών τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν
 τε πολυτελεῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύουσιν οἶνον
 ἡδύς, καὶ παιεῖν ὠκυόεις, καὶ γυμνάζειν ὀμι-
 λαῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάντων
 ἀγνοεῖτε ὅποιόν ἐστιν. αἱ γὰρ Φραντίδες αἱ
 περὶ τὰς τῶν ἡμετέρων ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν
 ἑκάστης, μή τι ἐοικετόμος βλαβεύσας, ἢ ὑπε-
 λόμενος λάθῃ, μή ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μή ὁ αἶσος
 φθαρῇ, καὶ 10) ἢ ὁ λαγῆς ἐφέληται τὰ ἐπι-
 κώμα-

26. In universum autem scitote, pauperes,
 falli vos, neque recte de divitibus sentire, si
 undique beatos illos putatis, et suavem vitam
 solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet,
 et dulci vino inebriari, et cum pueris formosis
 atque mulieribus esse, et vestimentis uti molli-
 bus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Cu-
 rae etenim de hisce non parvae. Sed opus est
 invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus
 dispensator vel stupore perdat, vel fraude sub-
 ducat, ne acescat vinum, ne curculionem creet
 frumentum, aut pocula larro auferat, ne dela-
 tori-

10. Φθαρῇ, καὶ] Alibi hoc verbum non inve-
 nio, Φθαρῇ, quidem ap. Steph. in Ap-
 pend. Sed ideo vulgatum Luciani non reji-

τῶματα, μὴ πισεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος,
λέγῃσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλει. ταῦτα δὲ πᾶν-
τα ἔδῃ τὸ πολλοῦ ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων
αὐτῆς. εἰ γὰρ ἠπίσασθε τὰς φάβας, καὶ τὰς
μερίμνας, ἃς ἔχουσιν, πᾶν ἂν ἡμῖν φευκτὸν ὁ
πλεῖστος ἔδοξεν.

Ἐπεῖτοι οἷσι με αὐτὸν ἔτιω ἂν ποτε κορυ-
βαιντίασῃ, ὥς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλετεῖν, καὶ βα-
σιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παρεχωρήσαντα
ἀλ-

toribus credat populus, tyrannidem ab ipso
affectari, dicentibus. Haec verò omnia vix una
de multis particula molestiarum, quae illos
premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos
habent, et curas, fugiendae omnino vobis vi-
deantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsum me ita insanire
unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent
divitiae, et imperium, relicta illa concedam

F 3

aliis,

reicio, nec tamen dicere habeo, num a
ζῆω vivo, adeoque quod vermibus quasi
vivat: an a ζῆω σωτο fit derivandum,
utrumque enim aptum. Verum quia tum
φθαρτός ποτὶς formaret, et supra etiam
ἐκωλύειν ζῆας vermibus fovens, habui-
mus, ita et hic forsitan φθαρτός scriben-
dum. Reint.

ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι
ὑπ' ἄλλω ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
εἰδὼς, καὶ τοῖς πλεσίοις καὶ ἄρχεσι προσεῖναι
ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν.

Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτρνίω πρὸς μέ, ὡς τὰς μὲν
συῶν καὶ πλακέντων ἐμφορεμένους, ὑμᾶς δὲ κάρ-
δαμαν, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρῶγοντας ἐν
τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐσι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ
παρὸν, ἡδὺ καὶ ἐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν
ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ
πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν ἔτε κακηβρεχῆντες ἀνα-
σαιήτ' ἂν ἐς τὴν ὑπεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ
τῆς μέθης, ἔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσ-
ῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ
τῶτων

aliis, desideam ipse privatus, et sub alterius
imperio vivam. Sed cum scirem multa illa,
quae adeste divitibus atque imperantibus ne-
cesse est, dimisi, nec poenitet, imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus
es, illos apris ingurgitare se et placentis, vos
nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies
festos arrodere; quale sit, vide. In praesens
enim suave utrumque, et minime forte mole-
stum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur,
in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim*
vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem ca-
pite postridie surgatis, neque ventre nimis re-
ferro tetrum vaporem eructetis. At illi, cum
istum

τάτων τε ἀπολαύσει, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός,
 ἢ παισίν, ἢ γυναῖξιν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ
 συναναφυρέντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 ὕδερρον, ἢ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολ-
 λῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι
 δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νε-
 κρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικό-
 μενον, τοῖς αὐτῆς ποσίν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ
 τεττάρων ὀχέμενον, ἐλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω,
 κατὰ ῥῆαφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ
 ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελεῶν συγκεκαττυ-
 μέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευσοι, καὶ ἄσι-
 τοι ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευμονίας, ἔχ' ὁρᾷθ'

ὅτι

istum divitiarum fructum habeant, tum majorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum utentem pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicæ vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem et pul-

ὅτι καὶ τῶν ἄπειροι ἐσε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην
 τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι ἐδ' αὐτοῖς ἐκεί-
 νοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, II) καθ' ἡμέραν, καὶ πέρι
 τῆ πόρε ἐσθίειν τῶν. ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτὰς
 ἄτω λαχάνε καὶ θύμα ὀρεγομένους ἐνίοτε,
 ὥσπερ ἐν τῶν λαγῶν, καὶ συνῶν.

Ἐὼ λέγειν, ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὰς, ἢ υἱὸς
 ἀπόλαυτος, ἢ γυνή, τῇ οἰκέτε ἐρώσα, ἢ ἐρώμε-
 νος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν
 καὶ ὀλως, πολλὰ ἐστὶν, ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοῶντες,
 τὸν

monum morbi nonne videtis ipsorum quoque
 vos expertes esse? aut si quid tale simili alia
 causa accadat. Quamquam ne ipsis quidem
 suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra
 quam satis est, de his edere. Verum videas
 illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupi-
 dos; ut neque tu ita leporum aut aprorum.

29. Mitto dicere, quæ illos alia excruciant,
 aut filius corruptus, aut uxor amans servum,
 aut puer necessitate potius praebens quam
 amore. Multa sunt in universum, quorum vos
 igna-

II. ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi hæc a me,
 fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur
 ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam de-
 di, quamque Erasmo etiam placuisse ob-
 servo. *Cesuet.*

τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύ-
 ρην, καὶ ἦν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκῇ
 ζεύγας, κεχῆκατε, καὶ προσκυναῖτε. εἰ δὲ ὑπερ-
 βωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε
 ἐπεσρέψοσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμαμάξαν,
 μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δα-
 κτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφωρᾶτε, καὶ τῶν ἱμα-
 τίων παραπτώμενοι, τὸ μαλακὸν ἐδαιμάζετο,
 ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτὰς ἀλετῆν, εὖ ἴδε, αὐτοὶ
 ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδόκοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπι-
 δεῖξαιτο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας,
 καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἔδδεν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυ-
 ρος ἢ κτῆσις εἴη.

Τὰ

ignari aurum modo illorum spectatis et pur-
 puram. Et si videas illos aliquando albis equis
 vectos, hiatis *admiratione*, et adoratis. Si vero
 despiceretis ea et contemneretis; nec adver-
 teret vos argenteum carpentum; nec inter
 agendum cum illis ad zmaragdum in anulo
 respiceretis, et cum stupore quodam mollitiem
 vestium admiraremini; si pro se divites illos
 esse pateremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
 niant, ut secum coenatis rogent, uti suos vo-
 bis lectos, et mensas, et pocula ostendant,
 quorum usus nullus est, si testibus careat
 possessio.

Τὰ γέ τοι πλείῃα εὔροιτε ἂν, αὐτὰς ὑμῶν
 ἔνεκα κτωμένους, ἐχ' ὅπως αὐτοὶ χερῶνται,
 ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς πα-
 ραμυθῆμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον
 ἐορτάζειν, ἐνδυμαμένους, ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαν-
 τας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τῆ βίης, καὶ κείνας τὸν
 πλῆτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπι-
 σελῶ γε αὐτοῖς, ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ', ὅτι
 ἐκ ὀλιγορῆσθαι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Kρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.

Οἱ πένητες ἑναγχος ἐπεσάλασί μοι, αἰτιώ-
 μενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε·
 καὶ

30. Certe pleraque vestra illos caussa possi-
 dere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos
 ut admiremini. Haec consolandi vos caussa scri-
 bo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc*
nomine solenne hoc a vobis celebrari dignum
 est, si cogitetis, abundum esse paullo post de
 vita omnibus, relictis illis bonorum copia, vobis
 paupertate. Verum etiam scribam illis, ut pro-
 miseram, et novi meas ab illis literas non neg-
 lectum iri.

Saturnus divitibus salutem.

Literas mihi nuper miserunt pauperes, quibus
 vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi
 imper-

καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἡξίεν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν
 τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν·
 δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ
 τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν
 ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τῶν ἑφ' ἡμῶν
 σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ
 ὧν ἀδικεῖσθαι ὦντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἑώραν
 ἐπ' ἐμὲ καθήκουσιν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμεν
 γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα
 μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασι, ῥιγῶν-
 τες τοσάτω κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέ-
 τι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοισι κακείνων
 μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι
 ὑμᾶς

impertiatis. Atque in universum illud petiere,
 ut communia omnibus bona facerem, quorum
acquam unusquisque partem haberet. Par enim
 esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus aliis
quam opus est, alius vero plane nihil suavitatis
 habeat. Respondi ego, de his Jovis potius in-
 spectionem esse. De praesentibus autem, et iis
 injuriis, quibus se per festos hosce dies affici a
 vobis putabant, ad me pertinere videbam judi-
 cium, et scripturum me vobis recepi. Sunt au-
 tem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem
 videbatur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *ri-*
gentes tanto gelu, et fame pressi festos insuper dies
agamus? Si igitur vellem ipsos quoque in par-
 tem celebrationis venire, voluerunt, uti vos co-
 gerem,

ἡμᾶς ἐσθλῶν τε, ὧν ἔχετε, μεταδῆναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταί, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τὲ χρυσία ὀλίγον ἐπιστάλαξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τῷ Διὶ. εἰ δὲ μὴ, ἀπελᾶσθαι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδικασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκης ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐς νῦν ἔκειναι χαλεπὰ ὑμῶν ἀπὸ τούτων, ἃ καλῶς ποιῶντες ἔχετε.

Ἡ δὲ Δία καὶ τῶν δαίμωνων πέρι, ὡς συνδικοῦνται ὑμῖν, καὶ τῷτο προσδεῖναι ἡξίαν τῇ ἐπιστάλῃ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφῶν, ἐπιπλασμαμένους τὰς θύρας· εἰ δὲ ποτε καίκεϊνων
τινάς

gerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Jovem moturos amplius: sin minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Jupiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus.

32. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum patarunt, vos nunc solos, clausis januis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam
con-

τινὰς ἐσιῶν δαὲ μακρῷ ἐθαλήσητε, πλέον τῷ
 εὐφραίνοντες ἐνείκαμ τὸ ἀπαρὸν τῷ δρίπῳ·
 καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γήγνεσθαι·
 οἷον ἐκείνο· τὸ μὴ τῷ αὐτῷ οἶνῳ συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν
 αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναξάν-
 τες οἶχοντο, ὅλον ὑμῶν τὸ συμπόσιον κατα-
 λπόντες. ἀλλ' ἔδὲ ἐς κόρον ὁμῶς Φάσι πίνειν·
 τὰς γὰρ οἶνοχόας ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσ-
 σέως ἐταῖρας, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ
 μὲν γὰρ ἄλλα ἔτως αἰσχροῖ ἐσιν, ὥς τε ὀκνῶ
 λέγειν, ἃ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αὐτιῶνται,
 καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρεσῶτων, ἔς·
 ἂν ὑπερμφορηθῆτε, ἐκείνης δὲ παραθεσόντων·
 καὶ

convivio excipere post longum intervallum vel-
 letis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae
 inesse, et pleraque ibi contumeliose in se fieri,
 ut illud, quod non de eodem vino bibant: Her-
 cules! quam est hoc illiberale! atque reprehensio-
 nis ipsi digni, qui non inter haec surgant, et
 discedentes vestrum vobis vos convivium habe-
 re jubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturita-
 tem se bibere astant. Vestros enim pocillatores,
 ut illos Ulyssis focios, cera obturatas habere au-
 res. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea
 dubitem, quae de carniū divisione et ministris
 dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum
 vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, et
 alia

καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρέπῃ, καὶ ἥκιστα
ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γὰρ ἡδιστον, καὶ συμπο-
τικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστίν. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης 12)
τὰτε

alia in hoc genere multa, jejuna illa quidem,
et minime digna liberis. Suavissimum enim et
maxime convivale est illa aequalitas: et praeest
hanc

12. ὁ ἰσοδιαίτης] Difficile forte fuerit dice-
re, quis sit ille ἰσοδιαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν
συμποσίων. Ἀ δίαίτα, διαιτάω, descendat
ὁ ἰσοδιαιτητής, ut mox c. 36. habebimus
συνδιαιτητήν, sed hic quoque nusquam est.
Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epi-
theton esse docet *Plutarchus* de El p. 692.
ante med. *H. Σιερό, Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα*
καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομά-
ζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ
τῆς δαιτὸς εἵσης, *Homero* familiaris, de qua
Comment. ad Il. α, 468. it. *Athenaeus* I, 10.
Laetitiae dator Bacchus aequum amat ho-
die; idem apud Graecos, qui συμπόσιον,
comhibium dixere, non *convivium*, merito
ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem
convenit, quod est apud *Harpocracionem* et
Suidam, Ἰσοδαίτης ξένικός τις δαίμων, ὃ
τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα
ἐτέλει. Laudat *Harpocracion* hic *Hyperide-*
dem pro *Phryne*. Notum, quam libenter
Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen
est,

τάττε ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς
τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

Ὅρατέ ἔν, ὅπως μνηέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων
τάτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δα-
πάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς
χρείας ἢ δόσις αἰμυνηςος. ἄλλως τε, εἴδ' ἔν
οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ εἰχὶ καὶ πενήτων
συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
μονίαν ὑμῖν συντελόντων. εἴδ' ἂν ἔχοιτε τὰς
θαυ-

hanc ob causam convivii vestris aequus ille da-
pium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant.

33. Curate igitur, ut non amplius vos ac-
cusent, sed honorent potius amentque, minuto-
rum istorum participes, quorum vos sumtum
non sentiatis; quae tamen, ut munus, oppor-
tuno adeo ad usum tempore datum, perpetua
ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne ha-
bitare quidem urbes possitis, nisi et pauperes
in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad
feli-

est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης,
ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλού-
τωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video
in *Schreveliana* editione, ubi etiam lauda-
tur *Meurf.* Att. lectt. p. 50. Luciano qui-
dem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi in-
dubium est. *Gesner.*

θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλῆτον, ἢ μόναι καὶ
 ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλετῆτε. ἰδόντων ἔν
 πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἀργυρον,
 καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προπινόντων Φιλοτησίᾳς,
 μεταξὺ πίνοντες περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα,
 καὶ τὸ βάρος ἴσωσαν αὐτοὶ διαβαράσαντες,
 καὶ τῆς ἰσορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσας,
 ὅς ἐπανθεῖ 13) τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστέῳ
 καὶ Φιλανθρωπίᾳς ἀκέρει, καὶ τῷ φθονεῖσθαι
 ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθαι. τίς γὰρ ἂν φθονή-
 σαι τῷ κοινωνῶντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων;
 τίς

felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias
 admirentur vestras, si soli et privatim, et in
 tenebris fitis divites. Videat igitur vulgus, et
 admiretur argentum vestrum, et mensas, et
 amicitiae poculum *sibi invicem* propinent; atque
 inter bibendum considerent poculum, cujus
 pondus ipsi manu librando explorent, et argu-
 mentum quam accurate expressum sit? et quan-
 tum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 enim, quod mansueti et humani audietis, etiam
 invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invi-
 deat ei, qui impertiat sibi quod aequum est,
 atque donet? Quis vero non optet, quam lon-
 gif-

13. ὅς ἐπανθεῖ] ὅς delendum videtur. Gu-
 jerus. Probo, et pro non scripto habeo.
 Reisz.

τίς δ' ἔκ' αὖν εὐξαίτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐ-
τόν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχε-
τε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ
ὁ πλῆθος, ἀλδήs δὲ ὁ βίος.

Οὐδὲ γάρ ἔδὲ ὁμοίως ἡδὺ, οἶμαι, μόνον
ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τὰς λέοντάς Φασι, καὶ
τὰς μονιὰς πῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς
ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις,
οἱ πρῶτα μὲν ἔ' κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπό-
σιον ἐάσσει εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς,
καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι, καὶ φιλοφροσύ-
ναις ποικίλαις συνέσονται, οἷα ἡδίστα διατρι-
βαί, φίλα μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλα
δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν
ὑπε-

gissime illum extendere aevum et bonis frui?
Ut vero nunc haberis, teste caret vestra felici-
tas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae,
suavitatis vita vestra expers.

34. Neque enim aeque jucundum, puto, est,
impleri solum, quod de leonibus ajunt et de
genere luporum solivago: atque in convivu
hominum dextrorum, et gratiam inire omnibus
in rebus studentium: qui primo non patientur
convivium esse mutum et vocis expers, sed in
fabulis convivalibus, et jocis non molestis, et
vario genere comitatis una versabuntur: quod
genus suavissimae consuetudinis Baccho amicum
et Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postri-

ύστεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φι-
λειῶσαι παρασκευάζουσι. 14) ταῦτα πολλὰ
πρίασθαι καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες
βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ ἔτως) ἐκ ἂν ὑμᾶς
ἠνίασεν ἐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε 15) τὰς
ἀλκρυεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολέθων τὸ πλῆ-
θος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐὼ λέγειν,
ὥς καὶ ἐπιβελαῖς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
ἀναγ-

die narranda apud omnes dexteritate vestra
amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel
magno redimere bonum fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis ocu-
lis incederent pauperes, ponamus enim hoc;
nonne vobis id molestum esset? non habenti-
bus, quibus ostenderetis vestes purpureas, et
pedissequorum turbam, aut speciem anulorum.
Omitto dicere, fieri non posse, quin insidias et
odia

14. παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros
legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne
abhorreat ab ἐάσουσι et συνέσοντα. *Gesner.*

15. ἐπιδείξασθε] Scribendum ἐπιδείξαισθε,
vel quemadmodum habet Florentina ἐπι-
δείξετε. *Sensus.* Forte blandior medicina,
et magis Graecismum olens fuerit, si lega-
mus οἷς ἐπιδείξασθαι. *Gesner.* †

ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρυ-
 φᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὖξεσθαι καθ' ὑμῶν
 ἀπειλῶσιν, ἀποτρόπακα, μὴ δὲ γένοιτο εἰς
 ἀνάγκην αὐτὰς κατασῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ ἔτε
 ἀλλάντων γεύσεσθε, ἔτε πλακῆντος, ἢ εἴτι
 λείψανον τῆς κυνός· ἡ Φακῇ δὲ ὑμῖν σαπέρδην
 ἐντετηκότα ἔξει. ὅς δὲ καὶ ἑλαφος ὀπτῶμενοι
 μεταξὺ δρασμὸν βελεύσασιν ἐκ τῆς ὀπτανῆς εἰς
 τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατεínaσαι, 16)

ἀπτε-

odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota con-
 tra vos facturos minantur, abominanda sunt;
 et absit, ut in necessitatem eorum vororum
 deveniant. Nam neque farcimen gustabitis,
 neque placentam, nisi si quid forte canis reli-
 querit: lenticula vobis saperdae tabem habe-
 bit: aper et cervus dum affantur, fugam de
 culina meditabuntur in saltum: et gallinae,

G 2

ili-

16. ψύττα (sic) κατατεínaσαι] Ψῆτται ha-
 bet *Aldina* posterior, quasi de anatibus
 sermo esset. Verum supra in ipsa paupe-
 rum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio
 παχειῶν, id est *gallinarum pinguium*, quan-
 do nihil est, quod a nobilissima nos signi-
 ficatione depellat. Nimirum ψύττα le-
 gendum, atque interpretandum ex *He-*
sychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ τα-
 χέως

ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτὰς τὰς πένητας
ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι
τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ
ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βελεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἐορ-
τῇ πρέποντα γένοικ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλές α-
τα, καὶ ἐπιμαφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου
τελέσματος Φίλκας ἃ μεμπτὰς ἔχοντες.

Οἱ

ilicet! contentis *alis* etiam implumes ad ipsos
pauperes avolabunt: quod vero maximum,
pincernarum formosissimi, calvi vobis uno mo-
mento fient, idque fracta insuper amphora.
Ad haec quae tum dies festos deceant, tum
vobis sint tutissima, statuite, et multam illis
paupertatem levate, quos parva pensione *inter-*
posita amicos habebitis minime contemnendos.

Divi-

χέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὠνο-
ματοποιημένον, illi σίττα apud *Theocri-*
tum simile: quod ad ludicras hasce minas,
et actionem quandam, vitamque illis con-
ciliandam oppido convenit: licet in seria
oratione damnatum idem ψύττα κατατεί-
νας putem Λεξιφ. c. 3. *Gesner*. Vel ψύττα
cum *Florentina*, vel ψύτταν cum *Solano*
scribendum. *Reitz*.

Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Πρὸς γάρ σε οἶει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, ἐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιέντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιῶμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τῆτο παρακᾶει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὥμως ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ' ἄρχεις γὰρ νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόν-

Divites Saturno salutem.

Nimirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus, et divisionem fieri postulantibus, et fatum accusantibus, quod inaequalem illam divisionem fecerit, et nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui sit Jupiter, penes utros culpa sit, et ob id ipsum preces illorum surda fere aure transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae

λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικερεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχαρισθαι τοῖς πένησιν, αἳ διετέλλωμεν ἔτω ποιῶντες, ἰσοδαιτητὰς καθεσῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἀπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, ἐκ ἀνέεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· καὶ εἰ τι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἳ γε ἀκρόντες ἐπίστυον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τῆ
συγ-

scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus; et suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque victor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissetus, alia super alia petere non desierunt. Si verò non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, et odium, et maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de
duo-

συγγεγονέναι. ὥς δὲ δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, 17) αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτέντων καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τῷ ἐμπίπρασθαι, καὶ γαστρίεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τῷ ἱκανῷ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ὥραϊς, μεταξὺ ἀναδόντες τὸ ἐκπωμα, ἐνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμστῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τῷ συμποσίῳ, ἐς τὴν ὑσεραίαν λοιδορῶνται ἡμῖν
κατελ-

duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, et unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, et ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum stringebant, vel pellicem aut conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam
famis

G 4

17. προῖεμένους] προῖέμενον emendat Jans.

κατελθόντες, 18) ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ
 συνῆσαν διηγόμενοι. καὶ εἰ σοι ταῦτα καταψεύ-
 δεσθαι αὐτῶν δοκῇ, τὸν ὑμέτερον παράσι-
 τον ἀναμνησθῆτι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιώθεις κο-
 νῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἡρᾷ
 μεθυσθεὶς ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς
 ἐβλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας
 τῆς ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ἐπιβατόν ποιεῖν
 αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σὲ συνθοῖντο, με-
 τρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν Φασι, μηδὲν δὲ
 ὑβρι-

famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec
 mentiri contra eos videamur, vestri illius para-
 fiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus
 mensa, dignationem aequalem vobis habens,
 ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir
 fortis.

39. Haec sunt et talia, quibus inducti de-
 crevimus in posterum nostrae securitatis causa,
 non amplius accessum illis in nostras domus
 praebere. Si vero te arbitro ac vindice spon-
 deant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros,
 neque

18. κατελθόντες] Rarior vocis usus, non-
 dum puto satis observatus Lexicis. Ponit-
 tur hic quidem, puto etiam alias, ut κα-
 θικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum
 inuehi etc. Gesner.

ὕβρισκὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοι-
νωνέντων ἡμῖν καὶ συνδειπνέντων τύχῃ τῇ
ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμ-
ψομεν, καὶ τὰ χρυσία ἐπόσεν οἷόν τε, καὶ
προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως ἐδὲν ἐλλείψο-
μεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφένενοι τὰ κατὰ τέχνην
ἐμιλεῖν ἡμῖν, Φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασί-
των ἔσωσαν, ὡς ἡμᾶς γε ἐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο,
καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

neque contumeliosum quidquam admissuros in
conviviis, in communionem veniunto, quod
bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de
vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro
etiam, quantum aequum fuerit, insuper im-
pendemus. Atque in universum nulla in parte
deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobis-
cum agere desinunto, pro adulatoribus et pa-
rasitis amici sunt. Nos quidem, si et isti face-
re officium voluerint, nulla in re accusabis.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

Φίλων καὶ Λυκῖνος.

Φ Ι Λ.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταινέτῃ παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔρην ἔσμικρὰν συζητῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχρει τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. ΛΤΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο

Convivium, seu Lapithae.

Philon et Lycinus.

P H I L.

Varia vos ratione tempus fefellisse ajunt heri in coena apud Aristaenetum, et philosophos quosdam sermones habitos, et contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem. LYC. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus?

σατο Χαρίνος ταῦτα; ἔ γάρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκε, ἔφη, τῶ ἱατρῷ ἀνῆσαι. Διονίκος δέ, καὶ αὐτός, οἶμαι, τῶν συνεδείπνων ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ἔ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε ἔδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅψε μεσότης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέση ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥς θαυμάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακοληθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλοκειμία.

ΦΙΛ. Τοιγαρῶν, ὦ Λυκίνα, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτός, εἰ βηλοίμεθα τάληθ' ἀνῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἔκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς
μὲν

nus? neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E Dionico se dicebat audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus. LYC. Omnino; neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit; sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miroꝝ, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit!

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire jussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omni-
bus;

μὲν ἔπραγένεοιτο ἄπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγεννημένα, καὶ τὰς λόγους αὐτὰς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπευδῇ ἀκροώμενον. ὥς ἐκ ἂν Φθάνοις ἐσιῶν ἡμᾶς ἠδίστην ταύτην ἐξίσαισι, ἥς ἐκ οἷδ' ἂν τις ἠδίων ἔμοι γέ καὶ μάλισα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐξισόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἠκίστα ἐχρῆν ὑπὸ τῇ ἀκράτῃ προαχθέντες, καὶ πράξαι.

ΛΤΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπεξιέναι διηγεμένους πράγματα, ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ
γενό-

bus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, et ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe nullum eo jucundius: idque eo magis, quod sobrii in pace et sine sanguine, extra teli jactum epulabimur, siue senes vinolento furore turbarint convivium, siue juvenes, inducti nempe a mero et dicere, quae minime opus erat, et facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista et persequamur, narrandis quae per vinum atque ebrietatem

γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκείνα πάντα θεῶν ἔργα τῷ Διονύσῃ εἶναι, ὃς ἐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτῷ ὀργίων ἀτέλεσον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα ἔν, μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν καὶ ἔδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων 1) ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, ἐκ ἂν τι τοῖςτον εἶποιμι.

ΦΙΛ.

tatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, et Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dioniscus, quod apud Charinum ista elocutus est, et hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL.

1. καὶ πολλὴν — Φιλοσόφων] et multa contumelia asperxit philosophos. *Vossinga.*

ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' ἔτι γε πρὸς ἐμὲ ἔτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμῶντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀνῆσσαι καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκασομένων, καὶν πρὸς κίονά τινά, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθῶν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυδί. εἰ γὰρ ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, ἐκ εἰσέσεως με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, 2) καὶ παρακολαθήσεις, καὶ δεήσῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλα αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε. ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεί-

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuatve cupide accessurus effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narra-
bo

2. ἔξεις] Quid est vulgatum ἔξεις, venies? quare lubens Florentinum ἔξεις, resinabis, arripui. Reitz.

ἐπείπερ ἔτῳ προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλυσμαι Λυκίνῃ, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥς ἐδὲν ἐμᾶ δεήσει.

Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπέ, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰςία ὑμᾶς; ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδε αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῷ δανεισικῷ τῷ Φιλοσοφῶντι. ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ ἔ' πάνυ καθ' ὥραν γάμων. ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμα. τῶτον ἔκ κόσμιόν τε εἶναι δοκῶντα, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ

bo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, et occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit philosophanti. PHIL. Pulcherrimo, ita me Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc et nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui et honestus esse videretur, et animum appli-

δέμοναν οὐτα πλεσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προεῖλετο
 νυμφίον ἐξ ἀπάντων. ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις
 αἰτίαν τὸ πλετεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυ-
 κίνε, τίνες οἱ δεῖπνῶντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τὰς μὲν ἄλλας τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ
 δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὥσπερ ἐθέλεις,
 θίμαι, ἀκῆσαι μάλισα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύ-
 της, ὁ ἀπὸ τῆς σοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ
 Λαβυρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν ἔτος τῷ
 Ἀρισαινέτῃ υἱέος, τῷ Ζήνωνος τῶν δὲ ἀπὸ τῷ
 Περιπατῆ Κλεόδημος, οἶσθα τὸν σωμαῖον, τὸν
 ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπί-
 δα καλεῖσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικύρειος Ἑρμών πα-
 ρῶν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτόν, εὐθύς ὑπεβλέ-
 πον-

applicuisse ad Philosophiam, insuper vero uni-
 cum in domo Eucriti divitis, sponsum praeopta-
 vit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi nar-
 ras causam, Eucriti divitias. Sed convivae
 quinquam erant, Lycine?

6. LYC. Reliquos quid tibi dicam? de phi-
 losophis autem atque eruditis, quos, puto, au-
 dire cupis maxime, erat Zenothemis ille de
 porticu, et cum illo Diphilus cognomine Laby-
 rinthus, Zenonis, Aristeneti filii, magister?
 De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argu-
 rum illum et redarguendi peritum? Gladium
 et Falcem appellant discipuli. Verum Epicu-
 reus quoque Hermon aderat: quem statim, cum
 ingre-

πεντο οί Στωϊκοί, καὶ ἀπεσρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσκ-
τόμενοι. ἔτοι μὲν Ἀρισανέτα αὐτῷ Φίλοι, καὶ
συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ
ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ
Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ
Πλατωνικὸς συνεισιᾶτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν,
σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπής, καὶ πολὺ τὸ
κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γὰρ
οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα
τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρεῖλθεν,
ὑπεξάνισχντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιᾶντο ὡς
τινα τῶν κρειττόνων καὶ ὅλως, θεῷ ἐπιδημία
τὸ

ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque
averfabantur, manifeste velut parricidam et
impiatum hominem abominati. Hi Aristae-
neti ipsius amici et familiares invitati ad coenam
fuerant, et cum illis Grammaticus Histiaeus et
Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponsum vero Chaeream Plato-
nicus Ion una coenabat, illius magister, vene-
rabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu
multum prae se ferret honestatis: quare Cano-
nem illum vocant vulgo, ad mentem viri sem-
per rectam respicientes. Advenienti igitur
assurgere omnes, et illum, tanquam Deum ali-
quem, salutare: et omnino Dei alicujus inter

Luc. Op. T. VIII.

H

homi-

τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπα-
ρών.

Δέον δὲ ἡδὴ κατακλίνεσθαι, ἀπάντων σχε-
δὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
κες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, ἐκ ὀλί-
γαι ἔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκρι-
βῶς ἐγκαταλυμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιε-
χομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς
ἐκαστος ἀξίας εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ
Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισαίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζε-
το, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊ-
κὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικύρειον,
ιερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένεας τᾷ πρώτῳ
ἐν

homines peregrinatio videbatur admirabilis il-
lius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, prae-
sentibus fere omnibus, ad dextram intrantium
totum illum lectum mulieres occupabant, quae
non paucae aderant; et inter eas sponsa, accu-
rate velata, circumdata mulieribus: in lecto
vero januae opposito alia multitudo, pro sua
quisque dignitate, *accubuit*.

9. E regione denique mulierum primus
Eucritus, deinde Aristaeon: deinde dubium
erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoi-
cum quippe senem, an Hermonem Epicureum?
Sacerdos enim erat Castorum, et primi in civi-
tate

ἐν τῇ πέλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν
 ἔλυσεν· εἰ γάρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισαίνετε, δεύ-
 τερον ἄξεις Ἑρμῶνος, ταχὺ τῷ ἀνδρὶ, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικυρεῖα, ἄπειμι,
 ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν
 παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐρώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν,
 Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ
 καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ἔντι ὑπεξίστασθαι
 καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῷ Ἐπικύρῳ πᾶν 3) κατα-
 πεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἢ ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπι-
 κύρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ
 μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἴτα Κλεόδημος ὁ
 Περι-

tate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me, inquit, post Hermonem ducēs, virum istum, ne quid aliud finisiri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium:* et cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti cerse decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum!* et cum dicto accumbit, et post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus

H 2

Peri-

3. τοῦ Ἐπικούρου πᾶν] Lege Ἐπικούρου
 τοῦ πᾶν. La Croze.

Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνον δ
 νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμέ ὁ Δίφιλος, καὶ
 ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διο-
 νυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίνε, μασεῖόν τι τὸ
 συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν,
 καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν
 εὐκταισιότατην ἐορτὴν ἄγων, τὰς σοφωτάτας
 ἐσιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν. ὅτι περ τὸ κεφά-
 λαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, ἔχει
 τὰς μὲν, τὰς δ' ἔ, ἀλλ' ἀναμιξ' ἅπαντας. ΛΥΚ.
 "Εἰς γάρ, ὦ ἐταῖρε, ἔχει τῶν πολλῶν τέτων
 πλασίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ
 τὸ πλείστον τῷ βίῃ τοῖς τοιαῖτοις ζύνεσιν.

Εἰσιώ-

Peripateticus, deinde Ion, et sub illo sponsus;
 tum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno
 discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, et
 Histiaeus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-
 dam mihi pro convivio narras, sapientium ple-
 rorumque virorum. Laudo equidem Aristae-
 netum, qui in celebritate omnium exoptatissi-
 ma, sapientissimos accipere prae reliquis volue-
 rit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt,
 non hinc quibusdam, reliquis non item, sed
 indiscretim omnibus. LYC. Est enim, sodalis,
 non de vulgo divitum, sed eruditionis amans,
 et majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epu-

Εἰσιώμεθα ἔν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκευάσο ποικίλα. πλὴν ἔδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμεῖς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τῷ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκου γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησαι ζωμᾶ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐξῶτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τὰς ἄλλας, καὶ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον ἔν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ ἔδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τῷ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς.

Ἄμω

II. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ex recenseri, juscule et panificia et condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*, inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta jure illius vestis, et quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram.

"Αμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν 4) ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνό τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν ἐν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἔδωκε πεποικημένα, καὶ ὑπέκρουον 5) τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις, Μενέλαε· ὁ δ',

Ἄλλ' ἐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponse venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere, itaque quae in promptu erant maxime mustitantes subiciebant, alius illud, *Heus Menelae, furis!* alius,

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
et

4. ἐπεισέπεσεν] Bergl. ad Alciphr. III. p. 408. corrigit ἐπεισέπαλσεν, quod ap. Aristoph. Plut. v. 804 recte legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαλκεν. Conf. omnino supra Dial. Mercur. XV. p. 414. et 416. Reitz.

5. ὑπέκρουον] Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino l. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus sutores in oratione nimis molles et canticorum nume-

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖ σοχα, καὶ χαρίεντα
ὑποτονθορίζοντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν· ἐδούς
ἐτόλμα λέγειν· ἐδεδραίμεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδά-
μαντα, βοήν ἀτεχνῶς ἄντα, καὶ κρακτικώτα-
ται

et alia tempori illi opportuna et venusta im-
murmurantes. Verum aperte dicere nemo au-
debat: metuebant enim Alcidadantem, clamo-
rum plane hominem et Cynicorum omnium vo-
calif-

H 4

numeris similes, unde hoc dicit consequi
apud auditores, ὡς ἐνίστε προσιδόντας τὰς
ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν
τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ
τινι προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν. Quae jam
animis praecipiant consuetas oratori clausulas,
eos ipsi submissa voce quasi subjiciant ac
praeciant dicentibus, etc. Sumtum credo a
citharoedis, cantus formulam leni fidium
pulsu subindicantibus. Ita cum *Hamericam*
formulam praetexuisset impudentiae suae
Cynicus; convivae alii alios inter se me-
morare inceperunt, submissa tamen voce,
versiculos, ad retundendam illius impu-
dentiam aptos. Non erat opus, inter ho-
mines eruditos, integris uti versibus: suf-
ficiebat initia indicasse etc. Vide quae de
vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ.
c. 16. *Gesner.*

τον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων εἶδός
κει, καὶ Φοβερῶτατος ἦν ἅπασιν.

Ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε
θρόνον τινὰ λαβόντα 6) καθίξασθαι παρὰ
Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδορον. ὁ δὲ, ἄπαγε, Φησί,
γυναι-

calissimum; quam ob causam etiam videbarur
superior caeteris, formidabilis quidem omnibus,

13. At collaudatum Aristaeus iussit sella
capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodo-
rum. Ille vero, *Apoge*, inquit, *muliebri quid-*
dam

6. θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari
rationem triclinii veteris, quae hic pul-
chre descripta fuit. Tres magni lecti, tres
κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus pa-
ralleli illi quidem, sed non applicari, ut
a tergo liber accessus esset. Vacat plane
quartum latus, in quo medio janua est.
Sic convivae omnes et se invicem contueri
possunt, et per januam prospicere: et liber
est in illo spatio accessus ministratoribus,
et acroamatis. Hic jam impleri sunt tres
lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico,
qua ex regione Histiaei et Dionysodori
posita, qui in tertio lecto ultimi accu-
bebant, ipse quoque exaequari quodam-
modo convivis posset, et mensae si non
accumbere, uti caeteri, tamen assidere.
Gefner.

γυναμειὸν λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνῳ κα-
θίζεσθαι, ἢ σιμῖποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλ-
κῆς ταύτης εὐνῆς μικρᾷ δεῖν ὑπτίῳ κατακείμε-
νοι, ἐσιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοσχίδην δειπνήσαιμι, ἀμπεριπατῶν
αἶμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ καίμοιμι, χαμαὶ
καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπὶ
ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ἔτι καὶ
ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισαίνετος, εἰ σοι ἡδίων.
καὶ τὸ ἀπὸ τέττε, ἐν κύκλῳ περιίῳν ὁ Ἀλκιδά-
μας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν
ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανισάμενος, καὶ τοῖς
περιφέρεισι τὰ ὄψα συμπερινοσῶν.

Καὶ μέντοι καὶ σιτάμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς
πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυ-
σοῦ

*dam jubet ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut
vos, qui molli isto cubili tantum non supini accum-
bentes epulamini, subjecta veste purpurea. At ego
vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in
coenatione; fessus autem humi subjecto palliato cu-
bito nixus jacebo, qualem pinguis Martulam. Sic
fac, inquit Aristaeonius, siquidem ita mavis. Ab
eo tempore per orbem circumiens Alcidas
coenabat, castra subinde, ut Scythae solent,
ad copiosius pastum transferens, et circum-
ferentes opsonia ministros prosequens.*

14. Verum dum pascitur, opulenter tamen
erat, qui de virtute et vitio interim disputaret,

σὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων· ἡρώτα γὰρ
τὸν Ἀρισταίνετον, τί βάλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦ-
ται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
δυναμείων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἤδη διανοχλῆντα
ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὲν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ
νεύσας εὐμεγεθῆ σκυφὸν ἀναδᾶσθαι αὐτῷ, ζωρό-
τερον ἐγχείαντα καὶ εἰδοὶ ἄριστα ἐπινενοημένας
καὶ εἰδώς, ἥτων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκείνος
ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσί-
γησε μικρὸν, καὶ ἐς τὰδαφος καταβαλὼν ἐαυ-
τὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας
τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν
τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ
τῶν γραφῶν δεικνύται.

Ἦδη

et aurum atque argentum sibi haberet derisui.
Interrogabat enim Aristanetum, quid sibi vel-
lent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem
usus offeret? Sed eum, quum jam molestus esse
inciperet, ad quietem in praesentia redegit Ari-
sthanetus, quod intueret puero, uti scyphum
illi daret bene magnam, infunderetque mero-
cis. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam ex-
coxisse, nesciens, quantorum scyphus iste ma-
iorum initium dedisset. Caeterum sumto illo
tacuit paullulum Alcidas, atque humi abje-
ctus jacuit semitodus, ut minatus fuerat, erecto
nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille
apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur.

Ἦδη δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συνεχῶς περισσὸν
βσιτο ἢ κύλιξ, καὶ Φιλοτησία, καὶ ὁμίλια, καὶ
Φῶτα εἰσεκεκόμισο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν
παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα
ῥαῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γάρ, οἶμαί
καὶ ὅσα παρέργα τῆς ἐσιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μά-
λισα εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη)
μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιῶντα
καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψὸς
μενος παρὰ τῷ Κλεοδήμῳ τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν
τε δάκτυλον ἀπέθλαψεν αὐτῷ, καὶ δραχμαῖς
δύο, οἶμαί, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης ὁ
παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον θλιβόμενον αὐ-
τῷ ἐμειδιάσεν, ἀ μὲν συνοῖδεν, οἶμαί, τὸ νόμι-
σμα,

25. Jam vero ad alios etiam frequentes
commutare calix, jam amicitiae pocula, et con-
fabulationes, jam inferri lumina. Inter haec
ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem
formosum, subridere videns, (oportet enim,
puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substan-
tiam convivii acciderunt; ea dicere, in primis
si quid actum est venustius) diligenter jam ob-
servabam; quid demum rideret? Neque istud
multo post ille quidem accessit velut receptus
a Cleodemo phialam. Hic vero et digitum
illius strinxit, et drachmas, puto, duas dedit una
cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum
ridere dentuo, sed pecuniam, puto, non obse-
ravit.

σμα, ὥστε μὴ δεξαμένη ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
παρέσχον ἐκπεσῶσαι. καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω
μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, ἃ τινος
εἴη τὰ νομίσματα, τῷ μὲν παιδὸς ἀρεσκέναι μὴ
ἀποβεβληκέναι, τῷ δὲ Κλεοδήμῳ, καθ' ὃν ὁ
ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιεμέναι τὴν ἀπόρ-
ευσιν. ἡμελήθη δ' ἔν, καὶ παρώφθη τῷτο, ἃ
πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόναι, ὡς ἐμοὶ
ἔδοξε, τῷ Ἀρισταμένῳ μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα
μικρὸν, ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ
Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆσαι διένευσε τῶν ἐξώρων
ἦδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκό-
μον καὶ τῷτο μὲν ὥδ' πῶς ἐνεχωρήκει, μεγα-
λῆς αἰσχύνῃς αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ
ἔφθη

vavit. Illo itaque non fumente, strepitum ca-
denes duae drachmae dederunt, utrisque, quod
aperte observares, erubescens. Dubitabant
proximi, utrius essent nummi, negante puero
sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fue-
rat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neg-
lectum itaque hoc et praetermissum, quod non
multi vidissent, praeter solum, ut mihi vide-
batur, Aristagorae. Transtulit enim puerum
paullo post, quem nemine sentiente exire ju-
beret, et Cleodemo adstare nutu imperavit ali-
quem de exoletis jam et robustis, mulionem
quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic
abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futu-
rum,

ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κα-
τέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τῷ Ἀριστανέτῃ τὴν
παροιμίαν ἐνέγκαντος.

Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ
ἤδη, πυθόμενος, ἢ τις ἢ γαμψήνη παῖς καλοῖ-
το, σιωπὴν παρχηγείας μεγάλη τῇ Φωνῇ,
ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι,
ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλῆες ἀρχηγέτης. ὡς δ'
ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ ἅπαντες, Ἐγελάσατέ, εἴ-
πεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ πρᾶπινον ἐπὶ
τῷ ἡμετέρῳ θεῷ τῷ Ἡρακλῆει; καὶ μὴν εὖ εἶδέν
ναί χεῖρ, ὡς ἦν μὴ λίβη παρ' ἐμὲ τὸν γλυφόν,
ἐπότε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷός ἐστι,
ἄτρεπτος μὲν ἀλκήν, ἐλεύθερος δὲ τῆς γνώμης,
τὸ

rum, si prius inter omnes percrebuisse, neque
extinctum statim fuisset, dextre Aristaneto
vinolentam libidinem accipiente.

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam abi-
bisset, percunctatus, quomodo sponsa vocare-
tur, imperatoque silentio, magna voce, in-
rectis in mulieres oculis, Propinò tibi, inquit,
Ceanthi, Herculis ducis atque principis pòchum?
Ridentibus autem ea de causa omnibus, Res-
sis, inquit, purgamentum, quod sponsete propinò,
advocato Deo nostro Hercule? Quam bene nòr eis,
nisi capiat a me styrbum, nunquam illi talis nàsta-
tur filius, qualis ego, invictus viribus, liber mē-
to, corpore autem ira robustus! hic magis se, ad
sum-

τὸ σῶμα δὲ ἔτι καρτερόν καὶ αἷμα παρεγύμνε
 αὐτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὐτίς
 ἐπὶ τέτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγα-
 νανκτήσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλε-
 πῶν; καὶ δῆλος ἦν ἐκείτι εἰρήνην αἶων. τάχα δ'
 αὖν τινος καθίστο τῇ βανκτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ και-
 ρὸν εἰσεκεκίμιζο πλανκῆς εὐμεγεῖθης πρὸς ὃν
 ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τῷ
 θυμῷ, καὶ ἐνέφορεῖτο συμπεριϊών.

Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-
 σὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος
 ὁ ῥήτωρ αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει 7) διεξήει, καὶ
 ἐπη-

summam usque turpitudinem, denudabat. Rur-
 sus propter haec ridere convivae, et ille indi-
 gnabundus surgere, atrox quiddam et furiosum
 cernens, ut manifestum esset, illum quietem
 non amplius acturum. Forte alicui impacru-
 rus erat clavam, nisi tempestive illata esset pla-
 centa bene magna: conjectis in hanc oculis
 fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens
 illam se ingurgitabat.

17. Et jam plerique ebrii, jam clamore
 plenum convivium. Dionysodorus enim rhe-
 tor ibi dictiones quasdam per vices recitabat,
 lau-

7. αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ul-
 timis vocibus intelligendum sit, fateor me
 nescire. *Du Soul.*

ἐπὶ κενεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεσώτων οἰκετῶν·
ὁ δὲ Ἰστιάος ὁ γραμματικὸς ἐρραψώδει, ὕστερος
κατακείμενος, καὶ συνέφερεν εἰς τὸ αὐτὸ πᾶ
Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ
ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοισιν ἀποτελεῖσθαι·
μάλιστα δ' ἐκεῖνα, ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ
μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινέας. καὶ,
Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τέ, καὶ εὐχολὴ πέ-
λεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τῷ παιδὶ
λαβὼν λεπτόγραμμον τι βιβλίον.

Δια-

laudentibus ipsum, qui a tergo adstabant, fer-
vis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus
Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in
unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis qui-
busdam, ut unum ex omnibus illis carmen
oppido ridiculum conficeretur. In primis au-
tem illa, quasi futura praediceret:

*Contulerunt clupear: et,
Hic vero gemitusque fuit clamorque vi-
rotum.*

Zenothemis legebat captum a puero libellum,
minutissimis scriptum literis.

18. In-

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, 8) μηχανώμενος Ἀρισκινετος μὴδ' ἐκείνον ἀτερπῇ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κενόν, ἐκέλευσε τὸν γελοιοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρελθὼν ἀμορφὸς τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων· ἔτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διασρέφων, ὥς γελοιότερος Φανείη· καὶ αἰνάπαισσε συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιαῖζων τῇ Φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τὰς παρόντας.

Οἱ

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristae-
nerus, ne illud quoque delectationis expers
tempus esset, aut vacuum, jussu introire ridi-
culario scurra, dicereque aut facere quiddam
ridiculum, ut magis etiam convivae exhilara-
rentur. Ac pròdit deformis homuncio raso ca-
pite, paucis in capite relictis erectisque pilis.
Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis
videatur ridiculus, et anapaestos cum varia ge-
sticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pro-
nunciat. Tandem etiam quaedam dicta jactat
in praesentes.

19.

8. τὰ ὄψα] Hinc discas proprie de iis usur-
pari, quae in secundis mensis apponeban-
tur. *Du Soul.*

Οἱ μὲν ἄν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι ἀπερρέιψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτόν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλας δὲ δῆλος ἦν Φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμῶντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀπορρέιψας τὸν τρίβωνα, πρῶ-καλεῖτο οἱ παγκρατιάσειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτῷ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν. ἔτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τέτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συσᾶς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶν ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παίόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδῶντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παίόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ

19. Atque alii, quum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam simile quid jactasset, quod Melitensem vocaret catellum: indignatus ille, et olim apparebat illum invadere *scurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abjecto istum ad pancratii certamen provocat, si negaret, clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim *scurrae* nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res jucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto
Lyc. Op. T. VIII. I atque

ὑπὸ συγκεκροτημένῃ ἀνθρωπίσκῃ καταγωνισθείς. γέλως ἔν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, καὶ πολὺ κατόπιν τῆ ἀγῶνος. ἐβεβραδύνει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καὶ τι καὶ γελοῖον διηγῆσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, καὶ σίδως ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλείσασαί τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιαν σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τὰς αὐλὰς, καλεῦν αὐλεῖν. εἴτα, ἐπεὶ μὴ δύνατο, παίειν, σπύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος ἔν ἐν τοσάτῳ κινδύνῳ ἐπινόησαι τοιόνδε: ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ
πλη-

atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum caussa effusi.

20. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum ne sciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi sapinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse:

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 131

πληγῶν ἀριθμῶ καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πανήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τὰς αὐλὰς ἐκείνῳ, δεξασθαι παρ' αὐτῆς τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι 9) τάχιστα διὰ τῆς Φωταγωγῆς εἰς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς καὶ τὸ ἀπὸ τέτρα, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τὰς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σφιδῆσαι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ αἰμυχὰς τινὰς ἐπὶ τῇ προσώπῳ. καὶ ὁ μὲν Διόνιος, ἃ μείον εὐδοκίμησας τῇ γελωτοποιεῖ ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τῇ Ἰστιάῃ παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείκνυε
ὅσα

casse: ac primo quidem ipsum se male cecidisse: tum vero traditis illi tibiis, corium ab illo accepisse et lotum, pugionemque quasi celerrime per fenestram dejecisse in impluvium; et ab hoc inde tempore jam tutius cum illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus effracta janua ipse servatus sit. Ostendebas autem vestigia quaedam plagarum et unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum, quam securra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coenabat de reliquis,

9. ἐπιρρίψαι] ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod et MS. prae se fert. *Gravina.*

ὅσα λοιπὰ, ἔκ ἄνευ θεῶ τινος ἡμῖν ἐπιπαρῶν,
ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γε-
γεννημένοις.

Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον αἰσέτης
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἦκειν λέγων τῷ Στωϊκῷ,
γραμματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν
δεσπότην, ἐν τῷ καινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον
ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέν-
τος ἔν τῷ Ἀρισαινέτῃ, προσελθὼν πρὸς τὸν
λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. ΦΙΛ. Ἡ πε, ὦ Λυκίνε,
τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολ-
λὰ ποιεῖσιν; ΛΤΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν
τι ὠήθημεν· ἀλλ' εἰδ' ἐγγὺς ἦν τέτῃ· ἐνεγέγρα-
πτο γάρ.

ETOI-

quius, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quæ postea
facta sunt.

21. Ingressus enim aliquis in medium fer-
vus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum
libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde
exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque
facto rursus discedere. Cum permisisset Ari-
staenotus, accedens ad candelabrum recitavit...
PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem,
aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?
LYC. Scilicet nos. etiam tale quid putavera-
mus. Sed neque affine quidquam horum fuit.
Scriptum enim ita:

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς μα-
βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέ-
ραι πολλῶν ἐνοχλάντων, παρὰ πολὺ σὲ πλε-
σιωτέρων, ὅμως ἔδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν,
ἐπέδωκα, εἰδὼς τὰς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύ-
βας, καὶ παροινίας. ἐπὶ σὲ δὲ μόνον εἰκότως
ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσῆτον χρόνον ὑπ’
ἐμῇ λιπαρῶς ταθεραπευμένος, ἂν ἡξιώσας ἐναρ-
ριθμῆσαι καὶ μετὰ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος
ἐγὼ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν.
ἀνιῶμαι ἔν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, ἔτις ἀχαρίζω
Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἂν ἐν ὑὸς ἀγρίᾳ
μοί-

22. HETOEMOCLES PHILOSO-
PHUS ARISTAENETO.

*De coenis quomodo affectus sim, superior omnis
vita mea perbibeat testimonium, qui, multis quo-
tidie flagrantibus multum te ditioribus, nunquam
tamen illis me dederim, qui novim tumultus ejus-
modi conviviorum et vinolentos furores. De solo
autem te indigne merito ferre mihi videor, qui
tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me ami-
cis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus
ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum
adeo te jam demonstras. Mibi enim non in apri
portione, aut leporis, aut placentiarum inest feli-*

μήτρας, ἢ ἀπογῶν, ἢ ἀποκλήντων, ἢ παρ' ἄλλοις
ἁφ' ὁποῦν ἀποκοσῶν τὰ μαθήματα εἰδόντες, ἐπεὶ
καὶ σήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένῳ δεσπνῆ-
σαν πολυτελές, ὡς Φασί, δαίπνου δυνάμενος, καὶ
ἐπένευσα κίστεύοντι, σοὶ δ' ἀνέστης ἐμαυτὸν
φωλακτῶν.

Εὐ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλας εὐαγγελί-
αιόποας ἔπω· γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλ-
τιστον ἐκ τῆν καταληπτικῆν Φαντασίαν ἔχεις.
ἄλλα, οἶδα, ὅθου μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμα-
στῶν σε Φιλοσόφων, Ζηνοδέμιδος καὶ Λαβυ-
ρίνθου, τῶν (ῥηπεῖν δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογ-
ισμῶν ἀποφράζειν ἐν μοι τάχις δοῦν τα
σῆματα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐστὶ Φιλοσο-
φία;

*citas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non
ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem disci-
putum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sum-
tuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi
me servans homo inconsideratus.*

23. *At tu, relicis nobis, alios accipis: Neque
id mirum; nondum enim satis tibi animus valet
ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum
unde haec tibi veniant, intelligo: ab admirabili-
bus illis tuis philosophis, Zenodemide ac Labyrin-
tho: quorum ego, (absit dicto invidia) syllogismo
uno ora obiturare quam celerrime tibi posse videor.
Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia?
aut prima ista, quid differat habitudo ab ha-
bitu?*

Φίαι; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἔξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγάμενος εἶναι, οἶσω ῥαδίως τὴν ἀτιμίαν.

Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν τοσάτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὴς σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς αἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ἀπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δεῖπνῃ ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτέμιν ἀγανακτῆσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν ἔπα-

bitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de Acervo, aut Metentem rationationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solum, quod bonestum est, bonum ducam, facile feram ignominiam.*

24. *Tamen ne deinde ad illam confugere excusationem passis, uti dicas, in tanto te tumultu et occupatione obligatum esse: bis te hodie salutavi, et mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi.*

25. *Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Vidabis enim iratam Dianam, quod se solum non invitasset ille ad sacrificium,*

ῥέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς
ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως

Ἦ λάθεται, ἣ ἐκ ἐνόησεν, αἰάσατο δὲ μέγα
θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς

Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχαστα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χεῖρ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητᾶς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην,
ὅπως μάθης, οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον
ἑστιῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδεδώκας, ἐνό-
τως.

*cium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit
autem sic fere de illa Homerus:*

Immemor, imprudens; multum sibi mente
nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli

Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immisit arcubus potens Latonia.

26. Haec tibi pauca de multis apposui, uti
discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, et tra-
dideris illi filium: Recte illud quidem. Suavis
enim

τως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μετρώϊῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχροὺς ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθῃκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τῷ παιδαγωγῷ αὐτῷ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἔχρη ταραττειν ἐν γάμοις, ἐδὲ διαβάλλειν ἄλλας, καὶ μάλιστ' ἐΦ' ἔτῳς αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητὰς μετ' ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τέτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμῆντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσεις, καὶ ἀντὶ τῷ δεῖπνε ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ τέτῳ πεπομφέναι.

Τέτων,

enim est adolescentulo et gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adjicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Et si enim Dipbilus dignus est, qui duos jam a me discipulos abduxerit, at ego philosophiae causa tacebo.

27. Imperavi autem huic puero, si dare ei vellet aut aprum partem, aut cervi, aut e sesamo placenta, mihi adferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse.

Τέτων, ὦ ἐταῖρε, ἀναγινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιχεῖτο ὑπ' αἰδῶς· καὶ τῷτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡχώ-
μην, ὁρῶν τὰς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάσῳ,
καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδῆσαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πο-
λιὸν ἀνθρώπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκῶντα.
ἐθαύμαζον ἔν, οἷος ὢν διαλάθοι αὐτὰς, ἐξα-
πατωμένους τῷ πάγωνι, καὶ τῇ τῷ προσώπῳ
ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι ἔκ ἀμει-
λείας παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἔποτ' ἂν ἐλπίσας
κληθέντα ἐπινεῦσαι, εἰδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἐαυ-
τὸν τοιᾶτω τινί ὥς· καὶ δὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶ-
σθαι ἤξικ.

Ἐπε-

28. Haec dum legerentur, amice, et fu-
dore difflebam prae pudore, et, quod est in
proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum
viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui
aderant, praesertim quotquot eorum norant
Hetoemoclem, canum hominem, quique vir
gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem
virum adhuc parum cognovissent, barba ista
atque vultus contentione decepti. Itaque mihi
videbatur non negligentia illum quadam prae-
termisisse Aristaeetus, sed, quod non spera-
ret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non
voluisse in eum se casum committere: atque
adeo ne tentare quidem sustinuit.

Ἐπεὶ δ' ἔν παύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀνα-
γιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὰς
ἐμφί τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δε-
δοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
πρὸς ὧν ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τῷ Ἑτοιμο-
κλέῳ κατηγορηθέντι· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτα-
τάρακτο, καὶ θορύβῃ μεσὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὁμοῦς
πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ
γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέ-
πεμψεν, εἰπὼν, ὅτι ἐπιμελήσεται τέτων. μετ'
ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεσθαι ἀφανῶς, τῷ
παιδαγωγῷ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς καὶ
λεύσαντος τῷ πατρὶ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαί τινος ἀΦορ-
μῆς δεόμενος (ἐβέλετο γὰρ συμπλακῆναι τῷ
Στωϊ-

29. Cum ergo legere tandem servus desis-
set, convivium totum in Zenonem atque Di-
philum coniecit oculos, metuentes, pallentes,
vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemo-
clis ipsi facientes. Aristænētus perturbatus
ipse quoque et commotior, jubet tamen nos
bibere, et subridens bene vertere quae facta
erant studet. Ac servum quidem remittit, his
verbis usus, *sibi curae fore*. Paullo post surgit
clanculum Zeno, discedere ipsum, patris im-
perio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim require-
bat occasionem; (volebat enim manus conse-
rere

Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ἔκ ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε ἔν τῷ ἐνδόσιμον παρασχέσης τῆς ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύσηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικῇ, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἶνεὺς μὲν Ἀρισαίνετος, Ἐτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφρονημα πάντα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα.

Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκатаκείμενος· ἡγηκότε γάρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισαίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥς ἐκ ἀκαίρον ὥστο μεμνήσθαι τῆς Καλυδωνίης· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίαν, ὧς Ἀρι-

rere cum Stoicis, et rumpebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) prae-bente tum initium epistola, Talia, inquit, praeclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno admirabilis, et Cleanthes, vocolas quasdam jejunas, et interrogationes solum, atque habitus Philosophorum: caeterum plerique Hesoemocles; et epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristae-netus, Hesoemocles autem Diana. . . Quam boni om-nis omnia, Hercules! et solenni decora.

31. Sic per Jovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puero, aprum paratum Aristae-neto ad coenam: igitur non intem-pestivum ratus est Calydonij illius meminisse, sed per

Ἀριζαίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμῆ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς· καίτοι ἔδεν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι.

Χρυσίππῃ γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς (ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἔκ ἐννόμως Φιλοσοφῶντος Ἑτοιμοκλέης τῷ γόνιτος, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφῆς ἀνδρας; οἳ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; ἔσὺ μὲν τῶν Διοσκέρων ἦδη, ὦ Ἑρμῶν, τὰς πλοκάμιας περιμέκαρας, χρυσῆς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν
Σω-

per Vestam, Aristaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri illius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus.

32. Nampe Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, et magna voce usus, et ab uno viro non legitime philosophante Heioemocle, impostore, Cleanthen merimini et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, deiondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audito-
ris

Σωφράτῃ γυναῖκα τῷ μαθητῷ ἐμοίχευες, ὥς Κλεόδημος, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχρὰ ἐπαίθε· καὶ σιωπήσας ἐν ταῖς αὐτὰ συνεπιζήμενος αὐτοῖς; ἀλλ' ἐμασσωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτῷ γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· ἐδὲ τῷ ξένῳ μαθητῷ λαβὼν τὸ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέμαι, καὶ ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, καὶ ἀγῶ τὰς μαθητάς, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδοῦσι τὰς μισθάς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, καὶ ἂν ἐξαρνος γένοιτο μὴ εἶναι Φάρμακον ἀποδοῦσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα.

Καὶ αὖτα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅπεσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμῖν σχεδὸν, κατε-
στέ-

ris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipsae uxoris leno sum; Cleodemus inquit, quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum; interposito per Urbis custodem perjurio, accepisse me negavi: neque quaternarum (in mensem) drachmarum foenus exerceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni et vendidisse.

33. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis of-
fun-

σκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς
 γειτονήσεως, ἐκ ἀνάξιος 10) ὦν. ὁ μὲν ἔν Ἑρ-
 μων ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τὰς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
 ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (ὃ γὰρ εἶχε κύλικα)
 ἐπιστραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ
 τῇ ἀρισεραῖ τῷ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλε
 παῖσιν κατὰ κόρυς καὶ ἀπέκτεινεν ἄν τὸν γέ-
 ροντα, εἰ μὴ Ἀρισαίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα,
 καὶ

fundit: cujus rei aliquis fructus etiam ad Io-
 nem ob viciniam pervenit, non sane indignum.
 Hermon igitur detergebat de capite proclinato
 merum, praesentes testificatus, quam accepisset
 injuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuuit Zenothemin,
 et prehensa sinistra manu illius barba, pugnum
 malae illius incussurus erat. Atque interse-
 cisset senem, nisi retinuisset manum Aristai-
 netus, et transgressus super Zenothemin, me-
 dium

10. ἀνάξιος] Nihil hactenus ab Ione admis-
 sum lectum est, quapropter hoc sit meri-
 tus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel
 denique, quod propius est, divisim ἂν αἰ-
 τιος aut, ἂν ἀξιος. Alias ad sequentia
 respexisse putandus est, quod haud temere
 admiserim. *Du Soul.*

καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτῶν
κτεκλιθῆ, ὡς διασαίνειν, ὑπὸ διατειχίσματι
αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες.

Ἐν ὧσιν δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φί-
λων, ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν ἐννόουν, τὸ πρόχειρον
ἐκεῖνο, ὡς εἰδέν Ὀφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ
μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα II) καὶ τὸν βίον
ἐνθυμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνης γὰρ περιττὰς
ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν
πραγμάτων Ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆες
με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον
ἀληθές ἢ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν
ὀρθῶν

dium se inter illos collocasset, ut separaren-
tur, et se tanquam muro interposito quietem
agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo,
ego apud animum meum cogitabam; illud *prae-*
ferim, quod cuivis in mentem venire necesse
est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi*
quis etiam vitam componat in melius. Illos enim
principes in literis videbam risum debere in
ipsis actionibus. Deinde in mentem venit,
verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ra-
tione doctrinam abducere homines eos, qui ad
solos

II. ἄρα] Abest a Fl. Non immerito, quia
jam praecessit. Reitz.

ῥεθῶν λογισμῶν τὰς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας.
ταῦτων γὰρ φιλοσόφων παρόντων, εἰς κατὰ
τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ'
οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' ἔλεγον αἰσχίω. εἰς
γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν ἔχον τὰ γιγνώ-
μενα, λογισόμενος, οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι
καὶ ἄποτος ἐγεγράφει.

Ἀνέστραπτο δ' ἐν τῷ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν
ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐσιώμενοι, ἔτε παροινῶν-
τες, ἔτε ἀσχημονῶντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέ-
λων μόνον, καὶ κατεγίγνωσκον αὐτῶν, οἶμα,
ἔσγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν
σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδο-
ρῶν.

solos libros, et quae illis continentur curas,
perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus
Philosophis, neque forte quadam vacantem
culpa unum erat videre, aliis facientibus tur-
piter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque
enim vino jam, quae fiebant, imputare pote-
ram, cogitans, quae Hetoemocles impransus
impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos ho-
mines decenter epulari videres, neque per
ebrietatem quidquam, neque quod alioquin
parum decorum esset, designantes: sed ride-
bant modo, et damnabant illos, puto, quos
admirari ante fuerant, cum ex habitu aliquid

ῥᾶντο, καὶ ὑπερνεπὶμπλάντο, καὶ ἐκπαράγασαν,
καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδά-
μας, καὶ ἐνῆρει ἐν τῷ μέσῳ, καὶ αἰδέμενος τῆς
γυναικας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριστα τις εἰκά-
σειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, οἷς
περὶ τῆς Ἐριδος αἱ ποιηταὶ λέγουσιν. καὶ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τὴν Πηλέως τὸν γάμον, εἴ-
ψαμ τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδεσπον, ἀφ' ᾧ τοσά-
τον πόλεμον ἐπ' Ἰλίου γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοι-
μακλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπισολὴν ἐμβαλὼν
εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, καὶ μεῖω τῆς
Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι.

Οὐ

illos esse putarent. Sapientes vero lascivie-
bant, conviciabantur, supra modum se imple-
bant, clamabant, ad manus veniebant. Admi-
rabilis ille Alcidas etiam in medio convivio
mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi
videbatur optime ille assimilare, si quis dicat,
simillima esse istius acta convivii iis, quae de
Eride poetæ narranti: nempe non vocatam il-
lam ad Peleu nuptias pomum illud in convi-
vium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum
exortum sit. Et videbatur sane mihi Heroe-
mocles, epistola illa, tamquam pomo, in me-
dium projecta, non minorum Iliade. malorum
auctor exstitisse.

Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμι καὶ Κλεόδημον φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμαρτίαις ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνῆμαι ὑμᾶς ὄν τινα καὶ χρητὸν τρόπον ἀπαρῖναι μαι ἔν, ὡ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, ἐδὲν ἄλλ' ἢ τῷτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τῷτο ἀμφὲς πλεσίως αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύεσθε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισῶντες, καὶ τῶν Ἐπιμαρείων κλητοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχρὰ ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖ-

36. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos esset Aristænetus: Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *fasis fuerit, si rudiusis convincamini*; *cras vera vos, uti par est, ulciscar.* Responde mibi, Zenothemi, *aut tu, ornatissime Diptile, qua ratione, cum in differentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum specieris ex omnibus, uti quæ plurima possideatis, et hanc ob causam circa divites semper versemini, et foenori deris pecuniam, ocusurarum excusipatis usuras, et mercede doceatis.* *Mur* fus odio cum habeatis voluptatem, et Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quæque faciatis ac patiamini, indigne feren-

ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτῶντες, εἴ τις μὴ καλέσασιν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίουντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀθόνην περισπᾶν ἔπεσχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τῷ Ζηνοθέμιδος, μετὴν ἔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσασθαι ἀπορρίπτειν 12) αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς ἔκ ἀνῆκε, καρτεριῶς ἀντεχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμων, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, οἰπάτωσαν, ἔτινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγορεῖσιν, αὐτοὶ ἠδουσθαι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἶπε, ὦ Κλεόδημε,

tes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, *Euge*, inquit, Cleodeme, dicant, cuius rei causa voluntatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme,

12. ἀπορρίπτειν] Αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. et Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. Reisz.

ἄλλοι, καθ' ὃ, τι ἐκ ἀδιάφορον ἦγ' ὁ πλάτων. Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ σὺ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιαῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρεύσεως ἐορτῆς καταθέσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεικῶς ἐρεῖτε, καὶ ἀκέσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας ἄτω γὰρ ἐλπίσαντες. καὶ μετήλθε τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ

qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non saue, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion proferens se manifestius, Desinite, ait, ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitati dignae. Vos autem sine contentione dicite et audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum major pars otii in disputatione consumpta est. Laudare qui aderant omnes hoc consilium, Aristaeus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se injucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeus, pacem sic factam arbitratus.

Καὶ ἅμα εἰσκακόμεισι ἡμῖν τὸ ἐντελές, ἐν-
μαζόμενον δεῖπνον, 13) μία δένις ἐκάστω, καὶ
κρέας ὕδες, καὶ λαγῶα, καὶ ἐχθρὺς ἐκ ταγῆνα, καὶ
σησαμῆντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, 14) καὶ ἐξῆν
ἀπο-

38. Et simul infertur nobis ea, quae *abso-
luta coena* vocatur, gallina unicuique una, et
ossa aprugna, et leporina; et piscis de sarta-
ginē, et placenta e fefamo, et bellaria; lice-
bat.

13. τὸ ἐντελές. — δεῖπνον] Ultimus, credo,
missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae
esse, ostendit *Casaubon.* ad Athenae. 4, 20.
extr.) ficiore cibos habens, et quos au-
ferre non incommodum. Hanc puto esse
Ματτύαν, quam ἐπιδόρπιμα Atticis,
aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit
Athenaeus libro XIV. extremo. *Gesner.*

14. καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Haecne periphrasis
τῶν τραγημάτων, s. bellariorum? Sic pu-
to, et lic interpretatus sum. Hoc suadere
videtur orationis series, qua haec verba
iunguntur superioribus, et ab sequentibus
separantur. Si hoc voluisset Lucianus,
quod *Erasmus* dedit, *quaecumque liberum
est, seu velis in alium condere, seu domum
aspottere malis*, ita videtur informatu-
rus Graecam orationem, fuisse καὶ ὅσα
ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι illud
au-

ἀποφάσσειν ταῦτα. πρᾶκτο. δὲ ἔχ' ἐν ἐμᾷ
 ὡς πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστανέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ
 ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῶ
 ἑκάτερον ἔχρην λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊ-
 κῷ καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν
 καὶ τῶ τοῖς· εἶτα ἔξῃς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ'
 οὗ τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησά
 μοι τῶν, ὧς Φίλων, διότι δὴ ἔστι καὶ ἐν αὐ-
 τοῖς

batque ea domum ferre. Neque vero sua uni-
 cuique tanx proponebatur, sed Aristæneto et
 Eucrito in mensa una communiter, oportebat-
 que unumquemque, quod sibi proximum esset,
 sumere. Zenothemidi autem Stoico, et Epicu-
 reo Hermoni similiter in commune ipsis quo-
 que *offerebatur*: deinde Cleodemo, et qui jux-
 ta erat Ioni; post quos sponso et mihi; Diphilo
 autem, quod Zeno discefferat, utriusque *ad-
 mota portio*. Et memento mihi horum, Philo;
 K. 4 est

autem ταῦτα plane omisurus. Verbi
 ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio
 conjicias, apud quem sunt ista: ἐντραγεῖν,
 ἐντρυφεῖν. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμί-
 σασθαι. Vidit hoc etiam Kubnius ad Pol-
 luc. 6, 40. τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum
 de tragematibus, et id genus aliis scizantensis.
 Gesner.

τοῖς χρησίμοις εἰς τὸν λόγον· ΦΙΛ. Μνησθήσομαι δὴ.

ΛΤΚ. Ὁ τρίνυν Ἴων, Πρῶτος ἐν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων, περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφῶσι, περὶ γάμων ἐρωτᾷ εἰκότα. τὸ μὲν ἐν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευασεῖν. μόνοι γὰρ αἱ τοιοῦτοι ἀπατελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναῖκες γάμους, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκῶντα κοινὰς εἶναι

est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile. PHIL. Meminero sane.

39. LYC. Iōn igitur, Primus ergo, inquit, si videatur, incipio. Et paullum moratus, Opotebas forte, ait, in ealium praesentia virorum de ideis et incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Acque optimum quidem erat, si nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, et Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis

ἐπὶ αἰσίων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλῃ σὺν
μεν.

Γέλως ἐπὶ ταῖς ἐγένετο, ὡς ἔκ ἐν καιρῷ
ἀπογομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη,
βαρβαρικά ἡμῖν ᾄδων; πᾶ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν
τὸν ζήλον ἐπὶ ταῖς, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
Φθέγγῃ, καθαρεύμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διону-
σόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ
γραμματικὸς Ἰστιαῖος, ὁ βέλτιστος, Παύσασθε,
ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι,
καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν.

zonis placitis, uxores illorum (philosophorum)
esse communes, extra Zelum finis.

40. Super his risus exortus est, ut quae
minime opportune dicerentur. Dionysodorus
autem, Non desines, inquit, Barbarica nobis na-
mina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac
re, et apud quem? Nempe in quoque vocem mittis,
purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodo-
rus quoque vicissim, quae solent, maledicturus
erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo,
Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis
recitabo; et recitare incepit.

Ἦν γὰρ ταῦτα, οἷος μέμνημαι τὰ ἐλεγεῖα 15)

Ἡ οἷη πότ' ἄρ' 16) ἦγ' Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροις,
 Δίη Κλεανθίς ἄνχ' σ' ἐτρέφετ' ἐνδυκῶς,
 Πρῆχ' αὖ πασάων ἀλλάων παρθενικῶν,
 Κρῆσσων τῆς Κυθήρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.

Νυμ-

41. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Unica tandem qualis Aristaeoni in domibus

Divae Cleanthis vera sollicita est alita!

Omniū excellens aliarum Virginearum,

Es Venere melior, siue adeo Luna.

Salve

15. ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα] Bergler ad *Alciph.* III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis Poëtis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte confarcinata. Reitz.

16. Ἡ οἷη πότ' ἄρ'] Mali poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. Gesner.

Νυμφίαι, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτις
ἐφίβων,

Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θετίδος παῖδος.

Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῶτον θαλαμηγεῖον ὕμνον
Εὐνὴν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλαῖς ἀσόμεθα.

Γέλως ἔν ἐπὶ τῆτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενναί-
μενα, ἀρέσθαι ἤδη τὰ παραπείμενα ἔδει, καὶ
ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρε-
τον, τὰ πρὸ αὐτῶ ἐκάτερος, καὶ γὰρ τὰμα, καὶ
ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ὁμοίως
καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιεν καὶ τὰ τῶ
Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,
καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς
τῶς

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime ju-
venum,*

Nereo praestans ac Thetidis nato.

*Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,
Communem ambobus satpe canemus olim.*

42. Rifu super his, qualem credere par
est, exorto, auferendi apposita jam tempus
erat; auferuntque Aristaeus et Encritus
quisque quod ante se erat: et ego mea, et
Chaerea quae ipsi erant posita, atque, non si-
militer et Cleodemus. At Diphilus ea quoque
auferre postulabat, quae egresso jam, Zenoni
fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat,
pugna-

τῆς διακόντης ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπῳν, τῆς ὄρου-
θος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλη
νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ
ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπό-
ταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει μετὰ τῆτο,
ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδικοημένος.

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνοθέμιν, ἅμα
κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ
Ζηνοθέμης, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα καὶ ἀνείλοντο εἰρηγι-
κῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τῷ Ἑρμῶνος, κιμελεστέρα,
(ἄτως, οἶμα, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
ρεῖσθαι, τὴν ἐαυτῷ ἐνάτερον. ἐν τῷ τούτῳ
ὁ Ζηνοθέμης (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε
τὸν

pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
in diversa, gallina utrinque comprehensa, et
huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta.
Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis
praebito, praesertim cum post ista indignare-
tur, velut injuria maxima affectus esset.

43. Hermion et Zenothemis juxta, ut supra
dictum est, accumbebant: supra Zenothemis,
alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia
aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
lina ante Hermionem pinguior, forte id qui-
dem fortuna, arbitror. Oportebat autem has
etiam, et suam quemque tollere. Hic Zeno-
themis, et adverte mihi, Philo, animum, fassus
enim

τῶν νέων, ὁμᾶ γάρ εἰμεν ἤδη τῶν κεφαλαιῶν τῶν
 περὶ χθέντων)· ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ'
 αὐτὸν ἀφίς, τὴν πρὸ τῆς Ἑρμῶνος ἀνείλετο·
 πιστότεραν, ὡς ἔφην, ἔσαν. ὁ δ' ἀντεπελάβετό·
 καὶ ἐκ εἰς ἀλκονεκτῆν. βοὴ τὰ ἐπὶ ταῖσι· καὶ
 συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀνισιν αὐ-
 ταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παγίωνων ἐπει-
 λημένοι, ἐπεκαλῶντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεό-
 δημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα
 καὶ Δίφιλον· καὶ συνίσαντο οἱ μὲν ὡς τέτοιοι, εἰ
 δὲ ὡς ἐκείνων, πλὴν μόνον τῆς Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ
 μέσον αὐτὸν ἐφύλαττεν.

Οἷο' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν
 Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέ-
 ζης

enim in ipso capite quasi rei gestae versamur.
 Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinggi-
 rem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem
 erat, aufert. At hic ab altera parte prehē-
 dit, nec patitur istum plus justo sibi arrogare.
 Hinc clamor, et irruentes in se invicem, ipsas
 sibi gallinas in faciem impingunt, prehensio-
 que invicem barbis, auxiliaturos advocantes
 Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alci-
 damantem et Diphilum, cœuntque adeo hi ad
 hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
 hic enim se servabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Ze-
 nothemis sublatum de mensa scyphum, ante

ζῆς· κείμενον πρὸ τῆ Ἀριζανέτης, ῥίπτει ἐπὶ
τὸν Ἑρμῶνα·

Ἡ Κόκκεια μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτραίοντες
ἄλλη·

ἔπειλε δὲ τῆ νύμφης τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστὸν
μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή ἐν παρὰ τῶν
γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ με-
ταίχιμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τῆ
μεμφανίης, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε καὶ ἡ νύμφη δὲ
ἀντεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῆς· ἐν τοσούτῳ
δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἤρισευε, τῷ Ζηνοθέμειδι συμ-
μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τῆ Κλυδοῦ-
μα μὲν τὸ κρανίον, τῆ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα
ἐπὶ στήριψε, καὶ τῶν αἰκετῶν ἐνέχευε, βοηθεῖν αὐτοῖς
ἐπιχειρῶντας, κατέτρωσεν ἂ μὴν ἀπετραίοντο
ἐκεί-

ante Aristaeneturum stabat, in Hermonem con-
ficit.

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

Sponsaque frontem luculento sane ac profundo
vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mu-
lieribus, 'profiliunt inter utramque aciem ple-
raeque, mater praesertim sponsi, cum videret
sanguinem; exsilit etiam, quod illi meruerat,
sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas,
auxiliator Zenothemidis, et clavae icu Cleo-
demi cranium et malam Hermonis obterit, ser-
vorumque quosdam, qui auxilium ferendi cussi

accur-

ἐκείναι· ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὁρῶν τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίπα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ζυμμαχίαν ἡκοντα τῷ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος.

Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύνειν αὐτὰς ἐπιχειρῶν, λαῖξαι, οἶμαι, εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἶχεσθαι. ἔκειτο ἔνθ' ὁ ἀθλιὸς κατὰ τὸν αὐτῷ Ὀμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέα περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυσαν. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ ἄλκι-

accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, et morflu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petentē Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, vocansque, Homeri sui verbo, στυγερῆς. Caeterum tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum maiorem omnium

Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ᾤπαξ τὸ καθ' ἑαυτοῦ ἐτρέφ-
 ατο, πῶων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ
 οὖν, εὖ ἴσθι, ἔπασον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτη-
 ρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ἄρθος ἐφασγὼς
 ὁρώων ἔκασα, ἔκ ἀναμργυῶς ἑμαυτὸν, ὑπὸ τῇ
 Ἰσθαίᾳ διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας ἔν καὶ Κενταύρους οἶδες
 εἶν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκτε-
 χυμένον, καὶ σκύφας ῥιπτεμένους.

Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυ-
 χνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα,
 ὡς τὸ εἶκος, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγγενήτα·
 καὶ γὰρ ἔξ ἑαδίως εὐπόρησαν Φωτὸς ἄλλα, ἀλλὰ
 πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ
 ἐπεὶ

omnium fuit Alcidas, qui cum semel oppo-
 sitam sibi aciem fugasset, pulsaret in quosa-
 cumque incidisset. Et multi, bene noris, per-
 ierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero
 ad parietem stans erectus, videbam singula,
 non immiscens me, monitus nempe Histiaei
 exemplo, quam periculosum esset talia diri-
 mere. Quae cum ita essent, Lapithas videres
 Centaurosque, everti mentas, sanguinem ef-
 fundi, volare scyphos.

46. Tandem Alcidas candelabro everto
 tenebras facit magnas. Ac res in multo jam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim
 facile luminis alterius copia fieri poterat. In
 hisce

ἔπειτα παρὴν τις λύχνην ποτὲ κομίζων, κατὰ
 λήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυ-
 μνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπασ-
 θάων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελσίων ἐφάρ-
 ραθη πέποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς
 πόσπης, ἐξανασάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογάμενος·
 Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ ταβανῇ, δὲναι
 αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμα-
 νικῶς ἔλεγε τὸτο πεπονημένον.

Ἐπὶ τῷ τριῷ διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευ-
 τήσαν· ἐκ τῶν δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ
 τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ
 Ἴωνι, καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φαρμάκῳ ἐξελομῇ
 ζοῦτο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτε-
 ρος

hiscē tenebris multa, eaque turpia, perpe-
 trata, et cum adesset tandem, qui lumen in-
 ferret, deprehensa sunt. Alcidas, tibicinae
 sublata veste vim inferre studens, Dionysodo-
 ros autem in ridiculo alio facillime oppressus,
 Scyphus enim de sinu surgentis excidit.
 Deinde excusandi causa, Ionem dixit in turba
 sibi, ne periret, dedisse. Ion autem providen-
 tia quadam hoc a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod post
 hicinas in risum rursus exiit de Alcidamante,
 et Dionysodoro, atque Ione. Vulnerari jacen-
 tes exportabantur, ita male se habebant: senex
 in primis, Zenorhemis, utraque manu alteri
 lac. Op. T. VIII. L nalum

τῆς Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ἐνός, τῇ δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπολλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων ὥς καὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ περ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξέκνεοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς ἐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀνεσαμένῃ τὸ τραῦμα τῆς Διονίχης, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταπνίαις κατεπλημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τῷ ζυγῷ ἀνατεθείς, ἐφ' ᾧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικρὰς δ' ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνάτ' ἢ καθευδήσαντες 17) ἀπήγοντο, ἐμὲν-
τες

naſum tenens, altera oculum, perire ſe doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipſe quoque malo affectus, duobus quippe excuſſis dentibus, anteaſtaretur dicens, *Memento iamē, Zenothemi, te indifferentem jam non putare dolorem!* Sponſus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus eſt, taeniis obvoluto capite, in curſum impoſitus, quo vecturi ſponſam fuerant, acerbis miſer celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi ſomno ſopiti abducebantur, vomē-

17. καθευδήσαντες] Sic legitur in omnibus, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Atci-

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 165

Φεῖ οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μὲντοι Ἀλκιδά-
μας, αὐτῷ ἔμεινεν. ἔ γάρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν
τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ
τῇς κλίνης, πλαγίως ἐνάθευδε.

Τὐτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τῷ
συμπόσι, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν;
τὸ,

Πολλὰ μορφὰι 18) τῶν δαιμονίων

Πολ.

vomentes plerique in via. Verum mansit ibi
Alcidamas. Neque enim ejicere virum pote-
rant, cum semel in lecto, in quem obliquo se
corpore abjecerat, dormire occoepisset.

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit con-
vivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices!

L 2

Μηδ.

Alcidamanta, illic pernoctavit. Puto ego
rescribendum καταδεδέντες, quod men-
scriptoris optime convenit; nec a scriptu-
ra vulgatae multum abhorreret. *Du Soul.*

18. πολλαὶ μορφὰι] Tres versiculos totidem
verbis habet Euripides in fine Alcestidis,
Andromaches, Baccharum et Helenae,
quibus subjiciuntur isti, Τῶν ἀδοκῆτων
πόρον εἶρε θεός. Τοῖονδ' ἀπέβη τόδε
πρᾶγμα. Gesner.

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνεσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς ἐκ ἀσφαλῆς, ἀπράγμονα ὄντα, συνεσιᾶσθαι τοις τοῖς φιλοσόφοις.

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nollit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.

Ἐστὶν ἐν Συρίῃ πόλις, ἡ πολλὸν ἀπὸ τῆς Εὐφράτης ποταμῆς, καλεῖται δὲ Ἰερή, καὶ ἔστιν ἰερὴ τῆς Ἥρας τῆς Ἀσσυρίας. δοῦναι δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα ἔκ ἅμα τῇ πόλει οἰκομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱερῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπίνετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος ἐρχομαι ἐρέων, ὅσα ἐν αὐτῇ ἔστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱερὰ χρέονται, καὶ πανηγύρεις, τὰς ἄγχαι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὅσα

De dea Syria.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis (*urbs sancta*) et est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe jam dicam, quae in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam quidquid de condito-

ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱερὸν εἰσακμένων μυθολο-
γέσσι, καὶ τὸν νῆον, ὅπως ἐγένετο. γράφω δὲ
Ἀσσύριος ἐὼν 1) καὶ τῶν ἀπηγόρευται, τὰ μὲν
αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ πρὸ τῶν ἱερῶν ἐδάην,
ὁκόσα ἔοντα ἐμεῦ πρὸςβύταρα, ἐγὼ ἱσορέω.

Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδ-
μεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λα-
βεῖν, καὶ ἱερὰ εἰσασθαι, καὶ τεμεῖν, καὶ πανη-
γυρίας ἀποδεῖλαι· πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱερᾶ
ἐγνώσαν, καὶ λίγας ἱερὰς ἔλεξαν· μετὰ δὲ ἡ
πολλοσὶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσ-
σύριοι εἰς θεοὺς ἤκασαν, καὶ ἱερὰ καὶ νηεὺς ἤγειραν,

Historibus sacri illius fabulantur, et templum
quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius,
qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, ae-
tatem meam antecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novimus,
Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
et condidisse templa atque delubra, et coetus
sacrorum cause instituisse. Primi etiam nomina
ponere sacra, et narrationes sacras tradiderunt.
Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii
illam de Diis doctrinam audierunt, et templa
atque

Ἀσσύριος ἐὼν] Syriam venturum necesse est,
ut et c. 17. De Saul.

ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ἑόρται ἐση-
σαντο.

Τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἑόρ-
ται νηοὶ ἔσαν. καὶ ἐστὶ ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, καὶ παρὰ
πολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ
πλαῖσα ὅπωπα. τὸ γὰρ τῷ Ἡρακλῆος τὸ ἐν
Τύρῳ, καὶ τὰ τῷ Ἡρακλῆος, τὸν Ἕλληνας
κεῖδον, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιό-
τερος, καὶ Τύριος ἦρως ἐστὶ.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ
Σιδωνίται ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρ-
της ἐστὶ. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοῦναι Σαλαμῖναι ἐμ-
μεναι. ὡς δὲ μοι τις τῶν ἱερῶν ἀπηγγέλατο, Εὐ-
ρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμω ἀδελφεῆς. ταύτην δ'
εὔσαν

atque aedes excitarunt, in quibus simulacra
quoque ponerent, et signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine
sculpta imagine erant templa. Et sunt in Sy-
ria quoque templa, Aegyptiis illis non multum
aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut
Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci ca-
punt, Herculis. Sed quem ego dico multum
antiquior, et Tyrius, heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice tem-
plum magnum, quod habent Sidonii. Prout
ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto
ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi
aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi.

εἶδαν Ἀγήνορος τῆ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ
 τε Ἀφάνης ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμή-
 σαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλαξαν, ὅτι ἐξ-
 σαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον
 ἀμειψάμενος, ἤρπασε καὶ μιν ἐς Κρήτην Φε-
 ρων ἀπίνετο. τὰδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινί-
 κων ἦκετο, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ
 τῷ Διὶ· τὸν δὲ νηὸν ἐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης
 ἔμμεναι.

Ἐχουσι δὲ καὶ ἄλλοι Φοίνικες ἱρὸν, ἐν Ἀσσύ-
 ριδι, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς
 τὴν Φοινίκην ἀπίνετο. ἐγὼ μὲν μιν ἐκ ὁπάπα,
 μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖον ἐσι.

Εἶδον

Manc vero Agenoris regis filiam, cum discessis-
 set ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et
 historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra
 cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in
 tauri speciem eam rapserit, et in Cretam detul-
 lerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi,
 et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam
 habet tauro insidentem, Jovi. Templum au-
 tem Europae esse, non consentiunt.

5. Habeat autem aliud etiam sacrum Phoe-
 nices, non Assyrium illud, sed Aegyptium,
 quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem
 illud non vidi: magnum vero ipsam quoque et
 antiquum est.

6. Vidi

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερόν Ἀφροδί-
της Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια εἰς Ἀδωνιν ἐπι-
τελέεσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγεται γὰρ δη-
ῶν τὸ ἔργον τὸ εἰς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς συός, ἐν τῇ
χωρῇ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τῆς
πάθεος τύπτειν τε ἐκάστη ἔτεος, καὶ θρη-
νεῖσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέεσι, καὶ σφίσι με-
γάλα πένθεα ἀνά τὴν χώραν ἵσταται. ἐπεὰν δὲ
ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα
μὲν καταγίγχει τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἶναι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τε μιν μυθολο-
γέει, καὶ εἰς τὸν ἥερα πέμπει, καὶ τὰς κεφα-
λας ξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος
Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι ἐκ ἐθέλχει ξυρέε-
σθαι,

6. Vidi etiam Bybli magnum templum By-
bliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia
peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe
illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, et in memoriam illius calamitatis plan-
gunt singulis annis et plorant, et peragunt or-
gia, magno per regionem instituto lactu. Cum
vero satis plantus et lacrimarum est, primo
inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt:
post vero, alio die vivere illum narrant, et
coelo illius imaginem exponunt. Etiam capita
tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est
his *suus* Apis. Mulierum vero quotquot ton-
deri nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno

σθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέεσι. ἐν ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴσανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μέντοι-
σι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ λέγουσι παρὰ
σφίσι τεθάρθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύπτιον,
καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, καὶ ἐς τὸν Ἀδωνιν,
ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρῶ δέ,
ἀκόθεν καὶ τὰδε πιστὰ δοκέεσι. κεφαλὴν ἐκάσθε
ἕτερος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται,
πλώεσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερῶν. καὶ
μὲν οἱ ἄνεμοι φερέεσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται
δὲ καὶ αὐτὰ, ἀλλ' ἐς μένην τὴν Βύβλον ἀπικνέ-
ται. καὶ ἐς τὸ σὺμπαν, θωῦμα, καὶ τὸτο
ἐκάσθε

die venales stant, forma quaestum facturæ.
Forum autem solis patet peregrinis; ex mer-
cede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Bybliorum quidam, qui se-
pultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, et
luctus illos et orgia non in Adonin, sed in
Osirin peragi omnia. Dicam vero, unde ista
quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans
interjectum spatium, quod septem diebus navi-
gatur. Ac ferunt illud divina quadam navi-
gatione venti; declinat autem nusquam, sed
solam Byblum pervenit. Estque universum
hoc

ἐκείνης ἔτιτος γίνεσθαι, τὸ καὶ ἐμεῦ παρσέντος ἐκ Βυβλῶ ἐγένετο καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμεν Βυβλίην.

Ἐνι δὲ καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῆ Λιβάνε τῆ ἄρεος, ἐς τὴν ἄλᾳ ἐκδίδοι· ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέσται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκείσε ἔτιτος αἱμαίνεται, καὶ τὴν χροίην ἐλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ πολλὸν τῆ πελάγους, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόντων δὲ, ὅτι ταυτησί τῇσι ἡμέρησι ὁ Ἀδωνίς ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσμεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόδῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδοι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσιν.

hoc miraculum; idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum,

8. Est vero aliud quoque in Byblierum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, et magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus.

λέγει. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθῶς θε-
κῶν λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τῷ πάθεος αἰ-
τίν. ἔλεγε δὲ ὧς· Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμός, τῷ
ξέῳ, διὰ τῷ Λιβάνῃ ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος
κάρτα ξανθόγέως ἐς· ἀνέμοι ὧν τρηχέες ἐκεί-
ησι τῇσι ἡμέρησι ἰσάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ
ἐπιφέρουσι, ἔδσαν ἐς τὰ μάλισα μιλτώδεα· ἡ
δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τῷδε τῷ πάθεος
ἐπὶ τοῖαίμα, τὸ λέγει, ἀλλ' ἡ χώρα αὐτή. ὁ
μέν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ
ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα
θεῖη καὶ τῷ ἀνέμῳ ἡ συντυχίη.

Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλα,
ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν

Ἄφρο-
gus. Mihi vero Byblius homo, qui vera vide-
batur dicere, aliam narravit mutationis illius
causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen,*
hospes, venit per Libanum. At Libanus multum
rubicundae terrae habet. Veni ergo vehementes,
qui statos illis diebus flatus habent, terram fluminis
inferunt minio valde similem. Haec illud terra
reddat sanguineum: hujusque mutationis non san-
guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.
Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera
dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa ventis
opportunitas viderur.

9. Adscendi vero etiam e Byblo Libanum,
diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi

Ve-

Ἀφροδίτης 2) ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερόν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τὰδε μὲν ἐστὶ τὰ ἐν τῇ Συρίᾳ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.

Τοσούτων δὲ ὄντων, ἐμοὶ δοκεῖ, ἔδεν τῶν ἐν τῇ ἱεῇ πόλει μείζον ἔμμεναι, ἔδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, ἔδὲ χώρη ἄλλη ἱεροτέρη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξάνα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἰδρῶτε γὰρ

Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa vetera et magna per Syriam templa.

10. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, et donaria antiqua, et spectanda multa, et signa augusta, praesentesque valde iis Dii, Sudant enim apud illos

2. ἱερόν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, [Aphacitidos, de qua ad libellam πρὸς Ἀπάρ. c. 3. Add. Selden, de Diis Syr. 2, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. Gesner.

γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται
καὶ χρησμηγορεῖ· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγένετο
ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τῆ ἱερῆς, καὶ πολλοὶ
ἤκασαν· ναὶ μὲν καὶ ὄλβε πέρι, ἐν ταῖσι ἐγὼ
οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικινέ-
ται χρήματα, ἐκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων,
καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα. ἐκ Καππαδοκίης
τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι.
εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λαύρην ἀποκεί-
ται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐς ἄρ-
γυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκείρεται· εὐρεταί μὲν γὰρ
καὶ πανηγύρεις ἑταμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων
τῶν αἰδῶ ἀποδεδέχεται.

150

illos simulacra, et moventur, atque edunt or-
acula. Clamor etiam saepe in aede multis exau-
dientibus ortus, cum clausum esset templum.
Verum etiam divitiarum causa eorum, quae
ego novi, primum est. Multae enim ad illos
opes, veniunt ex Arabia, et a Phoenicibus et
Babyloniis, et aliae e Cappadocia. Quaedam
vero etiam Cilices adferunt, quaedam Assyrii.
Vidi ego quae in templo occultis locis reposita
sunt, vestem multam, et alia, quae in aurum
et argentum discreta sunt. Festorum dierum
quidem celebrationes et conventos nullis aliis
hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt.

Ἰσορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὅκιστα τῷ ἱερῷ
ἔσι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέεσι, πολ-
λοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱεοὶ, οἱ δὲ ἐμφα-
νέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις καὶ ἄλλοι βάρβα-
ροι, οἱ μὲν τοῖσι "Ελλησι ὁμολογέοντες, τῶς
ἐγὼ πάντας μὲν ἑρέω, δέχομαι δὲ ἔδαμα.

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκυ-
θεα 3) τὸ ἱερὸν εἴσασθαι λέγουσι· τῷτον Δευ-
καλίωνα, ἐπὶ τῷ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευ-
καλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν "Ελλησι ἤκησα, τὰν
"Ελληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει·
ἦδε

II. Percontanti autem mihi de annis, quos
essent illi sacro? et quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae
aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulo-
sae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes,
quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio.

12. Vulgus igitur Deucalionem esse, Scy-
tham, ajunt, qui templum condiderit; eum,
inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua
fuerit. Jam de Deucalione narrationem inter
Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe
de

3. Δευκαλίωνα τὸν Σκυθεα] Scytham cur
faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant;
sunt et qui eum ex Aegypto oriundum
statuant. Vid. Marm. Ox. 106. de Scyl.

ἤδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, ἔκ πρώτης ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὄλοντο· οἱ δὲ γένεος τῆ δευτέρας εἰσὶ τὸ αὐτίς ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περὶ τῶν ἀνθρώπων τὰδε μυθήονται· ὕβρισιν πάντα ὄντες, ἀθέμιτα ἔργα ἔπρασσον· ἔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσον, ἔτε ξένης ἐδέκοντο, ἔτε ἱκετῶν ἠκούοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη σὺν φορῇ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ἔμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὄλοντο· Δευκαλίων δὲ μῆνοςτάνθρωπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέραν, εὐβελίης

de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuerunt sed illud saeculum perire omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deo creatione inde est hanc multitudinem auctam est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant. Conuinculiosi unde criminosi, nefaris multa faciebant. Neque enim juris gerendi religionem seruabant, neque recipiebant hospites, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multam aquam terra effundere, et pluviae fieri magnae, et omnes maiores descendere, mare autem multum adscendere, dum aqua fieret uanitas, perirentque universi. Deuotione solus atque

τε καὶ τῆ εὐσεβείας εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε
 ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς
 παύτην. ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας
 πωυτᾶ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίνοντο αἶες,
 καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένηα, καὶ ὄφεις, καὶ
 ἄλλα, ὅσατα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα.
 ὁ δὲ πάντα ἐδέμετο. καὶ μιν ἔκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ
 σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν
 μῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ
 ἀπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες
 ἰσθρέκσι.

Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν
 ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι
 ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο,
 καὶ

deri saeculo reservatus prudentiae et pietatis cussus.
 Servari autem hoc ipse modo contigit. In arcam,
 quam habebat magnam, liberos suos et uxores im-
 posuit, et ipse quoque ingressus est. Cum autem
 ingrederetur, venerunt aprī, et equi, et leonum
 genera, et serpentes, et reliqua, quae in terra
 possuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi
 nocent: sed magna inter ipsos amicitia; a Jove
 immissa, intercedit. Sic in una omnes arca nau-
 gant, quoadiu aqua obtinuit. Haec de Deuca-
 lione narrant Graeci.

19. Hinc vero narratio exstat Hierapolita-
 norum admiratione sane digna: in ipsorum re-
 gione hiatus factum esse magnum, qui aquam
 Lac. Op. T. VIII. M omnem

καὶ τὸ σὺμπαν ὕδωρ κατεδέρξατο. Δευκαλίωνα
 δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βιωμὰς τε ἔθετο, καὶ
 νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἁγίου ἐστήσατο.
 ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔσι ὑπὸ τῇ
 νηῷ κάρτα μικρὸν. εἰ μὲν ὦν πάλα καὶ μέγα
 ἔον, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, ἐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ
 εἶδον, μικρὸν ἔστι. σῆμα δὲ τῆς ἰστορίας τόδε
 πρῆσσαι· δις ἐνάσα ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ
 εἰς τὴν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρεισι δὲ ἐκ ἱεῖς μέ-
 γρον, ἀλλὰ πῦσα. Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέ-
 ρηθεν τῆς Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς θά-
 λασσαν ἐρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρεισι·
 πρῶτα μὲν ἐν τῇ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ εἰς
 τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δάκνεται τὸ χάσμα,
 μικρὸν

omnem receperit. Deucalionem vero, cum
 haec facta essent, altaria constituisse, et sa-
 cram Junoni aedem ad hiatum collocasse,
 Equidem hiatum vidi: et est sub templo sanctae
 parvus. An vero ex maiore olim tantillus jam
 factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est,
 quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de
 mari aqua in templum venit. Ferunt eam non
 sacerdotes solum; sed Syria omnis et Arabia,
 et trans Euphrataei multi homines ad mare
 accedunt, et aquam ferunt omnes, quam pri-
 mum in templo effundunt: deinde vero in
 hiatum ea descendit, capitque ille hiatus,
 par-

μικρόν εὖν, ὕδατος χεῖμα πολλόν. τὰ δὲ ποτίζοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θάσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνημαῖσται. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τῶ ἱερῷ, τοιοῦτος ἐστίν.

"Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστίν. ταύτης καὶ τόδε τὸ εἶδος εἰσασθαι νομίζουσι, ἐκ Ἡρῆ δὲ εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ ἑνὸς. Δερκετῆς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθνησάμην, θῆμα ξένον ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἀγκυς πόδας, ἰχθύος ἔρη ἀποκτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστίν. πίσις δὲ τῶ λόγῳ αὐτοῖσι ἡ κάρτα ἐμφανέες.

ἰχθύας

parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monimentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonia Semiramide, cuius multa per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse arbitrantur: nec vero Junonii constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercerus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa

ἰχθύας χρημα ἱρὸν νομίζουσι; καὶ ἔποτε ἰχθύων
ψαύουσι, καὶ θρηνῶντας τὰς μὲν ἄλλας σιτέονταί,
περισερὴν δὲ μένην ἔ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι
ἦδε ἱρή. τὰ δὲ γινόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιεῖν
σθαὶ Δερκετῆς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα τὸ μὲν
ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισερὴν ἀπίκετο
ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον
ἐς, τάχα καὶ δέξομαι· Δερκετῆς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμ-
μεναί, ἔδαμᾷ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπ-
τίοισιν ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας ἔ σιτέονται, καὶ
τάδς ἔ Δερκετοῖ χαρίζονται.

Ἔς

tota est mulier. Argumenta illis hujus rela-
tionis non valde aperta. Pisces rem sacram ar-
bitrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves
reliquas in cibo habent, columba sola non
vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic
fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et Semi-
ramidis causa: alterum, quod piscis formam
habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis
in columbam exiit. At ego aedem quidem il-
lam Semiramidis opus esse, forte receperim,
Dercetus autem esse delubrum, nequaquam
vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud
Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utan-
tur, neque illud Dercetus gratia faciant.

"Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱερὸς, τὸν ἐγὼ σοφὸς
 ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ
 ἱερὸν Ἀττεῶ ποίημα. Ἀττῆς τὸ γένος Λυδοῦς 4)
 μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδά-
 ξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοί, καὶ Σαμό-
 θρακες ἐπιτελέσσι, Ἀττεῶ πάντα ἔμαθον. ὡς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίβη μὲν ἀνδρῆϊα ἀπε-
 σταύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἡμείψατο, καὶ
 ἐσθῆτα γυναικῆϊαν ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν
 Φωκίων, ὄργια τε ἐπέτελες, καὶ τὰ ἐπαθε,
 ἀπηγγέετο, καὶ Ῥέην ἤσινδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συ-
 ρίην ἀπῆλκετο. ὡς δὲ οἱ πέμην Εὐφρόντεω ἀνδρῶ-
 ποι

15. Est vero alia etiam sacra narratio, quam
 a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse,
 delubrum vero opus Attis. Attes porro gene-
 re Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit.
 Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothracae
 peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo
 enim tempore castravit illum Rhea; virilem
 vicrum desuit, specieque permutavit feminea,
 et vestem induit muliebrem, et terras omnes
 pererrans, orgiaque peregit, et enarravit, quae
 passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec per-
 venit etiam in Syriam. Cum autem Trans-

M 3

Eu-

4. Ἀττῆς δὲ γένος Λυδοῦς] Vulgatus Ἀττις
 dicitur Luciano quoque in aliis locis.
 Graevius.

ποὶ ἔτε αὐτὸν, ἔτε ὄργια ἐδέοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱεὺν ἐποιήσατο. σπημα δὲ ἡ θεὰς τὰ πολλὰ εἰς Ῥέην ἀπικέσται. λέοντες γάρ μιν φέρεσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, οἰκίην Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖσσι, ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ οἱσι ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρην μὲν εἰδαμῶ, Ῥέην δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμνῶνται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει εἰμῶναι, ἀληθέα δὲ ἂν ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκησα πολλὸν πισυτέην.

Ἀνδάνει δὲ μοι τὰ λέγῃσι τῷ ἱερῷ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἡρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσεα τῷ

Euphrataei neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, et tympanum habet, et turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt. Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Junoni nusquam, sed Rheae castrari, et imitari Atten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi, multum fide digniorem.

16. Placent vero mihi, quae de templo dicuntur ii, qui Graecis majorem partem consentiunt, qui nempe Deam Junonem putant esse,

opus

τῷ Σεμέλῃ ποιήμα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς
 Συρίην ἀπίκτο, καίην ἐδόξεν ἤλθε ἐπ' Αἰ-
 θιοπίνην. 5) καὶ ἐστὶ πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ Διονύσου
 ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βερβε-
 ροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλεφάντων κέρα-
 τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ Φαλλοὶ
 δὲ ἑξῆσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι, δύο καὶ τε-
 γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖσδε ἐπιγέ-
 γραπταί·

TOTUS

opus vero a Baccho Semeles filio factum.
 Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua
 rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo
 Bacchi auctoris indicia: in his et vestes Barba-
 rae, et gemmae Indicae, et Elephantorum
 cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit;
 et stant phalli in vestibulo duo maximi, in
 quibus talis est inscriptio:

M 4

HOSCE

5. ἐπ' Αἰθιοπίνῃ] *Alid. Bas. Hog. ἀπ' Αἰθιο-
 πίνῃ.* — Siquid in ista lectione veteri
 peccatum sit, non in praepositione pecca-
 tum, sed in casu arbitror, legendumque
 ἀπ' Αἰθιοπίνης· nam in reditu suo hic fuisse
 se Bacchum, ea probant, quae sequuntur,
 illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν
 ἤνεκε. *Gesnero.*

ΤΟΥΤΕΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥΣ ΗΝΕ
ΜΗΤΡΩΗ ΔΙΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀρκεῖ. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο,
ὅτι ἐστὶ ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὰς ἔλ-
ληνες Διονύσου ἐγείρασι ἐπὶ τῶν καὶ τοῖσδε
τι φέρουσι, ἀνδρας μικρὰς ἐκ ξύλου πεποιημέ-
νους, μεγάλα σιδοῖα ἔχοντας. καλῶνται δὲ
τὰδε νευροσπάσα. ἐστὶ δὲ καὶ τὸδε ἐν τῷ ἱερῷ,
ἐν δεξιᾷ τῇ νηῷ κἀθήμενος ἀνὴρ χαλκῆσος,
ἔχων ἀλδοῖον μέγα.

Τοσάδε μιν ἀμφὶ τῶν οἰκιστῶν τῷ ἱερῷ μυ-
θολογεῖται. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τῷ νηῷ περί, θεοῖός
τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέ-
γουσι

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI
NOVERCAE POSUIT.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam
vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi
sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in
quibus etiam tale quid usurpant: virunculos
parvos e ligno factos, pudenda magna habē-
tes; vocantur autem haec νευροσπάσα (*q. d. ney-
ros tracia*). Est hoc etiam in delubro. In dex-
tra templi positus est vir parvus, cum magno
νευροσπασί. Ista de conditoribus facti narrant. Jam
nemo de ipsa aede dicam, et illius positione,
quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit.
Ajunt,

ἡμῶν τὸν γένει τὸν νῦν ἔοντα μὴ ἔμμεναι τὸν
τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατε-
νεχθῆναι χρένω ὑπερον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρα-
τονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναῖκός τῃ Ἀσσυ-
ρίων βασιλῆος. δοῦναι δέ μοι ἡ Στρατονίκη
ἐκεῖνη 6) ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡγήσατο,
τὸν ἡλεγξε τῷ ἱητρῷ ἐπινοίῃ. ὡς γὰρ μιν ἡ συμ-
φορὴ κατέλαβε, ἀμνηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶ
δοκούντι, κατ' ἡσυχίαν ἐνόσσε. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων
ἄδεν· καὶ οἱ ἥτε χροὴ πάλμπαν ἐτρέπετο, καὶ
πρὸ σώμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὡς
αὐτῷ

Ajunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab
initio statim structam, sed istam temporis in-
juria collapsam: quae vero nunc sit, eam Stra-
tonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis
fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Strato-
nice, quam privignus suus amavit, quem me-
dici deprehendit ingenium. Cum enim ille
ipsum morbus invaderet, consilii expertus in ma-
lo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
Jacebat autem sine dolore, sic tamen, ut colo-
rem plane mutaret, et corpus in dies magis

M 5

illi

6. Στρατονίκη ἐκεῖνη] Seleuci uxor, nover-
ca Antiochi: Medicus autem Erasistra-
tus, si recte narrat *Plutarchus* in Demetr.
p. 1660. seq. *H. Steph.* Gesner.

εἶδ' εἰς αὐτὸν εὐφραντὲς ἀρρώσθοντά τ' ἔγνω
 τὴν γὰρ τὸν ἔρωτα εὐμενῶς. ἔρωτος δὲ ἀφαιρέτος
 πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ
 φωνή, καὶ χροὶς, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦ-
 τα εἰποῖς. καὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τὴν νεηνίσκη
 τὴν καρδίην, ἐκάλει δὲ τὰς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάν-
 τας ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν
 ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν, ὡς δὲ ἡ μητρὶς ἀπίκετο,
 τὴν τε χροὶν ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρχατο,
 καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδία ἀνεπαλλεστο.
 τὰ δὲ γινόμενα, εὐφραντὲς τῷ ἰητρὶ τὸν ἔρω-
 τὰ εἰποῖς. καὶ μιν ὧδε ἰήσατο.

Καλέ-

III marcesceret. At medicus, cum videret,
 illum manifesto nullo morbo laborare, amo-
 rem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati
 enim amoris signa multa, oculi languidi, et
 vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita
 se instituit. Dextra manu cordi adolescentis
 imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis
 omnibus intrantibus tranquillos admodum erat:
 adveniente autem noverca, et colorem muta-
 bat, et incipiebat sudare, et tremore corripie-
 batur, et cor ei palpitabat. Ita cum fierent,
 manifesto morbum medico prodidere. Atque
 ita illum sanavit.

18. Vo-

Καλέσας τῷ νενήσκει τὸν πατέρα, καὶ
 ὁρῶν δέοντα, ἦδε ἡ νῆσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὁδε
 ἄρρωσκει, καὶ νῆσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδίκη· ὁδε γάρ-
 τοι ἀλγείη μὲν ἔδεν, ἔρως δὲ μιν καὶ Φρενοβλα-
 βείη ἔχει. ἐπιθυμείη δὲ, τῶν ἑδαμῶν τεύξεσθαι
 Φιλέων γυναῖκα ἑμὴν, τὴν ἐγὼ ἔτι μετῆσσεσθαι
 ὁ μὲν ὦν τοιαῦτα σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐλίσσεται, πρὸς τε σοφίῃς, καὶ ἡτρητῇς, μή μοι
 παῖδα ἐλέσθης· καὶ γὰρ ἐθέλειαν ταύτη συμφορῇ
 ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νῆσος ἀεκασίη. τῷ σὺ μη-
 δαμῶν ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασι-
 λείῃ, μηδὲ ἡτρώς ἑὼν, Φόνον προξενέεις ἡτρη-
 τῇ. ὁ μὲν ὥδε ἀγνώως ἑὼν, ἐδέετο, ὁ δὲ μιν αὐ-
 θις ἀμείβετο· Ἀνόσια σπεύδεις, γάμον ἐμὸν
 ἀπαι-

18. Vocato patre adolescentis vehementer
 anxio, *Iste morbus, inquit, non morbus est, sed
 injuria. Nihil enim ipse dolet; sed amor illum
 tenet atque amentia. Concupiscit enim, quae nun-
 quam consequetur: meam quippe uxorem amat,
 quam ego nevisquam dimittam.* Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim sup-
 plicare, *Per, inquit, tuam sapientiam et medi-
 cinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec
 enim volens hoc tenetur malo, sed involuntarius ei
 morbus est: noli ergo tua zelotypia lacrum exci-
 tare regno universo; neque, medicus cum sis, mor-
 tis hujus infamiam conciliare medicinæ.* Sic ille
 imprudens orabat. At ita respondit medicus:
 Nefa-

καρβόμενος, ἡδὲ ἰητρὸν ἀνδραβιούμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπηρεξας, εἰ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς-τάδε ἔλεγε, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, καὶ παιδὶ σωτηρίας ἐφθόνες, εἰ καίτοι μητρειῆς ἐπεθύμεις· καὶ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἐμμεναι, γαμετήν, ἢ παιδὸς ὀλέσσειν. ὡς δὲ τὰδε εἰρητρὸς ἤκουσε, Γί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθείς· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ; πάντα ἦν ψεύδω. πείθεται μὲν τετάρτοις, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληίην· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ 7) ἐπώ-

νυμον

Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adbibere parans pro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuas uxoris desiderio teneretur, qui me ista deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novissam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, et filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, et uxorem et regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit,
et

7. Εὐφράτῃ] Textui Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut
Luci-

νυμνον ἐκωπύετο, ἐποίησατο, ἐνθα οἱ καὶ ἡ τελευ-
τὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἐγνων τε καὶ
ἐποίησατο.

Ἡ δὲ δὴ ὦν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτρίτῳ
ἀνδρὶ συνοικέεσα, ὄναρ τοῖόνδε εἶδησατο, ὥς
μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι οἱ τὸν ἐν τῇ ἱερῇ πό-
λει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ αἰ καὶ κακὰ
ἀπειίλει. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ἐδεμίην ὥρην
ἐποίηστο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νῆσος ἔλα-
βε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν
Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ σήσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο
καὶ

et urbem sibi cognominem ad Euphraten con-
dit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus
et deprehendit amorem et sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prioris
adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit
ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti tem-
plum Hierapoli sibi excitaret, si non pareretur,
multa illi et mala interminans. Illa initio qui-
dem nullam ejus rationem habuit. At postea,
cum magnus illam morbus invaderet, et viro
enarravit visum, et Junonem placavit, et sta-
tuere

Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum. Ti-
gridem enim, non Euphratem, aut scripsit
aut scribere debuit. Ad Plinium H. N.
VI, 26. du Soul.

καὶ αὐτίκα ὑγίεια γενομένην ὁ πῆνρ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἔπειπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τὰς μὲν οἰκοδομῆειν, τὰς δὲ καὶ σὲ ἀσφαλῶς εἶνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἐμωτὲ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ ἄνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν εἶναι, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πᾶμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὲ ἐπεδέξαο. νῦν δέ μοι χρεῖώ μεγάλης πίσιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱεὶ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμεῶν τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ τὰδε ὁ Κομ-

tuere aedem recepit. Cumque statim convalescisset, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, et vehementer te laudō sapientiae pariter et benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Jam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, et sacra facere, et exercitus cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habetur.

Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων
μή μιν ἐλπέμπειν, μηδὲ τιθεύειν οἱ τὰ πολ-
λὸν ἐωυτῇ μέζονα χρήματα, καὶ γυναικα, καὶ
ἔργον ἰόν. τὰ δὲ ὀρρώσκει, μή ποτέ αἱ ζηλοτυ-
πία χερίω ὑξέρω ἐς τὴν Στρατονικήν γένοιτο,
τὴν μάστις ἀπάξειν ἐμελλεῖ.

Ὡς δὲ ἐδάμασσε, ἐπαίθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέ-
ρης ἄπτεται, ὅσων οἱ χρεῖον ἐπὶ ἡμερέων
μετὰ δὲ ἀποσεῖλῃ μιν, τελέσαντ' αὖτις τῶν μά-
λιστα εὐέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἐωυτῇ
οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζει, τοῖα δὲ
ὠδύρετο. Ὡς δὲ αἰσῆτος, τί μοι ταύτης τῆς πί-
στιος; τί δὲ μοι ὁδῶ, τῆς τέλος ἤδη ἀεζκομαί;
τίς μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δὲ
μοι

lxxxv. Ad haec Comthabus statim supplicare,
et multum rogare, ne se mitteret, neque com-
mendaret sibi res multum se majores, pecu-
nias, uxorem, opus sacrum. Partim vero me-
tuebatur, ne quando illi postea zelotypia de Stra-
tonice oriretur, quam solus abducturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pate-
retur, ad novam ille supplicationem conversus,
septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime fa-
cto opus esset. Hoc facile cum impetrasset,
domum suam abit, et humi procumbens, ita
suam sortem deplorat: *Miserum me, quorsum
ista mihi fides? quid mihi iter, cujus finem
pro-*

μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσται, εἰ μὴ ἔγωγε
 πᾶσαν αἰτίην κακῆ ἀποθήσομαι. τῷ με χρεῖν
 μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τὸ μοι πάντα φόβον
 ἰήσεται. τὰδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίησε, καὶ
 ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ-
 μασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφόρην σημη-
 νάμενος, τὸ τρωῦμα ἵητο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοι-
 πορεῖν ἐδόκει, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα,
 πολλῶν παρόντων, δίδοι τε ἅμα τὸ ἀγγήιον,
 καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα
 κοιμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ
 κάρτα ἐπόθει· νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ἐδὸν ἔρ-
 χομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι
 ἄσφα-

*prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mu-
 lierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi
 omnem ego mali causam atque obiectum removero.
 Itaque magnum mihi perficiendum opus est, quod
 omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse
 se mutilat, et resecta pudenda in vasculo par-
 vo recondit cum myrrha et melle, et aromatis
 aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo ob-
 signat. Tum curat vulnus, et cum iter facere
 posse sibi videretur, accedens ad regem multis
 praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
 loquitur: Hoc mihi, Domine, pretiosissimum pi-
 gnus domi fuerat repositum, valde mihi carum.
 Jam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud*

ἀσφαλῆως ἔχον. τότε γάρ μοι χρυσὸν βέλτερον, τότε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὐτ' αὖ δὲ ἀπικόμωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι Φραγέειν ἐνετείλατο.

Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τῆς ἀσφαλῆας ὁδὸν ἦντος ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν, σπαρῆν τὸν νηὸν οἰκοδόμουν, καὶ σφίσι τρεῖς ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε, τὰ περὶ ὃ Κομβάβος ὀρεώδεε. ἡ Στρατονίκη γάρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει τὴν Ἡρὴν τετέων αἰτῆ

*illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi carius; et non minus quam vita preciosum. Cum rediero, saluum rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo, quae-
storibus suis asservandum tradit.*

21. Combabus igitur ab eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum causam volentem fuisse.

αἰτίην ἐθέλουσιν γενέσθαι, Κομβάβου ἐσθλὸν μὲν ὄντα λαθροῖν μηδαμῶ. Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι ἔρηϊώως τὸν νηὸν ὑπέσχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ τὴν νῆσον ἐκρυπτε· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχκετο, κλαίεσκε τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβου ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηστίασθε τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογῆσαι ἐφυλάσσετο, αὐτῇ δὲ ἐπιχειρῆσαι ἠδέετο. ἐπινοήσει ὦν τοιαύτη· οἶνω ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ ἔκαστα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν
 πρησ-

se: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se; toto die plorabat; Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec ad-

πρησσομένων ἔλασα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖν. ὡς
 δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ
 δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήια, ἐν
 τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ
 γένων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγησε. ὁ δὲ
 τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον
 ἀνείνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεσε. ἀπειλά-
 σης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δει-
 σας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ πᾶσαν τῆς
 ἐωυτῆς πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφα-
 νὲς ἤνεκε. ἰδῶσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ ἔποτε
 ἔλπετο, μαινίης μὲν ὕτω ἐκείνης ἔσχετο, 8) ἔρω-
 τος

modum turpis repulsa, sed quidquid egeris,
 in ignorantiam confertur. Ut vero visum
 erat, sic agit: ac post coenam veniens in cu-
 biculum, ubi commorabatur Combabus, sup-
 plicat illi, genua contingit, fatetur amorem.
 Ille averso animo sermonem illum accipit, rem
 recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem
 illa minaretur, magnum se sibi malum illatu-
 ram, pertimescit, totam illi rationem suam
 indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem
 ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae
 numquam speraverat, Stratonice, furor ille

N 2

qui-

8. μαινίης μὲν οὕτως ἔσχετο] Haud dubie
 legendum ἀπέσχετο· sic quidem a furore
 illo destitit. — Jenius.

μα-

τος δὲ ἄδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεῶ-
σα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος
ἀπρήκτοιο. ἔστι δ' ἔρως ἔτος ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, καὶ
ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέασι
καὶ γυναῖξί. Γάλλοι ἐπηρεάζονται, ζήλοτυπεί
δὲ

quidem constitit, amoris autem neutiquam
obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc
habet irriti amoris solatium. Viget ejusmodi
amor Hierapoli, et nunc adhuc ita fit. Amant
feminae Gallos, furunt Galli in feminas, ze-
lory-

μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit
se, constitit furoris, vel, quantum ad furo-
rem. Homericæ dicendi ratio, id est opti-
ma. Il. ρ', 696. et aliquoties alias, θαλε-
ρὴ δ' αἱ οἱ ἔσχετο Φωνή, vox faucibus hæsit.
Od. ρ', 238. Φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani,
Er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔσχε-
το δ' ἄλμῃ, constitit mare. Il. χ', 416. it.
Od. β', 70. Σχέσθε Φίλοι, ut nostri,
Hæte! continete vos. Et cum genitivo Od.
δ', 422. σχέσθαι βίης, et Il. ν', 747. μά-
χης σχήσεσθαι οἴῳ. Servemus itaque eru-
dito scriptori suam elegantiam, a qua nec
Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt.
Alioqui facile esset legere, unica literula
paullum immutata, μανίης μὲν οὐκ ἔνε-
υς ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insa-
nia. Sed melius est nihil terigisse. Gesner.

δὲ εἰδείς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται.

Τὰδ' ὦν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίκην, ἔδαμαζ' τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιελθὼν, εἰς ἀτελέος τῷ ἔργῳ Κομβάβον μετακάλεε. ἄλλοι δὲ λέγασσι λόγον εἶναι ἀληθέα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐθέστο, αὐτὴν γραψάσαν εἰς τὸν ἄνδρα, τῷ Κομβάβῳ κατηγορέειν, πείθην οἱ ἐπικαλέεσαν. καὶ τὸ Ἕλληνας Σθενεβοίης πέρι λέγασσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι εἰς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν εἰδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, εἰδὲ
Φαί-

lotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, et quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram; Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua Graeci dicunt, et Phaedra Gnossia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam

Φαίδρην τοιαῦδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω, ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἰσὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θασσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν Φρερεῖ ἔχε. μετὰ δὲ παρσόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρχετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην πρᾶΦερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίσει τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε εἶναι, καὶ ἐς πίσει ὑβρί-

credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nuncius venit, caussamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset defensio. Venientem rex statim in vincula conjectum tradit custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accusare occipit, et adulterium illi atque malam libidinem objicit: graviterque commotus fidem et amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui et adulter esset, et
in

ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιαύτης ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεσεῶτες ἠλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνέοντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκει αὐτίκᾳ θύσκειν Κομβάβην, θανάτῳ ἄξια ἐργασμέ-
νον.

Ὁ δὲ τέως μὲν ἐσήκει, λέγων ἄδεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, Φθέξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεσ, λέγων, ὡς ἀναιρέσει μιν ἐχ-
ὑβριος ἔδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυ-
μέων, τὰ οἱ ἀπιῶν παρεθήκατο. πρὸς τὰς δὲ ὁ
Βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκα
τὰ οἱ Φρερέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεκε, λύσας τὴν
σφρη-

in fidem sibi habitam contumeliosus, et in Deam impius, cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes *eum* convincunt, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem placet omni-
bus mori statim Combabum, qui morte digna perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se di-
cens non contumeliae regi illatae aut matrimo-
nii illius violati causa, sed quod illorum cupi-
ditate rex tenebatur, quae discedens ipsi com-
mendasset. Ad haec vocato quaestore rex ad-
ferri jubet, quae custodienda illi tradiderat.

σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνέοντα ἐπέ-
 δειξε, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεποίθε· ἔλαξέ τε
 ὦ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρέωδέων, εὐτέ με
 ταύτην ὁδὸν ἔπεμψες, αἰέων ἥϊον. καὶ ἐπεὶ με
 ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε
 ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ
 ἔκ ἐὺτυχέα· τοῖόςδε μέντοι εἶν, ἀνδρὸς ἐπ'
 αἰδικίην ἐγκαλδόμεα. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώσας,
 περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε· ὦ
 Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ
 σεωυτὸν ἔτω αἰκελίον ἔργον μένος ἀνδρῶν
 ἔπρηξας; τὰ ἔ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε,
 ὃς τοῖάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε
 ἐμὲ ἰδεσθαι ὥφελε· ἔ γάρ μοι ταύτης ἀπολο-
 γίης

Cum attulisset, detracto Combabus signo quae
 inerant demonstrat, seque ipsum adeo, quo-
 modo affectus esset, dixitque: *Haec ipsa, Rex,*
ego metuens, cum hoc tibi iter mandares, et iuxta
invisus, et cum magna abs te tibi necessitas impo-
sita esset, hoc feci, commodum illud quidem domi-
no, tibi vero minime secundum. Talis tamen
cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere
prolest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec,
complexus illum cum lacrimis dixit: Quod tibi
tantum, Combabe, malum insulisti? Quod in se
tam incredibile facinus salus virorum designasti?
Non omnia laudo ista, miser, qui ea sustinueris,
quae visum neque tu passus esses, neque ego vi-
 dif-

γῆς ἔδρε. ἀλλ' ἐπὶ δαίμων τοῖαδε ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσται, αὐτέων
 συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δαν
 ρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος
 ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσυρίαί; καὶ ἵπποι βα
 σιλήιοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἀνευ ἐσαγγε
 λέος, ἃς τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, ἃδ'
 ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα,
 καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων
 ἐγεγόνεε. ἔδονκε δὲ ἄδεις ἔτι Ἀσσυρίων Κομ
 βάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἰκελος.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λει
 ποντα τῷ νηῷ (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐτίς

*difsem! Hac enim defensione mihi opus non erat.
 Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo qui
 dem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors
 delatorum: postea donum veniet magnum, aurum
 que multum, et argentum immensum, et vestimen
 ta Assyria, et equi regii. Insurabis ad nos, nemine
 intro nuntiante; neque quisquam a nostro te con
 spectu arcebis, neque si cum uxore jaceam. Haec
 dixit simul et fecit. Illi statim ducuntur ad
 supplicium; huic munera tribuuntur, et major
 fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quis
 quam sapientia par Combabo aut felicitate.*

26. Postea cum petisset, ut liceret sibi quae
 deerant templo perficere (imperfectum enim

αὐθις ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτῷ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱερῷ ἐσά-
σαι χάλκεον καὶ ἔση ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομ-
βάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέης τῷ Ῥοδίᾳ ποιήμα,
μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρείην ἔχει.
λέγεται δὲ τῶν Φίλων τὰς μάλιστα οἱ εὐνοούν-
τας, ἐς παραμυθίην τῷ πάθους, κοινωνίην ἐλέ-
σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ
δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διατρέοντο. ἄλλοι δὲ
ἰσολογέσσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ
Ἥρη Φιλέσσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν
ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ μᾶνος ἐπὶ τῇ ἀνάν-
δρῃ λυγροίτο.

Τδ

reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum,
et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc
etiam rex virtutis et bene factorum causa, uti
aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, ho-
noris causa in templo Combabus aeneus, Her-
moctis Rhodii opus, forma qualis mulier, ve-
stitum autem habet virilem. Dicitur porro
amicorum benivolentissimos, consolandi illius
casus gratia, in communionem jacturae illius
venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et ean-
dem quam ille vivendi rationem elegerunt.
Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, ada-
matum a Junone Combabum: hanc multis il-
lam castrandi se mentem iniecisse, ne solus
adematam sibi virilitatem graviter ferret.

Τὰ δὲ ἔθος τῷτο ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάσθε ἔτερος ἐν τῷ ἱερῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθούμενοι, εἴτε καὶ Ἡρῇ χαριζόμενοι. τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε ἐκ ἔτι ἀνδρείην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἴματα τε γυναικῆς φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέσεται καὶ τετῶν ἐς Κομβάβον ἡ αἰτία. συνένοιχθη γὰρ οἱ καὶ τὰδε. ξένη γυνὴ ἐς πανηγυριν ἀπικομένη, ἰδῆσα καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρείην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθῆσα ἀτελέα ἔόντα, ἐωυτὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμίων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆ-

27. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se et effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Junoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed et vestimenta gestant muliebria, et opera mulierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam usu illi venerunt et ista. Peregrina mulier, in conventum sacrum quae venisset, conspecto homine ita pulchro et vestito viriliter, magno illius amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa se intemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi infe-

ἐσθῆτα γυναικίην ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι
 ἑτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἦδε αὐτῇ Γάλ-
 λοισι σολῆς θηλείης. Κομβάβη μὲν μοι πέρι
 τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑσέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως
 τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ
 ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν ἐκ ἐσέρχονται· πρότερον
 δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν θεσίός τε πέρι τῆ νῆς, καὶ
 μεγάθεος, καὶ δῆτα ἔρεω.

Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται,
 λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλις α τῆς
 πόλιος· καὶ οἱ τείχεα δοιὰ περικέαται· τῶν δὲ
 τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἔ πολλὸν ἡμέων
 πρε-

infeliciter adeo succedere Venerem, muliebrem
 vestem sumsit, ne alia amplius mulier ea ratio-
 ne deciperetur. Haec caussa Gallis vestitus fe-
 minei. Ac de Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum
 autem deinde procedente sermone mentionem faciam,
 et castrationis illorum, hoc est, quomodo castrentur,
 et sepulturae, qua sepe-
 liantur, et cujus rei caussa in templum non in-
 grediantur. Prius autem cogito de positione
 templi et magnitudine dicere: et jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum constitutum
 est, collis est. Jacet autem in media urbe, et
 duplici muro est circumdatus. Murorum alter
 antiquus est, alter non multum aetate nostra
 isupe-

πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τῷ ἱερῷ, ἐς ἀνα-
 μον Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὸν ἔργυιέων ἐν τέτοισι τοῖσι προπυλαίοισι
 καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐσῶσι, τὰς Διόνυσος ἐσήσατο,
 ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων 9) ἔργυιέων. ἐς τε-
 τέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστω ἔτεος δις
 ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρό-
 νον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὶν δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἡδὲ
 λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψὲς τοῖσι
 θεοῖσι ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει·
 οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγγόθεν ἐπαίεσι. ἄλλοις
 δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιεῖ-
 σθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οὐ
 ἄνθρω-

superior. Vestibulum templi in Boream ven-
 tum porrectum est, centum circiter passuum
 magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant
 phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine
 tricentorum passuum. In horum unum phallum
 vir singulis annis bis adscendit, moraturque in
 summo phallo tempus septem dierum. Causa
 illi hujus adscensionis ista memoratur. Vulgus
 putat, in alto illum versari cum Diis, et bona
 petere toti Syriae, eosque sic e propinquo au-
 dire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa
 fieri autumant, in memoriam illius calamitatis,
 cum

9. τριηκοσίων] τριήκοντα farlan. Guiccius.

ἄνθρωποι ἐς τὰ ἔρκα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν
δένδρεων ἤρισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρέωδόντες.
ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν
Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμβάλλομαι
δὲ τετέοισι. Φαλλὰς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρῃσι, ἐν
τοῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνης κατίζῃσι·
ὅτευ μὲν εἵνεκα, ἐγὼ καὶ ἐρέω. δοκεῖ δ' ὦν μοι
καὶ ὅδε ἐς ἐκείνη μίμησιν τῶ ξυλίνῃ ἀνδρὸς ἀνέ-
χεσθαι.

Ἡ δέ οἱ ἀνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ ἐωυτόν
τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ
ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ Φαλλῷ, ὁκόσον
ἐς χώρην ἄκρῃ ποδός· ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει
τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
εἰ

cum homines in montes et arborum altissimas
aquarum multarum metu adscenderunt. Mihi
quidem ista quoque parum probabilia, ac puto
illos haec etiam Baccho facere. Conjectio autem
inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem
ligneos in phallis viros collocant: cujus rei
caussa, non dixerim equidem. Videtur ergo
mibi illius lignei viri imitatione hic adscen-
dere.

29. Porro adscensus est ejusmodi. Catena
longa se pariter ac phallum circumdat. Postea
infcendit ligna phallo affixa, ea magnitudine,
quae extremum pedem recipiat. Quantum
vero adscendit, tantum utrinque, auriganis ge-
stu,

εἰ δέ τις τόδε μὲν ἐκ ὀπωπε, ὀπωπε δὲ Φοι-
 νοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
 ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος
 ἵκηται τῆς ὁδῆς, σιερὴν ἑτέραν ἀφίης, τὴν αὐ-
 τὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἰ-
 θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μί-
 μνει τε χρόνον, τῶν εἰπον ἡμερῶν. πολλοὶ δὲ
 ἐπικινεόμενοι, χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον, οἱ δὲ
 χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέντες ἐκείνη πρόσθε
 κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ ἐνόματα ἑκάστος.
 παρεστῶς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξά-
 μενος τὸ νομα, εὐχολὴν ἐς ἑκάστον ποιέεται.

ἄμα

stu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc
 non vidit, vidit autem illos, qui palmas con-
 scendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio
 quocunque loco, idem quod dico intelligit.
 Cum autem ad finem viae pervenit, fune de-
 missio alio, quem secum habet, longo illo qui-
 dem, sursum trahit quae vult, ligna, et vestes,
 et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido
 quodam, ibi desidet, manetque tempore die-
 rum, quos dixi. Advenientes autem multi
 aurum et argentum, quidam vero aes adfe-
 runt: deinde in conspectu illius posita relin-
 quunt, indicato suo quisque nomine. Adstans
 vero alius sursum nuntiat; ille vero accepto
 nomine preces pro unoquoque nuncupat: in-
 ter

ἄμα δὲ εὐχόμενος, προτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ ἰτρηχὺ, κινεόμενον, εὐδοεῖ δὲ ἔδαμα. ἦν γὰρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἦδε ἡ ζημὴ τῷ ὕπνῳ ἐπικέεται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἰρὰ τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐς, ἐκ ἔχω εἶρεῖν. δονέειν δὲ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρξωδία. Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρξέει. ὁ δὲ νηὸς ὀρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα.

Εἶδος δὲ, καὶ ἐργασίην ἐς, ὀκοίς νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιέει. ἔδρη μεγάλῃ ἀνέχει ἐκ γῆς μέγα-

ter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius adscendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt et religiosa; utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videretur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido ma-

μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέσ-
ται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθος πεποιήται, ἔκ κάρ-
τα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρό-
νηος 10) μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἡσκηται
χρυ-

magna, passuum duorum altitudine, in qua
aedes imposita est. Adscensus in illam e lapide
factus non sane latus. Adscendenti spectaculum
magnum etiam atrium templi praebet: et val-
vis

10. ὁ πρόνηος] Quidquid sit de usu aliorum
scriptorum, qui nescio an hic satis inter se
convenient, hic certe auctor partibus tem-
pli sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύ-
λαια, *vestibulum*, sit locus subdivialis, ma-
gnus, centum passuum, non ipsi modo por-
tae, orientem spectanti, objectus, unde
nomen habet; sed ad latus boreale, (non
idem ad australe, nec ergo aequabiliter)
multum excurrans, in quo phalli positi.
Ex hoc *propylaeo* demum per gradus adscen-
ditur in crepidinem duos passus altam, cui
templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus*
est, atrium templi, aedes anterior, aperta
undique, columnis subnixi, tectum com-
mune ipsius *pronaï*, et *aedis* proprie dictae,
τοῦ ναοῦ sustentibus. Hic *pronaus* (*por-
ticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται, θύρησι
χρυσέῃσι, *excultus est valvis aureis*, non
quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus
Luc. Op. T. VIII. O aper-

χρυσέησιν. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς χρυσῷ τε πολλῷ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφὴ πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτῷ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι,

προσ-

vis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo relucet, et lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo

apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae et antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarant. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. 3, 12. et in *cella Jovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic et minor est θαλάμος, interior et sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεὸς s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua vid. Ἑρωτ. c. XI. Ὀπισθοδόμος, posticum templi, plane separatus et bene munitus ad thesauros asservandos etc. *Gesner*.

πρασβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἣν αὐτὶς ἀπίης, ἔδαμῳ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάνμπαν αὐτῆς μνήσῃαι.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς ἐκ ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τέτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ ἐκ ἡσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μένον. καὶ μέντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῦ μάλισα ἀγχίδροί τε εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τοῦ ἱερὸν μέλεται θεραπεία. ἐν δὲ τῷδε εἶαται τὰ ἔδεα, ἣ τε Ἡρῇ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐόντα 11)

ἐτέ-

quo adscendenti spiritum inhalat optimum; et si inde discefferis, non deserit; quin et vestimenta tua diu servant odorem; et ipsi tibi semper obversabitur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Adscensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, et quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa,

O 2

tum

11. ἣ τε Ἡρῇ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐόντα.] Interpretandus hic locus est de Jove Dolich-

ἐτέρῳ ἀνέματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρύσειοί τε εἰσι, καὶ ἄμφω ἔζοντα. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες Φορέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τῷ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρεῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν ἑδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.

Ἡ δὲ Ἥρην σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρην ἐςί· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμεσίου, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκήπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄστρον.

καὶ

tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Verum Junonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules.

32. Verum Juno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, et Veneris, et Lunae, et Rheae, et Dianae, et Nemesis, et Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colam altera: et in capite gerit radios et

cheno, auctore *Lucā Holstenio* in notis ad *Stephanum de urbibus*, in ΔΟΛΙΧΗ *Almeloveen*.

καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖν, 12) καὶ
 πύργον, καὶ κεσὸν, 13) τῷ μὲν τὴν Οὐρανίην
 κοσμέεσι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περι-
 κέαται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελεῖς, τῶν οἱ
 μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὑδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶ-
 δεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι πολλοί, καὶ ὑά-
 κινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορεῖσι Αἰγύπτιοι,
 καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμε-
 νιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονας λόγῃ
 ἄξιον,

et turrim; et cestum habet, quo solam Coele-
 stem Venerem ornant. Extra vero et aliud au-
 rum circumpositum est, et gemmae valde pre-
 tiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
 multae etiam ignei. Insuper vero Sardae
 onyches multae, et Hyacinthi et Smaragdi,
 quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes,
 et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod
 autem magis commemoratu dignum est, illud

O 3

enar-

12. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖν] Re-
 cte Camerarius ex Aristoph. Av. 1114. ob-
 servat, statuarum capitibus ap. vet. lunu-
 las addi solitas fuisse, ne avium stercore
 inquinarentur. conf. Tim. c. 51. ibique
 Hemsterb. Reitz.

13. κεσὸν] Vestem fuisse opinatur Eruditissi-
 mus auctor notarum ad marmor Oxon. p.
 24, 2. Vid. Hom. Il. ξ'. 214. du Soul.

ἄξιον, τᾷτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 Φορέει, λυχνὶς καλέσται, ἄνομα δὲ οἱ τᾷ ἔργῳ
 ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τᾶτε ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν
 ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἄπας, οἷον
 ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μέν
 Φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεια
 καὶ ἄλλο θωυμασὸν 14) ἐστὶ ἐν τῷ ζοάνῳ. ἦν
 ἐσεὼς ἀντίος ἐοσρέης, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαί-
 νοντι τὸ βαδύμμη ἀκοκιδεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέ-
 ρωθεν ἰσορέη, 15) ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει.

Ἐν

enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Ly-
 chnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab
 hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea
 tanquam a lucernis aedes tota reluceat: inter-
 diu splendor ille imbecillior, caeterum speciem
 habet valde igneam. Etiam aliud est in illo
 simulacro admirabile. Si stans contra intueare,
 te respicit, transeuntē obtutus ille persequi-
 tur: et si ab alia parte alius hoc experietur,
 idem in illum perficit.

33.

14. θωυμασὸν] De tabula picta minime hoc
 mirum foret, sed de signo dictum, non
 mirum solum, sed impossibile etiam, nisi
 quis intus latens oculorum aciem in
 omnes pro lubitu partes direxerit. *De
 Soul.*

15. ἰσορέη] Cum ἰσορεῖν sit etiam spectaculi
 et curiositatis causa aliquid contemplari,
 ex-

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ζάανον ἄλλο
 χρύσεον, ἔδαμψ' τοῖσι ἄλλοισι ζοάνοισι εἴκελον.
 τὸ δὲ μορφήν μὲν ἰδίην ἔκ' ἔχει, Φαβέει δὲ τῶν
 ἄλλων θεῶν εἶδρα. καλέσται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ'
 αὐτῶν Ἀσσυρίων. ἔδδ' τι ἄνομα ἴδιον αὐτῷ
 ἔθεντο, ἀλλ' ἔδδ' γενέσιος αὐτῷ περὶ καὶ εἶδος
 λέγασσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς
 Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγασσι. καὶ γὰρ
 δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῇ, περισερὴ χρυσῇ
 ἐφέστηκε. τένεκα δὲ μυθέοντα Σεμιράμιος ἔμ-
 μενα τόδε σημήϊον. ἀποδημῆει δὲ δις ἐκάσθε
 ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τῷ εἶπεν ὕδατος.
 Ἐν

33. Inter utrumque stat imago ex auro,
 alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam
 hoc formam non habet, gerit autem aliorum
 Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assy-
 riis, nec nomen illi proprium posuere: sed
 neque de ortu illius aut forma dicunt: sed alii
 ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semira-
 midem alii referunt. Etenim in vertice illius
 stat columba aurea, quam ob causam Semira-
 midis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 (*deferitur*) vero bis quotannis ad adferendam,
 quam dixi, aquam.

O 4

34.

explorare, inquirere, *experiri*, ut reddi-
 di: ferri forte potest haec lectio. Sed
 cogitandum tamen, an non praestet *so-*
gere. Gesner.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίᾱ· αὐτῷ δὲ εἶδος ἐκ ἑνὸς, μόνῃ γὰρ Ἡελίᾱ καὶ Σεληναίῃς ξόανα ἔδοκνῦναι. ὅτεν δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζεις, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγεις τοῖσι μὲν ἄλλοις θεοῖς ὅστιον ἔμμεναι ξόανα ποιέσθαι, ἔ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεν· Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πᾶμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὀρέεσι. κοίη ὦν αὐτῇ ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι φαινόμενοις;

Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τέτον κέαται ξόανον Ἀπόλλωνος, ἐκ οἷον ἐώθεε ποιέσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ

34. In ipsa porro aede, ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plane conspici, et vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et pri-

καὶ πρωθήβην ποιεῖσι. μῆνοι δὲ ἔται Ἀπόλ-
λωνος γενεήτεω 16) ξόανον δεικνύσι καὶ τὰδε
ποιέοντες, ἑωυτὰς μὲν ἐπαινέσι, Ἑλλήνων δὲ
κατηγορέσι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα
παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται, αἰτίη δὲ ἦδε δοκέει
αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα
ποιέσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον
ἀτελὲς ἔτι νομίζεσι. ἔν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέ-
ρῳ Ἀπόλλωνι καινεργέσι. μῆνοι Ἀπόλλωνα
εἴμασι κοσμέσι.

Ἔργων δὲ αὐτῷ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰ-
πεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον.
πρω-

prima florentem pubertate faciunt. Hi soli
vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec
dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Grae-
cos aliosque, qui Apollinem placant, quem po-
nunt puerum. Causa haec illis videtur, quod
magna sit insipientia, imperfectas Diis formas
tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfe-
ctam existimant. Verum unum etiam in alio
suo Apolline novant. Soli vestibus ornant
Apollinem.

36. De operibus ipsius multa habeo di-
cere. Dicam vero, quod maxime admiratione

O 5

di-

16. Ἀπόλλωνος γενεήτεω] De barbato Apol-
line *Macrobius*. Sat. I, 17 et 18. Plane πο-
λὺς, *canus*, est apud *Pausaniam* Boeot. 9.
p. 559, 34. *Gesner*.

πρῶτα δὲ τῶ μαντήϊα ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα
πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ'
Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν
τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἐστὶ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἄτε ἰσῶν
ἄνευ ἄτε προφητέων φθέγγονται. ὁ δὲ αὐ-
τός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊην ἐς τέλος
αὐτῆς γέει. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν
ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κι-
νέεται. οἱ ἢ μιν ἰσῶς αὐτίκα αἰείρωσι. ἣν δὲ μὴ
αἰείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται.
εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας,
πάντη περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἐτέρου μετα-
πηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεταί
μιν περὶ πάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἦν τι μὴ
θέλη

dignum est. Primo autem oraculi mentionem
faciam. Oracula apud Graecos multa, multa
apud Aegyptios. Verum etiam in Libya et in
Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdoti-
bus vel prophetis respondent: at hic movetur
ipse, et divinationem ad finem usque solus per-
ducit. Modus hic est. Cum vult reddere ora-
culum, in sede primum sua movetur. Sacer-
dotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero
non tollant, ille sudat, et versus medium ad-
huc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum
ferunt, agit illos usque quaque in orbem, et
in alium ex alio transilit. Tandem obfistens
sacerdotum princeps interrogat illum de rebus
omni-

θέλη ποιέσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δέ τι ἐπαινή, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τὰς προσφέροντας, ὡς περ ἡνιοχέων. ἔτω μὲν συναγείρῃσι τὰ θέσφατα, καὶ ἔτε ἱρὸν πρῆγμα ἔδεν, ἔτε ἴδιον τέττε ἄνευ ποιέσσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτῷ πασέων, καὶ ὁκότε ἐκ ἔσοντα. λέγει δὲ καὶ τῷ φημηίῃ πέρι, κότε χρεὶ μιν ἀποδημέεν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.

Ἐξέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρηξε. οἱ μὲν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τὰς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μᾶνος ἐφορέετο.

Μετὰ

omnibus. Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrosum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, et neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, et quando non futurae sint: item praedicat de Signo, quando eam, quam dicebam *modo*, profectio-nem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω καὶ Εἰλειθυίῃς.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νηΐ, ὧδε κεκοσμέεσθαι ἔξω δὲ βωμός τε κέεσθαι μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνησασθαι. ἐν ἀριστερῇ τῆς νεῶς Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνύσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέεσσι, νόμον ἐποίεετο, ἑωυτὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἡρῆς ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίησεν. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεόθεν ἀπίκοντο νῆσοί τε καὶ συμφορῇ,
καὶ

38. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, et Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adfunt et alia signa sexcenta aenea regum et sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per caussam ejusmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Junonem, negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, et calamitas, et dolores: a furore illo
refi-

καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ
 θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις
 αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἥρην τρέπεσθαι. τένεκα δὲ
 ἔτι τοιῇδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν
 Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν εἰς ἔτι
 ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως
 εἶδος τῆς Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην,
 ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλ-
 λο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβη, τὸ κα-
 τέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρεα, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ
 Σαρ-

resipuit, et mortalem se confessa est, et suis
 civibus, ut ad Junonem iterum se converte-
 rent, imperavit. Hanc ob causam hōc adhuc
 habitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, et Deam non jam se, sed
 illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, et He-
 cubae, et Andromachae, et Paridis, et Hecto-
 ris, et Achillis. Vidi etiam Nirei et simula-
 crum Aglaiae F. et Philomelam, et Procnen
 adhuc mulieres, et ipsum Tereum volucrem:
 et aliud signum Semiramidis, et Combabi illud,
 quod memoravi, et Stratonicae valde pul-
 chrum,

Σαρδανάπαλος ἔσηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη
 σολῇ.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες με-
 γάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ ἄστοι, καὶ ἄρκτοι, καὶ
 λέοντες, καὶ ἀνθρώπους ἔδαμασιν οἰνοῦνται, ἀλλὰ
 πάντες ἱερεῖς τε εἰσι, καὶ χειροῦθες.

Ἱερεῖς δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν
 οἱ μὲν τὰ ἱερῆα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φο-
 ρέουσι, ἄλλοι οὐ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλ-
 λοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριη-
 κοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνεύοντο. ἐσθῆς δὲ αὐ-
 τέοισι πᾶσι λευκὴ· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔχουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστῃ ἔτεος ἐπιγίγνε-
 ται.

chrum, et Alexandri ipsi illi simile. Adstat
 illi Sardanapalus, forma alia et vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni,
 et equi, et aquilae, et urli et leones, qui ne-
 quaquam nocent hominibus, sed sacri omnes
 sunt et mansueri.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti
 sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt
 libamina, igniferi vocantur alii, et alii alta-
 rium affleclae. Me quidem praesente trecen-
 tis plures ad sacrificandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia candida; pileum gestant in
 capite: sacerdos summus singulis annis novus
 suc-

ται. πορφυρέην δὲ μένος ἄτος φορέει, καὶ τιάρην χρυσεήν ἀναδέεται.

"Εστὶ δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριζέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες.

Θυσίη δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνεύονται. Δι' μὲν ὧν κατ' ἡσυχίην θύοσι, ἄτε αἰδόντες, ἄτε αὐλέοντες. εὐτ' αὖθρ' ἐπὶ τῇ Ἡρῇ κατέρχονται, αἰδοῦσίν τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καὶ μοι τέτα περὶ, σαφές ἔδεν εἰπεῖν ἐδύναντο.

"Εστὶ δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, ἢ πολλὸν ἐκάς τῷ ἱερῷ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγά-

succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni.

μεγάλοι, ἔτι δὲ καὶ ἑνόματα ἔχουσι, καὶ ἑσ-
 ραυνται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ, δέ τις εἴην ἐν αὐ-
 τοῖσι χρυσοφόρων ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσεον αὐτέων 17) ἀνεκέστο. καὶ μιν ἐγὼ
 πολλάκις ἐδηγασάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα.

Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν οὐκ
 ἐπειρήθην. λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυείων
 πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς
 λίθινος ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῆν
 τῆς

magni. Hi et nomina habent, et vocati acce-
 dunt. Me spectante erat inter eos etiam ali-
 quis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus
 florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi,
 cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem
 non sum expertus: dicunt, vero ducentorum
 amplius passuum esse. In medio stat altare
 lapideum. Putes ad primum conspectum,
 nata-

17. ποίημα χρύσεον αὐτέων] Non habet αὐ-
 τέων in vicinia, ad quod referatur. Ha-
 genone 1535. ubi raro admodum peccatur,
 excusum est αὐτέων. Vix dubito, verum
 id esse, et Jonicum, pro ἀνθέων, ut κο-
 λικόντη, ut apud nostrum αὐτίς etc. Flo-
 rum quorundam effigies, corolla, orna-
 mentum pisci datum. Ita certe interpre-
 tatum esse, fraudi non fuerit. Gesner.

τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ
 ὧδε νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σύλος ἐφεσεῶς 18)
 μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἐξεπταὶ δὲ αἰεὶ, καὶ
 θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκείνης ἡμέρης
 κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, σεφωναφορέουσι.

Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγυρίαι τε μέ-
 γισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσεις,
 ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα κα-
 τέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται
 τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος
 ἴδῃται. ἦν γὰρ τότε γένηται, λέγουσι, ὅτι πάν-
 τες

natare illud, et in aqua fluitare, ac multi ita
 esse arbitrantur. Mihi vero videtur columnā
 subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud
 semper ornatum est, et suffirum habet. Multi
 quotidie precandi causa eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vocantur-
 que descensiones in lacum, quoniam illis nu-
 mina omnia ad lacum descendunt, inter quas
 Juno prima advenit piscium causa, ne primus
 illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, per-
 ire

18. ἐφεσεῶς] Legendum arbitror ἐφεσεῶς,
 certe sic transtuli. *Gesner*. Dedit sine
 dubio *Gesnerus* ὑφεσεῶς, operarum culpa
 in ἐφεσεῶς mutatum.

τας ἀπέλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ἐφ' ὅμι-
λος, ἡ δὲ πρόσω ἰσαμένη ἀπείργει τὸ μιν, καὶ
πολλὰ λιπαρέαυσα ἀποπέμπει.

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύρεις, ταὶ ἐς θα-
λάσσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τεττέων πέρι σα-
φές ἔδεν ἔχω εἶπαι· ἔ γάρ ἤλθον αὐτός, ὃ δὲ
ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόν-
τες ποιεῖσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήϊον
ἐκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρει· κηρῷ δὲ ταῦτα
σεσημάνται· καὶ μιν ἐκ αὐτοῖ λυσάμενοι χέον-
ται, ἀλλ' ἐς ἀλεκτρῶν ἱρός, 19) οἰκεῖ δὲ ἐπὶ
τῇ

ire ajunt universos. Ac venit ille quidem vi-
surus; at illa adversum consistens illum arcet,
et multum supplicans remittit.

48. Sed maximae illis celebritates habentur,
quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim
ipse accessi, neque illam profectionem exper-
tus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea
vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro
se quisque adferunt: illa obsignata sunt cera:
nec vero ipsi eam solvunt, et aquam deinde
effun-

19. ἀλεκτρῶν ἱρός] Mirum est profecto,
ἀλεκτρῶν de homine dici, at supra plu-
ries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus
castratis mentionem fecit, semper eos Γάλ-
λους,

τῇ ἡμέρῃ, δεῖπνόν σφ' αὖν δέξεται τὰ ἐγγύηα,
 τὴν τε σφραγίδα δ' ἑλὼν καὶ μισθὸν ἀνέμμενος
 ἀνὰ τε λῦσι τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπα-
 τίσται, 20) καὶ πολλὰ μνῆες ἐκτεπέτετ' ἔργα
 καὶ ἀλεκτρύονι ἀγείρονται· ἐνθεὺ δ' αὖτε τὸν κηρὸν
 αὐτοὶ ἐνέικαντες, σπένδοσσι τε, καὶ θύσαντες
 οὐδὲν ἀποιοσέσθαι.

Effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui
 ad lacum habitat. Hic ubi illorum vase rece-
 pit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mer-
 cede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
 multae hoc ex opere ad Gallum redeunt.
 Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt,
 et sacrificio facto retro abeunt.

P 2

49.

λοῦς, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut
 puto, ex versione in textum irrepfit. Qui-
 dam sciolus putavit γάλλου non esse vo-
 cem Graecam, et gallum Latine dictum
 debere dici ἀλεκτρυόνα, et mutavit in eam
 vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel
 forte scripserat Lucianus, ἀλεκτωρ, quae
 vox etiam de castrato potest usurpari, qui
 est sine lecto conjugali. — Ejus vocis in
 ea significatione reperiuntur exempla, sed
 duntaxat in foeminino, forte et in mascu-
 lino. Lucianus usurpavit, ut sit δ καὶ ἡ
 ἀλεκτωρ. *Palmerius.*
 20. ἀπαίτεται] ἀπαίρεται scribendum ar-
 bitror. *Quesn.*

ἑορτῶν δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μετρήν τῇ
 εἶαρος ἔρχομένε ἐπιτελέεσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυ-
 ρήν, οἱ δὲ λαμπάδα κατέχευσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ
 τοιήνδε ποιεῖσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες,
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς
 τε, καὶ εἰᾶς, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν
 δενδρέων ἀπαρτέεσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἰ-
 ματα, καὶ χρύσεα, καὶ ἀργύρεα ποιήματα.
 ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενει-
 καντες τὰ ἱερά 21) περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν
 ἐνιᾶσι,

49. Dierum festorum, quos novi, omnium
 maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e.
 rogum vocant alii; alii Lampadem. Sacrifi-
 cium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas
 ingentes in aula statuunt: tum adductas ca-
 pras, et oves, et pecora alia, vivencia ex ar-
 boribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea
 et argentea opera. Perfectis jam omnibus,
 circumlatis circa arbores Diis, ignem subji-
 ciunt:

21. τὰ ἱερά] Ἱερά sunt signa ipsa, antiqua
 religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo
 habuimus τὰ ἱερά, numina: σημεῖα horum
 signorum imitatione expressae imagines.
 Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱερά Deus
 reddidi. Poteram etiam Sacra. Ovid. Met.
 10, 696. Sacra reitorserunt oculos, de simula-
 cris. Justin. 36, 2, 19. de Moise, sacra Ae-
 gyptiorum furto abstulit. Gesner.

ἰσῶσι, α2) τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς πρώτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνεύονται ἐκ τῆς Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρῶν πασέων. Φέρονσί τε τὰ ἐσωτῶν ἱερά ἕκαστοι, καὶ τὰ σήμεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμνημένα.

Εν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱερόν ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοί, καὶ τὰς ἑλᾶξα, οἱ ἱεροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τὰς πύχνας, καὶ τοῖσι νεώτοισι πρὸς

ciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solenne multi homines conveniunt e Syria, et regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, et quae signa habent ab illis expressa.

50. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, et sacri, quos dixi, homines, cerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, et terga invicem caedenda praebent.

P 3

Mul-

22. πυρὴν ἐνίῳσι] Accuratus dici puto, πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud *Suidam* πῦρ ἐνιέσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solenne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. *Gesner.*

πρὸς ἀλλήλους τυπτόνται. πολλὰ δὲ ὁφθαλμοὺς
 ρεῖσάτους, ἐπαρθεῖσι; πολλοὺς δὲ τυμπανὰ πα-
 τέρειται, ἄλλοι δὲ αἰτθεῖσιν ἐνθεῶν καὶ ἱερὰ ποίεον
 τα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆς νηὸς τοῦδε γίνεται. καὶ
 ἐσέρχονται εἰς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τῆδε ποίεοντα.

Εν ταύτησι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γί-
 γνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσι τε, καὶ
 ὄργια (23). ποιεῶνται, εἰς πολλὰς ἡδὴ ἡ μακρὰ
 ἀπικνέσται, καὶ πολλοὶ οἱ εἰς θεῶν ἀπικόμενοι.
 μετὰ δὲ τοιαῦτα ἐπρηξάν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποίεονσι. ὁ νηηνίης, ὅτω τάδε ἀποκείσται, εἰψας
 τὰ εἶματα, μεγάλη βοή εἰς μέσον ἔρχεται, καὶ
 ξίφος

Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstre-
 punt tympanis, canunt alii divina et sacra can-
 tica. Hoc vero opus extra aedem peragitur,
 neque illam intrant, quicunque faciunt talia.

51. Per hocce dies fiunt etiam Galli. Reli-
 qui enim dum tibiis concinunt, et celebrant
 orgia; ad plures jam pervasit furor, multique,
 qui spectatum modo venerant, postea perpe-
 trarunt talia. Enarrabo autem quid agant.
 Qui ista de se statuit juvenis, vestibis abjec-
 tis magno clamore in medium prodit, tollit
 gla-

23. ὄργια.] Ex emend. de Voss. ὄργια Edd.
 et M. male. *Rat.*

ζήφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτα, ἐμοὶ δο-
κεί, διὰ τὸτο ἔσηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα τὰμνε
ἑαυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πάλης, καὶ τῇσι
χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ αἰκίην ταδε
ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτα τε θηλέην, καὶ
κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. ταδε μὲν ἐν
τῇσι τομῇσι ποιέεσι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι ἐν εὐσίην ταφὴν
τοῖσι ἀλλοιοσι θάπτονται, ἀλλ' εἰν ἀποθάνη
Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν αἵρυντες, ἐς τὰ προά-
σια φέρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον,
τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βαλλουσι, καὶ τὰδε
πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοσέουσι. φυλάξαντες δὲ
ἐπὶ τὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, ἔτω ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχον-
ται.

P 4

gladium, quales a multis inde annis, ob id
ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto
statim se castrat, ac per urbem currit, mani-
bus ferens, quae abscidit. In quamcumque ve-
ro domum ista abiecerit, ex ea vestem mulie-
brem, et mundum accipit. Haec in castratio-
nibus agunt.

52. Mortui vero Galli non simili aliis se-
pultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
lus, sodales illum sublatum ferunt in sub-
urbia: depositum una cum feretro, quo por-
tauerant, obrunt lapidibus, eoque facto do-
minum retro abeunt. Sexto deinde septem
die-

ταί. πρὸ δὲ ταύτων, ἦν ἐστειλάσθαι, καὶ ὄσται ποίησαι.

Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρῆνται ταύταισι: καὶ μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐς τὰ ἱερὸν καὶ ἀπικνέσται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκητῶν τῇ νέκυς ἑκατοὶ φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ζυγῶμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποίησαι, καὶ σφίσι ἐσιέναι ὅσια.

Θύκσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλας, καὶ αἴγας, καὶ ὄϊας. σῦας δὲ μὲνον ἐναγέας νομίζαντας, ἕτε θύκσι, ἕτε σιτέονται. ἄλλοι δ' ἐσφέας ἐναγέας, ἄλλὰ ἱερὰ νομίζουσι. ἀρνίδων τε αὐτέοισι περισερὴ δοκεῖ χρῆμα ἱερώτατον, καὶ

dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt.

53. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, et ratis capitibus, intrant: ante vero, quam istud fecerint, intrare illis nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac feminas, et capras, et oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima vide-

καὶ ἐδὲ ψαύουσιν αὐτῶν δικαιοῦσι καὶ ἦν ἀκούοντες
 αἰψώνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ τὰς
 καὶ δὴ αὐτέσσι συντημοί τε εἰσὶ, καὶ ἐν τῷ οἴ-
 κῳ ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐκζητῶντες αὐτῶν
 > λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριζέων 24) περί, τὰ
 θεῖνοι ποιεῖσι. ἀνὴρ εὐτ' ἂν ἐς τὴν ἰρὴν πρῶ-
 λην πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ
 ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἰρεύσας ὄν, τὰ μὲν
 ἄλλα κρεαργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος
 χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τέτε ἐς γόνυ ἕζεται, πό-
 δας δὲ καὶ κεφαλὴν τῷ κτήνεος ἐπὶ τῇ ἐωυτῇ
 κεφαλῇ ἀναλαμβάνει· αἶμα δὲ εὐχόμενος αἰ-
 τέει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω
 δὲ

videtur, nec attingere eas fas putant: et si in-
 viti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque
 cum illis habitant; cubicula ingradientur, et
 plerumque pascuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad con-
 ventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolim pri-
 mum venit, caput radit ac supercilia. Post sa-
 crificata ove, reliquas carnes contifas epulatur.
 Pelle autem humi strata, genu in ea ponit,
 pedes et caput pecudis suo capite fascipit: A-
 mul autem precibus petit, praesentem victi-

P 5

man

24. πανηγ.] Omissum περί post πανηγ. in
 Edd. addidit du Soul.

δὲ ἑσαυθὶς ὑπιοχνέεται. τάλεσσι δὲ ταῦται
τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τε γέφεται, καὶ τῶν ἄλ-
λων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρας
δὲ ἀπὸ τῆς ἐωυτῷ ὁδοιπορεῖ, ὕδασι τε ψυχροῖσι
καὶ χρεώμενος, λατρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
εἰς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. ἔ. γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπὶ
βῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ εἰς
τὴν ἐωυτῷ αὐτὶς ἀπικέσθαι.

Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξει-
νοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὢν ἐκείνου
πόλιος αὐτόθι ξινοδόκοι εἰσὶ καὶ τίςδε πατρώ-
θεν οἶκοι δέκονται. 25) καλέονται δὲ ὑπὲρ Ἀσ-
συ-

nam recipiant, majorem pollicetur in poste-
rum. His perfectis, et suum caput coronat ex
reliquis, qui eandem profectionem susce-
pere. Tum ablata iterum suo de capite, in
viam se dat, usus ad balnea pariter et potum
aqua frigida, humi semper decumbens: nec
enim lectum ante conscendere illi fas est, quam
ubi perfecto itinere domum rediit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illum publi-
cus hospes ignotum; certi enim uniuscujusque
civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quem-
que sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assy-
riis

25; οἱτοὶ δέκονται. Est sine dubio οἱτοὶ δέ-
κεσθαι, opus hospitis, qui domum suam
ali-

αὐτῶν οἷοι διδασκαλοὶ, ὅτι σφίσι πάντα ὑπη-
γέοντα.

Θύουσιν δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπειὰν
ἐκτραπῇ τῷ βωμῷ τὸ ἱερῆον, ἐπισπείσας, αὐ-
τὴς ἀγει ζῶν ἐς τὰ οἰκήσια· ἐλθὼν δὲ κατ' ἐνω-
πὸν θύει τε, καὶ εὐχεται.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιούδ᾽·
ζέφοντες τὰ ἱερῆα ζῶα, ἐκ τῶν προφυλαίων
ἐπιπᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι· ἐνίοι
δὲ καὶ παῖδας ἐωντῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, ἐκ
ἐμοῦ τοῖς κτήεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνδύμα-
τοι, χειρὶ κητώγασι, ὅμα δὲ αὐτέουσι ἐπι-
κρ-

rius Doctores, quod omnia illos *solemnia do-*
cent.

57. Mactant vero non in ipso templo, sed
cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
ventem reducit domum, atque apud se mactat,
ac preces fundit,

58. Est autem alius quoque sacrificii mo-
dus, nimirum iste: Vittatas hostias vivas de ve-
stibulo praecipitant, quae dejectae ipso casu
moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde
dejiciunt, non similiter ut pecudes, sed intru-
sos in culeum manu derurbant, simul maledicta
in

aliquem recipi. Itaque ὅδε πατρώθεν
significare poso, *quidam est ex illa patria,*
quae ἑρὸς ἀφ' ἑρὸς ἐστίν. Gellius.

ὁ δὲ αὐτὸς

κερτομέοντες, λέγουσι, ὅτι ἔ παῖδες, ἀλλὰ βόες
εἰσὶ.

Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπῆς, οἱ
δὲ ἐς αὐχένιας. καὶ ἀπὸ τῶδε ἅπαντες Ἀσσυ-
ριοὶ σιγματηφόροι.

Ποιεῖται δὲ καὶ ἄλλο, μένοισι Ἑλλήνων
Τροισήνιοισι ἀμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κεί-
νοι ποιεῖται. Τροισήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ
τοῖσι ἡῖθέοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως
γάμον ἔναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι
καὶ ὥδε ποιεῖται τῶτο καὶ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γί-
γνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν γενεῶν ἀπάρχον-
ται τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱερὰς ἐκ γενετῆς
ἀπὶ αἰ-

in eos ingerunt, cum dicant, non suos esse li-
beros, sed boves.

59. Puncturis se notant omnes, alii in ma-
nibus, in cervicibus alii, atque hinc est, quod
Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam, solis in-
ter Graecos consentientes hac parte Troezeniis.
Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii
virginibus adolescentibusque legem posuere,
ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hip-
polyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam
fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias
ponunt. Submittunt autem adolescentibus sa-
cros

ἀπὶ αἷσι· τὰς ἑπτὰν ἐν τῷ ἱερῷ γένωνται, τὰ μνησί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλῶσαντες ἀπῖασι, ἐπιγράψαντες ἑκάστοι τὰ ἑνόματα. τῷτο καὶ ἐγὼ, ἔτι νέος ὢν, ἐπέτελσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ ἑνόςμα.

cros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis, iisque in templo fixis, inscripto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

Δημοσθένους ἐγκώμιον.*)

Λυκῖνος καὶ Θερσαγόρας.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν σκάν, τὴν ἐνταυ-
θεν ἐξιόντων ἐν ἀρισεραῖ, τῆς ἐντης ἐπὶ δέ-
κα,

Demo sthenis laudatio.

Lycinus et Ther sagoras.

*Inambulanti mibi in porticu, in sinistro exeun-
tium inde latere, sexto decimo, paullo ante meri-
diem,*

*) Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod
in neutram partem facile confici posse ar-
bitror; prior pars Satirica esse videtur, in
laudatores ineptos, magna conatu magnas
nugas vel poeticas vel solutae orationis
agentes. Altera pars autem, quae ex Ma-
cedonica depraemata commentariis fingitur,
digna Luciano, et maximo quovis inge-
nio. Hinc tumidum illud et plus fere
quam Sophisticum dicendi gentis, quod
movit *Marcilium*, ut Luciani esse negaret,
item-

να, 2) μικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας
περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπί-
σταντο μικρὸς τίς ἐστὶ, γρυπὸς, ὑπόλευκος,
ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν ἔν αὐτὸν ὅτι προσ-
ῖον

*diem; obviam fit Thersagoras. Forte quidam ve-
strum hominem noverint. Parvus est, vulturino
naso, subalbidus, habitu virili. Ignat acceden-
tem, adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersa-
gora*

itemque quod *Aristotelis, Xenocratis, Theo-
phraستي*, condiscipulorum forte suorum, au-
ditor fuisse dicitur Demosthenes; haec,
inquam, non imputanda sunt auctori, non
magis, quam quae in aliis id genus libel-
lis ex alia persona dicuntur. Quin veniam
etiam ab aequis lectoribus spero, si inter-
pretatio nostra, quibusdam locis parum
candida et facilis videatur, quippe quae,
quantum ejus fieri potest, etiam dictio-
nem et formam exempli sui referre de-
beat. *Gesner.*

I. τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα] Cum mensem non
nominet, nihil inde de natali die vel *Ho-
meri* vel Demosthenis colligas. Et iustè,
credo, auctor in hoc etiam, quod nata-
lem inducit celebrantes poëtae et oratoris
maximi, cum de neutro aliquid constaret.
Gesner.

ἰόντα, Θεσσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποί-
 ῳ καὶ ποθεν; ΘΕΡΣ. Οἶκοθεν, ἢ ὅς, ἐν-
 ταύθῃ. ΛΤΚ. Πότερον δ', ἢν δ' ἐγώ, διαβα-
 ρίσων; ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφην, καὶ τὰτ'
 δοόμενος· αἰετὶ γάρ τοι τῶν νικτῶν ἐξανασας,
 ἐδράξῃ μοι χάριτα τοῖς Ὀμήρῃ γενεθλίοις τῆς
 ποιητικῆς ἀπαρξασθαι. ΛΤΚ. Καλῶς γε σὺ
 ποιοῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεία τῆς παιδεύσεως
 ἐκείνῳ τίνων. ΘΕΡΣ. Ἐκείθεν ἂν ἀρξάμενος,
 ἢ ὅς, ἐλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τὸτο τῆς μεσημ-
 βρίας ἐκπεσών. ὅπερ ἂν, ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ
 τὰ περιπατεῖν.

Πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφην, προσεῖπεν
 τετονί δοόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον

gora Poeta, quorsum ergo, et unde? THERS.
 Domo, inquit, huc. LYC. Utrum, inquam,
 ambulaturus? THERS. Scilicet, inquit, ee
 illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte
 surrexissem, visum est natalem Homeri poeti-
 ces quibusdam primitiis honorare. LYC. Prae-
 clare tu quidem, inquam, qui ista educationis
 nutritionisque illi praemia solvas. THERS.
 Inde igitur, inquit, cum incepissem, impru-
 dens ad hoc meridiei usque delapsus sum.
 Quod ergo dixi, opus mihi est ambulare.

Verum multo prius, ait, precibus ado-
 ratus istum venio: manu autem monstrabas
 Home-

ἐπιδείξας· ἴτε δὴπε τὸν ἐν δεξιᾷ τῶ τῶν Πτο-
 λεμαίων γεῶ, τὸν καθευμένον τὰς κόμας, προσ-
 ερῶν τε ἄν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσ-
 ευχόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.
 ΛΥΚ. Εἰ γάρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα
 εἴη, πάλα γὰρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δα-
 κῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικερῆσαί τι πρὸς τὴν
 αὐτῶ γενέθλιον. εἰ ἄν ἡμῖν ἐπαρκεῖσαι τὸ εὐχε-
 σθαι, συμβελοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ
 Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφην, καὶ τῶν
 νυκτῶν τε καὶ τῆμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι
 τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι· θεῖαις
 γὰρ πῶς καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβαλ-
 χεύ-

*Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis
 Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo
 adlocuturus veni, inquit, et rogaturus, ut co-
 piose mihi carmina impertiat. LYC. Si qui-
 dem, inquam, in precibus ipsae res inessent,
 olim sane Demostheni negotium facessiturus
 mihi videor, ut ad laura mihi natalem obven-
 dum opus aliquid conferat. Quare si precari sa-
 tis esset, socium me tibi adjungerem: com-
 ponne nobis munus coningeret. THERS. Equi-
 dem, inquit, eorum, quae vel nocte vel inter,
 diu feci, adfluentem facile ubertatem ad Ho-
 merum auctorem jure referre mihi videor.
 Divinitus enim quodammodo, et vatis instar
 velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus*
Lut. Op. T. VIII. Q

χεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι
 τετὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ
 σχολῇν ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δο-
 κεῖς ἂν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

ΛΤΚ. Μακάριος γάρ εἴ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πέ-
 πονθας τὸ τᾶ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἦδη
 λελαμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας
 ψυχαγωγούμενος μυθολογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν
 διενόεῖτο, ἐπίδοξον κληθῆσεσθαι τῆς πάλης
 ἔσης. ὃ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος ἐκ ἂν ἐμυ-
 θολόγεις, ἔφη καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκώς
 τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, εἰς τρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα
 δὴ κατορρώδεντι τὴν τᾶ σαδία τύχην. ΘΕΡΣ.

Καὶ

sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc li-
 bellum mecum detuli, si forte in sodalium ali-
 quem otiosum inciderem. Videris ergo mihi
 pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, *inquam*,
 idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo
 vicerat, qui jam pulvere abluto, et reliquo se
 spectaculo oblectans, fabellas habere cum pa-
 laestrita cogitabat, quo tempore jam jam vo-
 candi *ad certamen* luctatores videbantur: at
 ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes*
fabulas. Sic tu mihi videris poëtici curriculi
 victor, illudere homini fortunam arenae vehe-
 menter extimescenti. THERS. Iste ridens,
 Nem-

Καὶ δὲ γελάσας, Ὡς δὴ σοι τί τῶν ἀπόρων εἴ-
πεν ἐργασόμενος. 2)

ΛΥΚ. Ἴσως γάρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης
ἐλάττονος ἢ καὶ Ὁμηρον εἶναι σοι λόγῳ κατὰ-
φαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὁμηρον
ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ
τὸ μηδέν; ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. δια-
σασιάσασμι δ' ἐκ ἂν τὰς ἡρώς, εἰ καὶ πλείων
εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρῳ τεταχθαι. ΛΥΚ.
Εὖγε, εἶπον, ἐμὲ δ' ἐκ ἂν νομίζοις πρὸς τῷ Δη-
μοσθένει;

Ἄλλ'

Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam
acturo.

4. LYC. Forte enim, *inquam*, minoris tibi
Demosthenes, quam ut comparari cum Homero
possit, esse orationis *argumentum* videtur.
Itaque multum tibi places Homero laudato:
mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quid-
dam et nihil est. THERS. Calumniaris, *inquit*:
nolim ego in contentionem vocare heroas, etsi
magis fert animus ab Homero stare. LYC. Eu-
ge, *inquam*: me vero non putas *stare malis* a
Demosthene?

Q 2

5. Sed

2. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ] Sic legendum
arbitror, ut pendeat ab κατὰρξωδοῦντι.
Gesner.

Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμά-
 ζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅλλον ὡς τὴν ποιητι-
 κὴν ἔργον ἢ μόνον, τὰς δὲ ῥητορικὰς λόγους
 καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, αἶον ἱππεὺς παρὰ πεζῶς
 ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μανεῖην, ἔφη, ταῦτά
 γε, καὶ εἰ πολλὰς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιη-
 τικὰς ἰᾷσι δύρας. ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς
 κριταλογαῖδην, ἔφην, ἐνδεκ τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ
 μάλλασι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαῦλος
 φροντίδος. ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἐπαῖρε,
 καὶ χαίρω πᾶσι, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
 καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς.
 εἶον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν
 ἐνθου-

5. Sed quando non hac parte orationem
 nostram spernis, ob argumentum; apparet ni-
 micum; solum te poeticum opus putare, ora-
 toria vero opera contemnere simpliciter, equi-
 tis instar podites praetervolantis. THERS.
 Adhuc, ut eo usque, inquit, infantiam, licet mul-
 to sane furore opus est ad poeticas fores acce-
 dentibus. LYC. Quippe solutae etiam oratio-
 nis scriptoribus, inquit, divino quodam afflatu
 opus est, si velint non humiles videri, et cura
 exili. THERS. Novi sane, inquit, et saepe
 juvat cum scriptorum solutae orationis aliorum
 tum Demosthenis, vehementiam verbi causa,
 amaritudinem, et divinum illum instiocrum,
 cum eisdem Homeri virtutibus contendere;
 et

ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν αἰναβάτης, 3) πρὸς τὰς
Φιλίππου μέθας, 4) καὶ κορδακισμῶς, καὶ τὴν
ἀσέλγειαν τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, 5) πρὸς
τὸ, Δεῖ γὰρ τὰς ἀγαθὰς 6) ἀνδράς, τὰς ἀγα-
θὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τὸ

Hic

et illud *Victe mero* . . conferre cū ebrietati-
bus Philippi et *salvationibus et lascivia*: istud
vero, *Auspiciū felix unum* . . . cum illo
Oportet enim bonos viros spe bona subnixos
et illud:

Q. 3

Hic

3. οἰνοβαρὲς] *Hom. Il. α. 225. du Soul.*

4. Φιλίππου μέθας] *Respicit ad Olynth. 2. p. 23. E. (edit. Wolf. 1604, f.) ubi τὴν κατ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ Βία καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοῦ conjungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. Gesner.*

5. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος] *Hom. Il. μ', 243. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πατρίδος. Du Soul.*

6. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς] *Pro Coron. c. 28. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδράς ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· Φέρε· δ' ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Gesner.*

Ἦκε μέγ' 7) οἰμώξεις γέρων ἱππηλάτα
Πηλεὺς, πρὸς τὸ

Πηλίκον ποτὲ σενάξαιεν 8) ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι,
οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες.
παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, 9) πρὸς
τὰς Ὀδυσσεὺς νιφάδας 10) τῶν λόγων, καὶ τὸ
Εἰ

*Heu multum ploret Peleus, agitator equo-
rum, cum isto:*

*Quanto tandem genitus edant illi viri, qui pro
gloria et libertate mortem appetivere? Confero
autem et etiam profluentem illum Pythonem, cum
Ulyssis verborum nivibus: atque illud:*

Si

7. Ἦκε μέγ'] *Hom. Il. η', 125.*

8. Πηλίκον ποτὲ σενάξ.] *Orat. contra Ari-
stocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὲ σενά-
ξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης
καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν
καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείπον-
τες, εἰ ἄρα αἰσθοῖντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς
ὑπηρετοῦ σχῆμα καὶ τάξιν προεληλυθε:*
Gesner.

9. ῥέοντα Πύθωνα] *De hoc Philippi oratore
Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἐγὼ μὲν τῷ
Πύθωνι, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι
καθ' ἡμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα.*
Gesner.

10. Ὀδυσσ. νιφάδας] *Hom. Il. γ', 222. Ce-
tera vide Il. μ', 323. du Soul.*

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρω καὶ ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθαι, πρὸς τὸ

Πέραις μὲν II) γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῷ βίᾳ
 θάνατος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας
 τηρεῖ. καὶ μυρία γεγονόσιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ
 ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

Ἦδουαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ
 τροπαῖς λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαι-
 ρέσας τὸν κόρον μεταβολάς, καὶ τὰς ἐκ τῶν
 παρατροπῶν ἐπανόδας, καὶ τὰς τῶν παραβο-
 λῶν

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse,
 ad illud:*

*Extremum enim omnibus hominibus vitae mors
 est, etiam si in cavea quis conclusum se servet: et
 sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata
 incurrerent.*

6. Delector vero etiam, cum affectiones, et
 figuras, et immutationes dictionis observo, et
 illas fatietati medentes variationes, et illos e
 diverticulis reditus, et suavitates illas compara-
 tionum ad vini earum penetrabilem adjunctas:

Q 4

et

II. Πέραις μὲν] Demosth. pro Corona c. 28.

Πέραις μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρεῖ. Deinde
 statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ
 τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. Gesner.

αὐτὸν σὺν τῷ καιρῷ 12] γὰρ φυβήτης, καὶ τὸ
τῷ τρέπῃ μεταβάλλειν πάντα αὐτῷ.

Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (ὃ γὰρ ἂν τάλῃ-
θες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέσθαι μὲν ῥαθυμίας
Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν
παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀναιμένους, τῷ τὰς Ἀχαιῶν
Ἀχαιῶν προσειπόντος. διακεσέτω δὲ τὸν
πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποκλήσας τῶν
δίας, τῷ μετὰ τὴν ἀκμαιστάτης μάχης δια-
λόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθους τὴν Φορῶν
ἐκείνων.

Πολ.

et illud in moribus ubique elucens barbariei
odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim
verum dissimulaverim) decentius reprehē-
dere sobriam Atticam Demosthenes ille, qui
frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat,
quam is, qui Achaidum nomine Achaeos com-
pellavit: ac pleniore spiritu Graecas exple-
re tragoedias eo, qui in summo pugnae disci-
mine colloquia fingit, fabulisque dispergit
iracundissimum impetum.

8. Saepe

12. σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῷ, ut
intelligatur vis illa, qua animum feriunt.
Gesner.

Πολλὰ γὰρ δὲ ὑμῶν καὶ Δημοσθένος καὶ μητέρα κώλων, καὶ ῥυθμοῦ καὶ βάρους· ἐκ ἑκαστῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζειν, ὥσπερ δ' Ὀμηρος ἐλλιπὲς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρευτητος. ἀλλ' εἰκοι· Φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ ἂν περιφρονοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ 13) γινώσκων;

Ἄλλ' ἔδεν ἦττον τὸ μὲν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὀμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον εἶναι, ἢ τὰς οὐκ οἷς

8. Saepe vero cum Demosthenes etiam dimensiones membrorum, et numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt Antitheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut *suae* utrique facultati virtutes velut *mutuo* implexae sint. Unde igitur tuam ego Calliopem contemnam, talem qui norim?

9. Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto majus

Q 5

majus

13) ταύτην δὲ] τοιαύτην γε συμβαίνει· Gsf-
κεν.

εἰς Δημοσθένην ἐπαίνας τίθῃμι, ἔ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, Φημί· τῷ τᾶμόν μὲν ἔκ ἔχον ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπαβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἄσαφῃ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γὰρ τι σαφές αὐτῶν ἦν, ἔκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἕρις· πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίους, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδόν, ἢ ποταμόν, καὶ μητέρα Μελανώπην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνῃ γένεσι ἀπο-
ρίᾳ·

majus tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, ajo: quoniam meum opus non habet firmam, quae subjici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poetice: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus porro vel Heroicum *ei assignant*, vel Ionicum. Ac tantum abest, uti clare sciant, qua comparatione aeta-

εἰς χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἢ τὸν Ἴωνικόν. 14)
καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας
σαφῶς εἰδέναι, ὅπερ καὶ τὸν νομα πρὸ τῆς γνω-
ρίμης, τὸ Μελησιγενῆ προκρίναι· τύχην δὲ, πε-
νίαν, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη
καὶ ταῦτα, εἴην ἐν ἀσφαλεῖ κείμενα. περισθενὲν δὲ
μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν ἀπρακτον
ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην
συλλέγειν.

Τὰ

aetatis ad Hesiodum fuerit, *prioris, an aequalis,*
an posterior; ut etiam nomen noto illi praefer-
rant, Meleligenem. Fortunam denique *ei tri-*
buunt paupertatis aut caecitatis. Sed nonne
melius fuerit et haec pati in obscuro jacere?
Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedi-
catio, in laudanda poësi ab actu rerum abhor-
rentē, et sapientia, quam versibus expressit,
colligenda.

10.

14. ἢ τὸν Ἴωνικόν] Forte *Ionicum* hoc *tempus*
pertinet ad migrationem illam Ionicam,
quae facta est Attico anno 536. id est
post Trojam captam annis 163. Sane
Arundellianum marmor posteriorem facit
Homerum Trojano bello annis 168. V.
Marsham. Ca. Chron. p. 352. et 360. sq.
Gesner.

Τὸ δὲ πόν, ἔφη, κατὰ χάρις, σέπιδρομον
 τε, καὶ λαῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίσις
 μοῖον ἐνομάτων, οἷον ἔφαθ' ἔτοιμον ἡδυσμάτων
 παρὰ αὐτὸν δέονον. τί γὰρ ἔμεγα, καὶ λαμπρὸν
 ἢ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' ἔγνω
 εἰμον; καὶ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπα
 ραί (15) καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα;
 καὶ

10. Tuum autem opus, iam pergebat, ad ma-
 gnum, percurſu facile, et laeve, intra nomina
 ſolum deſinita et cognita, tanquam paratum
 quoddam pulmentarium, conſtituentis modo a
 te adjuvantis indigens. Quid enim non magnum
 et clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae
 illae

15. αἱ λιπαραί] *Pindaricum* hoc Athenarum
 elogium agnoſcit Schol. Aristoph. Νεφ.
 298. cujus Lyrici loca pluſcula laudat
 Spanheim; ad l. c. qui non pingues intelligi
 vult Athenas, cum λεπτόγυνος fit ſolum
 Atticae, ſed ſplendidas. Videtur tamen
 neque altera illa exſulare ſignificatio de-
 bere, quod olearum ſerax fuit Attica, vel
 ob id ipſum, quod λεπτόγυνος. Deinde
 niſi λιπαραί Ἀθῆναι ſint pingues, vix in-
 telligitur jocus *Aristophanis* Acharn. 640.
 ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum
 ita delectentur, cum eodem plane
 modo

καίτοι λαβόμενοι ἀνὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς
ποιητικῆς ἐξέτης ἐπεισῆγον ἢν ἔρωτας, θεῶν,
καὶ κρίσεις, 16) καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, 17)
καὶ τὴν Ἐλευσίνα νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων,
καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικίων,
καὶ τροπαίων θαλασσιῶν τε καὶ χερσαίων

illae et tot celebratae carminibus, columnen il-
lud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro
poetica illa licentia inducerem amores Ploestum
et judicia, et inhabitationes, et munera, et
Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, con-
ventus solemnes, Piraeus, coloniae, et portus

modo laudentur apud. Interim *niridas*
dicere in versione placuit, quia *nitere* di-
cuntur, qui bene habiti sunt, in primis ab
leo etc. *Gesner.*

16. καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tra-
ctat Demosthenes contra *Aristot.* p. 735.
fin. ubi tum quinque celebria Atticae ju-
dicia recenset, tum Areopagum eo nomine
commendat. Κατοικήσεις intelligo praeter
ipsam Minervae in arce commorationem,
illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lu-
cian. *Bis Accus.* c. 9. *Gesner.*

17. δωρεάς] Olivam, equum, frumentum.
Du Soul.

ἐπεισηγμένων, εἰδ' ἂν εἰς 18) εἰς Ἰσθμίου ἀξίως
ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν, ὁ Δημο-
σθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάν-
τως, τὸ δ' ἐγκώμιον εἴη ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζό-
μην, 19) ἐν νόμῳ ταῖς ἐπαινοῖς ὄν, ἐκ τῶν πα-
τριδῶν ἐπικοσμεῖν τὰς ἐπαινεμένους. Ἰσοκρά-
της δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέ-
θηκε

terra marique tropaea, inducantur; ne unus
quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut
ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi
esset dicendorum copia. Neque vero sic sepo-
nere laudationem mihi videar, cum in lege et
formula laudandi sit illud ipsum, a patribus orna-
re quos praedicandos sumimus. Isocrates au-
tem corollarium laudum Helenae inseruit The-
sea.

18. οὐδ' ἂν εἰς] Respicit ad formulas Demo-
sthenis, v. g. pro Coron. c. 2. extr. οὐδ' ἂν
εἰς ταῦτα φήσεις. c. 39. Οὐδ' ἂν εἰς εἴ-
ποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. Gesner.

19. ἀπαρτῶν ἐνομιζόμην] Etiam haec Demo-
sthenica formula, pro Coron. c. 18. extr.
Καὶ με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λό-
γον τῆς γραφῆς, εἰάν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς
πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me
putet a causa et accusatione aberrare.
Gesner.

θηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὲ ποιητικὸν Φῦλον, εὐλεύθερον σοὶ δ' ἴσως· εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μεῖζον προσκείσιν τὸ ἐπίγραμμα 20) τῷ θυλάκῳ.

Παρέντι δὲ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. 21) εἰ γάρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον
τιμῆ-

sea. Ac Poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortasse metuis, ne illum e proverbio jocum contra proportionem violatam tibi arceffas, majoremque ipso sacco tabellam atque inscriptionem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census major
tum

20. τοῦ ἐπίγραμμα] Illud ambitiose factum a mercatoribus, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent saccis. *Hemsterb.*

21. χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον] *Pythior.* 7. pr. patriam et genus Megacリス tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus subterni scribit. Jam respexerat ad hunc locum paullo ante, ubi negat ejusmodi ἐδραίαν κρηπίδα laudum Homeri esse. *Gesner.*

τιμήματος τριπραρχικῆς· εἰ δὲ τῷ Δημοσθένει
ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελευτα, τὴν ἔρ-
Φανίαν ἢ συμφορὰν ὑποληπτέον, ἀλλὰ δοξῆς
ὑπόθεσιν, τὸ τῆς Φύσεως γενναίον ἀποκαλυ-
πτέον.

Ὅμηρος μὲν ἔν τε παιδεύσειν, ἔτ' αἰσθε-
σιν μνήμη κατ' ἰστορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλὰ
εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι τῶν ἐπὶ
αὐτῷ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα· μηδ' ἔν
ἐπὶ τὴν Ἡσιόδε δάφνην καταφυγόντα, τὴν
ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέ-
σαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆπερ πολὺς μὲν ὁ Καλλι-
59α-

tum Athenis Trierarchico. Si vero is, De-
mosthene adhuc puero admodum, fatis fun-
ctus est, non calamitas putanda illa orbitas est,
sed gloriae argumentum, cum generosam illam
naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque
exercitationem historiarum monumentis acce-
pimus: sed statim necesse est illas attingere
laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum
ex educatione, et exercitatione, atque disci-
plina materiae nihil habeas, neque ad illam
Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla
opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi
vero, quando ad hunc locum ventum est, mul-

στράτος, 22) λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιμά-
μας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης, ποικίλων
μὲν ἐφελκουμένων Ἀθηνησὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς
πατρονομίας ἀνάγκης ὑποκειμένους, παχέας δ'
ἔσης τοῖς μεραμίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρφεις
ἀποδιδόναιεν, παρὰν δ' αὐτῶν κατ' ἐξέσιν κο-
μῶν, ἐκ πῶς τῶν ἐπιτρέπων ὀλιχωρίας, ὃ τῆς
φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεύχε-
το, ὅς αὐτὸν ἦγεν ἐν ἐπὶ τὰς Φρυγίας, ἀλλ'
ἐπὶ

multus est Callistratus, et splendorum nomi-
num Catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus,
Eubulides. Cum vero sexcentae in Athona-
rum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui
patriae potestatis necessitati subjecti sunt; fa-
cilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
luptates prolapsio; liceret autem illi per totam
negligentiam suo arbitrio luxuriari, philo-
sophiae tamen civilisque virtutis amor prae-
valuit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Ari-

store-

22. ὁ Καλλίστρατος.] Gellius 3, 13. narrat ex
Hermippo, ut Demosthenes moris, demul-
cius et captus oratione Callistrati Demagogi
nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην δι-
censis, ut cum inde sectari coeperit, Acade-
miam cum Platone reliquerit. Gesner.

ἐπὶ τῷ Ἀριστοτέλει, 23) καὶ Θεοφράστῃ, καὶ
Ξενοκράτει, καὶ Πλάτωνος θυγατρὶ.

Καὶ ταῦτα, ὡς βέλτιστε, φιλοσοφίας τῷ
λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς,
τὴν μὲν θαλαττίαν τινὸς ἐρώτος παρὰφορὸν τε,
καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνεσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδί-
της πανδήμῃ κλύδωνα, φλεγμαινέσαις νέων
ὄρμαϊς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' ἑραινίαν
χρυσῆς τινος σειρᾶς ἔλξιν, ἐπεὶ καὶ τόξοις
ἐντρυφεῖσαν δυσάλθεϊς νόσας τραυμάτων, ἀλλ'
ἐπὶ τὴν αὐτὴν τῶ καλλεῖς ἄχραντόν τε καὶ κα-
θαράν

stotelis et Theophrasti, et Xenocratis, et Pla-
tonis fores egit.

13. In hac orationis parte philosophari
quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-
rum in hominibus agendi rationes, alteram
marini cujusdam amoris vagam, feram, et flu-
ctus in mente excitantem, popularis Veneris
procellam, aestuante adolescentium impetu re-
vera marinam: alteram autem caelestis aureae
cujusdam catenae tractionem, quae non igne
aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infligat,
sed ad non marcescentem ipsius pulchritu-
dinis puramque formam contendat, sano quo-
dam

23. Ἀριστοτέλους] Vid. quae ad ipsum prin-
cipium hujus libelli observavimus. Gesner.

θάραν ιδέαν εξαρμύσαν, μανίᾳ σῶφρονι τῶν
 ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυῖς, καὶ θεῶν ἀγχίσπε-
 ροι, Φησὶν ὁ τραγικός...

Ἐξῶτι δὴ πάντα πόριμα, καὶ σπῆλαιον,
 κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαι, με-
 τελθεῖν ὅψι τῆς ἡλικίας ὑπέγκειν, μνήμην
 ἀκριβῶσαι, θορύβῳ καταφραγῆσαι, συνάψαι
 νύκτας ἐπιπάνοις ἡμέραις, ἐξ ὧν τίς ἐκ οἶδεν,
 ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοὶ τὴν ῥητορικὴν
 ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ἀκόμασσι,
 καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσει
 ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ
 μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σαρξερνέ-
 ζατος

dam illarum mentium furore, quae Jovis pro-
 pinquae, et proximi comites Deum Tragicum verbo
 dicuntur.

14. Amori nempe pervia sunt omnia: con-
 sura, specus, speculum, gladius, articulare
 linguam, jam provectora aetate, actioni dare
 operam, memoriam acuere, contemnere ru-
 multum, noctes continuare diebus laboriosis:
 e quibus omnibus quis ignorat, *inquis*, qualis
 tibi Demosthenes in dicendi facultate exstite-
 rit, sententiis et verbis cum densaret oratio-
 nem, tum moribus atque affectionibus animo-
 rum exprimendis, probabilitatem pararet, ma-
 gnitudine splendidus, contentione ac spiritu
 vehemens, idemque verborum pariter ac sen-

σατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων
ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχη-
μάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεω-
σθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, ἔσφυρήλα-
τον παρέιχε τὸν λόγον. 24)

Οὐ

rentiarum moderatione saluberrimus, et maxi-
me varius in permutatione figurarum? Solus
ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leo-
sthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque
orationem protulit.

15.

24. μόνος γέ τοι — τὸν λόγον] Legendum,
ut est in Mf., ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον
παρέιχε τὸν λόγον, *vivam et solidam ora-
tionem edidit*. Utraque vox, qua laudat
orationem Demosthenis, est translata a
statuarius arte. Signa enim vivere di-
cuntur et spirare, cum singulari artificis
ingenio sic ficta sunt, ut videantur non
statuae esse, sed viva animantia. Σφυρή-
λατα, quae et dicuntur ὀλοσφύρα et
ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena,
non confata. Est igitur σφυρήλατος ora-
tio, solida, plena gravissimis sententiis,
in qua nullus est inanis verborum strepi-
tus: cui opponitur *oratorum inanis senten-
tiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Au-
gusto. *Gracivius*. Obsequamur Graevio, id
est

Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης
ἔφη πα λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γρά-
φειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυ-
χὴν, ἔχ' ἔτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς
μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν
Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτῷ τὴν
ὑδροπόσιν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέ-
γοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν.
Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων
ἀπ' ὧν ἐφαίνετο τῷ νυκτερινῷ λήχει, καὶ
ταῖς μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τῶν λόγων κοι-
νόν

15. Non enim, ut de Aeschilo Callisthe-
nes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo
in vino scriptas, quo lustraret incenderetque
animum; eodem modo per ebrietatem compo-
suit orationem Demosthenes; sed aquam inte-
rim potans: unde etiam luisse dicitur in hanc
ipsius aquae bibendae consuetudinem Demas-
tes; alios dicere ad aquam, Demosthenem au-
tem ad aquam scribere. Pythae vero lucer-
nam nocturnam olere videbatur illa Demosthe-
nicarum orationum concinnitas. Et iste qui-

R 3

dem

est libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo.
Alioquin mihi videbatur pulchre etiam di-
ci ἐκφυγὸς οὐ σφρηλατος, viva ex spiranti,
non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.
Gesner.

νὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· ἂ γὰρ τοι μείων
ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε καί μοι
λόγος.

Ἄλλ' εἰ μετείοις 25) ἐπὶ τὰς Φιλανθρω-
πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλατιμίαν, καὶ
τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἦει συνέειρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσω· ἐγὼ
δὲ γελάσας; ΛΥΚ. Ἡ πᾶ γε, ἔφη, διανοῇ
καταχρεῖν με τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεὺς κα-
ταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; 26) ΘΕΡΣ.
Νῆ

dem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento
comparatus est. *namque* enim minor de Homeri
poësi mihi quoque oratio suppeditat.

26) Sed si ad humanissima illius opera ve-
nias, ut honestissima pecuniarum usum, et il-
lum in republica administranda splendorem, . . .
Atque sic sic continuans orationem incedebat, tan-
quam additurus reliqua. Ego vero ridens? LYC.
Namquid, *inquam*, perfundere aures meas co-
gitas; ut balnearior aliquis, exhausturus oratio-
nem reliquam? THERS. Sic est per Jovem,

25. μετείοις] μετίοις ex conjectura *Guieti*
correxerit *Gesner*.

26. καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον] Puto
hic servandam suam vim verbi ex etymo-
logia, quam expressimus, et ab eo pen-
dere

Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοθεινίας τε, καὶ χορηγίας
ἐθελευσίας, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ-
Φρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων
ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, 27)
καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγας πολυτεμαμάτων ἐμ-
πε-

inquit, Epulas illas publicas, et voluntarias lu-
dorum erogationes, et trierarchias, et moenia,
et fossam, et captivorum liberationes, et elaca-
tiones virginum, quae optima gerendae rei-
publicae ratio est: et obitas legationes, et le-
ges perlatas. Ac quoties illa rerum publice
R 4 gesta-

dere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας,
τριηραρχίας, reliquos. — Ceterum ipsa
haec Demosthenis κατορθώματα repetisse
videtur auctor ex illius oratione pro Coro-
na, v. g. c. 93. ubi τεχισμόν καὶ ταΦρείαν
commemorat, c. 81. εἰ τινας ἐκ τῶν πολε-
μίων ἐλυσάμην, εἰ τισι θυγατέρας συνεξέ-
δωκα. *Gesner.*

27. πρέσβεις] πρεσβείας correxerunt *Gesn.*
Optime. Et legationes etiam Interprete
Melanchbone Parisina, quamvis πρέσβεις
reliquerit in Gracis. In quo Edd. cett.
consentunt, sed vellem dissentirent, et
πρεσβείας eligerem. Sed et iterum πρέσ-
βεις c. 18. f. — *Reisz.*

πρασόν, γελῶν ἐπεισά-μαι, καὶ τοὺς ὀφρῦς συνά-
γοντος, καὶ διαδίотος, μὴ λόγους τῶν Δημοσθένους
αὐτῶν ἔργων ἐπιλίπαιεν.

ΛΤΚ. "Ισως γὰρ, ἔφην, ὧς γὰρ, νομί-
ζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ-βεβιακό-
των, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δη-
μοσθένους πράξεσιν; ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ
τὸν λόγον, ἐπικηρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεό-
μεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τέραντιόν κατέχευε πά-
θος, οἷόν αὐγῆς περιλαμπέσης, καὶ ἔχουσι πρὸς
λαμπράν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν
ἀπερεῖσθαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιῆτον ἐφ' Ὀμή-
ρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γὰρ
μικρὰ

gestarum magnitudo in mentem venit; ridere
subit hominem contrahentem supercilia, ne
oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *inquam*,
solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem
contrivimus, non habere aures frequentatas
Demosthenis actionibus? THERS. Si quidem,
inquit, auxilio quodam ad illam orationem, ut
tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea il-
lud tibi accidit, ut veluti splendore quodam
circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo
Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi
mihi simile quiddam in Homero ab initio usu
venit. Parum enim absfuit, quin abjicerem,
quod

μικρὲ δεινόν, ὡς τὰ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς
τὴν ὑπόθεσιν εἶπ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἷο' ὅπως,
ἀνήμεγα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθίζε-
μενος ἀντίαν ὀρεῖν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ
ἤλικ πὰς ὀφεις, νόθος τὰ τῶν Ὀμηριδῶν γένος
ἐλέγχεσθαι.

Σοὶ δέ μοι φαίνεται 28) καὶ τὲτο, εἴφη,
πολὺ ῥᾶον, ἢ κατ' 29) ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ
Ὀμήρεα δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾷς ὁρμῶσης τῆς ποιη-
τικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἀπάσης
λαβέ-

quod obtutum defigere in argumento mihi non
posse viderer. Deinde nescio quomodo me re-
cepi, ac videor mihi paullatim ad contra in-
tuendum affuefactus esse, nec amplius aver-
tendis velut a Sole oculis, nothus *et insuicius*
Homeridarum generis deprehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius,
mihi videtur, quam meum *mibi negotium*. Ete-
nim Homeri gloria, ad unam poeticam facul-
tatem cum referatur, confertim necessario rota-

R 5

arri-

28. σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scribendum σόν.
Tuum opus, laudatio Homeri scilicet, quæ
comparatur cum laudatione Demosthenis,
utra majoris difficultatis res sit. *Sensus.*

29. ἢ κατ'] ἢ τὸ κατ' malit *Gesner*.

λαβέσθαι· σὺ δ' αἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην
 ὄλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα
 αὖ ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, ἐκ ἔχων
 ὅτι πρῶτα τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ
 λίχνοι· πάσχεισι περὶ τὰς Συρακασίαις τραπέ-
 ζας, ἣ οἱ Φιλήκοι, καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυ-
 ριάς ἀνεσμάτων καὶ θαμάτων ἡδονὰς ἐμπε-
 ρόντες· ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, αἰεὶ τὴν
 ἐπιθυμίαν μετατιθέντες· οἶμαι δὲ καὶ σὲ με-
 ταπηδᾶν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ᾧ, τι φαίης, ἐν κύκλῳ
 σὲ περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ὁρμῆς
 διαπύρεα, βίᾳ σώφρονος, λόγῳ δεινότητος, τῆς
 ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν
 καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, δικαιοσύνης, Φιλαν-
 θρω-

arripienda fuit. Tu vero si ad totum simul
 Demosthenem advertas animum, omnino dubi-
 tes trepidans circa orationem, nec habens, quid
 primum cogitatione arripias; quale quid gulo-
 his accidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis
 audiendi videndique hominibus, si in sexcen-
 tas auditionum spectaculorumque voluptates
 incidant; nec enim quo se vertant habent,
 transferentes perpetuo cupiditatem. Puto au-
 tem te quoque huc illuc salire, nec habere ubi
 consistas, orbe quodam te huc illic trahentibus
 ingenio magnifico, inflammato impetu, vita
 temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus
 gerendis, multorum magnorumque quaestuum con-

θραπείας, πίψεως, φρονήματος, συνέσεως, ἐκάσθ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως ἂν ὁρῶν ἐνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, 30) δημηγορίας, νόμους, ἐκείθεν ἀποδόλκας, Εὐβοίαν, Μέγαραν, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, καὶ ἔχους ὅποι τὴν γνώμην ἀπακλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν.

Ὡς περ ἂν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν τραπομένῳ, ἔτω πως ἠπύρεται·

Ἴσμητὸν, ἢ χρυσηλαίκατον Μελίαν,

Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

Ἢ

contemptu, justitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis et magnis facinoribus reip. causa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat:

Ismeion urrum, aureo an Melian colo,

Cadmunne, spartos an genus indytm,

An

30. πρέσβεις.] For, πρεσβείας. *Rais.* vid. ad cap. 16.

Ἡ πᾶν κυνᾶμπομα Θήβαν,

Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

Ἡ τὰν Διονύσῃ πελυγαθεᾶ τιμαί,

Ἡ γάμον λευκοκένα Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

Οὕτως δὲ καὶ σὺγε καὶ αὐτὸν ἑαυτὸς ἀπορεῖν
λάζον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν,
ἢ δημοαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον πάνδρος ὑμνη-
τέον.

Ἐξιδ' ἔδδεν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, πῆν πλά-
νην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτε δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητο-
ρικῆς καθ' αὐτὴν, εἰς ταύτην κατέβη πᾶτον
τὸν λόγον. ἐκινή γ' ἂν σοι ἔδ' ἢ 31) Περικλέας.

ἐκείνη

An caerulea flammula Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiae Harmonies?

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere,
Orationemne an vitam, oratoriam an philoso-
phiam, populi regendi artem an mortem viri,
praedicare oporteat.

20. Nullò vero labore, *inquit*, oberratio-
nem effugeris: sed quamcumque partem arri-
piens, aut eloquentiam per se *speratam*, in eam
hanc orationem conferto. *Apta tibi hic fuerit*
elo-

31. γ' ἂν σοι οὐδ' ἢ] Sic recte *Ven.* utraque.
In plerisque impressis γοῦν σοι ἢ ἢ. *Fl.* ve-
ro μὴ etc. *du Soul.*

ἐκείνῃ μὲν γε τὰς ἀσφαλείας, καὶ βροντὰς, καὶ
πειθῆς τι κέντρον 32) δόξῃ παραλαβόντες,
ἀλλ' αὐτὴν γε ἔχ' ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ
τὴν Φαντασίαν, ἔδὲν ἔμμενον ἔχουσιν, ἔδ'
οἷον ἐξαγκάσαι πρὸς τὴν τῷ χρόνῳ βάσανον
καὶ κρίσιν. 33) τὰ δὲ τῷ Δημοσθένει ἀλλὰ
σοὶ κταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιτο.

Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετάς, ἢ τὰς
πολιτείας αὐτῷ τραπομένῳ καλὸν μίαν ἦντι-
καὶ

eloquentia Periclis. Illius nos quidem fulgura
ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama
accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*:
scilicet praeter formam qualemcumque animo
conceptam stabile et solidum nihil habentem,
neque quod temporis illud examen iudicium-
que possit sustinere. . . . Reliqua vero Demo-
sthenis praetermittenda tibi, huc si verteris,
fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare
in republica facta converso decens fuerit,
quod-

32. τι κέντρον] τὸ κέντρον legi jubet Hem-
sterb. ad Nigrin. §. 7. Reitz.

33. βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrum-
pi orationem. Therlagoras satis habet
viam quasi monstrasse dicendorum in com-
paratione Periclis cum Demosthene; reli-
qua ingenio amici permittit. Gesner.

ναὺν ἀποτέμενεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βέ-
 λοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν
 ἀποχεῶσαν λόγων ὑποβολήν. πολλή γάρ ἐν
 ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' ἐκ ἐκ τῶ παντὸς,
 ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπανεσόμεθα· νόμος μὲν γάρ
 Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαινὲς ἐκ μερῶν διατίθε-
 σθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ
 καὶ τῶν Φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ'
 καὶ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν
 ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος,
 μήτι γε δὴ μέρος σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν
 εὐεργεσιῶν δὲ καὶ δυνατόν ἐφ' ἅπαξ εἰλθεῖν. 34)

ἐκεῖν

quodcumque inde decerpere dicendi argumen-
 tum, aut si largiter facere volueris, duobus,
 summum tribus dilectis, habere satis materiae
 ad dicendum subjectae, tantum est claritatis in
 singulis. Si vero non in universum, sed ex
 parte laudare velimus, praesto quidem Home-
 rica lex est, Heroum laudes instituere e parti-
 bus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero
 etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indi-
 gnum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum,
 aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis
 partem aut mentis adeo; per beneficia autem
 ire singula nemini datum sit. Ergo neque
 aegre

34. ἐφ' ἅπαξ εἰλθεῖν] εἰλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν
 an significare possit enarrare beneficia, ve-
 hement-

ἔκιν' ἔδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν
αὐτῶν καλῶν ἐπαινέμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν
ἔδ' αὐτὸς ἂν αὐτοῦ ἐξαρκέσαιεν ἐπαινέσαι.

Ταῦτα τῷ Θερσαγόρῃ διελθόντος, ΛΥΚ.
Οἶμά σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδείχθαι μοι βεβλόμε-
νον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν
λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημο-
σθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσιδέντα.
ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔν, ἔφη, τὴν ῥαζώνην ὑπο-

τι-

aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum,
quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoqui-
dem universitati suarum laudum ne ipse qui-
dem par esse videatur.

22. Haec ita percurrente Thersagora, LYC.
Puto ego, inquam, te, cum illud unum demon-
stratum mihi cuperes, non solum poetam te
bonum esse, illud quasi corollarium fecisse De-
mosthenem, soluta oratione adjuncta carmini-
bus. THERS. Ille, Facilitatem tibi, inquit, ne-
gotii tui ob oculos positurus eo provectus sum,
orationem ut percurrerem, et levia tibi illius ve-
stigia

hementer dubito. Suspicio post *Wolffium*,
legendum ἐφ' ἀπάσας εἰσεῖν, idque tan-
to magis, cum compendium syllabae σασ
in literam ξ transire facile potuerit. *Ges-*
ner.

αὐτοῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι
 τῆς Φροντίδας ἀνείς, ἀκροῦντῆς ἡμῶν γέναιτο.
 ΛΥΚ. Πρῶτον τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν ἔδεν,
 εὖ ἴσθι. σκόπει δέ, μὴ καὶ πλέον ἢ γεγανὸς θά-
 ττρον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὰ
 ἱάματα. ΛΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι,
 τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἰατρῶ δίκην τὸ τῷ νο-
 σῆντος σαφὲρ ἄγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις;
 ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή; ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἂ τα-
 ράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον,
 ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνάλωται
 παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥς ταύτης τῆς ἀπο-
 ρίας ἔωλὰ σοι τὰ ἱάματα. ΘΕΡΣ. Τὐτὸ δ' ἔν-
 ἔφης

*stigia signarem, si quid de cura tua remittens,
 operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris,
 inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide,
 ne illud alterum (illa difficultas, quae me angit)
 etiam auctum sit. THERS. Praeclaram, inquit,
 mihi medicinam narras. LYC. Nempe, inquam,
 difficultatem praesentem ignoras, deinde me-
 dici instar laborantem partem ignorantis, aliam
 curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem
 iis, quae turbare forte eum queant, si quis pri-
 mum ad ejusmodi orationem aggrediatur, me-
 deri conatus es: at illa olim confecta sunt
 antiquis anhorum anfractibus. Igitur diffi-
 cultatis hujus obsolescentiae sunt tuae medicinae.
 THERS. Haec ipsa ergo, inquit, Medicina
 tibi*

ἔφη· σοι τόγα ἱαμὲν, καὶ μὴ τοι, καθάπερ ὅδ' ἔστι,
θαυροαλωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην.

ΛΤΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 35) πρὸς
θέμην, ἣ Φασὶν Ἀννικερὶν τὸν Κυρηναῖον Φιλο-
τιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τέ, καὶ τὰς ἐταίρους.
τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀρματηλασίαν ἐπιδει-
κνύντα, πολλὰς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν
δρό-

tibi *suppeditat*. Nempe velut viam, tutissimam
oportet esse eam, quae tritissima est.

23. LYC. *Male narras*. Nam contrariam,
inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam
appetiisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud
Platonem ejusque sodales. Cyrenaeum enim
ajunt, cum anrigandi peritiam ostentaret, multa
circum Academiam egisse curricula, per ean-
dem

35. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in in-
terpretatione huic responsioni verba prae-
misi *Male narras*; lucis inferendae causa fa-
ctum est. Nempe sic abrupte loquuntur
Graeci et Latini, cum concedunt quidem,
quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere
ostendunt. Aliquoties ita noster in *Her-
mosimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2,
7. extr. Ceterum hanc de Anniceri nar-
rationem habet etiam *Helian.* H. V. 2, 27.
Gesner.

δρομάς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μηδὲν παραβάσσει, ὥσθ' ἑκὸς δρόμος ση-
μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι. τῶν δέ γε,
τὴν αὐτίον σπευδεῖ, τὰς ἀρματοτροχίας ἀλλεῖ-
νέν· ἔ μάλ' αὖθις δ', εἶμαι, καὶ κεχεῖν ὁδὸς,
τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον. ΘΕΡΣ. Ἀλ-
λά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ.
Ποῖον; ἔφην, ἔ γὰρ ἀκλήκοα.

ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φατὶν
ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδόμενον τὸν δὲ
γράφαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ
τοῦ ἵππου ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπίσῃναι τὸν
ἐκδόντα, μέμφοσθαι, μὴ γὰρ τῷτο πρόσάξαι
τὸν

dem omnia orbitam, quam nusquam egredere-
tur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vesti-
gia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non
nimis autem facile arbitror, novas comminisci
vias, declinatis his, quae ritae sunt. THERS.
Verum enim vero sapiens, inquit, Pausonis
commentum est. LYC. Quodnam? inquam:
nec enim audiui.

24. THERS. Pausoni pictori pingendum
locatum ajunt equum volutantem se: at illum
pinxisse currentem, multumque circa equum
sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se
jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut,
cum-

τὸν ἂν Παύσωνα τᾷ πίναντος τὰ μετέωρα κα-
 τὰ περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπι-
 δεῖξαι κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαινον κεί-
 μενον ὀφθῆναι καλινδόμενον. ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ,
 ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷή με σροφὴν με-
 μηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' ἔχῃ πάσας
 σροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντας, καὶ
 μετατιθέντας, δεδίσναι, μὴ τὸ τελευταῖον πά-
 σοιμι τὸ τᾷ Πρωτέω. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη,
 πάθος; ΛΥΚ. Τὸ γεγόμενον, ὃ Φασιν αὐτὸν
 γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρώπι-
 νης ὀψέως, ἐπεὶ κατηναλώκει πάσας ἰδέας ἀν-
 θρώπων, καὶ Φυτῶν, καὶ σοιχείων, αὐτῆς αὖτε
 μορφῆς ἐπέισακτα, Πρωτέα γενέσθαι.

ΘΕΡΣ.

summis tabulae versus ima conversis, picturam
 ostenderet, sicque equum inversum volutari-
 visum esse. LYC. Suavis homo es, *inquam*,
 Therlagora, si putas unam me, tot annorum
hominum conversionem machinari, non potius
 conversiones omnes et circumductiones mutare,
 ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat. THERS.
 Quid illud est, *inquit*? LYC. Ne fiam, *inquam*,
 quod ille factus est, cum humanam speciem
 studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elemento-
 rum, rursus denique adscititiae formae inopia,
 Proteus factus est.

ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτῆα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ θε, εἶφην, τῆτο. παρῆξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεῖς τὴν ἐπηρητημένην Φροντίδα. τάχα γὰρ ἂν, τί περὶ τῶ σὺ κυήματος ἀφροντίς γινόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσας, ὡς ἔν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἡκροώμην, ὃ δ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μετὰξὺ δ' ὥσπερ ἑνὸς γινόμενος, ἐπιπύξας τὸ γραμματεῖον, ΘΕΡΣ. Κομίζε τὸν ἀκροατικὸν, εἶφην, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, omitta parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.

LYC.

χάριν. ΑΥΚ. Χάριν μὲν, ἴφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν, ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰδέναι.

Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις; ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθείς, τὸ βιβλίον ἔκαστον ὑπερῆγον ἐκτῆσάμην· καὶ νῦν ὑπομνήσθην ἔχων αἰκὰς. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπατρὶ παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους ἃ μοι δοκεῖς ἂν ἂν παρέργως ἀκούσαι. ΑΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γὰρ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. 36) ἐγώ

LYC. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid sit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS. In Macedonicos, *inquis*, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris. LYC. Et nunc, *inquam*, pro istoc nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos
S 3 etiam

36. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur; petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poema sibi peragat.
De Soul.

ἐγὼ μὲν ἔνθα ἀπολείψομαι σε, πρὶν ἢ πῶς ὑπό-
σχῃσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰς ἱάκας μὲν
με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ'
ἐξιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.

Ὡς ἔν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῆ γραμματείας,
διατρέψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδῆναι τῷ ποιή-
ματι τὰς δικάϊας ἐπαίνας, ἤομεν εἰς τὴ Θερσα-
γόρα. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ,
καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμεν. ἐντυ-
χὼν δ' ἔτω τὴν γνώμην διστῆθην, ὡς ἔδόν τι
περιτρέψας, 37) ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε
καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. ἔδὲ γὰρ τῷ
Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ
τῶν

etiam versus tuos audiam: neque vero te re-
linquam ante, quam fides promissis tuis consti-
terit. Magnificis tu me epulis Homeri natali-
ciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus
videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, com-
morari paulum, dum dignae poemati laudes tribue-
rentur, Therfagorae domum iuimus, et vix quidem,
sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto cum
discedebam, Lectio autem in eam veni sententiam,
ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus et
verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus
bono-

37. περιτρέψας] παρατρέψας emendat Ges-
ner.

τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾠσμάτα,
τὰ Ἀλυσσodήμῃ τῷ Τροικηνίῃ, καὶ Σοφοκλέει,
φῶσται, καὶ τῷ Διονύσει, τὸ μὲν ποιήσιν κακὴν
ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέκεται·
τὰ δ' ἐτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν
καυρῷ νομίζουσι χάριν ἔχει ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
θεὸν δοκεῖν τετιμημέναι.

Τὸ μὲν ἔν βιβλίον, πᾶσι (ἐξ ὧν τῶν ὑπο-
μνημάτων τὸ πρῶτον ἡμῶν μέρος τὸδε δρᾶμα)
τὸ βιβλίον 38) Φησὶν, Ἀντισπᾶτρω μεμνηνύσθαι
παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα
τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τῆς Φυγαίδας ἐτέτακτο
συν-

*honoris haberet Aesculapio, si, cum nemo saturan-
tium fecit cantica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis
carmina canuntur; et Baccho novum carmen scri-
bere, Comœdias, Tragoediasve, desitum est: sed
quæ ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium
opportune proferunt, non minus commendant, quod
sic honorem habuisse Diis videntur.*

28. Liber itaque hic (est autem commentario-
rum Macedonicorum ea pars, quæ ad nostram
tem pertinet, colloquium.) liber ergo refert, Anti-
patro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic
Archias, si quis sanctorum forse ignoras, compre-
hendit.

38. τὸδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον] Ita Gesn. de-
dit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου.

συλλαμβάνειν. ἐπέσκητο δ' αὐτὸν καὶ Δημοσθέ-
νην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μάλλον, ἢ βιά-
σασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ
μετέπειρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλ-
πίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν ὡς ἔν-
ηκασεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν,
εὐθύς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν.

Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, κύτὸ Φράσει τὰ λοιπὰ
τὸ βιβλίον. APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε. ANT.
Τί δ' ἀμέλλεις χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;
APX. Ἦγαγον ὡς ἡδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζου-
σιν τῶν Δημοσθένους λειψάνων. ANT. Ἀπ' ἐλπί-
δος γε μὴν εἰσΦηλας, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ τῶν
ὄσων καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην καὶ ἔχαντι;
APX.

*hendentis exsulibus, fuerat praefectus, ac mandata
acceperat, Demosthenem persuasionibus potius quam
vi eo adducendi, ut a Calauria venires ad Anti-
patrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in
dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset
e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro
eum iussit vocari.*

29. *Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus dices
reliquis.* ARCH. Salve, Antipater. ANT. Quidni
salvus sis, si adduxisti Demosthenem? ARCH.
Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum
Demosthenis adfero. ANT. A spe dejecisti me,
Archia. Quot enim mihi ossa et urna, Demo-
sthenem ipsum non habenti? ARCH. Nempe
per

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὃ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχουσιν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' εἰ ζῶντας
κατελήφατε; 39) APX. Κατελήφασμεν. ANT.
Κατὰ

per vim, o Rex, retineri anima viri non pote-
rat. ANT. Cur vero vivunt non comprehendī-
stis? ARCH. Comprehendimus. ANT. Ergo
S 5 in

39. πρὸς βίαν κατέχουσιν ἀδύνατον. ANT. Τί
δ' οὐ ζῶντας κατελήφατε;] In omn. Edd.
haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν
κατέχουσιν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα
τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες etc. a c. 34. fere
ad finem 37. huc infarta, quae transposi-
tione sananda etiam monet Anonym. in
Misc. Obs. Britan. Maji et Jun. 1733. p.
370. Aliquid deesse viderat et Wolf. ini-
tio operum Demosth. Transpositione etiam
sanaverat Solan. exceptis duobus versibus,
quos aliter constituit. At nos Gesnerum
sequimur. Reitz.

κατέχουσιν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' αὖ-]
Pottuitne, Lector, melius continuari oratio,
Quam male vero in libris omnibus, tam
editis, tum, quantum mihi constare po-
tuit, Mss. ab hoc inde loco partes commen-
tariorum, ut fingitur, Macedoniorum in-
ter se cohaeserint, vel distractae fuerint
potius, facile intelliget, si quis conferre
cum

Κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τῷ θύμῳ; APX. Οὐκ, ἀλλ' ἐπερ ἦν, ἐν Καλαυρία. ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, ἢ θεραπευόντων τὸν ἀνθρώπον; APX. Ἀλλ' εἰς ἡμῖν ἐγένετο. ANT. Τί φῆς; ἀνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες ἐκ ἑστέ.

APX.

in via periit? ARCH. Non, sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis. ARCH. Sed neque hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.

30.

cum hac editione quamcumque aliam voluerit: Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocato in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versuum in *Aldina* editione 37 et 40. in *Basileensi* 71 et 74.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de qua re agatur. *Gesner.*

APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευς τὴν τε πρώτην μὴ
 βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν ἔδὲ βιασαμένους
 ἔδεν ἦν· καὶ γὰρ ἐν ἐμελήσαμεν. ANT. Οὐκ
 εὖγε ὑμεῖς· ἔδὲ μελήσαντες· ἴσως ἐν ἐκ τῆς ὑμεν
 τέρας τέθνηκε βίας. APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν
 καὶ ἀπέκτειναι, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πεί-
 θασιν ἀναγκαῖον ἦν σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τι τὸ
 πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως ἔδεν ἂν αὐ-
 τὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ
 συννενοηκέναί, μὴδ' ὅσις ὁ Δημοσθένης, μήτε
 τὴν ἐμὴν γνώμην· ἀλλὰ νομίζειν ῥμοιόν εἶναι
 Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τέτατος ζητεῖν τὰς παλαιὰς
 ἀπο-

30. ARCH. Nonne enim jufferas, primo
 vim illi non adhiberi? Quamquam neque pro-
 fecturi quidquam eramus vi admota, etenim
 jam parabamus. ANT. Neque illud bene, quod
 parabatis; forte enim a vestra injuria mortuus
 est. ARCH. Nos quidem non interfecimus il-
 lum, sed vim admove, cum persuadere non
 possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid
 lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque
 enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

31. ANT. Bona verba, Archia. Videris
 mihi non cogitare, neque quis fuerit Demo-
 sthenes, neque meum consilium, sed putare
 simile *et ejusdem felicitatis esse, invenisse Demo-*
sthenem, et illos conquirere homines male per-
 ditos,

ἀπολωλότα, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεά, 40) καὶ τὸν
Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς
Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων ἔδδεν διασ-
φέροντας, ἀνδράπας ταπεινὰς, ἀφορμὴν πρὸς
καίρων θορύβων ἐπιπολαίσαντας, καὶ πρὸς με-
κρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας,
εἴχα πτήξαντας ἐκ εἰς μακρὰν, δίωκν τῶν δεδι-
μνῶν πνευμάτων καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, 41)
καὶ

ditos, Himeræum Phalereum, et Marathonium
Aristonicum, et illum ex Piræeo Eucraten,
torrentibus rivis nihil dissimiles, humiles ho-
munciones, tumultuum temporariorum occa-
sionibus velut innatantes, et ad parvam spem
turbarum ferociter exsurgentes, deinde paullo
post, ventorum vespertinorum more residentes;
et infidelem illum Hyperidem, alienum ab
ami.

40. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεά] De Himeræo
Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico
Marathonio, atque Hyperide *Plus.* in V.
Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos
Aeginæ ab Archia ex Ajacis monumento
detractos, Cleonas missos ad Antipatrum,
et ibi perisse. *Gesner.*

41. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus
Demosthenem accusavit. Vid. *Plus.* in X.
Rhet. 1559. et jam reconciliato alteram
accu-

καὶ τὸν ἄφρων δημοδόκῃα, τὸν ἔδεν αἰσχρὲν νομίσαντα κολακίᾳ τῇ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, ἔδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχίσιν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ἔ' πολὺ γὰρ τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην 42) αὐτῷ τῇσ' κἀθοδὸν ἀκημόαμεν γενέσθαι· τῷ δὲ ἐκ ἑμε-

λεν,

amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea praebere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidior viro, quam olim Alcibiadi, reditum ab exilio contigisse accepimus. Verum hic (*Hyperides*) penſi nihil habuit, ne-

que

accusationem parabat, 1560 et 1561. vehemens hic et acerbus; ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἔστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116. I. δι' ὧν.

42. λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ, οὐ βεβιασμένους, ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πελίτας; Gesner.

λεν, ἐδ' ἐπ' ἡσυχύνετο κατὰ τῶν ποτε Φιλτά-
των τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπερ τῆς
ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν. 43)

ΑΡΧ. Τί δ' ἂν ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δη-
μοσθένης; ΑΝΤ. Οὐχ ὅτω μέλοι τρόπε πί-
σεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος
ἡγαυένω· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς
καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχῇ τίμιον. ἐδὲ
κακίων ἐγὼ Ξέρξε, τῷ Βούλιν καὶ Σπέρχιν 44)
τῷς

que puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant
amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe
improbioris illius causa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter ini-
micos nostros inimicissimus Demosthenes? ANT.
Non sane, si quis moris ac fidei rationem ha-
beat, amicumque sibi, quidquid est in mori-
bus incorruptum ac stabile, judicet. Nam ho-
nesta profecto apud hostes etiam honesta sunt:
virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque
Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque La-
cedae-

43. ἣν ἐχρῆν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi lin-
guam quidam tradidere apud *Plut.* V. De-
mosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi
linguam, ne conscios proderet: idem in
Hyperide. *Gesner.*

44. Βούλιν καὶ Σπέρχιν] Historia est Herod.
7, 134. quamquam Σπερδίνης ibi vocatur.
Gesner.

τῆς Λακεδαιμονίης θαυμάσαντας, καὶ κτεῖνον
 παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' οἳ δὴ τῶνα πάντων, καὶ
 Δημοσθένη, αὐτός τε, δις Ἀθηναῖσιν, εἰ καὶ μὴ
 κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος; καὶ παρὰ
 τῶν ἄλλων ἀνακυνθάνμενος, ἐκ τε τῶν πολι-
 τευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἔχ' ὡς ἂν
 νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος; εἰ καὶ
 μηδὲν μὲν ὁ Πύθων 45) πρὸς αὐτόν, οἳ δ' Ἀτ-
 τικοὶ ῥήτορες παῖδι, παρὰβάλλειν τῷ τέττε
 κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμείᾳ, καὶ
 ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνέχειαις
 ἀπο-

cedaemonios admiratus, cum interficiendorum
 potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam
 omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athe-
 nis, quamquam non satis otiose, convenerim,
 et ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in
 republica factis, cognoverim, in admiratione
 habui, non, ut existimare aliquis posset, ex
 dicendi viribus: etsi nihil ad illum. Python,
 Attici autem oratores ludus sunt, comparati ad
 hujus clamores, et contentionem, et verborum
 compositionem, et circumscriptam sententiarum
 concinnitatem, et demonstrationum continua-
 tio-

45. ὁ Πύθων] Orator Byzantinus eloquen-
 tissimus, cujus Demosthenes et Aeschines
 in orationibus meminerunt. *Guierus.*

ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κεραιαῖς
μετενοῶμεν γὰρ, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Ἀθηναῖς συν-
ηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι,
καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες,
εἶτα Δημοσθένει. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύνα-
μις αὐτῷ τῷ λόγῳ.

Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταπτον, ἐν
χώρᾳ τιθεὶς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
ὑπερηγάμην τῷ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέ-
σεως, ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς 46) ἐν
ἀπά-

tionem, et illam cogendi pariter atque impel-
lendi vehementiam. Itaque poenituit nos con-
vocasse Graecos Athenas, cum refutare Athe-
nienſes vellemus, a Pythone et promissis Py-
thonis inducti, ac deinde in Demosthenem et
argumenta Demosthenis incurreremus: in illo
autem esset vis dicendi, quae nullum nobis
aditum praeberet.

33. Verum hanc ipsam secundam numera-
bam, quam in instrumenti loco ponerem. Ip-
sum quidem Demosthenem admirabar super
omnia sensus illius causa et prudentiae, qua
animam recto velut clavo in decumanis fortu-
nae

46. ἐπ' ὀρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, i. via, in
qua mentem suam tanquam navem tenuit.
Respicitur ad Rhodium illum gubernato-
rem,

ἀπείστω φυλάττονται τελευταίας τῆς τύχης,
καὶ πρὸς μηδὲν κινῶν θανάτων ἐνδοιδόντα. καὶ Φίλιπ-
πον δὲ τὴν ἐμὴν γνώσιν ἔχοντα περὶ τὰνδρὸς
ἡπιστάμεν. ἄτος μὲν γὰρ δημογορίας ἐξαγγέλθει-
σης Ἀθήνηθεν ποτε, καταπτομένης τῆς Φιλίπ-
που, καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκότος, καὶ τῆς
καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος,
Ὁ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρ-
ήσυχος

nae fluctibus nusquam declinantem servaret, et
malo nulli concederet. Ac Philippo eandem
quam mihi de viro sententiam fuisse noram.
Ille quidem, nunciata aliquando Athenis colli-
cione, qua iste in Philippum invectus fuerat, et
indignante Parmenione, atque joci etiam ali-
quid in Demosthenem adjiciente, „Jure suo,
„inquit, o Parmenio, libertatem discendi sibi
„sumit

rem, ὃς ἔφη ut est ap. *Aristides* Rhod.
p. 542. Jebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεώς,
καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ
τὸ θρυλλούμενον ἀλλ', ὡς Πότειδαν, ἴσθι,
ὅτι ὄρθαν τὰν ναῦν καταδύσω. *Dum cla-
vum rectum teneam*, ut est in *Quintil.* II, 17,
24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum ani-
mo fuisse in exilio illo Demosthenem, simi-
lemque Ciceroni, monet Plutarchus. *Gesfr-
net.*

ῥησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδος δημαγωγῶν ἔδαμξ τοῖς ἀπολογισμαῖς
ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι
μᾶλλον ἡβελόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις
ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρφυ-
ρεύματα, γῆν ἐ Βοιωτίας, ἔδ' ἔνθα τι 47)
παρ'

„sumit Demosthenes. Solus certe ille orato-
rum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet
ipsum, quam scribis triremium, me committere.
Jam vero illorum unicuique aurum, ligna,
reditus annuos, armenta, praedia, partim
Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expen-
sa

47. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι] Haec ita ap-
paret arcte cohaerere, ut sine injuria et
internecione sententiae divelli non pos-
sit et tamen longe apte distracta. —
Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed
δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere
mihi visus sum. Primo igitur aio, cum
ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere
participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali
ad distributivum nomen relato. Deinde
Boeotiam Atticae illam contēminam, et
Demagogis Atticis commodam, in pote-
state Philippi bis fuisse constat, in tantum
certe,

παρ' ἐμᾶ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὸ
Βυζαντίων τεῖχος 48) ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δη-
μοσθένην χρυσίῳ.

Ἐγώ

„la a me lata video. At celerius machinis ca-
„piamus Byzantium moenia, quam auro De-
„mosthenem.

T 2

34.

certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia,
pecora, praedia dare et assignare suis illis
amicis mercenariis posset, semel in bello
facto, et deinde post pugnam Chaeronen-
sem, Igitur legendum videtur: Νῦν δ'
ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον,
ξύλα, πέρους, θρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας,
ὃς δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sen-
tentia, quam interpretando expressi, seu
magis ad verbum placeat, Nunc illorum
*unusquisque scriptus est aurum — alias Boeo-
tiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.*
Ita sanari potest locus difficillimus, nulla
litera immutata, nisi illa negatione, quae
orta videtur ex studio conglutinandi, quae
tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi
poëticum esset, (certe non satis attendi,
an etiam in soluta oratione adhibeatur)
poteramus etiam suspicari. οὐκ ἔστι ὁ ἐκ Βοιω-
τίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia
plane eadem. Gesner.

48. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda
depulsus Demosthenis consiliis fuerat Phi-
lippus. V. Orat. de Coron. c. 27. Gesner.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατριδος προτιμᾷ, τᾷτῳ ἀργύριον μὲν προσείμην ἂν, 49) Φιλίαν δ' ἐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατριδος ἐμὲ μισεῖ, τᾷτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τῷ κτήματος τὴν πόλιν καὶ τὰς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδις ἂν προσαπαλάσσαιμι τὸν δὲ βελοίμην ἂν ἐταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων

34. „Atque ego, inquit, Parmenio, si quis „Atheniensis Athenis dicens patriae me suae „praeferat, huic argentum quidem objecerim, „non autem amicitiam. Si quis autem patriae „caussa odio me habeat, hunc ego oppugno „non secus atque arcem, et moenia, et navalia, „et fossam: sed virtutem ejus admixor, bea- „tam civitatem tali possessione praedico. At- „que istos quidem extra usum constitutus lu- „bens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc „autem malim hic apud nos esse, quam Illy- „riorum equitatum, et Triballorum, et quid- „quid est militis mercenarii: qui armorum viri- „bus

49. *προείμην ἂν*] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugien- da. *Gesner.*

ὀπλῶν βίᾳς τὴν ψῆλόν γε πείθω, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθεὶς ἐδάμῃ τιθεὶς δευτέρον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιάτῃς δὲ
τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν γὰρ
μετὰ Διοπείδους 50) Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων,
ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος, ὁ δ' εὖ μάλα γε-
λάσας, ἔφη. Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρα-
τιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ
Παραεὺς, καὶ τὰ ναῦμα, ἄλλος ἔμοι γε, καὶ
Φληναῖος. τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διανυ-
πιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χο-
ροῖς;

„bus vim oratione persuadendi, et consilii gra-
vitatem postponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero
etiam apud me sermones habuit. „Misso enim
„Athenis Diopithe cum suis, solitudinem ex
„mihi res adferebat. Ille vero in risum solutus
„dicebat: tu autem ducem Atticum aut mili-
„tem nobis metuis? Triremes quidem, et Pi-
„raeus, et navalia, nugae mihi et ludibria:
„ecquid vero homines faciant bacchanalia ce-
„lebrantes, viventes in viscerationibus, et

T 3

„cho-

50. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείδους] Pro quo scri-
pta exstat oratio Demosthenis de Cher-
sonneso, ex qua Diopithes in Philippi re-
gnum excurrerat. Gesner.

ροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἴς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλὰς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνέμενοι· νῦν δὲ εἰς ἐκείνος ἐγγήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφύεσθαι, καὶ ταῖς ἡμετέραις θρυαῖς ἐπακολυθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντηπαράταττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν ὁ τεχνάζοντες, ἢ ἐπιχειρῶντες, ὁ βαλευόμενοι, καὶ καθ' ἅπαρ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρῶν σὺν ἑσσι, καὶ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδραμῆς. τό γέ τοι κατ' αὐτόν τε καὶ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, ἢ Ὀλυνθον, ὁ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν, ὁ Χερρόνησον, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κενερατήσαμεν.

Ἄλλ'

Choris. Si unus Demosthenes Athenis non esset, facilius urbem haberemus, quam Thebanos et Thessalos fraude, vi, occupando, omendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, et nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum de liberamus; uno verbo, ille nobis homo impedimentum est et propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetisset, non Amphipolim cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus et Pylas, nec Chersonesum, et quorum circa Hellespontum potiti sumus.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντας, ποῖον ἐκ μανδρα-
γόρου καθεύδοντας τὰς αὐτὰς πολίτας, ὥσπερ
τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παρρη-
σίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τ' ἔτι πρὸς ἡδονὴν φροντί-
σας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τὰς πόδας
ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντί-
θησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ
τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως διεφθαρμένον,
ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δρα-
χμὴν 51) καὶ τὰ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως
ἀξίωμα, πάλαι τέτρες κατακεκλιμένους εἰς τὰς
προ-

36. „Sed ille invitos etiam cives suos, et
„velut a mandragora dormientes excitat, liber-
„tate dicendi velut urens et secans illorum so-
„cordiam, parum, quid jucundum illis fit, so-
„licitus. Transfert idem pecuniae reditus a
„theatris ad exercitus, trierarchicis legibus
„constituit rem nauticam perturbatione rerum
„tantum non plane corruptam: Abiectam satis
„longo jam tempore ad drachmam et triobo-
„lum civitatis dignitatem excitat: hosque olim
„inclinatos ad majores suos revocat, atque ad
T 4 „aemu-

51. πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγο-
ρικόν, ἢ. ε. praetium oratori solum, quo-
ties vel in privata causa vel in publica ad-
esset. Triobolum, τὸ δικάζον ἢ merces
judicis. Gesner.

προγόνους ἐπαινούντων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι 52) κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικῆς. τῷτον ἄλαθεῖν εἶναι, ἔφηναι, ἔπριάσθαι δ' ἔμᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο.

Τῷτον ἔν, ὧ Ἀντίπατερ, χρηρ' δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποσόλῃ. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τῷτο τοῖς 53) νῦν ὁ Δημοσθέ-

„aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique auxilii foederum, et conventiones inter Graecos constituit.
 „Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit.

37. „Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes et classes.
 „Quod enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt et Pericles, his nunc Demosthe-

52. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι.] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60. Gesner.

53. τοῦτο τοῖς.] Ex emendatione Solani et Jenschii. τοῦτοις Edd. antea male. Reitz.

σθένης, ἐΦάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν συνέ-
ειν, Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γὰρ
αὐτοῖς ἀκρεῖν, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν
Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε,
ἔφη, ποιᾷσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Δημο-
κρίτην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιαύτας τινὰς ἀπα-
δεικύντας στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κα-
τέχοντες ἐπὶ τῷ βήματι. ὡς οἱ τῶτον τὸν
ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ ναῶν, καὶ στρα-
τοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον,
ὅκνω, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι
τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀντα-
γωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχῶς συμπεριτρέχει,
κατα-

„mosthenes est, prudentiae nomine comparan-
„dus cum Themistocle, cum Pericle autem ob
„sensum in republica. Dicto igitur audientes
„illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
„Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praeclare
„e re mea faciunt Athenienses, cum Chareta
„et Diopirthen, et Proxenum, et horum similes
„quosdam imperatores constituunt, Demosthe-
„nem vero domi in tribunali retinent. Quod
„si hunc hominem armorum faciant et navium,
„et exercituum, et temporum, et pecuniarum
„dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia
„in disceputationem vocet: qui vel sic suis me
„decretis oppugnet, circumquaque concurrat,

καταλαμβάνει, πόρως εὐρίσκει, δύναμιν συλλέγει. ὁ δὲ ἐπιμήκεις σόλως 54) ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται.

Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τανδρὸς ἐλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρησῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην. ἔγχε καὶ τὰς λόγους ὥσπερ κριὰς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηδον ὑπνωμένους, διασείειν αὐτῶ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν γὰρ Χαερωνείας, ἔδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύσ-

deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, * amplissimas classes dimittat, copias in pacem mittat, huc illuc transiens obfistat.

38. Talia et tum et saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cujus quidem etiam conciones, tamquam arietes quidam et catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victo-

54. δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις σόλους]

Sentisne, lector, haec olim miserrum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere; ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. Gesner.

το πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς
 κινδύνῃ κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, 55)
 καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ σπουδιωτῶν ἀπαξίᾳ,
 καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλᾷ
 πολλακίᾳ ἡμῖν συνειργασμένη, κενεράτηκαμεν,
 ἀλλ' ἐπὶ μιᾷ γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς
 ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς αἰρέσεις πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν
 τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίαι
 ἄμω

victoriam commemorare apud nos. desuit, in
 quantum nos periculum vir ille adduxisset.
 „Ersi enim praeter spem et ultio ducum, et
 „militum immodestia, et nec opimata fortunae
 „inclinatione, quae in multis saepe perficien-
 „dis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die
 „et imperii et vitae adeo in periculo me con-
 „stituit, conductis in unum praestantissimis ci-
 „vitatibus, Graecis copiis omnibus collectis;
 „Athe-

55. καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα] Sic legendam
 etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis
 difficilem statuere, *An enim ideo minus ma-
 gnum periculum etc.* Blandius forte sic cor-
 rigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα; neque enim
 nisi praeter spem vicimus.* Sed primum il-
 lud, quod etiam *Wolffo* placuit, proba-
 unice. *Gesner.*

αἶμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτὰς τε τὰς ἄλλας, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἶσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν.

Τοιαῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρὸς γε τὰς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής, Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην καὶ ἔχοντες, Αἰνιᾶνες εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινὰς ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶστα ἦν κεκρατηκώς.

„Atheniensibus simul et Thebanis Boeotiisque
„reliquis, et Corinthiis Euboënsibusque, et
„Megarensibus, et praestantissimis Graeciae,
„in periculi societatem coactis, meque ad in-
„teriora Atticae penetrare prohibito.

39. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: et his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt et Thessali.“ Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse

κώς· τῷ Δημοσθένει δ' ἐπισάντος, Μάτην, εἶ-
πεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν.

Οὐ γάρ ἐσι κατὰ τῶν Δημοσθένει λόγων
ἐγγεῖραι τροπαίον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέν-
τοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοι-
μεν τοιῷτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί
ποτε νομίζεις; βῆν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἡγομεν, ἢ
πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβηλον περὶ τῶν Ἑλληνι-
κῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιέ-
μεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχαῶς
προσπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων
ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' ἔν-
τὸν Ἀλέξανδρον, 56) καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέ-
γων,

ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthe-
nes, „Frustra, inquit, legationem misimus.

40. „Neque enim contra Demosthenis ora-
„tiones tropaeum licet erigere.“ Haec Phi-
lippus. Et profecto omnibus modis inferiores
(nos Philippo) talem virum si cepissemus; per
Jovein, Archia, quid tandem putas? bovemne
ad macellum acturi eramus, an consiliarium
potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro
adhibitori? Natura enim illi me etiam ab ini-
tuo conciliari sentiebam ex ipsis in rep. gestis,
magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum
apud Alexandrum et nos ageret, ac tot habe-
ret,

56. πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξ.] Sic omnino le-
gen-

ἡν, 57) ἡδὲν ἐπαύετο· τοσάτων ὄντων αὐτῷ
τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα ἔτι πώποτε
θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ
τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους,
καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.

Τῶς δέ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβού-
λου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, 58) καὶ πει-
ρᾶσθε δόσεις καὶ τᾶτον ἀναπεῖθειν ἄνθρωπον,
καὶ

ret, qui suam domum audiendi causa frequen-
taverant, nunquam desinit praeter omnes hunc
admirari ob magnitudinem ingenii, et illam
circa exercitationes continentiam, et gravita-
tem, et celeritatem, et libertatem dicendi, et
constantiam.

41. „Vos autem, *inquit*, de illo cogitatis,
„ut de Eubulo *quodam*, et Phrynone, et Phi-
locrate, et hunc donis conamini in partes tra-
„du-

gendum, cum αἰτιολογικὴν particulam se-
ries orationis postulet. Et quam facile est
Γ in Τ mutari? *Gesner*.

57. λέγων] Sic dedi ex *Juns. Venet. 2.* et
Florent. ἄγων. cett. *Reitz.*

58. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκρά-
τους] Hos patriae suae Athenarum prop-
ditores nosse datur ex oratione Demosthe-
nia de falsa legatione. *Gesner*.

καὶ τὴν πατρίαν εἶσαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίῳ
 τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει καὶ
 τὴν ἀλωκότεν. διαμαρτάνοντες δέ, φοβήσαν-
 οῖσθε, πάλαι βεβλευμένον τὴν ψυχὴν ὑπο-
 θεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδελφοῖς τύχαις· καὶ
 καταπτομένους τῶν πραττομένων ὑμῶν, ἀγανα-
 κτεῖτε. ὁ δ' ἐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπο-
 ρέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολυπρόθεμος, αὐτῷ δὲ τὴν
 πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμε-
 νος.

Τὰ τοιαῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμην
 αὐτῷ συγγενόμενος; τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει
 περὶ τῶν παρόντων, ἀκῆσαι λέγοντος; καὶ
 τῶν

„ducere hominem, qui patrimonium quoque
 „in Athenienses, privatim in egentes, publice
 „in civitatem impenderit; et ubi hac spe ex-
 „cidistis, terrere illum vos posse arbitramini,
 „cui olim deliberatum sit animam subicere in-
 „certis patriae fortunis? et in facta illo vestra
 „invehente, indignamini? qui nec populus
 „Atheniensium se submittat. Nescitis, *inquit*,
 „patriae illum amore tractare rempublicam,
 „sibi autem eam philosophiae gymnasium con-
 „stituisse.

42. Talia, Archia, supra modum cupiebam
 consuetudine illius utens ex illo audire, et
 quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia:

τῶν αἰὲν παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, ὧς
 εὐδομήν, ἀποσᾶς, ἀπλᾶ τινος ἐξ ἐλευθέρων
 γνώμης ἀκῆσαι λόγῳ, καὶ Φιλαλήθους συμβε-
 λῆς μεταλαβεῖν καὶ τι καὶ νεθετῆσαι δίκαιον,
 ὑπὲρ οἶων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν,
 πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτᾶ βίον, ἐξὸν εὐ-
 γνωμονεσέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρησθαι Φί-
 λοις. APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως
 ἂν ἔτυχες ταυτὶ δέ, τίτην ἂν ἔλεγε; ἔγω
 μανικῶς Φιλαδήνσιος ἦν. ANT. Ταῦτα, ὦ
 Ἀρχία, τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέ-
 θανεν;

APX. Ἔσikas ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ,
 θαυμάσειν καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέ-
 ρομεν

tia: atque, quoties opus esset, relictis qui sem-
 per in nos irruunt adulatoribus, simplicem e
 libera mente orationem percipere, et veracis
 consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem
 illum admonere, pro quam ingratis Athenien-
 sibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum
 liceret gratos magis et firmiores amicos habere.
 ARCH. Reliqua, Rex, forte confectus esses:
 sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furo-
 rem usque ille amabat Athenas. ANT. Ita res
 habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quo-
 modo mortuus est?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex, ad-
 miraturus esse. Etenim nos qui vidimus non
 minus

ρομεν· ἄδεν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν δρών-
των. 59) εἶκοι γὰρ δὴ πάλαι ὧν ὧδε βεβελευ-
μένος περὶ τῆς ὑσάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ πα-
ρασκευή. καθῆξο 60) μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ,
μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀνα-
λωκότες. ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν
λόγοι;

minus obstupescēbamus et fidem negabamus
oculis, quam qui non viderunt. Videbatur
enim olim deliberatum de ultimo die habuisse,
id quod apparatus indicat. Confederat nimi-
rum intus in templo. Frustra superiorum die-
rum sermones consumseramus. ANT. Quinam
erant

59. τῶν δρώντων] Sententia postulat, ut aut
negationem omīssam dicamus οὐχ, vel
μηδέν, aut cum *Jensio* suspicemur, fuisse
in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόν-
των, quorum hoc inter describendum, il-
lud inter dictandum facilius potuit per-
mutari. Sed quoties ipsis scriptoribus ta-
lia humanitatis indicia excidunt? *Gesner.*

60. καθῆξο] Ut supplex, de quo genere
hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g.
Thucyd. I, 24. et 136. Cui ἀνάσσεις op-
ponitur, ibid. 133. Demosthenem autem
salutis servandae causa huc confugisse, fa-
tis ultima illius verba, quae mox referen-
tur, indicant. *Gesner.*

ἀέροι· ΑΡΧ. Πολλά καὶ Φοιτῶντες πρὸς
 ἐμὸν καὶ ἐλάντινα πορὰ σὲ καθύπερθε γράμματα
 ἡ πόλις μὲν προσδοκῶν· ἡ γὰρ ἀπαιτῶνται ἀλλὰ
 πρὸς ἡμῶν δὲ ἀρετῆς ἔχον· τὸν καὶ θεῶν, χρῆμα
 μὲν δ' ἔχον πρὸς τὸ πείθεσθαι γαμίζων. ΑΝΤ. Ὁ
 δὲ πῶς πρᾶσις τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀπο-
 κρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτῆκοος ἂν ἐβελόμενη
 παρὼν εἶναι νῦν, ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μη-
 δέν· ὁ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἡ δὲ ἀνδρὸς γεν-
 ναῖα πρὸς αὐτῷ τῷ τέκνῳ τῷ βίῳ καταμαθεῖν,
 πῶτερον ἄτονος καὶ νωθερός ἦν, ἢ παντάπασι
 ἀκλινές τὸ τῆς ψυχῆς ὁρθεῖν ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ.

erant vestri sermones? ARCH. Multa de tua
 humanitate illi ostendebam, misericordiam a te
 pollicitus, non valde quidem illam ipse exspe-
 ctans, neque enim sciebam, sed iratum te viro
 putabam: verum quod putarem, id ipsum utile
 esse ad persuadendum. ANT. Ille vero quo-
 modo accipiebat istos sermones? Et noli me
 celare quidquam. Vellem enim vel maxime
 adfuisse et meis auribus accepisse singula. Sed
 tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane
 parvum quid est, ingenium viri generosi sub
 ipsam vitae finem cognoscere. Utrum langui-
 dus erat et ignavus, an nusquam inclinatum
 illam mentis altitudinem servavit?

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 307

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέσχεσθαι ἐκεῖνός γε. πάν-
 γάρ; ὃς ἡδὺ γελάσας, καὶ αὖ δὴ σκωπτῶν ἐς τὸν
 πρότερον βίον, 61.) Ἀπιδανόν, ἔφη, με ὑπε-
 κριτὴν εἶναι τῶν ἐῶν ψευσμάτων. ΑΝΤ.
 Ἀπισήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν
 ψυχὴν; ΑΡΧ. Οὐκ· εἶγε τῶν λοιπῶν ἀνέ-
 σαις, ἃ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν· ἀλλ' ἐπεὶ κα-
 λυΐεις, ὡς Βασίλει, λέγειν, Μχεδόσι μὲν, ἐφ-
 πέν, ἐδὲν ἀπώμοτον, ἐὸς παραδόξον, εἰ Δημό-
 σθενὴν ἔτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς
 Ὀλυνθον, ὡς Ὀρωπὸν. τοιαῦτα πολλὰ ἐκείνῳ
 καὶ γὰρ ἐν ὑπογραφῇς παρεσησάμην, ἵνα σοι
 τὰ

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui
 enim? qui suaviter ridens, et in superiorem
 vitam meam ludens, improbabilem me menda-
 ciorum tuorum histrionem diceret. ANT. Ergo
 quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?
 ARCH. Non: si quidem audire reliqua volue-
 ris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed
 quando jubes, rex, dicere, „de Macedonibus,
 „inquit, nihil non sceleris credibile est: neque
 „mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt,
 „ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.“
 Talia dixit multa. Etenim notarios constitui,

U 2

61. ἐς τὸν πρότερον βίον] Histrioniam fecit-
 se Archilam; multi auctores sunt: quæ de
 re consule *Plutarch.* in vita Dem. ad Soul.

τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου Φόβω κατ' ὄψιν ἐκ αὐτῶν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι Φυλακτόν, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρῳ δεδοροδοκηκεῖναι, μηδ' ἦν ἐμαυτὸν ἑταξα, τάξιν λιπῶν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαι.

Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδόδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ φρον τοῖς ἐμοῖς τέλεισιν ἐξεργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθέλοντὴς ἐχορήγην ἐγὼ, 62) καὶ Σόλων, καὶ

ut dicta tibi servarentur: „Tametsi ego, inquit, „tormentorū aut mortis metu in conspectum „venire Antipatri nolo: sed si vere ista prae- „dicatis, multo magis etiam mihi cavendum „est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata „corumpar, neque relicta acie, in qua ipse „mē locavi, Graecanicā, in Macedonicā me „conjiciam.

45. „Praeclarum enim esset, Archia, si vi- „tam mihi Piraeus ipse praestaret, et triremis, „quā dedi, et moenia et fossa meis impensis „effecta, et Pandionis tribus, in qua mea „sponte sumtus in pompam sacrorum feci, et „So-

62. ἐχορήγουν ἐγὼ] Χορηγός, id est praebitor, fue-

καὶ Δράκων, καὶ παρέχουσα βήματος, καὶ δῆμος
ἐλευθερος, καὶ ψήφισματα στρατιωτικά, καὶ
νόμοι τριηραρχικοί, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ
τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοία, τῶν ἐμὲ πολλὰ-
κας ἐξεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
ὑπ' ἐμᾶ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιω-
τὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἔν ὃ
ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμα-
λώτους, 63) ἢ τοῖς πατέραςιν, ὧν συνεξέδωκα
τὰς

„Solon, et Dracon, et illa tribunalis fiducia,
„et liber populus, et militaria decreta, et le-
„ges trierarchicae, et majorum virtutes, et
„tropaea, et benivolentia civium, qui saepe
„me coronarunt, et Graecorum potentia, qui
„huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
„misericordia aliena vivendum, humile id qui-
„dem est, sed tolerabilis tamen misericordia a
„necessariis, quorum redemi captivos, aut pa-
U 3 „tri-

fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυ-
σίοις ἐν ᾧσει. quo in munere quomodo se
gesserit, apparet ex argumento et narra-
tione orationis Midianae. *Gesner.*

63. ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus
magnificentiae exemplum praebet argu-
mentum orationis *de falsa legatione*: cum
in primis causa legationem Macedoni-
cam

τάς θυγατέρας, ἢ οἷς τὰς ἐράνας συνδιδύ-
σαιην.

Εἰ δὲ μὲ μὴ σώζοι νῆσαν ἀρχή, καὶ θαλάτ-
τα, παρὰ γὰρ ταῦτα Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζε-
σθαι, καὶ τῷδε τῷ βωμῷ, καὶ τῶν ἱερῶν νό-
μων· εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔΦη, μὴ δύναται Φυ-
λάττειν τὴν ἀσυλίαν τῷ νεῷ, μηδ' ἐπαποχύνε-
ται προδῆναι Δημοφθόνην Ἀρχίω, τεθναίνον,
ἔδε Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τῷ θεῷ πολεμικ-
τέος· ἐξὴν μοι Φιλτέρας ἔχειν Ἀθηναίων Μα-
κεδόνας, καὶ νῦν μετέχουσιν τῆς συμμέχης τύχης,
εἰ μετὰ Καλλιμαδόντος, καὶ Πυθέα, καὶ Δη-
μάδεω

tribus, quorum una elocavi filias, aut quos
in dissolvendis evanis adjuvi.

46. Si vero servare me non potest insu-
latum imperium et mare, at certe ab hoc
Neptuno salutem peto, et ab hoc altari, et
sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
præstare potest templo suo sanctitatem, ne-
quæ pudet illum Archiae prodece Demosthe-
nem, moriar potius, neque Antipatro nos
pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores
Atheniensibus habere Macedonas, et nunc in
fortunæ vestrae partem venire, si cum Calli-

eam a se testetur susceptam, uti captivos,
quibus id promissum, liberare posset.

ἔσται.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 333

μὴδε συνσταττέμεν· ἔχῃ γάρ, καὶ ὑπὸ τῆς
 ψυχῆς 64) μεθαρμόσασθαι, πᾶ μὴ τὰς Ἑρε-
 χθίδος θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπηχυνόμεν
 ἔκην ἡρέμεν αὐτομολῶντι τῷ δαίμονι συμε-
 τιβάλλεσθαι. καλὸν γάρ κρησφύγετον θάνα-
 τος 65) ἐν ἀκινδύνῳ παντός εἰσχεῖν γενέσθαι.
 καὶ νῦν Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἔκαπαισχυοῦ
 τὰς Ἀθῆνας ἐκὼν δελεῖν ἐλόμενος, ἐνταφίον
 δὲ τὸ κάλλισον τὴν ἐλευθερίαν προέμεναι.

Ἀλλὰ δίκαιον γάρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳ-
 διῶν μνημονεύειν, ἔσμεν δὲ τὸ λελχθεῖν.

„medonte, et Pythæa, et Demade coniungere
 „me voluissem. Licebat enim, vel sero aliter im-
 „flituere animum, nisi Erechthei filias vererer
 „et Codrum. Non igitur velim cum fortuna
 „transfuga et ipse mutare castra. Honestum
 „enim per fugium mors est, ut ab omni turpi-
 „tudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia,
 „quantum in me est, non afficiam turpitudine
 „Athenas, servitute ultro eligenda, abjicien-
 „daque libertate, pulcherrimo forali amiculo.

47. „Verum, inquit, fas enim est Trage-
 „diarum apud te meminisse, nomen præcia-
 „rum est illud dictum:

U 4

64. τῆς ψυχῆς] Log. ψυχῆν. Gesner.

65. θάνατος] Emendatio Gesneri necessaria.

θάνατου Edd. priores. Reitz.

Ἡ δὲ 66) καὶ δηλοῖται ὁμοίως, τὴν δὲ 67) Περὶ τῆς
 Περὶ τῆς πρόνοιας εἶχεν εὐσχήμως 67) πρὸς τὴν
 κόρη καὶ ταῦτα 68). Δημοσθένους δὲ εὐσχήμο-
 νος θανάτου βίον προμηνεὶ ἀσχήμονα, τῶν Ξενο-
 κράτους 69) καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λέ-
 γων ἐκλαθόμενος; καὶ τίνα πικρότερον ἔσται
 προαχθεὶς εἰς τὰς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας.
 ἀλλὰ

„At illa dum moritur, tamen

„Multa cavet cura, decenter ut cadat.

„Haec puella: et Demosthenes honesta morte
 „vitam turpem potiore habebit, Xenocratis
 „et Platonis de immortalitate librorum obli-
 „tus?“. Et provecras ultra amarius quaedam
 dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid
 ea

66. Ἡ δὲ] Eurip. Hecub. 568. De Polyxena
 mactata sermo est. De Soul.

67. εὐσχήμως] Audacter recipi ex Eurip.
 εὐσχημόνως Edd. priores male. Reitz.

68. κόρη καὶ ταῦτα] Leg. καὶ ταῦτα κόρη.
 Wesfen.

69. Ξενοκράτους] Diogenes Laertius 4, 12 et
 13 memorat Xenocratis de Morte et de
 Animae libris, in quorum utroque de Im-
 mortalitate animarum potius disputare.
 Gesner.

ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν οὐκ ἄρα· πάρος δ' ἐμὲ ἡ τὰ
 μὲν δοῦναι, καὶ δ' ἀπαιλῦντος, ἀγαθὴν μάσαν
 παρ' αὐτῶν κεραιύοντας. Ἐκείσθην ἂν, εἴη, τῶν
 τοῖς Ἀρχίαις ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγ-
 γήτωσκέ μοι, ὦ δαίμονιε, μὴ πεφυκόσι κακῇ
 γενέσθαι.

Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν
 διανομήν· ὁ δ' ὡς ἥσθετο, ἄλλος ἦν καταγε-
 λῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας, Ἔοικεν Ἀρ-
 χίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ τρι-
 χη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρητύ-
 γετα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν
 τῆς δ' ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν ἐκ αὐ-
 τῶν ἑλγέσιαν Ἰλλυριοί, καὶ Τριβαλλοί, καὶ Μακε-
 δόνες,

ea nunc dicere opus est? Tandem vero me
 preces partim, partim minas adhibente, et
 mollem musam illa rigida miscente, „Moveret,
 „inquit, hifce, Archias si essem. Quandoqui-
 „dem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o
 „noster, quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Tum sane rum vi illum detrahens ab
 altari cogitabam. At ille cum sentiret, aperte
 ridebat, et Deum adspiciens, „Videtur, inquit,
 „putare Archias, arma sola et turrets, et
 „moenia, et exercitus, copias esse, et refugia
 „humanis animis; meum autem apparatus
 „contemnere: quem tamen non redarguant
 „Illyrii et Triballi, et Macedones, ipso illo
 „muro

δοῦς, ἐχυρωτέραν ἢ ξυλινὸν ποτὶ ταχὺς ἡμῖν;
 δι' ὅσας ἀνέβλεν ἀπόρρητον εἶναι· μεθ' ἧς αὖ τῆς
 προνοίας, ἀδελῆς μὲν ἐπολιτευσαμένη, ἀδελῆς δὲ
 μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος. ἐβόλησε δ'
 ἄδην ἐκ Εὐκτῆμονος, ἐκ Ἀριστογέτονος, ἐ Πυ-
 θέας, καὶ Καλλιμέδοντος, 70) ἐ Φιλίππου τότε,
 ἐ τὰ νῦν Ἀρχίας.

Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγας μοι τὴν χεῖρα,
 ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γάρ, ἄδην παράνομον ὁ νεὺς
 πει-

„muro ligneo firmiorem, quem respondit
 „quondam Deus vastari non posse; quā qui-
 „dem providentia sine metu versatus sum in
 „republica; metusque omnis expers mihi fuit
 „contra Macedonas audacia; neque movit me
 „Euctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas
 „et Callimedon, nec Philippus tum, neque
 „hunc Archias.

49. Haec ubi dixerat, „Noli, *inquit*, ma-
 „num mihi injicere; quantum enim in me
 „est,

70. Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογ. δὲ Πυθ. καὶ
 Καλλιπ.] De Euctemone satis constat ex
 oratione contra Midiam. Aristogitonem
 oppugnavit Demosthenes duabus contra
 illum scriptis orationibus. Pytheas et Cal-
 limedon tum alias ex Plutarcho notī, tum
 conjunguntur in Vita Demosth. p. 853.
Gesner.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 315

πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσαιπὼν, ἐκὼν ἔψα-
μαι. καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης κατὰ
τὴν χεῖρα τοῦ σώματι προκαταγόντος, ἐδὲν
ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπολαμβάνων. ANT. Τὰ δὲ
τίθ' ἔστι ποτε ἦν; APX. Ὅτερον βασιλείῃς θεοῖς
πάντης ἐφωκίσσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτὰρ
τεταμειῦσθαι, 71) λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώμα-
τος

est, nulla fiet huic sacro injuria: sed Deo
adorato sponte sequar." Atque ego in spe
hac eram, illoque manum ori admovente nihil
aliud quam adorare virum putabam. ANE.
Quid ergo illud erat? ARCH. Postea tormentis
ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuis-
se venenum, quod absolvenda a corpore anima
liber-

71. Φάρμακον — τεταμειῦσθαι] Cauter no-
ster loquitur. Quātus enim dissensus
inter auctores de hoc veneno olim fuerit,
satis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui
enim veneno sponte sumto perisse dicunt,
(nam et in hoc quidem convenient omnes)
ii vel nihil addunt amplius, quo in nu-
mero est etiam *Pausan.* Att. p. 7, 21.
Wech. vel ex calamo scriptorio volunt
faxisse, quod *Plutarchus* putare videtur,
vel, quod idem ex *Eratosthene* nascit, ex
annulo armillari excavato, (Φάρμακον ἐπὶ-
βραχιόντιον illi fuisse τὸν κρηττόν) quem
Pli-

τας ἀλευθερίαν ἠτιώμενον. ἔ γάρ ἐν ἔφθασεν
ἡπερβάς τὸν ἔδον τῷ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας,
Ἄγε δὴ τῆτόν, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημο-
σθένην δὲ ἐκ ἄζου, ἔ, μὰ τῆς. . . καί μοι μὲν
ἐφαίνετο προσθῆσθαι τὰς ἐν Μαραθῶνι πεπτω-
κότας.

Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη τῆτό σοι
τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πο-
λιορκίας κομίζεσθαι ἔχω. ANT. Δημοσθένης γε
καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία, βαβαὶ τῆς ἀηττήτης
ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῷ τὸ
κῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ
πρῶτον

libertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, in-
„quit, ad Antipatrum; Demosthenem vero non
„duces. Per ego illos“ . . . Et videbatur
mihi adjecturus, „qui Marathone ceciderunt.

50. At „Valete!“ cum dixisset, evolavit.
Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique
Demosthenis possum referre. ANT. Demosthe-
nis et ista, Archia. Hem invictam animam et
beatam! quam forte viri propositum, quam ci-
vilis providentia, in manu *semper* pignus cer-
tilli.

Plinius 33, 1. f. 6. in anulum digitalem
gemma ornatum parum probabiliter trans-
format. Quantilla enim veneni portio in
ejusmodi annulo contineri queat? Gesner.

πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχσιν ἀλλ' ὁ μὲν ὄχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήστοις ἡρώων λεγόμενον,
ἢ τὰς εἰς ἄραν ψυχῶν τομιζομένας
ὁδὸς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἑλευθερίᾳ
Διός 72) τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀπο-
πέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν
Μαραθῶνι πεπτωκότων.*

issimum libertatis habere. At ille quidem
discessit, vitam habiturus in beatorum insulis,
quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur
animarum in caelum, sectator Daemon Libera-
toris Jovis. Corpus vero nos Athenas mitte-
mus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad
Marathonem cecidere, praestantius.

72. Ἑλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter
ceteros apud Plataenses, post liberatam
praelio ibi facto Græciam. Auctor Pau-
san. Boeot. p. 233. Gesner.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ζήν, Ἑρμῆς, καὶ Μῶμος.

Ζ Ε Τ Σ.

Μηκέτι τὸνθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γυνίως συσσεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοισι κοινοποιεῖσθε, ἀνανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῇ συμποσίᾳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδόδοται περὶ τέτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δονῶντα οἱ, καὶ κατηγορεῖται· οὐ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ

Deorum comitia.

Jupiter, Mercurius, et Mōmus.

J U P.

Nolite amplius mussare, Dii; neque collecti in angulos, ad alterum alterius miscere sermones, en agro fette, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, et noster. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragro. MERC. Audi: Tace:

πῶς νόμος. ΕΡΜ. "Ακουε, σίγα. 1) τίς ἀγορεύειν
βούλεται, τῶν τελείων θεῶν. 2) οἷς ἔξεις; ἡ δὲ
ἀπάντης περὶ πῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ.
"Εγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις εἰ-
παῖν. ΖΗΤΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε
ἄδὲν ἐμὰ δεῖσθαι.

ΜΩΜ.

Tace; Quis vult concionari classicorum Deo-
rum, quibus jus est? Quaestio de Inquilinis
et Peregrinis. MOM. Ego, Momus, si mihi
permiseris, Jupiter, volo dicere. JUP. Praeco-
nium tibi hoc jam permittit, itaque me (*mea
permiffa*) nihil opus habebis.

2. MOM.

1. "Ακουε, σίγα] Legitima verba etiam apud
Aristoph. *Θεσμοφ.* 379. "Ακουε πᾶς.
"Εδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν
βούλεται; Et *vl.* 389. Σίγα, σιώπα, πρόσ-
εχε τὸν νοῦν. *Gesner.*

2. τῶν τελείων θεῶν] Vid. *Spanheim.* ad *Cal-
lim.* H. in *Pall.* *vl.* 131 et 135. ubi *perfe-
ctior Deos esse τελείους* docet. Sed mihi
his videbatur ad perfectionem civilem et
plenum jus civitatis potissimum referri,
ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vo-
cantur, principes civitatis, quibus magi-
stratus, quem gerunt, aut dignitas con-
cionis habendae jus tribuit. *Classicor* vo-
cavi, ex moribus Romanis, quasi *primor*
classis cives, qui primi ad suffragia vocan-
tur, et rem fere conficiunt. *Gesner.*

MOM. Φημί τοίνυν θεῶν ποιεῖν οὐκ ἔστι
 ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεῶς ἐξ ἀνθρώπων αὐ-
 τὰς γογενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τὰς ἀποχὰς
 θεῶς, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτιμὰς ἡμῖν ἀπο-
 Φανᾶσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲ νευανικὸν εἶονταί· εἰ-
 γάσασθαι. ἀξιώ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας
 μοι δῆναι εἰπεῖν· ἐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην·
 ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν
 γλῶτταν, καὶ ἐδὲν ἂν καταπιωπῆσαιμι τῶν ἐ-
 καλῶς γιγνομένων. διελεγχῶ γὰρ ἅπαντα, καὶ
 λέγω τὰ δοκῶντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, ἔτε δὲ
 διῶς τινα, ἔτε ὑπ' αἰδῆς ἐπιμαλύπτων τὴν
 γνώμην· ὥς καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς.
 καὶ

2. MOM. Ajo igitur intolerabiliter se ge-
 nere quosdam nostrum, quibus non satis est,
 Deos ex hominibus ipsos esse factos: sed nisi
 suos etiam pedissequos atque famulos in aequo
 nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi ma-
 gnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto
 autem a te, Jupiter, ut libere mihi dicere per-
 te liceat. Neque enim alia lege possim, cum
 sciant omnes, quam liber sum lingua, quam ni-
 hil eorum, quae contra quam decet sunt, re-
 ticere soleam. Redatquo enim omnia, quaeque
 mihi videntur aperte profero, neque metuens
 quemquam, neque meam praeter pudorem senten-
 tiam occultans, adeo quidem, ut etiam mole-
 stos

καὶ συνεισφέρουσιν πρὸς τὴν φύσιν, δημόσιος τις κα-
τήγορος ὑπὲρ αὐτῶν ἐκοναμαζόμενος, πλὴν ἀλλ'
ἐπ' αὐτὰς ἔρασι, καὶ κακίζονται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
δίδως μετ' ἀγκυρίας οἰπεῖν, πᾶσιν ὑποσπλάμε-
νος ἄρῃ.

Πολλοὶ γὰρ, Φημί, ἐν ἀγαπῶντες, ὅτι αὐ-
τοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνδρίων, καὶ
εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμι-
σεΐας ὄντες· ἔτι καὶ τὰς ὑπηρετίας, καὶ διασω-
τάς τὰς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν ἕρπεν, καὶ
παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομὰς τε νό-
μονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, εἰς καταβα-
λόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰ-
νιγμα-

stus plerisque videar, et calumniatorio inge-
nio; publicus quidam accusator ab iis *propriea*
dictus. Verum tamen, quandoquidem licet, et
praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi
cum auctoritate facultatem, sine metu dicam.

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti
nostri se confessus factos esse participes, et ae-
quo nobiscum jure epulari, idque cum ex al-
tera parte mortales sint, suos insuper ministros
et sui chori sodales eduxere in caelum, et fur-
tim in album retulerunt, qui nunc aequaliter
et de viscerationibus partem et de sacrificiis
accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis
solventes. JUP. Noli quidquam obscura signi-
ficare. Op. T. VIII. X hca-

νευματωδῶς, ὦ Μῆμς, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαφ-
ρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γάρ
ἐς τὸ μέσον ἀπέριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
λὰς σιμάζειν καὶ ἐφαρμόζον, ἄλλοτε ἄλλον τοῖς
λεγομένοις. Χρὴ δὲ παρήσιασιν ὄντα, μηδὲν
ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖ γε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις
με πρὸς τὴν παρήσiam, ποιεῖς γὰρ τῷτο βασι-
λικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥς ἐγὼ
καὶ τῆνομα. ὁ γάρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος,
ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλήν μητρόθεν, ἀλλὰ
Συροφοινικός τινος ἐμπόρου, τῷ Κάδμῳ, 3)

Θυγα-

ficatione, Mome, dicere: sed diserte, et verbis
propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc
ἐπίτω in medium tibi projecta oratio est, ut
conspiciant multi, et alias alium tuis dictis ac-
commodent. Oportet autem te, qui libertatem
in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

4. MOM. Praeclare sane, Jupiter, facis,
cum ad dicendi me libertatem inciras, regie
istuc profecto facis et magno animo. Itaque
nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem mater-
no genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi,
ex

3. ἐμπόρου τοῦ Κάδμου.] Puto hic ἐμπόρου
Homeri intellectu, Deorum lingua, dici,
cum ex vi originis suae cum notat, qui
mare

Θυγατρίδαι, ἐκείνη ἡξιώθη τῆς αἰδομένης,
οἷος μὲν αὐτὸς ἔσιν, ἔκ γὰρ, ὅτε τὴν μήτραν,
ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ,
οἶμαι, ὁρᾶτε, ὡς θῆλυς καὶ γυναικίος τὴν Φύ-
σιν, ἡμίμανης, ἀκράτῃ ἐώθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ
καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσέποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν
χερὸν ἐπαγόμενος πάρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε,
τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειλητὸν, καὶ Σατύρους,
ἀγροί-

ex filia nepos, postquam immortalitate digna-
tus est, qualis ipse sit, non dico, neque quod
mitram, neque ebrietatis causa, neque ubi
incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam
muliebris sit et effeminatus natura, semifurip-
sus, merum a summo inde mane redolens.
At ille tota nos tribu auxit, et suum secum
chorum adducens adest, Deosque fecit Pana

X 2

στ

mare trajicit, speciatim aliena navi, quem
ἐπιβάτην postea dixere, cum ἐμπόρος
mercatorem, negotiatorem significare cog-
pisset, quod testantur Eustathius pariter et
minor Scholiastes ad Odys. B, 319. Huc
respicit, arbitror, etiam Pollux 1, 95. Ἢν
δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἐμπόρος. Ita-
que vocatorem interpretatus sum. Neque
enim puto mercatorem ab illis veretum
esse vocatum. Sed nave pervenisse in
Graeciam inter omnes constat. Odyss.

ἐγροίκες τινὰς, καὶ ἀπόκει τὰς πολλὰς, σκίρ-
τητικὰς ἀνδρώπεις, καὶ τὰς μαρφὰς ἀλλοιότας
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ κατὰ αἰγὶ βοικῶς, καὶ γένετον. βαδὺ καθε-
μένος, ὀλίγου τράγῃ διαφέρειν ἐστίν· ὁ δὲ Φαλα-
κρὸς γέρων, 4) σιμὸς τὴν εἶναι, ἐπὶ ὧν τὰ πολὺ
λα ὀχήμενος. Λυδὸς ἔτος οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξῃς
τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κεράσαι, εἴα τοῖς
ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύσται,
Φρύγες τινὰς ὄντας· ἔχουσι δὲ καὶ ἄρας ἀπαντὸς
ὁρᾶτε, εἴως ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ἅ γεννάδας;

Εἶτα

et Silenum, et Satyros, rusticos et caprarios
plerosque, lascivos, aliena figura, homines:
quorum unus corniger, et ex dimidia inferiori
parte capro similis, barbam demittens longam,
parum a capro differt: alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus
est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi
quoque, cornibus praediti, quaelia haedis recens
natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas ha-
bent universi. Vide, quales nobis praetclarus
iste Deus faciat?

5. Dein.

4. **Φαλακρὸς γέρων**] De Sileni figura ex di-
versis monumentis, deque illius a Satyris
differentia, plura *Perizon.* ad *Adrian.* Hist.
3, 18. ubi Lucianum in primis illustrat.
Gesner.

Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ κατὰ Φρονῆσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἔτι γελοῖα θεῶς καὶ τερασίαις; εἰ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ὡσαν αὐτῆ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀσέρον χερσὶ· τὴν δὲ Ἰκαρίῃ τῇ γεωργῇ θυγατέρα. 5) καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὡ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης, καὶ τῶν ἀνῆγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ κρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκείνο, καὶ ἔπαρ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα ἔχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκῶσατε ὃ ἐν καὶ ἄλλας.

ZETE.

5. Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentofos. Mitte dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam Ariadnen, cujus etiam coronam siderum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam: et quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem hujus Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habere in caelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, et ebriosa infania, et risus? Audite vero etiam alios.

X 3

6. JUP.

5. θυγατέρα] τῆς Ἡριγόνης. Guicciard.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἶπες, μήτε περί
 Ἀσκληπιδῆ, μήτε περί Ἡρακλέους ὁρᾷ γάρ, οἱ
 Φέρησ' αὖ λόγῳ. ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰάται,
 καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔσι πολλῶν ἀν-
 ταξίος ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς οἶν ἑμὸς, ἐκ
 ἐλπίων πόνων ἐπείχτο τὴν ἀθάνασίαν, ὥς μὴ
 κατηγόρει αὐτῶν. **ΜΩΜ.** Σιωπήσομαι διὰ σέ,
 ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν
 ἄλλο, ἐτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆ περὶ σέ. εἰ δὲ
 ἐξὴν καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῇ παρεσσίᾳ χρῆσθαι,
 πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. **ΖΕΥΣ.** Καὶ μὴν πρὸς
 ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα, μῶν δ' ἂν κίμῃς ἐπὶ δει-
 κῆς; **ΜΩΜ.** Ἐν Κρήτῃ μὲν εἰ μόνον τὲτο ἀκῶ-
 σαι

δ. JUP. Ne quid dixeris, Mome, neque
 de Aesculapio, neque de Hercule; video enim,
 quorsum ferat te orationis imperus. Hi etenim,
 alter sanat, et ex morbis excitat, complures-
 que unus dignitate exaequat. Hic vero meus
 filius Hercules laboribus non paucis immortalis-
 tatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.
MOM. Tua, Jupiter, causa tacebo; multa di-
 cere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis
 adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversum
 ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.
JUP. Quin adversus me vel maxime licet:
 num igitur me quoque peregrinitatis postulas?
MOM. In Creta quidem non hoc solum audire
 est,

παί εἰπν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σὲ λέγουσι,
καὶ τάφον ἐπιθεσάμεσιν· ἐγὼ δὲ ἔτι ἐκείνοισι
πίσθουμαι, ἔτι Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολι-
μαῖόν σε εἶναι Φάσκεισιν.

Ἄ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγῆμαι,
ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων
παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῶ νοθευθῆναι
ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχεας, θνη-
ταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν
ἄλλοτε ἄλλω σχήματι· ὥς ἡμᾶς δεδιέναι, μὴ
σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος
ῆς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσσηται χρυ-
σὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ἑρμῆος, ἢ ψέλλιον, ἢ
ἐλλό-

est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, et
sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis
fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, sup-
politicium te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi-
tror, ea dicam. Etenim principium violata-
rum hoc modo legum, et causam, quod tot
scenarios hic noster confessus habet, tu, Jupi-
ter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens,
atque ad illas nunc hac nunc alia forma de-
scendens, adeo ut metueremus, ne quis te
comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut
auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elabo-
raret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla,

ἐκλεβίου ἤρην ἡγήνη· πλην ἀλλὰ ἐμπεδωμένας γε
 πᾶν ἔραρον τῶν ἡμιθέων σάτασι· ἔμαρ ἂν ἀκ-
 λως εἶποιμι· καὶ τὸ πρᾶγμα γαλοστότων ἔστιν,
 ὅπου ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
 θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέκαπ-
 τεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλῆς
 νεῶς, οὐκ ἔτι ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῷ
 δεσπότῃ αὐτῷ· καὶ παλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος
 μὲν θεός, οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεύς, καὶ ὁ
 Ἀιταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων
 κακοδαίμονές τε.

Ἄφ' ἔδ' ἀπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς
 τοιαῖτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτραί-
 ης, ἅπαντες μεμίμηνται σε καὶ ἔχι ἄρ' ἐνες
 μό-

aut inanis fieres. Insuper vero caelum nobis
 semideis istis opplevisti: neque enim aliter
 possum dicere. Et ridicula res est, si quis su-
 bito audiat, Herculem Deum esse factum; Eu-
 rysthea vero, qui sub imperio illum habuit,
 esse mortuum: et propinqua sibi esse aedem
 Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei se-
 pulcrum, qui fuerat illius domibus. Et rursus
 Thebis Bacchus Deus est: ab consobrini illius
 Pentheus, et Actaeon, et Learchus, hominum
 omnium infelicissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter,
 fores aperuisti talibus, conversus ad mortales
 feminas, imitari te sunt universi, idque non
 ma-

μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰσχίστον, αἱ θήλειαι θεαί.
τίς γάρ ἐκ οἷδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθώ-
νον, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ
τὰς ἄλλας; ὥς τε ταῦτα μὲν εἴσθην μοι δοκῶ
μακρὸν γὰρ αὖ τὸ διελέγχειν γένετό. ΖΕΥΣ.
Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδεος, ὦ Μῶμε, εἶπης,
χαλεπαυῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, ἀνεί-
δισσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκὲν μηδὲ περὶ
τῆ ἀετῆ εἶπω, ὅτι καὶ ἔτος ἐν τῷ ἔρανῳ ἐσιν,
ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ σκήπτρε καθεζόμενος, καὶ
μονονεχί ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σε νεοττεύων, θεὸς
εἶναι δοκῶν;

Ἡ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδεος ἔνεκα εἴσομεν.
ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ
Σαβα-

mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam
Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
et Tithonum, et Endymionem, et Iasionem, et
reliquos? Itaque haec missurus mihi videor,
longum enim fuerit omnia reprehendere. JUP.
Ne quid de Ganymede dicas, Momus, iure
enim feram, si dolore adolescentulum affeceris
in genus illius aliquid dicens. MOM. Ergo
neque de aquila dicam, quod et ipsa in caelo
est in regio sceptro sedens, et tantum non tuo
in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur?

9. An hanc etiam Ganymedis causa missam
faciemus? Verum Attis sane, Jupiter, et Cory-

Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπισκευαλήθησαν 6)
 ἔντοι, ἢ ὁ Μίθρης ὁκεῖνος ὁ Μήδης, ὁ τὸν κἀν-
 δυν, καὶ τὴν τιάραν, 7) ἀδὲ Ἑλληνίζων τῇ Φω-
 νῇ ὥς ἐδ' ἦν προπῆ τις, ξυνίησι; τοιγαρῶν
 οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν
 μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθαν-
 τίζουσι, καὶ θεὰς χειροτονῶσιν, εἰς αὖ ἐθελή-
 σωσι.

bas, et Sabazius, unde hi nobis intro vocati
 sunt, aut Medus ille Mithres cum Candye et
 tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita ne-
 que, si quis illi propinet, intelligit. Proinde
 Scythae ac Getae haec illorum videntes, lon-
 gam nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
 nant, et Deos quoscumque voluerint, suis suf-
 fra-

6. ἐπισκευαλήθ.] Sic *Florent.* Ed. optime;
 in reliquis hic legitur ἐπισκευακλήθησαν.
De Soul.

7. ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν] Habitus
 ille Mithrae in simulacris pluribus hodie
 superest, quae videre licet tum alias, tum
 studiose collecta, comparata inter se, et
 explicata apud *Philippum a Turre* in monu-
 mentis veteris Antii P. 2. p. 157. fq. et
Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam
 2, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus
 antiquis collato conficit, candyem esse
 brevem chlamyda, tiaram autem pitæum
 antrorsum reflexum. *Gesner.*

σώσει, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις, ὁ ἄλλος ὢν, παρῶσφραφῃ, ἐκ οἷδ' ὅπως διαλαθεῖν.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνοκρότωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένος Αἰγύπτῃς, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βαλόμενος καὶ ὁ Μερμήτης ἄτος ταῦρος, ὁ ποιμήλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἱβιδας καὶ πιθήμας εἰπεῖν, καὶ τραγας, καὶ ἄλλας πολλῶ γελοιότερα, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντας ἐς τὸν ἄρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλ-

fragilis constituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum esset, in album nescio quomodo delitescens irrepsit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum canino rostro, involatę findo- nibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo; larrator, Deus esse postulas? Quid vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculo- sus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet Prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere, et capros, et alia magis etiam ridicula, in cae- lum nescio quomodo intrusa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel magis etiam quam vos coli videatis? Aut tu quem-

μᾶλλον ὑμῶν προσκυνάμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πᾶς
φάρσις, ἐπειδὴν κριῖ κέρατα φύσασί σοι;

ZETΣ. Αἰσχερὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ὅμως δ' ἔν, ὦ Μῶμε,
τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματα ἔσι, καὶ ἔ πάντως
χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ
γὰρ μυσηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι θεὰς
μὲν τὰς θεὰς κυνοκεφάλας δὲ τὰς κυνοκεφά-
λας. ZETΣ. Ἔα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰ-
γυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τῶν ἐπισκεψό-
μεθα ἐπὶ σχολῇς. σὺ δὲ τὰς ἄλλας λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλ-
ιστα μὲ ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον; ὃς ἐν αὐτῇ
ἀν-

quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi
cornua producant?

II. JUP. Turpissima sane ista nobis nar-
ras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum,
Mome, sunt aenigmata, neque omnino deri-
denda a non initiato. MOM. Omnino ergo
mysteriis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus,
Deos esse, qui Dii sunt, qui autem canicipites
sunt, illos esse canicipites. JUP. Mitte, in-
quam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his
considerabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, et quod
maxime angit me, Amphilochem, qui, sacer-
rimi

ἀνθρώπου καὶ μητραλοῖς υἱὸς 8) ὦν, θεσπιζέει
ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὸ πολλὰ,
καὶ γητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα τοιγαρὲν
πικρὸν σοι, ὦ Ἀπολλων, εὐδαιμονεῖς, ἀλλὰ ἤδη
πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησιμώδει, ὅς ἂν
ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνες ἔχῃ, καὶ γόντος
ἀνδρός εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ
Πολυδάμαντος 9) τῷ ἀθλητῇ ἀνδρίας ἰάται
τὰς

rimis hominis et matricidae filius, oracula fun-
dit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque,
et praestigiis duorum obolorum caussa fallens.
Itaque non amplius tu celebrabis, Apollo, sed
lapis omnis, et altare quodque edit oracula,
quicumque lapis oleo perfusus fuerit, et coro-
nas habeat, et praestigiatorem hominem, quod
genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam
Poly-

8. μητραλοῖς υἱὸς] Utrum auctorem secu-
tus, an memoria lapsus, filium facit, qui
frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphia-
rai patris uoliscendi causa matrem Eriphy-
len interemit? *Gesner.*

9. Πολυδάμαντος] Hujus Polydamantis Sco-
tussaei, athletae cum Datio Notho viven-
tis, facinora, mortis genus, statuunt quo-
que Olympicam commemorat *Pausanias*
Eliac. 2. p. 182. sq. sed de vi illa febri-
fuga nihil. *Gesner.*

καὶ πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεάγεν-
ρας 10) ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύειν ἐν Ἰλίου,
καὶ Πρωτεσίλῳ καταντικεῖν ἐν Χαλκιδόνῳ. αὐ-
τῷ δ' ἂν τοσούτοι γεγονάμεν, ἐπιιδέοντες μᾶλλον
ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ἄλλας καταπεφρο-
νημασίῳ ἡμῶν, εὖ ποιᾶντες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ πα-
ρεγγελάπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα δόγματα πολλὰ
ἤδη ἀκέων, ἅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἕτε-
ρου.

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat
Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori
sacrificant in Illo, et Protefilao e regione in
Chersonneso. Ex quo igitur tot numero facti
sumus, magis perjuria invaluere et sacrilegia,
et plane nos contemnunt: nec injuria.

13. Atque haec de sporiis et fraude relatis
in tabulas censorias. Ego vero etiam nova no-
mina jam multa audiens rerum, quae nequa
sunt.

10. ὁ Θεάγενης]. De hoc omnia Pausanias
Eliac. 2. p. 188. sq. qui etiam hoc addit;
Θάσιον δὲ + νομίζουσιν ἅτε θεῶν δόξιν.
Πολλοὶ γὰρ καὶ ἐτέροις ἐν τῇ Ἑλλάδι
οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἰδρ-
μένα Θεαγένους, καὶ νοσήματα τε αὐτῶν
ἱμασίων, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων
τιμὰς. Quesner.

εὐσηῆσαι ὅλως διακειμένην, πᾶν, ὦ Ζεῦ, καὶ
ἐπὶ τέτοις γὰρ ἢ πᾶ γὰρ εἶναι ἢ πολυδραμά-
λῃτος ἀρετῇ, καὶ Φύσει, καὶ εἰμαρμένῃ, καὶ
τύχῃ, ἀνυπόστατα, καὶ κατὰ πραγμάτων ὀνό-
ματα, ὑπὸ βασιλῶν ἀνδρώπων τῶν φιλοσό-
φων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντως
ἔχω τὰς ἀνρήτας πέπεικον, ὥς ἐδὲ ἡμῖν ἐδὲ
θύρην βάλεται, εἰδὼς, ὅτι, καὶ μυρίας ἐκατόμ-
βας παραστήσῃ, ἔμωσ τὴν τύχην, πράξασαν τὰ
μεμοισμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκείνῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἡδέως ἂν ἂν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ περ
εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι
μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκέως ἐν ταῖς πῶν φιλοσόφων
δια-

sunt inter nos, neque omnino possunt consi-
stere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo.
Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomi-
na *Virtus*, et *Natura*, et *Fatum*, et *Fortuna*,
pugnantia sibi et casta rerum nomina, a stupa-
dis hominibus Philosophis excogitata? Et ta-
men, licet temere ficta, sic imprudentes cepe-
runt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum
norit, si vel decies mille hecatombas offerat,
perfecturam tamen esse Fortunam, quae in-
fatis sunt, et quae ab initio inde unicuique
Parcarum filis sunt destinata. Lubens ergo ex
te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtu-
tem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
que audire *ista nomina* in Philosophorum dispu-

διπτεροβαῖς, οἶδας εἰ μὴ καὶ κεφαλὴς τις εἴ, ὡς
βωόντων αὐτῶν, μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἐτι ἔχω
οἰκεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τὰς
πολλὰς ἀχθομένας μοι λέγουσι, καὶ συρίττειν
τας ἐκείνας μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
τῶν λόγων.

Πέρας γὰρ εἰ εἴθελεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι
περὶ τῶτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.
ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἔ πάντα γὰρ ἀλόγως
ῥησάσω καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν,
ὥς μὴ ἐπὶ πλεῖον αὖ γίγηται.

rationibus, novi, nisi adeo furdus es, ut neque
clamantes illos exaudias. Cum habeam multa
adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video
enim, gravari plerosque dictis meis, et exhibi-
lare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in
dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum
quoddam de his recitabo, quod scriptum jam
habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde
reprehendisti: et oportet multa illorum inhi-
bere, ne nimium quantum excrescant.

καὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.
ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἔ πάντα γὰρ ἀλόγως ῥησάσω καὶ
δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπὶ πλεῖον αὖ γίγηται.

Ψ ἢ Φ ἰ σ μ α .

Ἀ γ α θ ῇ Τύ χ η . 11)

Εὐκλεισίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἰσαμένη,
ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσε, 12) καὶ προήδρευε Πασει-
δάνα

Decretum,

Bona Fortuna.

Quod felix faustumque sit! Comitiis legitime
habitis, septimo die ineuntis mensis, Comitibus
Jupi-

11. Ἀ γ α θ ῇ Τύ χ η .] Praescriptio solennis in
omnibus fere monumentis Graecis. Vld.
quos laudat *Huds.* ad *Thucyd.* 4. 118. ubi
etiam in principio decreti est, nempe sic:
Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀνάμαντις ἐπρυτάνευσεν,
Φαίνιππος ἐγραμμάτευσεν, Νικιάδης ἐπρεσ-
τα, Λαχης εἶπε, Τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθη-
ναίων κ. τ. λ. *Gesner.*

12. ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσεν] Proprie tribus πρυ-
τανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex
illa viri, decima pars magni Senatus quin-
gentorum. Sic ordinariē in ejusmodi de-
Luc. Op. T. VIII. Y cre.

δῶν, 13) ἐπέσῃται Ἀπόλλων, 14) ἐγγραμμάτευς
Μω.

Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia
misit

creus, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et *Plautulus*
in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed
hic Jovi hoc tribuit *Lucianus*, nempe qui
hoc egerit, quod refert *Pollux* 8, 95. οἱ
Πρωταίεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προ-
γράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς
ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ges-*
ner.

13. προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio
nulla praecessit. Sed puto, quod clamorose
est admodum ille Deus, et plus quam
sentiores voce, ideo προεδρεύει hic illi tri-
bui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra Midiam:
οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγον-
τες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου
βουλευσασθαι. *Gesner.*

14. ἐπέσῃται Ἀπόλλων] Ἐπισῆτου erat mit-
tere populum in suffragia, quod ἐπιψη-
φίζειν est. Quam congrue autem ἐπισῆ-
την faciat Apollinem, indicat *Pollux* 8, 96.
ubi de ἐπισῇτη, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν
ιερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμ-
ματα. Apollo praeles literarum etc. Ab
hoc munere incipit decretum apud *Ari-*
stoph. *Thesmoph.* 379. Τιμαλκίῳ ἐπέσῃται
Ἀπολλῶν ἐγγραμμάτευς. Εἶπε Σωκράτης.
Gesner.

Μῶμος 15) τῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰππὸς τῆς γῆ-
 ρην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἃ μόνον
 Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων, ὡδαίως ἀξιοῖ
 ὄντες κοινῶς ἡμῖν τῆς καλλιτείας παρῶντες.
 Φέροντες, ἂν εἰδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπα-
 πλημασι μὲν τὸν ἄραν, ὡς μέσον εἶναι τὸ
 συμπόσιον ὅχλου παρεχόμενος, πολυγλωσσῶν
 τῶν καὶ ἑσπέρων ἐπιδείκναι δὲ ἡ ἀμβρο-
 σία,

misit Apollo, scribae munere functus est nocte
 Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peri-
 egrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam
 Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra
 nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio
 quomodo clam relati, et Deorum opinionem
 adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum
 turbulenta multitudo sit convivium, diver-
 sarum linguarum et colluviei cuiusdam homi-
 num,

Y 2

15. ἐγραμμάτους Μῶμος] Etiam hoc appo-
 site. Ἐγραμμάτους ap. Poll. 8, 98. inter
 alia ἀναγινώσκαι τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ,
 quod facile plurimis oratorum locis firmari
 posset, si hoc ageremus. Nam quae de
 Prytanum, Proedrorum, Epistatarum, Scri-
 barum munere diximus, eo modo allata
 sunt, ut conversionis nostrae ratio esset
 his, qui non suis exercitiis sunt, appa-
 reat. Ggstr.

σία, καὶ τὸ νύκταρ, ὥς μιν ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδεΐας παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλωσι.

Δεδόχθω τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπῆς χειμερινᾶς, 16) ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελεῖς θεὸς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δαιμόνων, ὅσων

hūm, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mīna jam illius hemina constet propter bibendum multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia, depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitus praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praefecti illis velint.

Εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰτίαν placeat Senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium Senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et

16. περὶ τροπῆς χειμῶνος.] Cum longae noctes benignam dormiendi et somniandi aequaleo, occasionem praebent. Dicitur enim sententiam Somnus. Gesner.

δεκα, καὶ ἐν αὐταῖς τὸν Δία. τὰς δὲ τὰς
ἐπιγνώμονας αὐτὰς μὲν καθέζεσθαι ὁμοσάσας
τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα τὴν Ἑρμῆν δὲ
καρῶσθαι ξυναγαγεῖν πάντας, ὅσοι ἀρετῇ
ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τὰς δὲ ἦσαν μάρτυ-
ρας ἐπαγομένης ἐνωμότης, καὶ ἀποδείξαι τὰ
γένη. τὰν τεύθειν δὲ οἱ μὲν περιτίωσαν καθ' ἑ-
να, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεῶν
εἶναι ἀποφανέντων, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
σφέτερα ἥρωα, καὶ τὰς δὴ πᾶς τὰς προγονίας,
ἢ δὲ τις ἀλλὰ τὰς ἀδοκίμων, καὶ ἀπᾶς ὑπὸ τῶν
ἐπιγνώμων ἐκκρίθεντων, ἐπιβαίνειν τῷ χρανί,
ὡς τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον.

Ergo-

et in his Jovem. Quaesitores autem illos sede-
re juratos prius legitimum iusjurandum, Sty-
gem. Mercurium porro praeconio cogere
omnes, qui concilio Deorum interesse postu-
lant: hos porro venire adductis juratis testi-
bus, et generis sui argumentis. Deinceps hi
singulatim prodeant in medium; Quaesitores
vero, re explorata, vel Deos esse pronuncia-
bunt, vel ad sua sepulcra et monumenta majo-
rum illos demittent. Si quis vero reprobato-
rum, et semel ejectorum a Quaesitoribus, de-
prehendatur caelum ingressus, hic praecipite-
tur in Tartarum.

et in his Jovem. Quaesitores autem illos sede-
re juratos prius legitimum iusjurandum, Sty-
gem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postu-
lant: hos porro venire adductis juratis testi-
bus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
vero, re explorata, vel Deos esse pronuncia-
bunt, vel ad sua sepulcra et monumenta majo-
rum illos demittent. Si quis vero reprobato-
rum, et semel ejectorum a Quaesitoribus, de-
prehendatur caelum ingressus, hic praecipite-
tur in Tartarum.

22) Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῆς ἔχασον. καὶ μήτε
τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, 17) μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν
ἀκρομαρθεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλωνα τοσαύτην μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἀπληζόμενον, καί τι, ἢ πε-
ρὶ φρυγῶν, ἢ πατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προσέειπεν, μὴ ἀνα-
παύεσθαι, καὶ ὀνόματα, καὶ ἀρετὰν περὶ ὧν
οὐκ ἴσασιν.

16) Ὡς οὖν δὲ ἡδοναῖς ἢ θυσιῶν ἡγεμόνησαν,
ἐκείναι μὲν καθ' ἀρετὰν καὶ ἀγαθὰ, ὅντε-
ς ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ.

16. Porro placeat suum quemque Deorum
opus facere, et neque morbos curare Miner-
tae, neque Aesculapium oracula edere, neque
tot res unum agere Apollinem, sed electo uno,
aut vatem, aut citharoedum esse, aut medi-
cum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova
figere nomina velint, neque nugae agere de-
his, quae ignorant.

18. Quotquot autem reprobatum jam tem-
plis aut altaribus sunt culti, illorum sublati
simulacra.

17. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum
Ἀθηνᾶς Τυγιάς, teste Pausan. Att. p. 21,
17. et Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De
Aesculapii baculis vel totus nostri Pleu-
romantis satis testatur. Gesner.

18. Quotquot autem reprobatum jam tem-
plis aut altaribus sunt culti, illorum sublati simulacra.

ἔσθαι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἑρμῆς, ἢ Ἀπάλλωνος, ἢ τῶν
ἄλλων τινός· ἐκαίνοις δὲ τὰ Φον χῶσαι τὴν πό-
λιν, καὶ σῆλην ἐπισῆσαι ἀντὶ βωμῶν. ἦν δὲ τις
παραινέσις τῇ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐδελήσῃ ἐπὶ
τὰς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῇ κατα-
διατησάντων.

Τὲτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΤΣ. Δι-
καιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνατει-
νᾶτω τῇ χειρὶ· μᾶλλον δὲ ἔτω γινέσθω.
πλείας γὰρ εἶδ' ὅτι ἔσονται εἰ καὶ χειροτονήσον-
τες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ
Ἑρμῆς, ἤκατε, κομίζοντας ἕκαστος ἀναρχῇ τὰ
γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πα-
τρέος

simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut
Junonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicujus:
istis vero tumulum strui a civitate, et cippum
poni pro altari. Si quis vero praeconio non
obediat, et ad Quaesitores adire recuset, eum
deserta lite dampnato *etiam inauditum*.

19. Hoc nobis decretum est. JUP. Aequif-
simum, ὦ Μοῖε, καὶ οὕτω ἰταῖς videtur, manum
protehdai, ὡς Velipptias, sic fiat! Plures enim,
novi, erant, quod nomen non protendant. Sed
nunc discedite. Cum vero praeconium faciet
Mercurius, venite, manifesta quisque argu-
menta adferetis, patris nomen, et matris, et
unde

τρεῖς ὄνομα, καὶ μητὸς, καὶ ἄθεν καὶ ὅπως
θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας, ὡς
ὅστις ἂν μὴ παύσχηται, ἔδεν μέλῃσι ταῖς
ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει,
καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

unde fit, et quomodo Deus fit factus, et tri-
bun, et curiales. Quisquis enim haec non ex-
hibebit, non curabunt Quaestitores, si magna
quis in terra templum habeat, et homines
Deum illum esse arbitrentur.

Κυνικός.*)

Κυνικός καὶ Λυκῖνος.

Λ Τ Κ.

Τί ποτε, ὦ ἄνθρωπε, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνά δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερμῆ, 1) καὶ ἀνυποδητεῖς τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θνητῶν ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰ τοῖς ἐναν-

Cynicus.

Cynicus et Lycinus.

L Y C.

Heus tu, quid tandem barbam atque comam, tunicam vero non habes, et nuda cute incedis, et sine soleis, vagam et immanem vitam atque belluinam secutus, et contrariis
 Y 5 fem-

*) Opus est supposititium. *De Soul.*

1) γυμνοδερμῆ] Ἀν γυμνοδερμῆ a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? *Guierus*. Nichil dum probabilius video conjectura *Me-nagii* (imo *Guieri*): hanc itaque interpretando secutus sum. *Gesner*.

ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχῃς, ὡς οἱ πολλοὶ διαχρη-
σάμενος, περινοσεῖς ἄλλοτε ἄλλοτε, καὶ εὖνα-
ζόμενος ἐπὶ ξηρᾷ δαπέδῳ, ὡς αἴσῃν πάμπολλον
τεκί τὸ τριβώνιον φέρειν· ἔ μέντοι καὶ τῆτο
λεπτὸν, καὶ μαλακὸν, καὶ ἀνθηρόν; ΚΥΝ.
Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιῶτον δὲ ὁποῖον ἂν παρ-
σθῇ ῥάστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς
ἐλάχιστα παρέχον 2) τοιῶτον γὰρ ἀρκεῖ μοι.

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτε-
λείᾳ καὶ νομίζεις κακίαν προσεῖναι; ΛΥΚ. Καί
μάλᾳ. ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν; ΛΥΚ.

Καί

semper rebus tuum corpus, non ut caeteri,
tractans, huc illuc oberrat, in dura humo cu-
bans, ut multum inde sordium habeat istud
palliolum, nec ipsum tenue, neque molle,
neque floridum? CYN. Neque enim opus
habeo; tale vero, quod et facillime paratur,
et possessori quam minimum facessat molestiae,
tale, inquam, mihi satis est.

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumptuo-
sae vitae vitium inesse non arbitraris? LYC.
Omnino. CYN. Parsimoniae autem virtutem?

LYC.

2. παρέχον] Forl. παρέχει adjecerat Gesn.
Idem habet Guier. in not. Mss. quas ille
non vidit. Tanto verisimilius sit utrumque
recte conjigere. Reitz.

Καὶ μάλ᾽. ΚΤΝ. Τί ποτ' ἐν ὄρῳ ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τὲς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ ἐκ ἐκείνης; ΛΥΚ. Ὅτι ἐκ εὐτελέστερόν μοι, μὲν Δία, τῶν πολλῶν διατᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεὴς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ ἔδεν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἡμέτερον τροφήν μεταίτῃσι.

ΚΤΝ. Βέλει ἐν εἰδωμεν, ἐκεί προσέχλυθον ἑταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, 3) καὶ τί τὸ

LYC. Ita sane est. CYN. Quare ergo, cum vides me viliori quam plerosque victu et cultu utentem, illos vero sumtuoso magis; me accusas, non illos? LYC. Quod non viliori, per Jovem, cultu victuque quam vulgus videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inoptia. Neque enim quidquam a mendicis differt cibum in diem rogantibus.

3. CYN. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit quod

3. οἱ τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Graecos et hominis Epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae

τὸ ἱκανὸν εἶναι; ΑΤΚ. Εἴ σ' οὐ δοκεῖ. ΚΤΝ.
 Ἄρ' ἐν ἱκανὸν μὲν ἐκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνηῖται
 πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;
 ΑΤΚ. Ἐς ὃ τῆτο. ΚΤΝ. Ἐνδεές δέ, ὅπερ
 ἐν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνηῖται
 πρὸς τὸ δέον; ΑΤΚ. Ναί. ΚΤΝ. Οὐδέν ἄρα
 τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν; Ἄδεν γὰρ αὐτῶν ὃ, τὸ
 τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμὴν.
 ΑΤΚ. Πῶς τῆτο λέγεις; ΚΤΝ. Ἐὰν ἀκο-
 πῆς, πρὸς ὃ, τι γέγονεν ἑκάστων, ὧν δεόμεθα,
 οἷον οἰκία, ἅρ' ἔχει σκέπης; ΑΤΚ. Ναί. ΚΤΝ.

quod deficiat, quid sit satis? LYC. Si ita tibi
 videtur. CYN. Numquid igitur satis unicui-
 que illud esse dicis, quod aequè late atque
 usus et necessitas illius pateat; an aliud quid di-
 cis? LYC. Sit istud. CYN. Deficere autem
 illud, quod in usu deficiat, et non aequè late
 atque opus erat, pater? LYC. Nempe. CYN.
 Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mea-
 rum rerum, quod non usum meum expleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis? CYN.
 Si consideres, ad quid factum sit unumquod-
 que illorum, quibus opus habemus, verbū
 causa,

quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere
 illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille
 rogat, quid est igitur deficiens etc. Giffert.

Τί δὲ ἐσθής, τῷ χάριν; ἔρα ἔχῃ καὶ αὐτὴ τῆς
 σκέπης; ΛΤΚ. Ναί. ΚΤΝ. Τῆς δὲ σκέπης
 αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνας ἐδεήθημεν εἶναι, ἔχ
 ὥς ἀμείναν ἔχεν τὸν σκεπόμενον; ΛΤΚ. Δα-
 κεί μοι. ΚΤΝ. Πότερ' ἂν, τῷ πάδε κάκιον
 ἔχεν δοκεῖ σοι; ΛΤΚ. Οὐκ αἶδα. ΚΤΝ. Ἀλλ'
 ἔτις ἂν μάθοις τί ποδῶν ἐστ' ἔργον; ΛΤΚ.
 Πορεύεσθαι. ΚΤΝ. Κάκιον ἂν πορεύεσθαι σοι
 δοκῇσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;
 ΛΤΚ. Τάτο μὲν ἔκ ἴσως. ΚΤΝ. Οὐ τοῖσιν
 οὐδὲν χεῖρον 4) ἔχασιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ αὐτῶν
 ἔργον

caussa, domus, nonne ut tecti simus? LYC.
 Sane. CYN. Quid vero? vestis? cujus rei
 gratia? Nonne etiam haec ut tecti simus?
 LYC. Nempe. CYN. Ipsum vero illud, ut
 tecti essemus, per Deos, cujus rei causa opus
 fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod
 tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum
 igitur *bi mei* pedes pejus habere tibi videntur
aliorum pedibus calceatorum? LYC. Non novi.
 CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum?
 LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi ince-
 dere mei pedes videntur, quam caeterorum?
 LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque
 ergo pejus habent, si non deterius opus suum
 pera-

4. οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum οὐδ' ἢ χεῖρον ni-
 hili esse, bene sentierat Gess. qui pro οὐδ'

ἔργον ἀποδοῦναι; ΑΤΚ. Ἰσως. ΚΤΝ. Τὰς
 μὲν δὴ πόδας ἐδὲν φαίνουμαι χειρὸν ἐτακείμενος
 τῶν πολλῶν ἔχειν; ΑΤΚ. Οὐκ ἴσμαις. ΚΤΝ.
 Τί δέ; τὴν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κακίον;
 εἰ γὰρ κακίον, καὶ ἀσθενέστερον. ἀρετὴ γὰρ σώ-
 ματος ἐσχῆς. ἄρ' ἐν τῷ ἐμῷ ἀσθενέστερον;
 ΑΤΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΤΝ. Οὐ τοῖον εἶθ' οἱ
 πόδες φαίνοντο μοι σκέλης ἐνδεῶς ἔχειν, ἔτε
 τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακίως
 εἴην εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῶς πανταχῶς κακὸν καὶ
 χειρὸν

peragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes
 quidem quod attinet, non videor deteriore
 quam plerique conditione esse. LYC. Non
 videris. CYN. Quid vero? Neumne corpus
 reliquorum corporibus deterius est? si enim de-
 terius, etiam infirmius. Virtus enim corporis
 nobis est. Numquid ergo meum infirmius?
 LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes
 meos, neque reliquum corpus defici tegumento
 apparet. Si enim deficerentur, male haberent.
 Defectus enim et indigentia semper malum,
 et

et referat οὐδὲ. At quoniam Longolus ex-
 ceptis et ed. Florent. οὐδὲν habeant, quod
 verissimum; quodque mox repetitur, in
 οὐδὲν φαίνουμαι χειρὸν omnium nostrorum
 librorum consensu, alibi, hoc est, in hoc
 accipiendum. Hanc

χειρὸν ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς αὖ προσῆ. ἀλλὰ
μηδ' ἐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χειρὸν τὸ σῶ-
μα τρέμον, ὅτι ἀπὸ τῶν τοχόντων τρέφεται.
ΛΤΚ. Δῆλον γάρ. ΚΤΝ. Οὐδὲ εὐρωσον, 5) εἰ
καμῶς ἐτρέφετο. λυμαίνοντο, γὰρ αἱ πονηραὶ
τρέφαι τὰ σώματα. ΛΤΚ. Ἐστὶ ταῦτα.

ΚΤΝ. Πῶς ἔγ', ἡπέμοι, εἴτων ἔταις
ἐχόντων, ἀπὸ μὲ, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον;
καὶ Φῆς, ἄθλιον; ΛΤΚ. Ὅτι, καὶ Δία, τῆς
Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν
μέσῳ κατατεθειμένην, ἐν δ' αὐτῆς ἀναδεσ-
κόμενος πολλὰ καὶ γαδὰ, ὥς ἔχειν ἡμᾶς πάντα
ἄφθονοι.

et facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus
adeo. Sed neque deterius ali corpus meum
appareret, quia vulgaribus cibis alitur. LYC.
Nempe manifestum est. CYN. Neque vali-
dum esset, si male aleretur: vitiantur enim
malis alimoniis corpora. LYC. Sunt ista.

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, hæc
cum ita se habeant, reprehendis me, et vitæ
meæ rationem nimis contemnis, et miseras
esse confirmas? LYC. Ideo equidem, quod cum
natis, quam tu magni facis, et Diis collatis
hanc in medio posueris, et ea illa bona exo-

5. οὐδὲ εὐρωσον] sive vel addendum cum
Fenfo, vel supplendum cum Gesnero.

ἀφ' ὧν αὖ μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, τὰλλα καὶ
 πρὸς ἡδονὴν, εὐ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείονων
 ἔσται ἀκόρετος εἴ, καὶ ἔδονός μετέχῃ αὐτοῦ.
 ἥδον μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· σίτου μὲν γὰρ ἡδονὴ
 ἔσται καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ ἂν εὐρίσκηται
 ὡς περ οἱ κύνες, εὐνήν δὲ ἔδον κρείττω τῶν κυνέων
 ἔχεις. χόρτος γὰρ παρακαλεῖ σοι, καθάπερ
 ἐμείνοιο· ἐπὶ δὲ ἰμάτιον φορεῖς, ἥδον ἐπιτεύ-
 σερον ἀνέληκας· καί τοι εἰ σὺ σῆτομα ἐρεχόμενος
 ὀρεθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς ἀν' ὀρεθῶς ἐποίησε
 τῆτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἱμακίλλας, τῆτο δ'
 ἀμπέλας ἡδυσμένους, τῆτο δὲ τὴν ἄλλην παρα-
 σκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ
 μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχῃ μὲν ἡμᾶς σιτία·

πάντα

ciantur multa, ut omnium rerum habeamus
 beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed
 etiam ad voluptatem: tu horum omnium sus-
 pletiarumque certe expertus es, nec ullo illo-
 rum superas, non magis quam bestiae. Aquam
 bibis, quam etiam bestiae: edis, quid
 quid inveniaris, uti canes: neque cubile cani-
 bus habes, melius, sœnam cum tibi, sicut illis
 sufficit: porco pallium gestas, nihilo tolera-
 bilius plano iunopi. Atqui si tu his rebus con-
 tentus recte sapias, non recte Deus, qui hinc
 oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi-
 vino vitas, cuiusque apparatus admirabi-
 liter varium produxerit, et oleum, et mel, et reli-

παντοδαπὰς ἔχουσιν δὲ ποτὶν ἡδὺν ἔχουσιν δὲ χερσὶ
ματὰ, ἔχουσιν δὲ σὺν μαλακίην, ἔχουσιν δὲ οὐκ ἄλλαν
καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θυμωδῶς καὶ πε-
σσευσμέναι· καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα
δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων πάντων ζῆν
ἀπεστερημένον, ἀδύνατον μὲν, εἰ καὶ ὑπὲρ ἄλλα τι-
νὸς ἀπεστέρηται, καθάπερ αἱ ἐν ταῖς δεσποτη-
ρίαις πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἰ τις αὐτὰς ἐαυ-
τὸν ἀποσποροίη πάντων τῶν καλῶν. μανθὰ τα-
ῖς τούτοις γε σαφές.

K T N. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγας. πάντες δὲ
μοι εἶπὲ, εἰ τις ἀνδρὸς πλεονεξία προθύμως καὶ
φιλανθρωπῶς, ὅτι τε φιλοφρόνως ἐσιώσας,
καὶ ξενίζοντας πολλὰς ἡμᾶ καὶ παντοδαπὰς, τὰς
μὲν

reliqua: ut cibum habeamus omnigenum, et
potum suavem habeamus, habeamusque pecu-
nias, et cubile habeamus molle, et habeamus
domus pulchras, et instructa admirabiliter re-
liqua omnia. Etenim opera artium quoque
Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus
privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis
privetur, ut ille, qui tenentur in vinculis; mul-
to autem miserius, si quis ipse bonis se omni-
bus abjudicet, ac professus jam furor.

6. CYN. At tu fortasse recte istoc. Ve-
rum illud mihi dic; si quis, viro divite pro-
lixe, et humaniter, et benigne adeo accipientes
epulis et hospitio multos simul et omni ex ge-

μὲν ἀσθενεῖς, τὰς δὲ ἐξέτασεν, καὶ πάντα πα-
ραδέσθους πολλὰ καὶ παντοδαπὰ· πάντα ἀρπά-
ζουσι, καὶ πάντα ἐσθίει, μὴ τὰ σπληνίου μένον,
ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενεῖσι παρε-
σκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτοῖς, καὶ ταῦτα μίαν
μὲν κοράβην ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥς τε τραφῆναι
δράματος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτεριβήσεσθαι
μέλλουσιν ἕως ὅτου, ποῖός τις δακτύλιος εἴναι
ἐκείνου φρονίμος; ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε. ΚΥΝ.
Τί δὲ σὺ φων; ΛΥΚ. Οὐδὲ τέτο.

ΚΥΝ. Τί δέ, εἰ τις μετέχων τῆς αὐτῆς
ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποιμή-
λων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἐγγιστα κειμένων ἐπιλε-
ξάμε-

nere homines, infirmos partim, partim robu-
stos, ac multa deinde omnigenaque apponen-
te; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae
prope sint solum, sed etiam remota, parata
infirmis ipse robustis, idque unam ipse alvum
qui habeat, paucisque quibus alatur indigeat,
a multis illis perdenis ipse: ille vir qualis
tibi videatur? numquid prudens? LYC. Non
ille mihi. CYN. Quid vero? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid vero? si quis eidem huius
mensae adhiburus, multa illa atque varia negli-
gat, unum vero eorum, quae proxime appo-
nita

ζήμενος, ἰκανῶς ἔχων δ) πρὸς τὴν αὐτῆς χρεῖαν,
 τῷτο ἐσθίοι κοσμικῶς, καὶ τῷτο μόνῳ χρεῷτο,
 τοῖς δὲ ἄλλοις καὶ πρᾶσβλέποι, τῷτον ἐχ
 ἢ ἢ σωφρονέτερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνῃ;
 ΛΤΚ. Ἐγὼ γε. ΚΤΝ. Πότερον ἂν, συνήης, ἢ
 εὐε δεῖ λέγειν; ΛΤΚ. Τὸ ποῖον; ΚΤΝ. Ὅτι
 ὁ μὲν θάος τῷ ἐνέζοντι καλῶς ἐκείνῳ ἔσκε,
 παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντο-
 δαπὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀριμύζοντα· τὰ μὲν ὑγιαί-
 νουσι, τὰ δὲ νοσῶσι, καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ
 δὲ ἀσθενέσιν· ἐχ ἵνα χρεώμεθα ἅπασι πάντες,
 ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' αὐτὸν ἕκαστος, καὶ τῶν καθ'
 αὐτὸν, ὅτεπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος.

Τίμεις
 sita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati
 sufficiens, decenter edat, et hoc utatur solo,
 reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne judi-
 cas saniores, et meliorem isto virum? LYC.
 Equidem. CYN. Utrum ergo intelligis, an
 me oportet dicere? LYC. Quid? CYN. Deus
 illi praeclaro hospitio excipienti similis est, ap-
 ponens multa, et varia, et omnigena, ut quod
 cuique convenit habeant, quaedam valentibus,
 alia aegrotantibus, et quaedam robustis, imbe-
 cillis alia, non ut omnes utamur omnibus, sed
 ut iis quisque, quae sibi proxima sunt, et inter
 haec, quo ipse tum maxime indigeat.

Z 2

g. Vos

6. ἔχων] Forſan ἔχον. *Gefner.*

Ἰμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρασίαν
 ἀρπάζοντι πάντα τῷ τῷ μάλιστα εἰσίκετε, πᾶσι
 χρῆσθαι ἀξιώντες, καὶ τοῖς ἀπανταχῆ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, εἴ γῃν, εἴ θάλασσαν τὴν καθ'
 αὐτὰς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περὶ τῶν
 γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ
 τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμαίνοντες, καὶ τὰ πο-
 λυτελέων τῶν εὐτελέων, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν
 εὐπορίστων καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κἀκὸς
 ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ εἶχαι πραγμάτων
 ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδα-
 μονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε,
 διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαμονίας καὶ τα-
 λαπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βέλει,
 τὸν

8. Vos vero illi per inexplebilem intempe-
 rantiam rapienti omnia maxime similes estis;
 uti postulantibus omnibus, et quae usquam sunt;
 non iis modo, quae prope vos sunt; non ter-
 ram, non mare vestrum sufficere vobis arbi-
 trati, sed ab extremis inde terrarum oris mer-
 cati voluptates, et peregrina semper praefer-
 rentes domesticis, pretiosa vilibus, et quae dif-
 ficillime parantur iis, quorum facilis copia est:
 qui in univrsum molestias et mala habere,
 quam sine iis aetatem agere, malitis. Multi
 enim illi et pretiosi et beati apparatus, quibus
 gaudetis, per multam demum vobis miseriā
 aegrumnamque contingunt. Considera enim,
 sis,

τὸν πολυπικτόν χρυσόν, καὶ τὸν ἀργυρὸν, σκό-
πει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκῆπτει τὰς
ἐσθλῆτας τὰς ἐσπιδασμένους, σιᾶται τὰς πύλεις
ἐκράδα πάντα, πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὠνία,
πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ λή-
ματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἐνθροιστῶν
πέτρης· ἢ μάλλον ὅτι πάντες ἀπόλλυνται διὰ
ταῦτα· πάλαι καὶ ἐπὶ πάντας καὶ δημάρχους
δεινὰ πᾶσχεσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμαχῆτά
ἐστὶ, καὶ ἐπιβλεπόντων ἀλλήλοις διὰ ταῦτα
Φίλοις Φίλοι, καὶ πατρῶσι παῖδες, καὶ γυναί-
κες, ἀνδράσιν· ἕως αἵματι καὶ τῆς ἑρφέως,
διὰ τὸν χρυσὸν προδῆναι τὸν ἄνδρα.

Καὶ

sis, optabile illud aurum, et argentum, domus
sumptuosas considera, vestes considera: suprema
industria facias, considera quae istaec conse-
quuntur omnia, quot sint venalia negotiis,
quot laboribus, quot periculis, quin sanguine
potius, et morte, et quanta strage mortalium?
non modo quod navigantes propter ista multi
pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant,
mala multa pariuntur: sed quod toties de illis
pugnatur, quod invidias sibi, propter ista
struunt inimici amici, et liberi parentibus, et
maritis suis conjuges. Ita puto auri causa
proditum ab Eriphyle virum,

Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν
 μὲν ποικίλων ἱματίων ἕδεν τι μᾶλλον ἰθαυκτοῦ
 δυναμένον, τῶν δὲ χρυσοφόρων οὐκ ἔδεν τι
 μᾶλλον σκεπασῶν, τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀρ-
 γυρῶν ἐν εὐφελύσσῳ τὸν ποτόν, ἕδεν τῶν
 χρυσῶν, ἕδεν τῶν ἐκλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν
 ὕπνον ἢ δὲ παρεχομένων ἄλλ' ὅψιν παλλὰς
 ἐκί, τῆς ἐκλεφαντίνης ἡλότης, καὶ τῶν πολυτε-
 λῶν εἰσρωμάτων, τῆς εὐδαιμονίας ὕπνε λαχεῖν
 ἢ ἀνηκμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ
 βρομιατὰ πραγματεῖαι, τρέφουσιν μὲν ἕδεν μᾶλ-
 λον, κομιζόμενται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώ-
 μασι νόσας ἐμποιοῦσι.

Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἔνεκα
 πράγματα ποιοῦσι τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρω-
 ποι;

9. Atque ista sunt omnia, cum tamen
 pictae vestes nihilo magis foveant, et fastigii
 aurei domus nihilo tegant magis, et potum
 nihil juvent nec argentea pocula neque aurea,
 neque fomnum suaviorem eburnei lecti prae-
 beant: sed saepe videas eburneo super lecto,
 et pretiosis in stragulis, beatos illos fomnum
 capere non posse. Porro omnigeni illi circa
 cibum labores, nihilo magis illi quidem abunt;
 sed corrumpunt corpora, et morbos illis infe-
 runt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Vene-
 ris causa homines et facessant aliis, et ipsi
 fusti.

ποῖς καίτοι ῥαδίον θεραπεύειν ταύτην τῇ ἐπι-
θυμίᾳ, γ) εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν, καὶ εἰ
εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται
τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἐν τῇ
τῇ χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκείνοι χρημέτεροι, πρὸς
ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ οἱ τὶς ἀνδ' ἀμάξης ἐθέ-
λοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.
ΑΥΓ. Καὶ τίς ἔστος; ΚΥΝ. Τίσις οἱ τοῖς
ἀνθρώποις ἄτε ὑποζυγίοις χρῆσθαι, καλεῖσθαι
καὶ αὐτὰς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς
πρὸς ἀγῶνι, αὐτοὶ δ' ἄνευ κατάνεισθαι
τρυ-

sustineant? cum ita facile sit illam curate cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit;
neque in illam ipsam furor suus et corruptela
sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam
usum rerum pervertunt, utentes unaquaque,
ad quod natura sua apta non est, ut si quis
plaustrum loco uti tanquam plaustro velit lectulo.
ΑΥΓ. Et quis est ille? ΚΥΝ. Vos, qui homi-
nibus utimini pro jumentis, jubetisque illos
velut plaustra sic lecticas agere cervicibus.
Ipsi vero supra jacens delicam, et inde velut
7 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 1064 1065 1066 1067 1068 1069 1070 1071 1072 1073 1074 1075 1076 1077 1078 1079 1080 1081 1082 1083 1084 1085 1086 1087 1088 1089 1090 1091 1092 1093 1094 1095 1096 1097 1098 1099 1100 1101 1102 1103 1104 1105 1106 1107 1108 1109 1110 1111 1112 1113 1114 1115 1116 1117 1118 1119 1120 1121 1122 1123 1124 1125 1126 1127 1128 1129 1130 1131 1132 1133 1134 1135 1136 1137 1138 1139 1140 1141 1142 1143 1144 1145 1146 1147 1148 1149 1150 1151 1152 1153 1154 1155 1156 1157 1158 1159 1160 1161 1162 1163 1164 1165 1166 1167 1168 1169 1170 1171 1172 1173 1174 1175 1176 1177 1178 1179 1180 1181 1182 1183 1184 1185 1186 1187 1188 1189 1190 1191 1192 1193 1194 1195 1196 1197 1198 1199 1200 1201 1202 1203 1204 1205 1206 1207 1208 1209 1210 1211 1212 1213 1214 1215 1216 1217 1218 1219 1220 1221 1222 1223 1224 1225 1226 1227 1228 1229 1230 1231 1232 1233 1234 1235 1236 1237 1238 1239 1240 1241 1242 1243 1244 1245 1246 1247 1248 1249 1250 1251 1252 1253 1254 1255 1256 1257 1258 1259 1260 1261 1262 1263 1264 1265 1266 1267 1268 1269 1270 1271 1272 1273 1274 1275 1276 1277 1278 1279 1280 1281 1282 1283 1284 1285 1286 1287 1288 1289 1290 1291 1292 1293 1294 1295 1296 1297 1298 1299 1300 1301 1302 1303 1304 1305 1306 1307 1308 1309 1310 1311 1312 1313 1314 1315 1316 1317 1318 1319 1320 1321 1322 1323 1324 1325 1326 1327 1328 1329 1330 1331 1332 1333 1334 1335 1336 1337 1338 1339 1340 1341 1342 1343 1344 1345 1346 1347 1348 1349 1350 1351 1352 1353 1354 1355 1356 1357 1358 1359 1360 1361 1362 1363 1364 1365 1366 1367 1368 1369 1370 1371 1372 1373 1374 1375 1376 1377 1378 1379 1380 1381 1382 1383 1384 1385 1386 1387 1388 1389 1390 1391 1392 1393 1394 1395 1396 1397 1398 1399 1400 1401 1402 1403 1404 1405 1406 1407 1408 1409 1410 1411 1412 1413 1414 1415 1416 1417 1418 1419 1420 1421 1422 1423 1424 1425 1426 1427 1428 1429 1430 1431 1432 1433 1434 1435 1436 1437 1438 1439 1440 1441 1442 1443 1444 1445 1446 1447 1448 1449 1450 1451 1452 1453 1454 1455 1456 1457 1458 1459 1460 1461 1462 1463 1464 1465 1466 1467 1468 1469 1470 1471 1472 1473 1474 1475 1476 1477 1478 1479 1480 1481 1482 1483 1484 1485 1486 1487 1488 1489 1490 1491 1492 1493 1494 1495 1496 1497 1498 1499 1500 1501 1502 1503 1504 1505 1506 1507 1508 1509 1510 1511 1512 1513 1514 1515 1516 1517 1518 1519 1520 1521 1522 1523 1524 1525 1526 1527 1528 1529 1530 1531 1532 1533 1534 1535 1536 1537 1538 1539 1540 1541 1542 1543 1544 1545 1546 1547 1548 1549 1550 1551 1552 1553 1554 1555 1556 1557 1558 1559 1560 1561 1562 1563 1564 1565 1566 1567 1568 1569 1570 1571 1572 1573 1574 1575 1576 1577 1578 1579 1580 1581 1582 1583 1584 1585 1586 1587 1588 1589 1590 1591 1592 1593 1594 1595 1596 1597 1598 1599 1600 1601 1602 1603 1604 1605 1606 1607 1608 1609 1610 1611 1612 1613 1614 1615 1616 1617 1618 1619 1620 1621 1622 1623 1624 1625 1626 1627 1628 1629 1630 1631 1632 1633 1634 1635 1636 1637 1638 1639 1640 1641 1642 1643 1644 1645 1646 1647 1648 1649 1650 1651 1652 1653 1654 1655 1656 1657 1658 1659 1660 1661 1662 1663 1664 1665 1666 1667 1668 1669 1670 1671 1672 1673 1674 1675 1676 1677 1678 1679 1680 1681 1682 1683 1684 1685 1686 1687 1688 1689 1690 1691 1692 1693 1694 1695 1696 1697 1698 1699 1700 1701 1702 1703 1704 1705 1706 1707 1708 1709 1710 1711 1712 1713 1714 1715 1716 1717 1718 1719 1720 1721 1722 1723 1724 1725 1726 1727 1728 1729 1730 1731 1732 1733 1734 1735 1736 1737 1738 1739 1740 1741 1742 1743 1744 1745 1746 1747 1748 1749 1750 1751 1752 1753 1754 1755 1756 1757 1758 1759 1760 1761 1762 1763 1764 1765 1766 1767 1768 1769 1770 1771 1772 1773 1774 1775 1776 1777 1778 1779 1780 1781 1782 1783 1784 1785 1786 1787 1788 1789 1790 1791 1792 1793 1794 1795 1796 1797 1798 1799 1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820 1821 1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850 1851 1852 1853 1854 1855 1856 1857 1858 1859 1860 1861 1862 1863 1864 1865 1866 1867 1868 1869 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559

τροφῶντες, καὶ αἰῶθεν ὥσπερ ὄντες ἡνιχάτε
 τας ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέ-
 φασθαι κελεύοντες, καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦν-
 τες, μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρείσσι, μὴ τροφῇ χρεώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαφῆς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν,
 αἱ δὲ εἴπωσιν τὴν πορφύραν βαπταντες, καὶ
 καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρώσται, τοῖς τῷ θεῷ
 κατασκευάσμενοι, Δ.Τ.Κ. Νῆ Δία. 8) δύναται

asinos habentis regis homines, hac non illac
 vertere se iustos. Quique haec maxime faci-
 tis, ii maxime felices praedicamini.

II. Tum illi, qui carnibus non tantum in
 cibo utuntur, sed tinctoras machinantur per
 illas, quales sunt qui purpuram inficiunt:
 nonne hi quoque praeter naturam his, quas
 paravit Deus, utuntur? L.Y.C. Recte sane.

Po.

3. Νῆ Δία] Concedentis est νῆ Δία, non ne-
 gantis. Hic autem non concedit Lucianus,
 sed negat. Scribendum ergo μὴ Δία. δι
 Σού. Νῆ tamen et negationi addit. *Antisth.*
T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Quamquam assen-
 tier Solano ipse quoque. Sed illud recte sa-
 me, quod in versione posui, ita intelligen-
 bam, Recte sane utuntur: quod si rem ipsam
 spectas, eandem vim habet, ac si posuis-
 sem, non per Jovem. Gesner.

οὐκ ἐβόησεν, οὐκ ἐπαύσατο μόνον τὸ τῆς πορ-
 Φύρας κρέας. CYN. Ἄλλ' εἰ πρὸς τῷτο γέγο-
 νεν, ἔπει καὶ τῷ κρατῇ δύναιτ' ἂν τις βιαζό-
 μενος, ὥσπερ χύτρα, χρήσασθαι, πλὴν εἰ πρὸς
 τῷτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἄπασαν τὴν τέ-
 των τις κακοδαμονίαν διαλθεῖν δύναιτ' ἄν;
 πεσούτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βέλα-
 μαί ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς. ζῶ δὲ καθά-
 ρως ὁ κόσμος ἐκείνος, εὐωχέμενος τοῖς κατ'
 ἑμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμενος, τῶν
 δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφίεμενος.

Καί περτα θηρίε βίον, βραχέων δεόμενος,
 καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύε-
 σθαι

Potest enim inficere, non edi modo caro pur-
 purae. CYN. Sed non ad hoc nata est. Alioqui
 etiam cratere possit aliquis per vim pro olla
 uti: sed ad hoc factus non est. Verum enim
 vero quomodo possit aliquis omnem horum
 enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me,
 quod in partem illius venire nolim, eo nomine
 accusas? Caeterum vivo ut ille, quem ante de-
 scribebam, modestus, epulor illa, quae ante me
 posita sunt, et, quae minimo parari possunt,
 illis utor, varia illa et omnigena ne quidem
 desiderans,

12. Deinde bestiarum vitam, qui minutis
 rebus indigeam, et paucis utar, vivere tibi

σιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χεῖροντες, καὶ
τὰ γε τὸν σὸν λόγον, εὐδενὲς γὰρ δεόνται. ἴνα
δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τὸ, τὰ εἰλήγων καὶ
τὰ πολλῶν δεῖσθαι, πᾶν τι ἐκπτερόν ἐστιν
ἐνόησεν ὅτι δεόνται πλείονων οἱ μὲν παῖδες
τῶν τελευτῶν, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
νόσθεντες τῶν ὑγιανόντων καθόλα δὲ παν-
ταχθὲ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονος πλείονων δεῖ-
ται· διὰ τὐτο θεοὶ μὲν εὐδενός, οἱ δ' ἐγγιστὰ
θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν παντῶν ἀν-
θρώπων ἀριστόν, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρ-
θῶς νομίσαντα, διὰ καποδαμνοῦν περνοσεῖν
γυ-

videor? Secundum tuam quidem rationem
etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla
enim re indigent. Ut vero accuratius com-
prehendas, quale utrumque sit, tum paucis
indigere, tum multis, cogita pluribus indi-
gere pueros quam adultos, mulieres quam vi-
ros, aegrotos quam sanos: in universum vero
quod ubique deterius est, illud pluribus indi-
gere eo, quod est praestantius. Propterea Dii
quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
accedunt, indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum homi-
num omnium fortissimum, divinum virum, et
pro Deo recte habitum, propter infelicitatem
ober-

γυμνόν, δάμα μάκρον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' ἔκαστος αἰσίων ἦν ἐκείνους, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπέμνησεν τὰ κακὰ. εἰς αὐτὸν πόντος, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν; εἴθε ὅ, σὺ γὰρ ὁμοίωσεν, ἀπασταλὲς πάντων ἐκράτηεν, καὶ ἐπὶ τῶν τότε ἐπέτυχεν ὁμοίων. ἀλλὰ κρείττονος αὐτοῦ, μέχρι περ εἰς ἀνθρώπων ἀπῆλθεν ἡ σὺ δοκεῖς σρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρας εἶναι, καὶ διὰ τῆτο περιεῖναι τοιοῦτον; καὶ ἐγὼ εἰπὼν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠδου, καὶ τρυφῶν ἐκ ἐβάλετο. ὁ δὲ Θεσφύς ὁ τέτατος μαθητὴς, ἢ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ

oberrasse nudum, pella sola instructum, nulla-
que earum rerum, quibus vos, indigentem?
Veram infelix ille non fuit, qui et aliorum
defenderet mala, neque pauper, qui terrae
et maris haberet imperium. Quotumque enim
illum raperet impetus, ubique vincebat omnes,
in neminem illius aetatis vel similem se vel
meliozem incidit, donec ab hominibus discessit.
An tu parvas stragula illum veste et calceis in-
diguiffe, et propterea sic oberrasse? Non est,
quod illud dicamus. Sed continens erat, et
tolerans; et volebat vincere, et delicias frangi
nolebat. Illius vero Theopompus discipulus nomine
rex erat Atheniensium omnium, filius vero
Ne-

δὲ Ποσειδάωνος, ὡς Φασίν, αἰετας δὲ τῶν καθ' αὐτόν;

Ἄλλ' ἄνωγ' ἀνέκειναις ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κάμην ἔχειν ἡρασκεν αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐκείνου μόνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιαῖς ἡρασκέν· αἰετῆας γάρ ἦσαν ὑμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ ὑπέμενον, ἀδὲ εἰς αὐτῶν εἶδέν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις, θυμώμενος. ὑγρότητα γάρ, καὶ λερότητα σαρκὸς ἡνναλὶ πρέπειν ἡγῆντα· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χάριν, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαίας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· ἔτωσί δὲ καὶ τοῖς

Néptuni, ut ajunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus ~~animabus~~ pulchritudinis et ornatus causa. Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appo-

fuit

τοῖς ἀνδράσι τὸν πώγωντα προσέθηκεν· ἐκείνους
 εἰν ἐγὼ ζηλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ ἐκείνους μιμεῖ-
 σθαι· βέλτερον, τὰς δὲ νῦν ἐξ ηὐτῆς θαυμαστῆς
 ταύτης εὐδαμονίας, ἣν ἔχουσιν, καὶ περὶ τροφῆ-
 ζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεανόντες καὶ ψιλόμενοι
 πᾶν τὸ σῶμα τὸς μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρή-
 των ἔδδν, ἢ πέφυκεν, ἔχουσιν πάντας.

Εὐχόμεαι δέ μοι τὰς μὲν πόδας ὑπαὼν ἱπ-
 πείων ἔδδν διαφέρειν, ὥσπερ Φασί· Χείρωνος·
 αὐτὸς δὲ μὴ δαῖσθαι σρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέον-
 τες· ἄτε τροφῆς δαῖσθαι πολυτελεῖς μᾶλλον
 ἢ οἱ κύνες· εἰη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνήν
 κῦτάριον ἔχουσιν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν,
 τροφήν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάϊσιν πορισθῆναι·

χρυ-

suit viris. Illōs ego antiquos aemulor, illōs
 imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non
 equidem invideo admirabili felicitate, qua
 fruuntur circa mensas et vestimenta, laetigan-
 tes, depilantes unamquamque partem corpō-
 ris, neque occultorum quodquam membrorum
 ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis ung-
 ulis nihil differre, ut Chironis ajunt, me autē
 stragulis non indigere, velut leones; nec
 cibo magis pretioso opus habere, quam canes.
 Contingat vero mihi terram quidem pro cubili
 habere sufficiente, domum autem potius totā
 universam, et cibum capere, qui facillime

sup-

χρυσῷ δὲ καὶ ἀργύρῳ μὴ δεχθεῖν μὴτ' ἐν ἑαυτῷ
μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδεὶς· πάντα γὰρ τὰ
κακὰ ταῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τέλει ἐπιθυμίας
φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβου-
λαί, καὶ σφαγαί· ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει
τὴν ἐπιθυμίαν καὶ πλείονας· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
ἀπειν, καὶ πτωχείας μήποτε δεσφείη· μελα-
νιτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυνάμην.

Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ πᾶ
διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βελήμασι· καὶ θαυ-
μαζόν ἔδεν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τρεῖς τὸν διαφέρομεν.
θαυμάζω δέ σε, πῶς ποτε κίθαρωδὲ μὲν τινα
νομῶ.

suppeditari mihi possit. Auro autem atque ar-
gento opus habeam neque ego, neque amico-
rum meorum quisquam: quandoquidem, mala
omnia hominibus ex horum cupiditate nascun-
tur: et seditiones, et bella, et insidiae, et
caedes. Haec omnia fontem habent plus ha-
bendi cupidinem. At a nobis illa absit, et plus
aqua habere nunquam ego concupiscam, mi-
nus contra me habere possum tolerare!

16. Habes rationem nostram, multam sane
diversam a vulgi sollicitudinibus: nec miror, si
habitu ab illis differimus, qui tam diverso si-
tunt instituto. Ille patto miror, quomodo tan-
dem cicbaroedi quondam vestitus potes et ha-
bi-

νομίζοις σοφὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητῆ, νῆ
 Δία, σχῆμα, καὶ σοφὴν τραγωδίαν, ἀνδρες δὲ
 ἀγαθὴ σχῆμα καὶ σοφὴν ἐν ἐπινομίσει, ἀλλὰ
 τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶα δεῖν ἔχεν τοῖς πολλοῖς,
 καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν
 δεῖ ἐνός ἰδὲ σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρό-
 ποι ἂν μᾶλλον, ἢ τῷδ', ὅπερ ἀναιδέστατον μάλ-
 λον 9) τοῖς ἀκαλάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαντ'
 ἂν εἴτοι μάλιστα, ἔχεν;

Οἶα

bitum esse, et tibiicinis habitum, et longam
 vestem Tragoëdi; viri autem boni habitum et
 vestem non jam putes, sed eundem illum ha-
 bere arbitreris oportere, quem vulgus, idque
 cum vulgus malum sit? Si quidem unus et
 solus habitus bonis convenit, quis magis de-
 ceat, quam ille, qui minime omnium delectet
 luxuriosos homines, quemque habere hi maxi-
 me detestentur?

172

9. ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον] Nescio quid
 sibi velit ἀναιδέστατος, quod impudentissi-
 mum notat; neque quid interpretes, qui pu-
 dentem vertit. Pato corruptum esse inter-
 dictantem et excipientem vocabulum, le-
 gendumque ἀναδιδασκόν superlativo, quasi
 gradus quarti ex ἀνιδίδοις. Atque sic in-
 terpretatus sum interea. Nisi tamen po-

tius

κιναιδοῖς ὁμοίῃ ἔχοντος· τῶν αὖτις μὲν πό-
 τος ἔδεν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθαι, καὶ δὲ ἡδύ-
 κας ἔδεν ἐκείνων ἥττον, καὶ τρεφασθε τοῖς αὐ-
 τοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλ-
 λον δὲ βαδίζεν ἃς ἐθέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσπερ
 τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, εἰ δὲ ὑπὸ
 κτηνῶν, ἐμὰ δὲ αἱ πόδες φέρουσιν, ὅποιπτε ἀν-
 δρώμεναι, καὶ γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ εἴγης ἀνέχεσθαι,
 καὶ θάλλος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις
 μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ
 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἔδενι τῶν γιγνομένων ἀρ-
 σκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν πα-
 ρόντα φέρειν ἃς ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων
 ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρος
 δὲ

emat virum idem, quod Cinaedi, olentem?
 Itaque labores non magis quam isti sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: et iis-
 dem rebus alimini, et somnum similiter capi-
 tis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed
 onerum instar gestamini ab hominibus partim,
 partim a jumentis. At me pedes ferunt, quo-
 cumque opus est. Idem ego et frigus ferre
 possum et sustinere aestum, et Deorum his
 operibus non offendi, quia aerumiosus sum:
 vos vero vestram propter felicitatem nulla re
 earum, quae sunt, contenti estis, et reprehen-
 ditis omnia, et praesentia ferre recusatis, absen-
 tia autem concupiscitis; hieme optatis aesta-

δὲ χυμῶνας, καὶ πνεύματος μὲν ῥίγος, ῥίγος δὲ
 καὶ καύματος, καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρεστοι, καὶ
 μεμψίμοιροι ὄντες· αὐτὰ δὲ ἐκείνους μὲν ἡ νόσος,
 ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

Καί περ τὰ δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπαν-
 ὁρθεῖν τὰ ἡμέτερα 10) ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεθ',
 κακῶς βουλευομένοις πολλὰκις περὶ ὧν πράτ-
 τει

tem, aestate hiemem; in aestu frigus, in fri-
 gore aestum, aegrorum instar naufragi, et
 vestra de forte queruli: causa vero istis mor-
 bus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare et corrigere
 nostram rationem postulatis, ut qui male sae-
 pius de actionibus nostris consulamus: cum

10. τὰ ἡμέτερα κ. τ. λ.] Florentinam lectio-
 nem, τὰ ἡμέτερα ἀκούτε κακῶς βου-
 λευομένων πολλὰκις περὶ ὧν πράττομεν
 αὐτοί — interpretatus sum, quae sola sen-
 tentiam convenientem huic loco efficiat:
 in qua etiam participium βουλευομένων
 servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in
 τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι
 autem media, id est, reciproca signifi-
 catione accipio, de his, qui sua acta retri-
 ebant, ut Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 19.
 et 4, 4, 14. Gesner.

ταῖς, αὐτοὶ ᾤοντο οὐκ ἐπὶ τῶν ἰδίων,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίνει καὶ λογισμῶ ποιοῦντες,
 ἀλλ' ἔδει, καὶ ἐπιθυμίαι. τοιγαρὶν ἔδει ὑμῶν
 διαφέρειτε τῶν ὑπὸ χρημάτων φερομένων. ἐκ
 νοί τε γὰρ, ὅπερ ἂν εἴοι τὸ ρεῦμα, ἐκεί φέρον-
 ται, καὶ ὑμεῖς, ὅπερ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε
 δὲ παραπλήσιον τι, ὃ Φασὶ παθεῖν τινα ἐφ'
 ἵππον ἀναβάντα μακρόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐ-
 τὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὁ δ' ἐν εἴ τι καταβή-
 ναι, τῷ ἵππῳ θέοντος, ἐδύνατο. καὶ τὰς ἐκπα-
 τήσας ἐρωτήσεν αὐτὸν, ποίαν ἀπεισιν, ὁ δὲ εἶ-
 πεν, ὅπερ ἂν τάτω δοκεῖ, δοκῶν τὸν ἵππον.
 καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ, πῶς φέρεσθε; ταλὴρ δὲ
 ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπερ περ

ipſi vestrīs in rebus inconfiderati ſitis, neque
 quidquam illarum iudicio et ratione admini-
 ſtretis, ſed conſuetudine omnia et cupiditate.
 Itaque nihil diverſū eſtis ab hijs, qui a torrente
 auferuntur. Nam cum illi, quocumque fluctus
 ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates.
 Idem autem vobis accidit, quod eveniſſe ajunt
 cuidam, cum equum conſcendiſſet furioſum:
 nempe raptim aufererat equus. Ille, qui non
 jam deſcendere ab equo corrente poſſet, in-
 terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
Quorſum abire? reſpondit, *Quorſum huc,*
 equum moliſſabar, viſum fuerit. Sic vos in-
 terroganti, *Quorſum feramini?* ſi quidem ve-

αὐτὰς ἐπιθυμίας δακῆ· κατὰ μέρεσι δέ, ὅτε
 περ αὐτῇ ἡδονῇ ποτὲ δέ, ὅτε τῇ δόξῃ ποτὲ
 δέ αὖ, τῇ φιλομεροδείᾳ· ποτὲ δέ ὁ θυμὸς, πο-
 τὲ δέ ὁ φόβος, ποτὲ δέ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς
 ἐκφέρειν φαίνεται. ἔ· γὰρ ἐκ' ὧν, ἀλλ' ἐπὶ
 πολλῶν ὑμῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἀλλοτε
 ἄλλων, καὶ μακρομέμων πάντων, φέρεσθε. τοι-
 γάρ ἐν ἐκφέρουσιν ὑμῖς εἰς βαράθρα, καὶ κρη-
 μνάς. ἴστε δ' ἁδαμῶς πρὶν πεισῶν, ὅτι πεισῶ-
 σθαι μάλατε.

Ὁ δὲ τρίβων ἄτος, ἦ καταγελαῖτε, καὶ ἡ
 κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τῆμόν, τηλικαύτην ἔχει
 δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐκ' ἡσυχίας,

rum respondere velitis, dicatis simpliciter qui-
 dem. Quorsumcumque libebit cupiditatibus: per
 partes autem, Quorsumque libuerit valupriari; in-
 terdum, Quo gloriæ studio; interdum, Quo
 lucrī cupiditati. Interdum vero iracundia, in-
 terdum metus, interdum aliud quiddam ex eo
 genere auferre vos videtur. Non enim uno
 vos, rerum pluribus conscensis equis, alias
 aliis, furentibus quidem universis, abripimini.
 Igitur in barathra vos et præcipitia auferunt:
 adeo ante factum, quid sitis facturi, nequa-
 quam scitis.

19. At istaec detrita, quam rideris, penu-
 læ, et coma, et habitus ille meus, eam vim
 habet, ut quiete vivendi copiam mihi præster,
 et

καὶ πράττοντι ὅ, τι βῆλομαι, καὶ συνόντι οἷς
βῆλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ
ἀπαιδευτῶν, αἰδοίς ἂν ἐθέλοι μοι προσέειπαι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πανυπόρριπτοι
ἐκτρέπονται. προσέειπαι δὲ οἱ κομφότατοι,
καὶ ἐπισκέδατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶντες. ἔτοι
μάλιστα μοι προσέειπαι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
χαίρω συνών. θυρῆς δὲ τῶν καλεσμένων ἀνθρώ-
πων II) ἔ' ἀρεσκύνω, τὰς δὲ χρυσῆς σεφέ-
ρας, καὶ τὴν πορφύραν. τύφον νομίζω, καὶ
τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

et faciendi quod volo, et cum his versandi, qui-
buscum volo. Inscitorum enim hominū in-
doctorumque nemo quisquam accedere ad me
ob istum habitum voluerit: molles autem vel
e longinquo devitant: accedunt commodissimi
homines, et aequissimi, et virtutis cupidi.
Hi maxime ad me accedunt, cum his enim
versari maxime ego gaudeo. Januas verò illo-
rum, qui homines vocantur, non colo equidem.
Aureas coronas, et purpuram fumum arbitror,
hominesque derideo.

A a 3

20.

II. ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omis-
setur, ut bene admonuit *Wassén.* vel id
pro ἀνθρώπων substituendum est. *Reitz.*

Ἰναι δὲ μάθης περὶ τῆς σχήματος, ὥς ἐν
 ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέ-
 πτος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτῶν, ἐκείναι τὰ
 ἀγαλλόμενα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκῶσιν
 ἁπλοῦς ἔχειν ὅμοιον, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν
 Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ πᾶν βαρβάρων τὰς ναῖς
 ἀπαικόμενα περιίωρ, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κο-
 σμῶσαι καὶ γυναικῶσιν, ὥς ἐγώ, ἢ καθάπερ ὅμοις,
 ἐξορμῆνοι κλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ
 πάντοι καὶ ἀχιτῶνας ὄψαι τὰς πολλὰς, ὥσπερ
 εὐε. τί ἂν ἐν ἐτι τολμῶς περὶ τέττα τῆς σχή-
 ματος λέγων ὡς Φαῦλα, ὅποτε καὶ θεοῖς φαί-
 νεται πρέπον;

30. Ut autem de habitu discas, quam il-
 lum non vixit modo bonos, sed ipsos etiam
 Deos decentem, tu deinde deideas, simulacra
 Deorum adspice, utris similiora videantur, vo-
 bisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed
 barbarorum etiam templa circumiens inspicere,
 atrum capillati sint Dii et barbari, velut ego,
 an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Ve-
 rum etiam sine tunicis plerosque, uti me, vi-
 debis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
 quam contemtibili, dicere audeas, quum ipsos
 illum Deos decere, appareat?

31. Ὁ δὲ θεὸς ἰδὼν αὐτὸν ὡς ἔλεγε, ἔκστατον ἔθηκεν

32. καὶ ἔειπεν αὐτῷ, ὦ Φαῦλε, τίς σε οὕτως ἐκείνους ἀνδράσι

33. ἀνδράσι, καὶ θεοῖς ἀνδράσι, καὶ θεοῖς ἀνδράσι

34. καὶ θεοῖς ἀνδράσι, καὶ θεοῖς ἀνδράσι Ψευ-

Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής. *)

Λυκίου καὶ Σολοικιστοῦ.

Λ Τ Κ.

Ἀρά γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, ἔτιος
καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζῃ δυνατός; ΣΟΛ.
Ἐμοί

Pseudosophista, seu Soloecista.

Luciani et Soloecistae.

Λ Υ C.

Numquid, si quis deprehendere perverse
jungenrem voces possit, idem etiam sibi cave-
re,

Λ α 4

*) Σολοικιστής] Hic Dialogus inter eos est,
quos nulla alia lingua expresserit, cum
lepos omnis sit in quadam verborum im-
paritate, perturbatione et miscela, quam,
sententia verborum salva, raro licet trans-
ferre in sermonem alium. Quo itaque
magis eundem exprimere omnia, tanto
magis insulsus fatuusque his, qui compa-
rare Graeca non possunt, evadas necesse
est. Haec itaque, quam non sine molestia
et

Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ATK. Ὁ δὲ τίς μὴ φυλάττει-
σθαι, καὶ γινῶναι τὸν ἔτως ἔχοντα; ΣΟΛ.
Ἀληθεῖ λέγει. ATK. Σὺ δὲ αὐτὸς φησὶ
σολομίζεν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ αὐτοῦ; ΣΟΛ.
Ἀπαί-

re, ne male jungat, potest? SOL. Mihi quā-
dam videtur. LYC. Et qui cavere nequeat, ille
neque deprehendere sic habentem? (*loquens*)
SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse stribli-
ginē re tibi negas, aut quid de te dicimus?
SOL.

et pudore quodam damus, interpretatio
non potest juvare nisi eos, qui de singu-
lorum verborum sensu celerius quam ex
Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad
indagandos Soloecismos deduci. Ne quis
Graece qui plane nesciat, legere interpre-
tationem velit, deprecor, cum metus sit,
ne Lucianum et interpretem, illum plane
innoxium, hunc sola commodandi quibus-
dam voluntate peccantem, ineptiarum dif-
ficiliam condemner. Expresit autem in
illis, quae stribliginem habent locutioni-
bus, naturalem singulorum verborum si-
gnificationem, sive eam contextus admit-
tat, quo facto Soloecismus non apparet
Latine tantum scientibus, sive minus, ubi
deinde laborat sententia, quam utcumque
positis in Parenthesi verbis explicare stu-
di. *Gesser.*

Ἀπαίδωτος γὰρ αὐ εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τηλι-
 κῆτος ὡς ΛΥΚ. Οὐκὲν καὶ ἕτερον Φωρεῖσθαι
 δυνάσθαι τὰς δυνάμεις, καὶ ἐλέγχει τὸν ἀρνεύσε-
 νον; ΣΟΛ. Παντάπασί γε. ΛΥΚ. Ἴδι νῦν,
 ἐμὰ λαβῆ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιστῆ. 1)
 ΣΟΛ. Οὐκὲν εἰπέ. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγώ γε ἄδη
 τὸ δυνάσθαι εἰργασθαι, σὺ δὲ ἐκ ἐπείγνως. ΣΟΛ.
 Παίξεις ἔχων. ΛΥΚ. Μὰ τὰς θεάς. ἐπεὶ σα-
 λοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς ἐκ ἐπισχμείον. αὐθις
 δὲ σκοπεῖ, καὶ γὰρ σέ φημι δύνασθαι κατανοῆ-
 σαι.

SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a
 stribligine hoc aetatis cavere nequeam. LYC.
 Igitur alterum quoque deprehendere hoc agen-
 tem possis, et negantem convincere? SOL.
 Omnino equidem. LYC. Age ergo me depre-
 hendito stribligine utentem. Modo autem
 utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terri-
 bile illud opus, te non observante, peregi.
 SOL. Lūdis tu homo. LYC. Non, ita me Dii
 ament. Quandoquidem soloecismo protato te
 effugi, qui illam non intelligeres. Rursus vero

A a 5 con-

1. ἄρτι δὲ σολοικιστῆ] Hoc est, modo soloecif-
 sabo. Quae locutio jam soloecismo foeda-
 tur. Ἀρτι enim non cum futuro jungē-
 bant Attici, sed aut cum praesenti, aut
 praeterito. Graev.

παρ' ἐκείνῳ μὲν οἶσθ', αὐτὸς δὲ αὖ οὐθις 2) ΣΟ:
 Πῶς, μόνον ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσοδοῦμαι
 σοί μοι, σὺ δ' ἐκ ὄψεως. ΣΟ. Πῶς γὰρ, αὐ
 μηδὲν λέγοντός; ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ
 σπλενίζω, σὺ δ' ἐχ' ἔπη ταῦτα δρῶντι. ἐπὶ
 ὀφελον καὶ νῦν ἀπολαθῆσαι δυνήσῃ. 3)
 ΣΟ.

confidera. Nego enim te posse intelligere,
 Quandoquidem (*sunt*) quae scis, (*sunt*) quae
 nescis. SOL. Dic modo, LYC. Sed nunc quo
 quo perverse voces junxi, tu vero non agno
 visti. SOL. Quomodo enim agnoscerem, te ni
 hil dicente? LYC. At ego dico et solecismos
 facio: tu autem facientem non persequeris,
 Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

2. SOL.

αὐτὸς δὲ μὲν — οἶσθαι] Verum est, τὰ μὲν, τὰ
 δεῖ dici, ut Diodor. Sic. XIV. c. 50. τὰ
 μὲν συνέτρεψε, τὰ δ' ἐκινεον. Sed et al
 ius iterum usurpatur. Reus.

3. ὀφελον δυνήσῃ] Thomas Magister docet,
 ὀφελον semper cum optativo jungi, quan
 do significet utinam, et ponatur pro εἴθε,
 aut cum praeterito, aut cum infinitivo,
 praesertim cum pro εἴθε ἐμμελλον accipia
 tur. Vides igitur in ὀφελον δυνήσῃ solec
 ismum; hic enim conjunctivo jungitur.
 Graev.

ΣΟ. Θαυμάσιον λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι
καταμαθεῖν σοφαισιμέν. ΑΤΚ. Καὶ πῶς δὲ
δύναο τὸν ἕνα μαθεῖν, τὰς τρεῖς ἀγνοήσας;
ΣΟΦ. Τίνας τρεῖς; ΑΤΚ. Ὅλους ἀρτιγεν-
εῖας. 4) ΣΟΦ. Ἐγὼ μὲν σε παῖδων δοκῶ
ΑΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα
ἐν τοῖς λόγοις. ΣΟΦ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθῃ
μηδενὸς εἰρημένῃ; ΑΤΚ. Λέλεκτα, καὶ εὐσο-
λόρησαι τετραπλῇ, αὐτὸ δ' ἂν ἔγνω. μέγα ἔν
ἄθλον 5) κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνω. ΣΟΦ.
Οὐ

2. SOL. Mira narras, si soloecismum ego
observare non potero. LYC. Et qui possis unum
observare, qui tres ipsos ignoraveris? SOPH.
Quosnam tres? LYC. Univerfos prima lan-
guine florentes. SOPH. Ludere se puto equi-
dem. LYC. At ego te ignorare, si quis peccet
in dicendo. SOPH. Et quomodo quis percipiat,
si nihil ejusmodi dictum sit? LYC. Dictum et
sribligine peccatum quadruplici: tu vero non
intellexisti. Magnum praemium (*coramen*) ergo
confeceris, si intellexisses. SOPH. Non ma-
gnum

4. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.] Id est, omnes pu-
bescentes, cum ἀρτιγεννήτους, nuper natos,
sive recentes, dicere debuerit. *Gravi*

5. μέγα οὖν ἄθλον.] Hic μέγαν ἄθλον dicen-
dum fuit, masculino genere. (*Gravi*)

Ὅ μὲν γὰρ μέν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.
 ΑΤΚ. Ἀλλ' εἰδὲ νῦν ἐγνώσθαι. ΣΟΦ. Πότε νῦν;
 ΑΤΚ. Ὅτε τὸ ἀθλον ἔφην σε καταπράξαν.
 ΣΟΦ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. ΑΤΚ. Ὁρῶν
 ἔφης. εἰ γὰρ οἶσθα. καὶ πρὸς τὸ ἐμπρο-
 σθεν. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐπεσθαι. συνήσω ἄν, εἴ-
 περ θελήσεις. 6)

ΣΟΦ.

gnum illud quidem, sed mibi jam professo ne-
 cessarium. LYC. Sed ne nunc quidem intelle-
 xisti. SOPH. Quando nunc? LYC. Cum prae-
 mium te dicebam confecisse. SOPH. Quid di-
 cas nescio. LYC. Recte istuc dicis. Nescis enim.
 Et praecede saltem ad anteriora: neque enim
 sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3. SOPH.

6. συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσεις] Intellexisses
 utique, siquidem voluisses. Sic interpretare.
 Ut συνήσω dictum sit inusitate, pro quo
 Atticus dixisset συνήκας ἄν. Medius scili-
 cet aoristus pro activo. Micyllus tamen
 συνήσω putavit esse futuri activi primam
 personam, et in εἴπερ θελήσεις verbo
 optandi modo juncto soloecismo esse,
 forte non male. Nam εἴπερ indicativo
 junctum omnino usitatus est. Graev. Mi-
 cylli rationem interpretando secutus sum.
 Excitat Lycirus Soloecisten, ut, quando-
 quidem male sequatur praeuentem, id est
 Soloe-

ΣΟΦ. Ἀλλ' ἐγὼ βέλομαι· σὺ δὲ εὖ οἶσταις ὅτι ἄνθρωποι σολαικίζοντες λέγουσι. ΑΤΙΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθέν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολέσθησιν αὐθις, ἐπεὶ ἂν ἐμάθης ἐκδραμόντα. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς, ἂν ἐγώ γε. ΑΤΙΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆναι θεῶν λαγῶ 7) ταχέως, ἄρα παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξε-

3. SOPH. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent. LYC. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti. SOL. Per omnes Deos nihil equidem. LYC. Verum dimisi currere leporem celeriter. Num quid prae-

Soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutatis vicibus jam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἶπερ ἐδέλυσαι, pro εἶπερ ἡδεύας. Quin etiam οὐκ ἔστιν ἂν soloecum pronunciat. Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. *Cesnor.*

7. μεθῆναι θεῶν λαγῶ] Ex Athenaei lib. IX. p. 400. discimus, Articos dixisse λαγῶν in quarto casu, non λαγῶ, ut hie Eusebianus. — Videtur etiam Lucianus in Θεῶν προ-
δέν ὑπερσολαικίζον. *Grævi.* — μεθῆναι] Di-

ἐξυπακούειν τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ πολλὰς γενέ-
 μεις λαγῶ λαγῶσι· ἐπεὶ δὲ καταπαύσῃ πενέντας·
 ΣΟ. Οὐκ ἔστιν. ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἐλπίσαι γε.
 ΣΟ. Θυμιασὰ λέγεις. ΑΤΚ. Σὺ δὲ ὑπὲρ τῆς
 ἁγῆς παθεῖας διέφθορας, 8) ὥς μὴδ' αὐτὸ
 εἶπετο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. εἰ γὰρ πρόσ-
 ειν αὐτῷ τὸ τινα, 9).

ΣΟ.

praeteristi? sed nunc etiam videre licet lepo-
 rem. Si vero minus, multiplicari lepores clari-
 re in stribligine jacebant. SOL. Non clam me.
 LYC. Quis jam factum est. SOL. Mira narras.
 LYC. Tu vero prae nimis exauditione corrupisti
 (corruptus es); ut neque in hoc ipso (verbo) ~~per-~~
 (peristi) male loquuntur deprehendas.

4. SOL.

Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
 quod, cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit,
 quod sensum perturbat, et alio pervertit;
 est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo
 vertitur, leporem sibi, aut permissi, quod
 sane optime θεῖν admittit; sed leporem e
 manibus elabi sibi, quod additamentum
 θεῖν respuit. du Souf.

8. διέφθορας] Corruptus es vel periisti. pas-
 sive, cum tamen hoc verbum proprie per-
 didisti significet. Graev.

9. οὐ γὰρ πρόσειν αὐτῷ τὸ τινα] Haec ver-
 ba non interpretatus sum, quod e scholio irre-

ΣΟ. Ταῦτα μὲν ἐκ οὐδὲ παρὲς ἀπορίᾳ ἵκηται
 δὲ πολλὰς ἤδη συλλομίζοντες πατερόντα. ΔΕΚ.
 Καὶ μετρίων εἰς τὸ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων
 γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ΛΟ. ἢ εἰ ἂν
 τῶν

4. SOL. Quomodo ista dicas, non intelligo
 equidem. Verum imparitates multorum jam
 prehendi. LYC. Igitur me quoque tunc de-
 prehendes, cum puerulorum aliquis fies eo-
 rum, qui nutrices suas lactant (*lactans*). Ant
 si

irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare
 voluit, in quo insit stribligo, nempe in
 hoc, quod διέφθορας intransitive positum
 sit, absque casu accusativo, contra usum
 Atticorum. *Gesner.*

10. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est,
 nutrices *lactantium*, ut *soloeecismum* *soloe-*
cismo explicemus. Thomas Magister: Θη-
 λαζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἂν ἔτεκε, καὶ
 θηλαζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως.
Lactat mulier quos peperit, et lactenti pueri
absolute. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθας
 θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, au-
 ctoritatem secutus *Luciani* in *Antiochio*:
 Τὸ δὲ ἔταρον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θη-
 λαζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον. De *Hippo-*
centauro agens puerum instar lugehie.
Græc.

οὐκ ἔγνωσαν σολοικίζοντάς με, οὐδ' αὐξάνοντα ἡμε-
 δία 11) σολοικισμῶν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότε.
 ΣΟ. Ἀληθεὶ λέγεις. ΑΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτά
 εἰρηοῖσιν, αὐτὸν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν
 ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε. μὴ
 τοῖνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν
 σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ
 μὲν ἔτω.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, 12) ᾧ συνεγενό-
 μην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπα-
 χθῶς,

si ne nunc quidem me stribligine turbare ora-
 tionem intelligis, neque augentes (*crecentes*)
 pueri solöecismum facient apud non intelli-
 gentem. SOL. Verum dicis. LYC. Atqui
 haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostro-
 rum, quando etiam hoc male junctum te effu-
 git. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse
 ad deprehendendum soloecum, ipsumque te
 solöecum negare. Atque ego ita tibi consulo.

5. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui
 in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et
 mo-

11. οὐδὲ αὐξάνοντες παῖδιά] Carpit hic eos
 Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro
 αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Græv.

12. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic
 Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile
 di-

χθῶς, καὶ ἀποκρίθη· τὸν ἀμειψάμενοντα. πρὸς
 μέντοι καὶ τὸν ἐρωτήσαντα, πηνίκα 13) ἐξασί,
 τίς γὰρ αὖν, ἔφη ἀποκριθῆναι πρὸς τῆς τήμα-
 ραν, ὡς ἐξίων; ἑτέρω δὲ φήσαντος, ἵκανα ἔχω
 τὰ πατρῶα 14) πῶς φησ, εἰπε· τέθνηκε γὰρ ὁ
 πατὴρ

molestia, nec peccantem, redarguēbat: verum
 interroganti, *Qua hora* (quando) exiret? *Quis*
enim, inquit, responderet tibi de hodierno die,
 quasi exiturus? Alio autem dicente, *Lyculengium*
babeo patrimonium; *Quid ais?* inquit, *Pater ergo*
 tuus

dictu est. Socrates Grammaticus laudatur
 in Etymologico M. An. a. Mopsō patriam
 signat Mopsuestiam aut Mopsopiam? Ges-
 ner.

13. πηνίκα] Hic soloecismus In eo vertitur,
 quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo
 tempore, cum Atticis significet tantum qua
 hora? Graev. — Breve horarum spatium
 indicat πηνίκα, et ultra diem ipsum nun-
 quam exspatiatur: moras enim aegre fe-
 rentis est. Du Soul.

14. ἵκανα ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc est, ac-
 quiesco patriae legibus et consuetudinibus.
 Cum proprie et Attice haec verba signifi-
 cent, habeo satis amplum patrimonium. Nam
 πατρῶον id. dicitur, quod quis a patre re-
 lictum habet: πατρεον, quod ad univer-

πατρίης σε; ἀλλὰ δὲ εὐθὺς λέγοντος, συμπα-
τριώτης ἐσί μοι. 15) ἐλάνθανε ἄρα ἡμᾶς, ἔφη.
βαρβαρὸς ὢν. ἀλλὰ δὲ εἰπόντος, ἂ δέον ἐστὶ
μοι

civis mortuus est? Alio rursus dicente; *Concivis
meus est: Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum
esse.* Alio dicente, *Iste est ebriosae;* (ebriosus)
Ma-

sam patriam spectat; sic dicuntur πατρίᾳ
εἶναι. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πα-
τριῶα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρία,
vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se sa-
tis amplam habere patrimonium, non ef-
fugiet solocisimam, Graev. et Jons.

15. συμπατριώτης ἐσί μοι]. Pro civis meus
est, cum dicendum sit πολίτης ἐσί μου vel
μοι. Nimirum antiqui magistri docent,
ita inter se differre πολίτης et πατριώ-
της, ut πολῖται inter se dicantur Graeci,
iique ingenui, πατριῶται barbari et servi.
neque dicendum esse συμπολίτης, συμπα-
τριώτης, συνηλιώτης, συνδημότης, συμ-
φυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, φι-
κιώτης, δηρώτης, φυλέτης. Sane nec
apud Latinos recte dicitur, *concordis, con-
equalis, consubulus*. Haec barbara sunt; pro
quibus melioris aetatis scriptores dicunt,
civis, aequalis, tribulus. Graev.

μεθύσης; 16) μήτερός εἶπεν; ἢ πῶς λέγεις; ὅτε
 ρε δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις; ἔφη, τὰς
 ἐξελοχότας. 17) εἰπέντος δὲ τινος ἁμμη πα-
 ρεσιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ. ἔκῃς; ἔφη, λή-
 ψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεσιν. 18) ἑτέρω δὲ
 εἰπόν-

*Matris, inquit, aue quomodo intelligis? Alio
 ἐκλελοχότας dicente; Duplicas, inquit, ἐξε-
 λοχότας. Dicente quodam; Λῆμμα (Accipitum)
 in illo est; per geminum μμ (cum velle λῆμα,
 heretofum impetum.) Ergo, inquit, accipiet.
 Bv 2. Alio*

16. ὁ δὲ πᾶ ἐστὶ μεθύσης] Soloecismus in eo
 versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim
 dicunt ἡ μεθύσος vel ἡ μεθύση, τῆς μεθύ-
 σης. Barbari vero de viro etiam utuntur
 μεθύσης. Quare μεθύσης per soloecismum
 est nominativus; et per Atticismum ge-
 nitivus. *Græc.*

17. ἑτέρου δὲ — ἐξελοχότας] Tolerabilio-
 reni puto hanc Græciviam lectionem vul-
 gata: ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις,
 ἔφη, τοὺς λέοντας nempe ut illud *duplicare*
 referatur ad primam litteram præsen-
 tis in augmento præteriti geminatam
 præter Atticorum consuetudinem, qui
 pro λε et με ponunt ει. *Gesner.*

18. λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ] Lucrum adest illi,
 cum λῆμα πάρεσιν αὐτῷ, id est, fiducia
 ani-

εἰπόντος, πρόσκεισιν ὁ μείραξ αὐτὸς Φίλος, 19) ἐπέτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὴν εἰπόντα, δεδίττομαι 20) τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἀλλὰ δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊώτατος, 21) χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς

Alio dicente, *Accedit ille adolescentula (adolescentulus) amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo (Timeo) virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timede aliquem, illum persequeris.* Alio dicente, *Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere*

amicique praesentia vel obstinatio adest illi, tlicere debuerit. *Graev.*

19. πράσειςιν — Φίλος] Hunc conviciari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Actiae sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μείραξισκος, nisi cum mollem et parhicum vellent intelligi. *Graev.*

20. δεδίττομαι] Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro μεμα, cum sit terreo. *Graev.*

21. ὁ κορυφαϊώτατος] Negat Thomas Mag. superlativo addendum superlativum. *Graev.*

Φῆς ποιεῖν τι ἐπ' αὐτοῦ. καὶ ἐξορμῶ 22) δέ τις εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὄν' ἐξαερμῶς; ἐξ-
πιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, 23) ἐκ τῆς ἐπιπολῆς
εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάωνης. λέγοντος δέ τινος,
συνετάξατό μοι, 24) καὶ λόγον, ἔφη, Ξενοφῶν

cere aliquid alius. Dicente quodam, *Expelle;*
(*Exire uolo.*) *Quem,* inquit, *expellis?* Dicente
quodam, *Exsuperne* (*superne*). *Ex superne,* in-
quit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Con-*
junxit (*Injunxit*) *mibi;* *Etiā manipulum,* in-
quit,

22. ἐξορμῶ] Hoc verbum absolute usurpa-
tur pro *exeo* et *profisciscor*, sive *erampo*.
cum proprie apud Atticos actiuium sit signi-
ficans, *incio*, *urgeo*, *impelle*. Graev.

23. ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος] Cum quid-
dam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praeposi-
tione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπι-
πολῆς omitta praepositione. Graev.

24. συνετάξατό μοι] *Iussit mibi.* Sic inter-
pretor, non ut Micyllus, *composuit*. In
hoc enim videtur soloecismus esse, quod
συντάσσειν dixerit pro *κελεύειν*, cum συν-
τάσσειν proprie sit ordines instruere, com-
ponere. Qui igitur Atticos imitari volent,
συντάσσειν utantur de ordinibus instru-
endis, ut *Xenophón*. Graev. — ἐπ' αὐτῷ
volebat ille Solocista. Gesner.

ἐκτεταχάτο. ἄλλα δὲ εἰπόντες, περιέστην αὐτὸν ὡς λαθεῖν, θαυμάζον, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περιέ-
της τὸν ὄνα. ἔπειτα δὲ λέγοντες συνεκρίνετο αὐ-
τῷ, 25) καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν.

Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τὰς σολοικίζοντας Ἀτ-
τικῶς, παιζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γὰρ τὸν εἰ-
πόντα, νῶϊ τῆτο δοκεῖ, 26) σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
ἐρεῖς,

quit, Xenophon, Alio dicente, *Circumsteti* (*sub-
serfugi*) *illam, ut delirescerem*; Mirum, inquit,
si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente,
Commiscebatur (*Comparabatur*) *illi*; *Quinimo etiam*
separabatur, inquit,

6. Solebat vero etiam illia, qui Attico mo-
re soloeci essent, lepide illudere. Ad dicen-
tem enim, *Nos (nobis) hoc videtur*; Tu, inquit,
etiam

25. συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebatur,*
vel contendebat, aut etiam cum eo compa-
rabatur. Sic barbari loquuntur. Attice
vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una orie-
batur, nascebatur, sive gignebatur, quem-
admodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una
interibat atque dissolvebatur. *Græc.*

26. νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloe-
cismum explicemus: *Nos hoc videtur*. Ubi
nobis dicendum fuit. *Græc.*

ἔρεϊς, ὡς αἰμαρτάνομεν 27) ἄτερος δὲ πηχὸν
 διηγούμενα τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ
 δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, 28) ἐν ἄρα, ἔφη, ὁ
 Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ, καρῆναι 29), δὲ τινος
 εἰπόντος ὡς δεοίτο, τί γὰρ, ἔφη, σε δυνά-
 εις

*etiam Nos (nobis) dices, nos peccare. Alio serio
 narrante rerum patriarum quiddam, ac dicen-
 te, Illa vero Herculi mista; Non igitur, inquit,
 mistus illi Hercules? Quodam dicente, Se tonden-
 dum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, et*
 B b 4 *di-*

27. σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἔρεϊς, ὡς αἰμαρτάνο-
 μεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ*
αἰμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Graev.

28. ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] *μίγνυσθαι*
Thomas Mag. docet recte dici de viro cum
muliere consuescente, male vero de mu-
liere, quae cum viro rem habet. Graev.

29. καρῆναι κ. τ. λ.] *Com quidam pro κεί-*
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod
erat ignominiosum verbum. Nimirum κα-
ρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua
utebantur in mortem et stupidorum, et
γυλωτοποιῶν, qui ad ciendos ritus indu-
cebantur, capitibus radendis. Illi enim
ad curtem radebantur, cum alii tonderen-
tur. Graev.

εἰργασαι, καὶ αἰεὶ ἀτιμία; καὶ ζυγομαχεῖν δέ
τινας λέγοντος, 30) πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἴπε, ζυ-
γομαχεῖα; ἐπεὶ δὲ πάντα βασανίζεσθαι 31)
τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἡ τέ-
βυλόμενα τῷ βασανίζοντος; προκρίπτει 32) δὲ
τινος

*dignum ignominia? Et, decetare quodam dicen-
te, (de amica disputatione) Cum hoste, inquit,
decetas? Alio dicente, Torqueri filium suum
aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid
quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Pro-
ficie*

30. ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος] Cum qui-
dam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere
cum familiaribus. Cum hoc verbum pro-
prie significet apud optimos quosque au-
ctiores tantum cum hostibus contendere.
Graev.

31. βασανίζεσθαι κ. τ. λ.] Reprehendit hic
Socrâtes eos, qui βασανίζω, quod est pro-
bare, explorare, quaestionem exercere,
quaestioni subicere, torquere, ut vulgo
loquuntur, abutebantur et usurpabant de
homine, qui morbo vexabatur. *Graev.*

32. προκρίπτει κ. τ. λ.] Quod hic Socrates
ait ἐπιδιδόναι, non προκρίπτειν dicendum
esse, in eo forte illi assentitur Plato, Iso-
crates (et Philostratus, προκρίπτειν,
ἐπιδιδόναι λαβεῖν et ἐπιδιδόναι
pre-

πρὸς ἐπὶ πάντας ἐν ταῖς μεθεσμέναις, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τὴν ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρωμένην δὲ τινος, εἰ μελετήσῃ ὁ δεινός, 33) πῶς εὖ, ἔφη, ἐπεὶ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις, ὅτι ὁ δεινός ἄττικίζοντας δὲ τινος, καὶ τῶν ἑτέρων τινος ἐπὶ τῷ τρίτῳ, 34) Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐν-
ταῦ-

ficit in disciplinis; Ille, Platon, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (declamabit) iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans, declamaturusne sim, dicis iste?

7. Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris; (morietur) Melius, inquit,*

Bb 5

quit,

progressiones facere, procedere, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus. Graeco.

33. εἰ μελετήσῃ ὁ δεινός] Virtum est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro declamabis. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, pro declamabit. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Graeco.

34. ἄττικίζοντας — τοῦ τρίτου] Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia per-
sona

παύει μὴ Ἀττικίζειν καταρώμεται καὶ πρὸς
 πρὸς εἰπὼντα δὲ, σοχάζομαι αὐτῷ, 35) ἐπὶ τῷ
 Φεῖδομαι αὐτῷ, μὴ ταῖς ἔφην διαμαρτίας βα-
 λῶν; ἀφιστῶν 36) δὲ τινος εἰπόντος καὶ ἑτέρῳ
 ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, καὶ οἶδα, πρὸς δὲ
 τῶν

quit, erat etiam hic non affectare sermonem Atti-
 cum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, col-
 lineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, ja-
 culando aberrasti? Cum ἀφιστῶν aliquis diceret,
 et alter ἀφιστάνειν; (pro ἀφιστάναι sollicitare ad
 defectionem) Ambo quidem, inquit, non novi.
 Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi, Haec
 ge-

sona τεθνήξει, quod apud Germanos Atti-
 cos est secundae personae; quare sequitur
 βέλτιον καὶ οὐταῦθα μὴ Ἀττικίζειν κατα-
 ρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic se non
 Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis
 enim; mihi morieris, Graev.

35. σοχάζομαι αὐτοῦ] Apud Lascarem Con-
 stantinum legitur, σοχάζομαι, Φεῖδομαι
 significat, ἀμφιβολοιοῦμαι et εἰλεῶ, prae-
 parcum esse et misereri, quod an hic lo-
 cum habeat nescio, Graev.

36. ἀφιστῶν] Negat hic Lucianus, recte dici
 ἀφιστῶν et ἀφιστάνειν, pro eo enim dicen-
 dum ἀφιστάναι. Graev.

οὐκ λέγοντες, πλὴν εἰ μή 37) ταῦτα, ἔφη, ἀπλῆ χαρίζαι 38) καὶ χαῖσθαι δὲ τοῦ εἰπεῖν παρὰ ψευδαῖτιμον, ἔφη, τὸ εἶμαι τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, 39) καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκτε-
 ρυσιν,

geminata, inquit, nobis largiris (gratis et frustra adeo ponis). Et χαῖσθαι (pro χαῖσθαι, uti) dicente quodam, Verbum, inquit, Pseudasticum. Dicenti ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex
super-

37. πλὴν εἰ μή] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μή solum, auctor est Pbrynichus, Ceterum Thomas est in diversa sententia. Graev.

38. χαρίζαι] Sic edd. praeter Florent. et Salpinx. in quibus est χαρίζη. χαρίζαι emendat Gesu. recte. Reitz.

39. ἔκτοτε] De eo Pbrynichus: ἔκτοτε κατὰ μὲν τὸν τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγῃς ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χραναῖς ἐπιτέρημασιν οὐ συντάττεται τὰς προθέσεις. Et Thomas negat praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπάλαι, ἔκτοτε, ἀποπέμπειν, et ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐν παλαιῷ,

ρῶν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ
 ἰδῷ, ἐπὶ τῷ ἰδῷ 40) χρωμένε τινὲς, ἕτερα ἀνδ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀνταρβαίνονται δὲ
 ἐπὶ

superiori anno, *Plato enim in tunc ait* †. *Hi,*
qui Ecce pro vide utebatur, Alia, inquit, pro
aliis significas. Dicente quodam *Accipio, pro*
intelligo, mirari se dicebat, quomodo † *qui vin-*
di-

ἐκ τούτου. *Græv.* — Nusquam fere ma-
 gis quam hic interpretationis me poeni-
 tuit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut
 mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur?
 Graeca reponerem, ut superior in-
 terpres? Hoc promptissimum erat. Sed an-
 tiqui interpretis ratio tolerabilior, quia
 tum interpretationes non cum Graecis
 edebantur. Quis nos feret, si juxta se
 Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo?
 Hoc agam. Permutabo utcumque Latinis
 Graeca: sed manebo lectorem, me non
 satis intelligere, quae crucibus inclusa
 sunt, et gratias habiturum, qui sensum et
 cohaerentiam sermonis aperiat. *Gesner.*

40. τῷ δὲ ἰδῷ, ἐπὶ τοῦ ἰδῷ]. *Cam quidam*
ἰδῷ pro ἰδῷ uteretur. Haud scio, an velit
 Lucianus ἰδῷ adverbium poni sine accu-
 sativo post se. Nam ita video plerosque
 omnes eo usus, ἰδῷ vero verbo addi accu-
 sativum. *Græv.*

ἐπὶ τῷ συνήμῳ λέγοντός, τίς, θαυμάζων
 ἔφη, πῶς ἀντιποιζόμενος τῷ λέγοντος. Φησὶ
 ἀντιποιεσθαι. Βραδίου 41). δὲ τίς εἰπὼν
 καὶ ἔστιν ἔφη, ὁμοίον τῷ ταχίον. Βαρσίν 42)
 δὲ τίς εἰπὼν, καὶ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνει
 ἢ γενόμενος. λέλογχα δὲ, τὸ εἰληχα λέγοντος
 ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτα-
 σθαι δὲ ἐπὶ τῷ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων
 ὅτι

dicet sibi dicenti parzes, dicat se vindicare †.
 Βραδίον dicente aliquo; *Nonne est*, inquit, *si-*
mile (aeque vitiosum) *alteri*; ταχίον; Βαρσίν
 (gravare) cum dixisset aliquis; *Non est*, inquit,
 βαρύνειν, *qua putasti* (ita insolitum, ac putasti.)
 Cum λέλογχα aliquis, quod est εἰληχα (forti-
 tus sum) dixisset, † *Parum*, inquit, *etiam apud*
quos peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέ-
 τεσθαι (volare) dicerent; *verbum hoc esse a*
 πτῇ-

41. Βραδίον κ. τ. λ.] Cum quidam dixisset
 βραδίον pro βραδύτατον. — Verba, quae
 sequuntur, omnino per ironiam vel cum
 interrogatione sunt legenda (†) οὐχ ὁμοίον
 τῷ ταχίον; an non est simile? vel scilicet
 non est simile. Graev.

42. Βαρσίν κ. τ. λ.] Idem Thomas docet:
 βαρύνειν, inquit, χρήσιμον. Βαρσίν δὲ
 ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πα-
 λαιῶν. Graev.

ἐστὶν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] 43) σαφῶς
 ἴσμεν. περισσεύον δὲ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀτ-
 τικόν, καὶ τὸν φάττον ἐρᾶμεν, ἔφη. Φανόν
 δὲ τινος εἰπόντος ἐδηδοκένου 44) καὶ πῶς ἂν,
 ἔφη.

πτήσις (volatus) plane scimus. Columbum (pro
 columba) dicente quodam, tanquam Atticum;
 Etiam hanc vocem vocabimus, inquit. Cum di-
 ceret aliquis, Lentiginem (pro lente) se edisse:

Quo-

43. ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur
 Grammaticus, Quantum, inquit, ex usq[ue]
 populari verbi hujus intelligo, a πτήσῃ
 derivant ἵπταμαι, indicare volunt usq[ue]
 verbi, se intelligere, haec duo cognata
 esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα
 si nomen est in Graeco, ego verbum dixi;
 quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro
 omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum
 περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων
 disputant. Gesner.

44. Φανόν — ἐδηδοκένου]. Cum quidam di-
 xisset se edisse Φανόν, id est vasculum
 oleatum, cum Φανὴν lentunculam dicere de-
 buisset, vel Φανούς pluraliter. Graeco. Scio
 ego Φανόν non esse lentiginem; et discere
 poteram significationem hujus nominis
 ex annotatione Graecis. Sed volebam in
 simili voce similem Solocismum dare.

Len-

ἄφῃ, φακόν τι φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκρά-
τεια.

Ἐπαύσαντο δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμύλησιν
τῶν προτέρων λόγον. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὰς βελ-
τίσας 45) εἶναι ὅλας, σὺ δὲ γνώρισον. εἶμαι
γὰρ σε πᾶν νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
ύσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων. ΣΟΛ. Ἴσως
μὲν

*Quomodo tandem, Lenticinem quis edas? inquit.
Atque ista Socratea sunt.*

8. Redeamus jam, si videtur, ad certamen
priorum sermonum. Et ego quidem citabo
optimos, ut sint universi: tu autem qui sint
agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut
nunc certe illud possis, qui tot deinceps pro-
ferri audieris. SOL. Forte ne nunc quidem,
te

*Lentigo enim vicina lenti vel lenticulae non
minus, quam φακὴ est φακός. Gesner.*

45. τοὺς βελτίστας.] Ut aliquid significant
haec verba, intelligere licebit Solæcisinos,
de quibus tanquam personis loquitur. Cur
autem ὅλας dicat, non comminiscor: nisi
forte toto hoc libello Antisophistae ejus-
dam librum si orationem exaggerandam sibi
fuerit, et hic indicat, se reliqua non jam
sub Socratis persona, sed sub prioris sche-
mate risui expositurum. Gesner.

μὴν αὐτὴν γὰρ δυνήσομαι αὖ λέγοντος· αἰεὶ δὲ
 ΑΤΚ. Καὶ πῶς Φῆς εἰ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θυρὰ
 κλεισθὴν ἀνέωγε 46)· ποίᾳ τῆς γνώσεως πύλῃ.
 ΣΟΑ. Εἶπε τοίνυν. ΑΤΚ. Ἀλλὰ εἶπον. ΣΟΑ.
 Οὐδέν γε, ὥς ἐμὲ μαθεῖν. ΑΤΚ. Οὐ γὰρ
 ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; ΣΟΑ. Οὐκ ἔμαθον. ΑΤΚ.
 Τί εἰ περσόμεθα, εἰ μηδὲν ἀπολαθῆσθαι ποιεῖ
 λεγόμενοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχαίς ῥη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν αἴμην ἱππεῖς 47) εἰς
 ... πεδίου

te dicente, potero. Sed dic tamen. LYC. Et
 quomodo te posse negas? Janua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL.
 Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil
 certe, quod ego assequerer. LYC. Non ergo
 illud aperuit se assecutus es? SOL. Non. LYC.
 Quid igitur nobis fiet, si nē nunc quidem quae
 dicuntur assequeris. Atqui *respiciens* ad ea,
 quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites*
 me in campum vocare. Tu vero (in Graeca
 voce)

46. ἀνέωγε.] Male dicitur pro ἀνέωκται.
 Graev.

47. ἱππεῖς.] Nomina in εὐς apud medios in-
 ter Atticorum veterum et Sophistarum ae-
 tatem scriptores fere εἰς contractum ha-
 bent in accusativo plurali: apud veteres
 Atticos et Sophistas sine contractione fere
 in εας. Graev.

κατέον καλῶν, σὺ δὲ τὰς ἱππεὺς κατενόη-
σας; 48) ἀλλὰ εἰσὶ καὶ Φροντίζου τῶν λόγων,
καλῶς ἕς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτὰς 49) διηλθα-
μεν. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν Φροντίζω σὺ δὲ ἀδῆλως
αὐτὰς διεξέρχῃ.

ΑΤΚ. Πάνυ γὰρ ἀδελόν ἐσι, τὸ κατὰ
σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τῷτο
μέν

voce) Equites (soloecismum esse) agnovisti? . . .
Sed videris non curare literas, maxime quas
modo inter se (nos) ipsos agitabamus. SOL.
Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tra-
ctas.

9. LYC. Nempe valde obscurum est illud
inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc qui-
dem

48. κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατε-
νόησας insistere paululum; et responsum
expectare Lycinus, deinde pergere, quod
punctis illis exprimere studui. Gesner.

49. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διηλθομεν] Lucu-
lentus Soloecismus, ut si dicam inter eos
ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loqui-
mur. Dicendum igitur cum Plat. in Ger-
gia. ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos injuria af-
ficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδσαν οἱ πάν-
τες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐ-
τοὺς tertiae personae pronomen junxerunt
verbo tertiae personae. Grac.

μέν δ' ἄλλαν· σὲ δὲ ἔδειξ' ἂν θεῶν ἀγνοῦντα πάν-
 τεις, πλην γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται 50)
 γὰρ ἐκείνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ ἐδέετο
 μαντευόμεναι κατενόησας. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
 ἔγ' ἄρα ἔμαθον. ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνεις
 σε περιῶν; 51) ΣΟ. Ἐοίκασι γε. ΛΥΚ. Ὁ δὲ
 καθ'

dem apertum: at te Deorum nemo ab igno-
 rantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.
Deliberat (respondet) enim ille consulentibus
 universis. Tu vero neque illud *deliberatum* in-
 tellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: ne-
 que enim percepi. LYC. An ergo *ad unus* (*ad*
unum) fugit te oberrans *Soloecismus*? SOL. Vi-
 dentur certe. LYC. Sed illud *ad unus* quomodo
 te

50. μαντεύεται] *Μαντεύεσθαι* dicitur pro-
 prie de consulentibus. Verum non sem-
 per observatur illud Luciani de hac voce
 praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀτ-
 τικωτάτοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam
 dicitur de Diis et hominibus respondentibus. Graev.

51. εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνεις σε περιῶν] *Nam*
singuli soloecismi tibi latent circumvolantes. Sic
 legendus hic locus (non καθεῖς) et ver-
 tendus. Sensus est: singuli, qui circa te
 oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi,
 te fugiunt, a te non animadvertuntur.

So-

καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν; ΣΟ. Οὐδὲ τῷτο
ἔμαθον. ΑΤΚ. Οἶσθα δὲ τίνα μνηστεύμενον
αὐτῷ γάμον; 52) ΣΟ. Τί ἔν τῷτο; ΑΤΚ.
Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐ-
τῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τέμὸν πρᾶγμα, εἰ σό-
λοικίζει τις μνηστευόμενος; ΑΤΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ
ὁ Φάσκων εἰδέναι, καὶ τῷτο μὲν ἔτιως ἔχει εἰ-
δὲ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείπει τὴν
γυναῖκα, 53) ἀρ' αὖ ἐπιτρέποις αὐτῷ; ΣΟ.

Τί

te praeteriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC.
Sed nostine aliquem *sibi concilianzem* nuptias?
SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecismum
committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.
SOL. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens*
Soloecismum faciat? LYC. Illud, quod igno-
rat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem
ita se haber. Sed si quis in transitu tibi dicat,
se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL.

Cc 2

Quid-

Soloecismus versatur in καθ' εἰς, Attice
enim dicendum fuisset καθ' ἑνα. Graev.

52. μνηστευόμενον] Magistri docent, μνησθαι
proprie esse *ambire* puellam sive foemi-
nam; et dici de viris Attice; μνηστευσθαι
vero de puellis et foeminis; quae despon-
dentur et nubunt. Graev.

53. ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Uxor cum a
viro divorat, nuntium remittit, dicitur

Grae-

Τί γὰρ ἐκ αὐτῶν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδίκαι-
μενος; ΛΤΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπι-
τρέποις αὐτῷ τῷτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε.
ΛΤΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· ἔ γὰρ ἐπιτρέπτεον
σολοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδαντέον, ὅπως
τῷτο μὴ πέσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ
τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι, 54) τί
Φή-

Quidni vero permittam, si is injuria affectus
videatur? LYC. Si vero pareat, soloecismum
ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL.
Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non
enim indulgendum amico sribligine peccanti:
sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis
nunc *crepare facias* ostium intrans, aut exiens
pul-

Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis divorce-
re, discedere u virō. vir vero cum repudiat
uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis exi-
gere. Graev.

54. εἰ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν,
καὶ ἐξιῶν κόπτοι] Haec verba bene vertit
interpret per *concrepuit ostium et pulsavit*.
Nam quod apud Latinos discrimen est in-
ter *ostium crepare* et *pulsare*, eadem est
apud Graecos inter *κόπτειν* et *ψοφεῖν*.
Exiturus cum fores ferit et percussit, ut
illo strepitu admonerentur qui foris erant,
cavere sibi, atque abstinere, ne laederen-
tur,

Φήσομεν σε πεπονθέντα; ΣΟΛ. Ἐπεὶ μὲν
 ἔδην, ἐκείνον δὲ ἐκτεσεκθῆναι βάλισσά, ἢ ἐξέ-
 να; ΑΤΚ. Σὺ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπτοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἔδην ἔλως πεπονθέναι δοξο-
 μεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ. Ὑβρισης εἰ.
 ΑΤΚ. Τί λέγεις; ὑβρισης ἐγὼ νῦν δὴ γενήσο-
 μαί 55) σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολαιμία
 τὸ εἶναι δὴ γενήσομαι, σὺ δ' ἐκ ἔγνως.

ΣΟΛ.

pulser, quid tibi animi fuisse dicemus? SOL.
 De me nihil: sed illum intrare voluisse vel
 exire. LYC. Te vero, qui vel *pulsantem* vel
crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse
 putabimus, indoctum adeo hominem? SOL.
 Contumeliosus es. LYC. Quid ais? *modo* ego
 contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Vi-
 detur autem male junctum illud *modo fiam*,
 quod tu non agnovisti.

Cc 3

10.

tur, apud Atticos enim fores non intror-
 sum trahendo, sed in viam publicam pel-
 lendo aperiebantur; exiturus itaque hoc
 crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis
fores crepare, Graecis ψοφῆν cum vero
 introiturus fores percutit, ut aperiantur,
 dicuntur Latinis *fores pulsari* et *pulsari*,
 Graecis κόπτεσθαι. Attice igitur dixisset
 κόπτει τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφῶν ἐξίων.
 Graecis

55. νῦν δὴ γενήσομαι] Soloecismus est hic,
 quod

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναίας ἀλλ' εἰπέ τι τοῦτον, ὥστε καὶ ἐμὲ μαθεῖν. ΛΥΚ. Καὶ πῶς αὖ μαθήσῃ; ΣΟ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σοδομίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὃ, τι ἔκασον σεσοδομίσαι. ΛΥΚ. Μηδαιῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γάρ αὖ ποιήσαίμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξοξί σοι καὶ ἔκασον αὐτῶν πυρθάνεσθαι· νῦν δ' ἔταρ' αὐτὰ 56) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν

10. SOL. Define, per Minervam, et die ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi. LYC. Et quomodo assequaris? SOL. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis me non observante te ais ultro peccasse, et in quo quidque peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam, bone vir, sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam (αὐτὰ) si videtur, percur-

quod νῦν δὲ cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesenti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ γίνομαι. Graec.

56. ἔταρ' αὐτὰ] Lucem huic loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce αὐτὰ. Τὸ αὐτὰ, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὑρίτται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ'

μετὰ τὸ τέταρτον τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξευχεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται, ῥηθὲν μετὰ τὰ ἄτερα συντιθέμενον.] 57). μὴ γὰρ ἔτως ἄλλο γὰρ ἢ ἂν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἣν με Φῆς ὑβρίσαι, 58) εἰ μὴ ἔτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην

curramus. Ac primo ipsum illud ἄττα non demō spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἔτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te consu-

C c 4

me-

ᾧ ἐνόματι τοῦτο ἐπιφέρωμεν, εἶον πάντα παιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ πραγματαίᾳ τοῦ ὀνόματος ἀπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπειτα αἰεί. ἔπειτα μὲν, ὡς τὸ ἄτερ ἄττα, καὶ πὺς ἄττα πραγματαίᾳ δέ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦτα ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. Bos.

57. ὁρθῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, malum pedem in ipsam Luciani orationem viderur intulisse. Sic verba sunt, les cum *Thomas Magist.* observatione conveniunt, sed sententiam et connexionem turbant. *Gesner.*

58. ἢ με Φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse obsoni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte enim

Φαίνω ἴδιον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμα εἰς
 τὸ σὸν, ἢ τοι πληγαῖς, ἢ δαμαῖς, ἢ καὶ ἄλλω
 τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, 59) ὅταν εἴπῃ τι τῶν σῶν
 γιγνέται ἡ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει
 τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅς τις παῖδα, καὶ
 φίλον, καὶ ὅς τις γέ αἰκέτην, πλὴν γὰρ παρὰ
 τῶν

*meliosus fuisse, proprie loquerer. SO L. Ego
 non habeo dicere, LYC. Nam te contumeliose
 tractare, significat corpus tuum, aut plagis, aut
 vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in
 te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum
 aliquid exercetur contumelia. Etenim qui
 uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te
 contumeliosus est; et qui filium tuum, et ami-
 cum,*

enim indicare vult differentiam Inter
 ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σε. Sic certe
 interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ
 μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Solocasticæ, ita
 distinguenda, nisi fallor, ut in interpre-
 tatione nostra factum est. *Gesner*

59. σὲ ὑβρίζειν καὶ εἰς σε]. Ἐβρίζω σε scili-
 cet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε,
 est cum in tuos amicos, aut quicquid ad
 te pertinet, contumeliosus et iniurius sum.
Græc.

τῶν πραγμάτων ἄτιώς ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς
πρῆγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροι-
μίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν 60) ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ. ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον. ΛΥΚ.

Ἀρ' ἐν καὶ τῷτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα
ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλεῖσιν; ΣΟ. Ἄλ-
λὰ νῦν εἰσομαι. 61) ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
λάττειν; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν
δόξει. 62) ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἰ 63) ταῦτόν

τῷ
cum, et qui servum; quin etiam de rebus ita
tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus
aliquis esse dictus est; verbi gratia in prover-
bium, ut Plato ait in Symposio. SOL. Com-
prehendo differentiam. LYC. Numquid ergo
hoc etiam comprehendis, qui ~~permutat~~ ista, Ali-
stribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc
(a te ~~monitus~~) sciam. LYC. Sed ipsam ~~muta-~~
re? SOL. Idem mihi dicere videtur. LYC. Sed

C c 5 quo-

60. ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν] Platonis verba sic
se habent: "Ομηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ
μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς
τὴν παροιμίαν.

61. νῦν εἰσομαι] Si superiores de ἄρτι et
νῦν futuro non jungendis observationes
bene habent: hic etiam Soloecista sui no-
minis mensuram implet. Gesner.

62. δόξει] Forf. δοκεῖ. Gesner.

63. εἰ] Forf. εἴη. Gesner.

τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν
ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον 64) γίνεται, τῷ μὴ ὁρᾷ
πρὸς τὸ ὁρᾷ; πρὸ δὲ τῷ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;
ΣΟ. Κατέμαθον, ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν ἐστὶ: τὸ δ' ἐναλ-
λάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ
κυρίῳ.

quomodo idem sit *permutare* et *immutare*, cum
hoc sit (*positio*) unius pro altero, vitiosi pro
recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro
eo, quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam asse-
quor: *permutare* est improprium dicere pro
proprio: *immutare*, interdum proprio uti, in-
ter-

64. ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis
ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem
declarate aliquo modo possunt. Nempe
Enallage est, cum pars pro parte, casus pro
casu, non immutata sententia ponitur;
Hypallage, cum duo nomina vices suas *per-
mutant*, et *mutuo* alterum pro altero poni-
tur. Itaque *Enallage* pro eo, quod ponere
debebat, sed non ponit, substituit aliud:
Hypallage duo ponenda ratione constru-
ctionis inter se permutat. Sed non semper
definitiones accuratas ponunt Grammatici;
non semper bonas definitiones recte ap-
plicant. Etiam hic Soloecista non bene
cepit, quod se dicit assecutum. Gesner.

κινῶν χρησθαι. ΑΤΚ. Ἐχει τινα καὶ ταῦτα
κατανοήσιν ἢ ἀχαριν. τὸ δὲ σπευδάσθαι πρὸς
τινα, τὴν οἰκίαν ἀφέλαια τῷ σπευδάσαντι
ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνη περὶ ἧς
σπευδάσθαι καὶ ταῦτα ἰσως μὲν ὑποσυνέχου-
ται, ἰσως δὲ καὶ ἀκριβῆται παρὰ τισι βέλ-
τιον δὲ τὸ ἀκριβὲν ἐκείνῳ. ΣΟΛ. Ὅρθως γὰρ
λέγεις.

ΑΤΚ. Τόγῃ μὴν καθέζεσθαι, τῷ καθίζαν,
καὶ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο, ἅρ' οἶσθ' ὅτι διέ-
μνησεν; ΣΟ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθαι ἤκαον
σε λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. ΑΤΚ. Καὶ ὁρ-
θῶς γε ἤμεις, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο
δια-

terdum improprio. LYC. Habent ista quoque
contemplationem non injucundam: *Studiōse*
appetere aliquem, propriam appetentis utilita-
tem significat: *studere* alicui, utilitatem ejus,
cui studemus. Et haec fortasse aliquantum
miscentur, fortasse autem accurate quibusdam
observantur. Melior autem unicuique accura-
ta observatio. SOL. Nempe.

II. LYC. Verum *confidere* et *sedere*, item-
que *affido* et *sede*, numquid nosti quid diffe-
rant? SOL. Non novi, sed hoc dicere te au-
divi, *confeditor* esse peregrinum. LYC. Recte
tu quidem audisti. Sed ego *affide* et *sede* dif-
ferre

διαφέρειν Φημι. 65) ΣΟ. Καὶ τί ποτ' ἂν εἴη
διαφέρειν; ΑΤΚ. Τὸ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῆτα
λέγεσθαι, τὸ καθίσον τὸ δὲ πρὸς τὸν καθε-
ζόμενον.

Ἦσο-ζεῖν, 66) ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθεν δῆρμεν
ἔδρην. ἀντὶ τοῦ μέν καθεζόμενος, πάλιν ἐν ῥι-
νήσῳ, ὅτι τὰ πάντα παραλλάττειν, ἀμειψά-
ται.

ferre ajo. SOL. Et qui tandem differrent?
LYC. Quod ad stantem dicitur *Affide!* alte-
rum autem ad sedentem. V. G. *Quin, pere-
grine, sedes, sedem inveniemus et ipsi: sedes, pro
manes sedens.* Quare iterum dictum sit, mutare
italia,

65. τὸ καθίσον, τοῦ καθήσο διαφέρειν Φη-
μι] Nihil aliud vult Lucianus, quam κα-
θίσον dici ad stantem, quem jubemus sel-
sum capere, καθήσο vero ad eam, qui
jam sedet, quemque rogamus, ne surgat.
Graev.

66. Ἦσο-ζεῖν] Apud Homerum Od. π', 44.
manifesto Ἦσο significat, *sede*, hoc est, se-
dem, quam occupasti, retine: propter ea,
quae praecedunt. Ceterum apparet, me
in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem
tuam retine; affide* autem pro *sessum abi*:
quod a bonis auctoribus ita dictum, facile
demonstrari potest; non ausim dicere,
nunquam positum aliter. Gesner.

νευ ἐπὶ τὸ δὲ καθίζω, τὲ καθέζομαι ἀπὸ τοῦ
δοκεῖ μιν τι διαφέρειν; εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου
δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνος ἡμεῖς
αὐτὰς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διακλύθας, καὶ δὴ
λέγε, ἄνω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν. ΛΥΚ.
Ἐτέρως γὰρ λέγοντος ἔκατανοεῖς. ἐν οἷσθα,
οἷον ἐστὶ συγγραφῆς 67) ἀνὴρ; ΣΟ. Πάνυ
οἶδα νῦν γὰρ σὺ ἀκέσας ταῦτα λέγοντος. ΛΥΚ.
Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδεχῆν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν
τῷ καταδεχῆσθαι νενομίνας, ἐγὼ δὲ οἶδα δι-
φο-

taliam, peccare est. Colloco autem a Sedeo num-
quid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum
alterum faciamus in aliis, collocare dico, alte-
rum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Haec etiam satis enarrasti: et
dic sane *ultra*: ita enim oportet te docendo
praeire. LYC. Nempe aliter dicente me, non
intelligis. Non nosti, quid sit *vir scriptor*?
SOL. Omnino novi nunc quidem, postquam
te ista dicentem audiui. LYC. Quandoquidem
etiam καταδουλοῦν tu forte idem quod κατα-
δου-

67. Συγγραφῆς] Secundum sententiam Tho-
mae Mag. et Ammonii Συγγραφῆς dicitur
non solum de scriptore et auctore libro-
rum, sed et de scriba senatus, aut aliis
collegiis. Graec.

Φορὰν ἐκ ὀλίγην ἔχον. ΣΟ. Τίνα ταύτην;
 ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδουλῶν δ'
 ἐαυτῷ γίγνεται. ΣΟ. Καλῶς λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ
 ἀλλὰ δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἶπαρ
 μοι (68) αὐτὸς εἰδέναι ἐκ εἰδῶς δόξεις. ΣΟ.
 Οὐκ ἂν δόξαιμι. ΛΥΚ. Οὐκὲν τὰ λοιπὰ εἰς
 αὐτὸν ἀναβαλέμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν
 διάλογον. (69)

δουλοῦσθαι putaſti. Ego vero differentiam
 ea non parvam habere, novi. SOL. Quam?
 LYC. Quod alterum significat alterius potestati
 subjicere; καταδουλοῦν vero sibi. SOL. Recre
 dicis. LYC. Supersunt alia quoque multa tibi
 discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris,
 cum nescias. SOL. Non videri possum. LYC.
 Ergo in aliam occasionem differamus reliqua,
 hunc autem solvamus colloquutionem.

68. μοι] μὴ legit Gesner.

69. διαλύσωμεν τὸν διάλογον.] Non audien-
 dus est Bourdelotius, cum ex his verbis ar-
 gumentatur, hunc esse ultimum dialogo-
 rum ipsius Luciani, reliquos suppositicios.
 Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
 mentum lubricum. Sic paullo ante dixit,
 ἡμετέρον γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον.
 Gesner.

Φιλόπατρις, *) ἡ Διδασκόμενος,
Τριεφῶν, Κριτίας, καὶ Κλεόλαος.

ΤΡΙΕΦ.

Τί τῆτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωσας,
καὶ τὰς ἐΦρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπελῶν, καρ-
δα-

Philopatris, seu qui docetur.

Triephon, Criticas, et Cleolaus.

TRIEPH.

Quid hoc rei est, Critia? totum te mutasti.
Superciliis deorsum contractis profundas vol-
vis sub pectore curas, sursumque et deorsum
vaga-

*) Φιλόπατρις] Hunc Dialogum Iuciani non
esse, sed Auctoris aetate posterioris, scrip-
tumque Constantinopoli, tempore Juliani,
ab Luciano quodam Sophista Imperatoris
illius amico, ad quem hodiernum exstat
scripta a Juliano epistola, satis demonstra-
vit in singulari Dissertatione Gesneri]

δαλεόφρονι. I) εοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρεός τέ σευ εἶλε παρειάς. μή πε τρικάρηναν τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ ἄδ' ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; ἀδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκέεις, οἶμα, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὴ Κριτία, ἀκ αἶεις ἐμῷ ἐπιβωμμένῃ τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιάσαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκ κενώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις; CRIT. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ

vagatus animos sub vulpe latentes, ut est in Poëta, videris circumferre, oraque pallor occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis adscendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum periturum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inelamantem, et prope jam te consistentem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum injecta te manu impellam? CRIT. O mi Triepho! ἀνὰ
ora-

I. καρδαλεόφρονι.] A vulpina astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur *Horaziana* phrasi ex arte Poët. vers. 437. *Gesner.*

καὶ ἡπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς
διενειλημμένον, 2) καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τὰς
ὑδρας, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ περ ἔτι
ἄκυσσάμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ
μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη
τὸ πρὶν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθέμεν ἂν ἐπὶ
κεφαλῇ σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ
τᾶν, καὶ τὸ τᾶ Κλεομβρότου 3) πῆδῆμα πᾶ
Ἀμβρακιώτῃ ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

TRIEΦ.

orationem magnam atque difficilem, et multis
implexam implicitamque nodis: jamque me-
cum retracto nugas, et aures obturo, ne, si for-
te iterum illae audiendae sint, dirigeam prae-
furore, ut illa olim Niobe, et fabula Poëtis
fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam incla-
masses, de praecipiti loco in caput vertigo me
impulisset, et Cleombroti de me saltus, Am-
bracioten illum dico, narrari quam scitissime
potuisset.

2. TRIEPH.

2. διενειλημμένον] Ἑλλαμβάνεσθαι, ample-
cti, circumplecti, cum de capreolis vi-
tium, vel claviculis sermo est, quatum
illae arcto complexu ad palos arboresque
fese applicant. Erit igitur διενειλημμένος
λόγος, intricatus, implexus, difficilis. G.

3. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de ani-
mae immortalitate libro, praecipitem se
de saxo dedit. *Du Soul.*

Luc. Op. T. VIII.

Dd

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ζευγ-
 νων Φασμάτων, ἢ ἀνκοσμάτων, ἅπερ Κριτίαν
 ἐξέπληξαν πόσοι γὰρ εὐβρόντητοι ποιηταί,
 καὶ τεραταλογία φιλοσοφῶν, καὶ ἐξέπληξαν
 καὶ τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν
 ἐπὶ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μη-
 κέτω παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν. καὶ γὰρ παρο-
 πτεός 4) ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμᾶ. ΤΡΙΕΦ.
 Οἶδ', ὅτι καὶ μικρὸν καὶ δὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα
 ἀνὰ κλυεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὃ
 γὰρ χρωῖς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ
 ἄστα-

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel
 audita, quae quidem Critian adeo potuerat
 percellere. Quot enim attoniti poetae, quot
 Philosophorum portentosi sermones, tantum
 adest, ut tuam dimovere mentem potuerint, ut
 potius merae nugae fuerint. CRIT. Quiesce
 paulum, Triepho, et noli molestus esse am-
 pli. Neque enim a me insuper habendus es,
 aut negligendus. TRIEPH. Novi, te haud
 parvam rem, neque spernendam facile, quin
 valde etiam abstrusam, volutare animo. Color
 enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in in-
 gressu

4. οὐ γὰρ παροπτεός] Solestant ita fere lo-
 qui, cum aliquid aut narrari ostendere sibi
 cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur.
Gesner.

ἄσκατον τῆς βίαςως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περι-
πολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἀμπνευ-
σον τῷ δεινῷ, ἐξέμέσον τὰς ὕθλας, μὴ τι κα-
κὸν παθῆς. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον
πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα
ἐξάγῃ σε, καὶ πεδάρσιός τοις πολλοῖς ἀναφα-
νῆς καὶ πε καταπεσῶν, Τριεφώντειον πέλαι-
γος κατονομάσῃς, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἃ
γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τριεκαταράτων
ἐκείνων σοφιστῶν, 5) μεγάλως ἐξώγκωσέ με
τὴν

gressu illa inconstantia, illa sursum deorsum-
que conversio, valde te conspiciendum atque
notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo,
et nugas evome, ne quid inde morbi nancisca-
ris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum
est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne
spiritu in sublime sublatus, spectaculum mul-
titudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam
Icarus, Triophonteum pelagus nomine, tu-
fignes. Insigniter enim, quae hodie ex facer-
D d 2 rimis

5. σοφιστῶν] Christianos notari τῶν σοφί-
στῶν voce, infra apparebit. Caeterum Lu-
cianus de *Mori. Peregr.* c. 13. Christum
ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Pru-
dentium Petiseph.* 10, 40. Christianis Ascle-
plades Syriae Praefectus hoc nominis tri-
buit: *Quis hos Sophistas error induxit no-
tus?* Gesner.

τὴν νηδύν. TRIEPH. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμῶμαι
 ὀπίσσω καὶ βάλαι, σὺ δὲ ἀμπνευσον τῷ δεινῷ.
 KRIT. Φὺ, Φὺ, Φὺ, Φὺ, τῶν ὕδατων ἐκεί-
 νων. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, τῶν δεινῶν βελευμάτων.
 αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

TRIEPH. Βαβαὶ τῷ ἀναφυσήματος, ὡς
 τὰς νεφέλας 6) διέσρεψε. ζεφύρε γὰρ ἐπι-
 πνέον.

rimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarum.
 TRIEPH. Ego vero, quantum voles, retro
 curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy,
 phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem,
 hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu,
 spes vanissimas!

3. TRIEPH. Deum immortalem! quantus
 erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit!
 Cum

6. ὡς τὰς νεφέλας — Φυσήματος] Fingitur
 ructibus Critiae excitatus in Propontide
 Boreas, quo adversum tenente, ingredi
 Euxinum Pontum naves nisi funibus de
 litore adjectae non potuerint. Nam οἰ-
 χεσθαι πόντον (frequenti praepositionis
 αἰς ellipti) hic valere ingredi, nemo ne-
 gabit, nisi si quis putet, secundo Borea
 intrari e Propontide Pontum, id est, ver-
 sus septentrionem navigari posse. Sed
 etiam illud hinc apparet, Critiam, ut
 exci-

πνέοντος λάβρα, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζον-
 τας, Βορέην ἄρτι ἀνα τὴν Προποντιίδα κελίη-
 κας, ὡς διὰ καλῶν αἰ ὀλκιάδες τὸν Εὐξείνου
 πόντον οἰχέσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
 δέντων ἐκ τῆ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς
 ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κόρκορυμὸς, καὶ κλδ-
 νὸς τὴν γαστέρα σε συνετάρασσε πολυώτον
 σεαυτὴν ἀναπέφηνας, τσαῦτα ἀκηκόως. ὡς
 καὶ, κατὰ τὸ τερατώδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων
 ἠκηκόεις. 7) ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τρίε-
 Φῶν,

Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in
 undas impingeret, Boream jam super Propon-
 tide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi
 Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo
 spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus
 tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus
 strepitus, quae conquassatio ventrem tibi con-
 turbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui
 tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti porten-
 to, unguibus etiam audisse videaris. CRIT.

Dd 3

Sed

excitare halitu Boream posset, debuisset
 constitutum esse eo circiter loco, ubi est
 Constantinopolis. *Gesner.*

7. διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν] Dictum de ho-
 mine, qui totus auris, perinde ut Argus
 oculus totus; qui διὰ ὀνύχων videbat.
Jq. Alb. Fabricius.

Φῶν, ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ἐνύχων· καὶ γὰρ κνή-
μην γαστέρα 8) τεθέασται, καὶ κεφαλὴν κύβηταν,
καὶ ἀνδρείαν Φύσιν 9) ἐς γυναικεῖαν ἐνεργοβα-
τῆσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα·
καὶ ἄλλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βάλαι πιστεύειν
τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κυχάναι
τῷδ'

Sed non debet tibi paradoxum videri, Tri-
pho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem
femur uterum vidisti, et caput praegnant, ma-
tis vero naturam in feminam divina vi trans-
euntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si Poëtis credas, portentorum plena
est. Sed cum te primum his possum comple-
ctier

8. κνήμην γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se
conceptum, conflagentisque Semeles ute-
ro ereptum, femori suo inseruit, et ex-
acto legitimo gestationis tempore edidit,
Quod autem κνήμην, *furam*, vocat, non μη-
ρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας no-
men, in quo lascivit etiam Lucianus V. H.
I, 22. Latinus sermo illum lufum vix ad-
mittit, *Gesner*.

9. ἀνδρείαν Φύσιν] De Salmacide, Scytho-
ne, Tirefia, Coëneo, Iphide nota omnia
ex *Ouid. Metamorphoseon* libris; ut et de
feminis Aleyone, Philomela et Progne,
Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in
aves mutatis. *Gesner*.

τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι
τὸν ἥλιον ἐργασιν, κηδόνες δὲ ἰο) καὶ χελιδ-
νες εὐήχα κελαδεῖσιν, ἴν' ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων
τὰς ἀκοὰς ἐνεδύνεσσα, τό, τε ὕδωρ κρέμα κα-
λαρῶν, τὰς ψυχὰς καταθέλξει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια,
μή περ ἐπώδῃ τὸ ἠκασμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον,
ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψυχῶν ἀπεργά-
σεται ἢ θαυμασία σε αὕτη κατάπληξις. II)
ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, εἰ τῷτο
γενή-

ctier oris, age abeamus eo, ubi solem platani
arcent, lusciniæque et hirundines dulcisonis
aethera cantibus implent, ut avium aures per-
mulcens cantus, et aqua leni decurrens fufur-
ro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed
timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audi-
visti, et pistillum aut januam aut aliud quid
rerum inanimatarum ex me faciat mirabilis illa
tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi
Dd 4 Jo-

10. δέ] Sic edd., τε Gesner.

II. κατάπληξις] Ἀπὸ ἀκούσματος κατα-
πληκτικῶν ut apud Lucret. 4, 1157. Μα-
γνηταίσι καὶ ἰπτανίσι (amafia) κατάπληξις ple-
naque leporis, a saucio amatore vocatur. G.

γενήσεται ἐπὶ σοί. ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφώ-
 βησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνή-
 σηται ἀμυνέμενά σοι, εἰ παραβαίης τὸν ἔρκρον;
 οἶδ' ἄρ' καὶ σὺ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σὺ.
 ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; ἢ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρ-
 ταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς, ὡς τὰς θεὰς πάν-
 τας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ θεοπέσιος βηλῆ, 12) καὶ
 τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶην κατακ-
 ράυνουσε, καὶ τὰς ἀσελγεστάτας ἐτι καὶ νῦν
 παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ 13) καὶ
 Γίγαν-

Jovem juro, non ita futurum. TRIEPH. Amplius etiam res; cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant. CRIT. Ain tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejecerit, ut Salmonæa contra tonantiem fulmine olim prostraverit, et hodiernum prout quisque est petulantissimus prosterнат: inde est, quod apud

12. βηλοῦ] Noster hic respexisse inprimis videtur ad Il. ο', 23. Hyperbolam enim puto; nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Gesner. . . .

13. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud Home-
 rum invenies; nomina hæc non itom. G.

Γιγάντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρεδρα-
 μες τὰ τῷ Διὶ, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἀκασ-
 ῶχι κύκνος ἔτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλ-
 γειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνέ-
 θιον ἐκεῖνος 14) ταχέως ἐπωμίσατο, 15) καὶ
 διέφυγε διὰ τῷ πελάγῃ, τάχ' ἂν ἡροτρία,
 ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυ-
 νοβόλος σε Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολεῖν,
 τῷ

apud Poëtas ut Titanum victor, debellatorque
 gigantum, inprimis apud Homerum decanta-
 tur. ΤΡΙΕΦΗ. Omnia tu quidem, Critia,
 Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem
 audi. Nonne idem cygnus factus est satyrus-
 que libidinis causa, quin taurus etiam? et
 nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per
 pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola ali-
 quo interceptus araret tuus ille tonitruum
 effector, fulminumque jaculator Jupiter, et
 pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos

Ud 5

sen-

14. ἐκεῖνος] Verti quasi legeretur ἐκεῖνο,
 quod est multo concinnius, quanquam
 non statim, si reliquas auctoris ineptias
 spectes, verius. *Gesner.*

15. ἐπωμίσατο] Ex emendatione *Kusteri.*
 ἐπωμίσατο Edd. priores. *Meitz.*

τῇ βεβλήγῃ κατακεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίο-
ψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ
τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ
ἀφίσασθαι, ἀλλ' ὑποβεβεργμένος 16) καθεδεῖ-
σθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλαμῆτον ἔχων,
ἐκ αἰσχίνης ἄξια; τὰ δὲ τῷ ἄστῳ, καὶ τῆς
Ἰδης, 17) καὶ τὸ κυοφορεῖν 18) καθ' ὅλην τῷ
αἵματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

KRIT.

sentiret et senticam. Illud vero non rubore
dignum censes, egregie barbarum fenem cum
Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie
et vultibus obtenebratis*, et duodecim totis soli-
bus apud eos, vino madentem desiderare? Illa
enim de aquila et de Ida, et quod imprae-
gnari per totum corpus solet, dicere etiam pu-
dor est,

5. CRIT.

16. ὑποβεβεργμένος] Non ausim damnare
Nominativum; nam in optimis quibusque
talía invenias. *Gesner.*

17. ἄστου — Ἰδης] In aquilam transforma-
tus Jupiter ab Ida monte Ganymedem
rapuit. In Idae item montis vertice lascive
cum Junone concubuit: quod paullo post
iterum tangit noster. *Gesner.*

18. κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.] Τῆς κε-
φαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. *Gruetius.*

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσώμεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἱητρός, ὦ γασθῆ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις; τὸν Κροῖσον 19) πρῶην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Σαλαμινίης, καὶ ἑτέρας μυρίας, ἀμφίλοζα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ;

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum? TRIEPH. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, et post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

6. CRIT.

19. Κροῖσον] Vtrumque oraculum profert Lucian. *Jov. Trag.* c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος "Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi, hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminiiis autem, ὦ θεῖα Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota Lucianum adjicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνας, γυναικῶν τέκνα ἦσαν, ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt. Quid igitur noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit. Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαينχιν
 ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορον τι, καὶ
 παταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσοι ἐννεά-
 χилоι 20) ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεί-
 σιχθῶν, ὦ Τριεφῶν, ἐπονουάζεσθαι; ΤΡΙΕΦ.
 Τὸν μοιχὲν λέγεις; ὃς τὴν τῆ Σαλμωνίδως παῖ-
 δα, τὴν Τυρῶ, πρῶτην διεφθέρει, καὶ ἐτι ἐπι-
 μοιχεύει, καὶ εὐσεύς καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιά-
 των ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τῆ δεσμῶ πιεζό-
 μενόν, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδί-
 της

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui tri-
 fidum manibus sceptrum tenens, penetrabili
 voce terribiliq̃ue tantum in bello clamat, quan-
 tum vix novem decemve virorum millia? qui
 praeerea terrae quassator, o Triepho, appel-
 latur. TRIEPH. Scilicet per inoechum illum,
 qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, et
 insuper adulteria committit, taliumque, et sibi
 similium liberator ac patronus est. Martem
 enim reti captum, et vinculis cum Venere sua
 in-

20. ἐννεάχιλοι] Nescio, an hic quoque me-
 moria lapsus sit Auctor, cum tantum Ne-
 ptuno clamorem tribuit. De Marte enim
Homer. Il. ε', 860. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος
 Ἄρης Ὀσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δε-
 κάχιλοι. *Gesner.*

πῆς στυγόμενον; πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν
μοιχίαν ὑπ' ἀσχύνης σιωπῶντων, ὁ ἵππειος
Ποσειδῶν ἔκλαυσε 21) δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ
βρεφύλλια, τὰς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ
αἱ γῆρες, κόρας ἐξαπκτῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ
Ἡφίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχρῳ
τῆτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεόν,
τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥς καὶ μοιχὸς ἐστὶν
ὡς μοιχὸς διασώζων.

KRIT. Ἑρμείαν δὲ τί; TRIEPH. Μὴ μὲν
τὸν κακὸν δαίμονα, τὸ ἀσελγεσάτα Διὸς, καὶ τὸν
ἀσελγαμακῶντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

KRIT.

Indissolubilibus constrictum, omnibus Diis præ
pudore tacentibus, equestis ille Neptunus,
lacrimis, quales puerorum sunt magistros ti-
mentium, aut vetularum puellas decipientium,
effusus, desiecit. Instabat autem Vulcano, ut
Martem solveret; claudumque illud dæmo-
nium misericordia senis Dei Martem dimisit.
Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis
fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercūrium?
TRIEPH. Apage vero pessimum illud libi-
dinofissimi Jovis administrum, ipsumque stu-
porum cupiditate ac pruritu insanientem.

8. CRIT.

21. ἔκλαυσε] Bene correxit Solan. ἔκλαυσε
Edd. priores. Reitz.

ΚΡΙΤ. Ἄρσα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ
 παραδέχεσθαι σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι
 πρώην παρὰ σὲ. ὥς ἐάσωμεν τέττας· τῆς
 Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου,
 τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ
 τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν πῶ εἴθει περι-
 ᾄπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν θεόν. ἔ γάρ ἔχεις
 τί λέγειν περὶ αὐτῆς. ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ
 περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη. ΚΡΙΤ. Λέγε
 ὅ, τι γὰρ βέλαι. ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κρι-
 τία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῶ
 εἴθει τῷτο 22) ἡ θεὰ ἐπιφέρεται; ΚΡΙΤ.
 Ὡς

8. CRIT. Marrem Veneremque te non ac-
 cepturum jam praevideo, cum modo eos con-
 tumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed
 Minervae adhuc mentionem faciam, virginis
 armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis
 caput pectori praefixum gerit, Gigantesque
 olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil
 habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non
 nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo,
 quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur,
 Critia, quae est Gorgonis utilitas, et cui bono
 pectus ex munus Pallas? CRIT. Ut terribili
 quod

22. τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο quo refe-
 ratur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χρῆμα
 velis intelligere. Gesner.

Ὡς Φόβερὸν τι θέαμα, καὶ ἀποτροπτικὸν τῶν
 δεσπῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τὰς πολεμίας
 καὶ ἐτραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπως γὰρ βιάεται.
 ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τῆτο ἡ Γλαυκῶπις
 ἀκαταμάχητος; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ.
 Καὶ διὰ τί ἂν τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς
 σωζομένοις, μηρία καιόμεν ταύρων, ἢ αἰγῶν,
 εἰς ἡμᾶς ἀκαταμάχητος ἐργάζωνται, ὥσπερ
 τὴν Ἀθηνῶν; ΚΡΙΤ. Ἀλλ' ἂν οἱ δυνάμεις οὐ
 πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ'
 εἰ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γάρ
 παρὰ σὲ εἰδέναί, ὥς ἐξευρημέναι τὰ τοιαῦτα,
 καὶ

quodam spectaculo, malisque averruncandis
 apertis. Quin terret etiam hostes, victoriamque
 ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad al-
 teram. ΤΡΙΕΦ. Num hac etiam causa invicta
 est Pallas? CRIT. Utrique. ΤΡΙΕΦ. Cur au-
 tem non iis, qui servare possunt, potius, quam
 qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut ca-
 prarum femora, ut nos etiam invictos, quem-
 admodum, Pallada, praestent. CRIT. Sed non
 habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi,
 quam habent Dii, sed si quis eam praeferat,
 tum vero prodest.

9. ΤΡΙΕΦ. Sed quid tandem rei est Gor-
 go? vellem enim ex te audire, qui invenisti
 talia

καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκός. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτήν, πλὴν γε τῆς ὀνόματος. KRIT. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἑπάρστος. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημιάν, ἐπασιδίας ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλοι οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήμασι. TRIEPH. Τετίμ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνδρῶν θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρεῖμα μόν; προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἥ κρυφίως συνεφθέρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε; KRIT. Νῆ τὸν Ἄγνωστον 23) ἐν Ἀθήναις,

alia et exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia ejus ignoro. CRIT. Virgo igitur erat decenti forma et amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere. TRIEPH. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit? CRIT. Per ignotum, qui colitur

23. Νῆ τὸν Ἄγνωστον] Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abest, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo

παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. TRIEPH. Καὶ εἰ τις παρθέρον καρατομήσει, ταῦτό γε νοίτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελείς· τμηθεῖσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην 24) δέ τέ μιν καλέεσι. καὶ εἰ τῆτο θγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σαι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε σφατηγέτην ἀκούταμάχῃτον ἀποκατέστησας ποιηταὶ δέ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως δίσκριναν, ὥς πλείονας Γοργόνας ἐφωρηκότα.

Ἄλλ.

tur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussionem permansit. TRIEPH. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terriculamentum ejusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines membratim omnes disiectas in insula, *quam Cretam dixere, ambit circumfluit humor*. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invicem ex te imperatorem fecissem? Poetae autem et Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem judicassent.

10.

homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. *du Soul.*

24. Κρήτην] Neque *Job. Meursius* in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

E e

Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ
τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τῷ Διὶ σε, καὶ τὰ
τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, 25) ὡς αἰεθα-
λεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένεσσι. ΚΡΙΤ. Ἄλλ'
ἐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργια. 26)

ΤΡΙΕΦ.

10. Sed quoniam in Cretenfes incidimus,
memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum
tui illius Jovis, et quae ipsius matrem susten-
tarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam
conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignora-
bas tu quidem incantationem et ceremonias.

TRIEPH.

25. λόχμια] Ex emendatione Solan. et Guier.
δόχμια Edd. priores. Reitz.

δόχμια] Δόχμιον πλάγιον seu obliquum
significare, Lexicographi dicunt, quorsum
equidem in versione respexi, *valles*, quas
Interpres etiam adhibet, ex rei natura ad-
jeci; antrum enim esse, communiter tra-
ditur. Si quis tamen λόχμια legere velit,
Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis ha-
rum literarum confusio, non repugnave-
rim; tum enim lucos virentes significaret,
quorsum sequens λόχμαι pertinet. Gesner.

26. τὰ ὄργια] Adscribam verba Servii ad
Virg. Aen. 4, 302. valde huic loco oppor-
tuna, cum non adeo obvia sit, quae hic
requiritur *orgiorum* significatio. *Orgia apud*
Graec.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς
ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκρῶν ἐξήνεγκεν ἂν,
καὶ ἐς τὸ γλυκύτετον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ
λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιη-
τῶν τερατολογούμενα. ὥς ἐκασον καὶ ταύτην.

ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμστὴν, καὶ
κασίγνητον, ἃ παραδέχη; ΤΡΙΕΦ. Σίγα πῶς
ἀσελγεστάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν
καὶ χερσὶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

ΚΡΙΤ.

TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incanta-
tionibus peragi, possent illae forte etiam ex in-
feris ereptus in dulcissimam hanc lucem redu-
cere. Sed nugae sunt scilicet naeniaequē et
fabulae a Poëtis portentose confictae. Itaque
et hanc omitte..

II. CRIT. Junonem autem, Jovis uxorem
pariter ac sororem, non accipies. TRIEPH. Ta-
ce ob lascivissimum illum concubitum, mani-
busque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Ee 2

12.

*Graecos omnia sunt sacra, ut apud Latinos
cerimoniae. Caeterum hoc vult Critias,
ignorato illo carmine et cerimoniis ex
Cretenesium Virginum capitibus non posse
Gorgonas fieri, Palladaque eximium ali-
quid sibi retinere. Gesner.*

ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαι 27) γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἀμβρο-
τον, ἑρανίωνα,

Τίον πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευό-
μενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζήνα, τόνδ' ἡγᾶ θεόν.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ἔρκος ἢ
ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος 28)
δ

12. CRIT. Per quem igitur tandem tibi
vis ut jurem?

ΤΡΙΕΦ. *Per magnum Regem, caelestia regna
tenentem,*

*Morte carentem omni, natum patris, inde
profectum*

*Ex patre flamen, tria de uno, atque ex
tribus unum.*

*Jupiter haec tibi fuit, solum hoc pro numine
habeto.*

CRIT. Computare tu quidem me doces, et
jusjurandum tibi est arithmerica. Computas
enim

27. ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis fu-
turum, qui ὁμοῶς tantum et ὁμοῦμαι
agnoscunt. Gesner.

28. Νικόμαχος] De Nicomacho hoc ejusque
arithmericis vid. Fabricius Bibl. Gr. 4, 2, 1.
Gesner.

ὁ Γερασηνός. καὶ οἶδα γὰρ, τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρεα, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέεθε, καὶ τὰ σιγῆς ἀξία, καὶ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἰχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω, τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῶ παντός. καὶ γὰρ πρώην καὶ γὰρ ταῦτα ἐπάσχον, ἅπερ σὺ ἤνικα δέ μοι Γαλιλαῖος 29) ἐνέτυχεν, ἀναφαιαντίας, ἐπὶ ῥέμβος,

enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario? TRIEPH. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicem vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, et quis sit ante omnia, et quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-

E e 3

ce-

29. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.] Neque Paulius, neque ipse Jesus Christus hic intelligi videtur, sed quicumque doctor, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. Gesner.

ἐς τρίτον οὐρανὸν 30) ἀεροβατήσας, καὶ τὰ
καλλίστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνε-
πάτησεν, ἐς τὰ τῶν μακαρῶν ἰχθῦα παρεισώ-
δευσε, 31) καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς
ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἦν μὲ ἀκῆς, ἐπ'
ἀληθείας ἀνθρώπον.

CRIT. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε ΤριεΦῶν,
διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. 32) ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνω-
κας

cedens, in tertium usque caelum se penetrave-
rat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat;
is per aquam nos renovavit, impiorumque ere-
ptis regionibus in beatarum animarum vesti-
giis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscul-
tare mihi velis, vere hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho,
horror enim me incesit. TRIEPH. Legistine un-

30. ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet Paulli
ἐκφρασιν, quam phrasi *Aristoph.* ex ΝεΦ.
225 exprimit. Ibi enim Socrates caele-
stium rerum contemplationi intentus, et
quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶν,
inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. *Gesner.*

31. παρεισώδευσε] Forte id sibi vult Trie-
pho, magistrum illum suum, suo jure cae-
lum ingredi, discipulos magistro adhae-
rentes una clam irrepere. *Gesner.*

32. ἔρχομαι] Leg. ἔρχομαι. *Reitz.*

κάς ποτε τὰ τῷ Ἀριστοφάνει τῷ δραμματοποιῷ
ὄντιδας ποιημάτων; CRIT. Καὶ μάλα. TRIEPH.
Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτῷ τοιοῦδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον,
καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', αἰὲρ, αἴθήρ, αἰὲρ ἕρανός ἦν.

CRIT. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν; TRIEPH. Ἦν
Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει
τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀνοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύ-
γλωσσος 33) ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδα-
σιν,

unquam Aristophanis Comici poemata, quae ille
aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH.
In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim et nox erebūque fuit nigrum,
cum Tartarus ingens*

Non terra, aër, nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH.
Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squallorem numine abegit.
Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille
scriptum reliquit, terram aquis impositam con-
den-

Ee 4.

33. ὁ βραδύγλωσσος] Moses Exod. IV, 10.

ἡ ψὴ μου (sele iple vocat, quod οἱ ὁ-trans-
tulere βραδύγλωσσος, et ab his noster, ad
insultandum Divino vati mutuatus est.
Gesner.

σιν, ἔρανόν ἐτόλυσεν, ἀσέρας ἐμόρφωσέν ἀπλα-
νεῖς. ὁρόμον διετάξατο, ἔς σὺ σέβῃ θεάς, γῆν
δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπισεν, ἀνθρώπων ἐκ μὴ
ὄντων 34) ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε καὶ ἔσιν ἐν ἔρανῳ
βλέπων δικαίους τε καὶ ἀδίκους, καὶ ἐν βιβλοῖς 35)
τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος ἀνταποδώσει δὲ
πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KPIT.

densavit, caelum expandit, stellas formavit
fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro
Dis venerare. Terram autem floribus exorna-
vit, homines ex illis, quae plane non erant, ut
essent produxit. Jamque observat de caelo ju-
stos pariter atque injustos, in librisque singu-
lorum actiōnes describit, omnibus autem, qua
praefinivit die, iusta retribuet.

14.

34. ἐκ μὴ ὄντων] *Hebr.* XI, 3, dicitur ἐκ μὴ
Φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* hae-
resis, quod nominis in eam Arianorum
sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi
Servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ
ὄντων a Deo esse productam. Unde satis
constat, Christianos illorum temporum de
Creatione ita, ut hic notari solet, loqui solitos.
Gesner

35. ἐν βιβλοῖς] Haec sumpta ex *Apoc.* XX,
12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quavis vi-
det. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν 36) ἐπινενησμέ-
να ἐς ἅπαντας, ἐγχαράττεσί γε καὶ ταῦτα;
ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα; ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμέ-
νης. ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτίχ, περὶ τῶν
Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκῆσαιμι περὶ σῶ.
ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴ-
ρηκε·

Μοῖραν δ' ἔτινά Φημι πεφυγμένον ἔμμε-
ναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τῷ μεγάλῃ Ἑρακλέει·

Οὐδὲ γὰρ ἔδδ' βίη Ἑρακλεΐη Φύγε κῆρα,
"Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
Ἄλ-

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerarunt
omnibus, num et ea describuntur? TRIEPH.
Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH.
Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego
vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Non-
ne Homerus, celebris Poëta, dixit:

*Fatum equidem nullum dico effugisse vi-
rorum.*

De magno autem Hercule ita:

*Nec potuit fugisse Airopen vis Herculis atram,
Qui Jovis natus erat, patri carissimus idem:*

Ee 5

Sed

36. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providen-
tia Dei loquentem audit Triephontem
Cri-

Ἄλλὰ ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀεγυαλὲς χό-
λος Ἡρῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἔλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ ταῖς
ἐν τῷ μεταβολῇ

— ἐνθα ὁ ἐπειτα

Πεί-

Sed fors dira virum, Junonisque ira sub-
egit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutatio-
nes fato esse constitutas atque ordinatas, idem
docet:

— *Hinc ordine cuncta*

Susci-

Critias, haud immerito in mentem illi
venit absurdi istius Parcarum commenti.
Caeterum quod plurium numero dicitur
ἐ, χαράττουσιν, illud absolute et quasi
impersonaliter positum arbitror, fere ut
Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, plu-
ralem numerum saepe adhibent, cui ta-
men phrasi aliquid arcani sensus, et um-
bram saltem Trinitatis inesse, non est cur
negemus. Fieri etiam potest, ut respexe-
rit Critias ad expressam trium in divini-
tate hypóstaseon mentionem. Caeterum
postea et hoc idem verbum plurium nu-
mero recurrit, et exemtae actionis verba,
quae vocant Grammaticorum filii, eodem
numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρων-
ύσουσι, κατὰξουσι κ. τ. λ. *Gesner.*

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶθές τε
βαρεῖται

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε
μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι:

Ἦδ' ὡς Αἴσλον ἰκόμεθ', ὅς με πρόφρων
ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', εἰδέπω αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

Ὡς ἐπ' πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιη-
τὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δίχ μὴ θελήσαι τὸν
υἱὸν

— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον

Αἶμα-

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti parere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt suf-
ferendae, a fato constitui, illa monent:

*Aeolus, et placide venientem excepit, euntem-
que*

In patriam juvit. Sed nondum fata sinuebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri Poëtae testimonio
constet. Jovem ipsum non velle a gnato

— diram defendere moriem,
qui potius

San-

Αἵμαπόσσαις δὲ 37) ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος
ἔμελλε

Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

Ὡς, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο 38) μηδὲν προσ-
θεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσης, εἰ καὶ ταχὺ
πεδάριστος ἐγγενεὶς μετὰ τῷ διδασκάλῃ, καὶ
τὰ ἀπὸρρήτα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ
καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμέ-
νην,

*Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
Deplorans gnatum, qui mox mucrone Pa-
trocli*

Ad Trojam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere
unum non voles, quamvis forte cum illo magi-
stro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque
initiatus esses.

15. ΤΡΙΕΦ. Sed quid illud sibi vult,
quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur
an-

37. δὲ] Ex *Hom.* inferui. Aberat ab Edd.
Reitz.

38. διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo do-
ctrinam de Parcarum numine ex *Homero*
tibi probatam dedi, ut cum omni tua sa-
pientia non habeas, quod contra dicere
possis. *Gesner.*

νην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδ᾽ ἐμὲν τι πράξαν-
τι, τοιῷδ᾽ ἐτέλει συγκῶρσαι· τοῖον δὲ ποιή-
σαντι, 39) ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀ-
χιλλεύῳ;

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέ-
λοςδε,

Εἰ μὲν ἢ αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφι-
μάχωμαι,

Ὡλετο μὲν μοι νόσος, ἀτὰρ κλέος ἄφθι-
τον ἔσται.

Ei

ancepsque fatum? ita ut istud quidem facien-
tem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut
de Achille, qui de se dicit:

*Bina Thesis mihi fata tulit, mortemque bi-
formem:*

*Si maneam, Teucrorumque adversus moenia
pugnem,*

*Non redeo in patriam, sed erit mihi fama
superstes;*

Sin

39. πράξαντι — ποιήσαντι] Cogitare aliquis
poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post προ-
ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certē stru-
cturae id ratio exigebat. Sed potest in-
telligι μαῖραν vel εἰμαρμένον εἶναι, veh-
tēst pendere ab ἐπιτάσει. Gesner.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

Ὡλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι
αἰὼν

Ἔσσεταί.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχηνόρος

Ὅς ῥ' εὖ εἰδώς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέμων ἀγαθὸς Πο-
λυίδος,

Νέσω ὑπ' ἀργαλῆ φθίσθαι οἷς ἐν μεγά-
ροιςιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δα-
μῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ
ἀμφιβολος αὕτη, καὶ ἀμφίερημος ἀπάτη; εἰ
δὲ

*Sin patriam placeat, carosque videre penates,
Fama perit, sed longa venit sine laude se-
nectus.*

Sed et de Euchenore ita:

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

*Saepe etenim, Polyide senex, haec fata ca-
nebas:*

*Aut morbo in patria periturum, aut inter
Achivum*

Nigras Trojano casurum vulnere naves.

16. Negabisne haec ab Homero scripta?
aut ambigua potius, et utrinque praeruptam
frau-

δὲ βέλει; καὶ τῷ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον·
 ἔχι τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν
 τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβελῆς,
 ζῆν καθεύαρχται πολὺν χρόνον; ἐπιβληομένῳ
 δὲ ταῦτα πράττειν, ἔ καθυσερεῖν θανάτῃ;
 τῷτο καὶ γὰρ πολλάκις πρὸς μαντευσάμην· εἰ
 κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς
 δίκης; 40) εἰ δὲ γε μὴ τῷτο πράξῃς, βιώσῃ
 καλῶς,

Οὐδέ

fraudem agnosces? Sed Jovis etiam, si vis,
 orationem adjiciam. Nonne Aegistho dixit, si
 vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Aga-
 memnoni struendis, ut diu viveret, esse in fa-
 tis? sin ista facere aggredieretur, acceleratam
 mortem non effugiturum. Ad eum modum et
 ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium,
 ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec

40. παρὰ τῆς Δίκης] Compara *Act. Apostol.*
 XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utro-
 bique agitur. Neque hodie multo aliter
 nostri homines. Videtur autem quasi
 προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe
 a multis factum. *Gesner.*

Οὐδέ σ' ὦκα 41) θέμις τέλος θανάτοιο κί-
χη.

ἔχ' ὄρεσι, ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ
ἀμφίλοξα, καὶ μηδὲ πω ἡδραιωμένα; ὥς ἐ-
σον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπερανίοις βί-
βλοις τῶν ἀγαθῶν 42) ἀπογράψονται.

RPIT. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, 43) ὦ Τριε-
φῶν, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
θῶν

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.
Non vides, quam sint minime castigata, quae
Poetae fingunt, quam ambigua, nullisque
subnixi fundamentis? Omnia igitur, si sapias,
omite, ut te etiam in caelestibus bonorum li-
bris inferbant.

17. CRIT. Bene revolveris ad id, unde
discefferamus. Sed illud mihi dic, Scytharumne

41. Οὐδέ σ' ὦκα] Versus distortus ex Il. 6,
416 ita posset restitui: οὐδέ κ' σ' ὦκα θέ-
μις τέλος θανάτοιο κίχη, qua ratione
sensui etiam consultum foret melius. Vix
enim, nominativum θέμις posse adverbii
vicem sustinere, arbitror. *Gesner.*

42. βιβλοις τῶν ἀγ.] Libet vitae ex nostra
disciplina vocatur. Vid. *Phil.* IV, 3. *Apoc.*
XX, 16. *Gesner.*

43. ἀνακυκλεῖς] Est aliquid apud *Longinum*
περὶ ὕψους, sect. 22. quod huic loco et
rei

Θὼν ἐν τῷ ἔρανεῳ ἐγχαριττεται; TRIEPH.

Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρησὸς καὶ ἐν ἔθνεσι. 44)

KRIT. Πολλὰς γε γραφὰς Φῆς ἐν τῷ ἔρανεῳ

ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. TRIEPH. Εὐσε-

μει, καὶ μηδὲν εἶπης Φλαῦρον θεῶ δεξιᾷ, ἀλλὰ

κατηχούμενος, 49) πείθε παρ' ἐμᾶ, εἴπερ ζῇν

χρη-

rumne etiam res in caelo describuntur?

TRIEPH. Et omnes quidem, si modo bonum

aliquem esse inter gentes contingat. CRIT.

Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem

describant omnia. TRIEPH. Bona verba, ne

quid in sapientem Deum dicas petulantius.

Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-

ta,

rei bene videtur convenire. Nimirum de

hyperbato agens, εἰτ' αὐθις, inquit, ἐπὶ

τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum

rursus sermonem reverti. Hanc proinde

rationem in interpretatione secutus sum.

Gesner.

44. ἐν ἔθνεσι] Vox sacris fere scriptoribus

propria, eos, qui extra Ecclesiam sunt,

significat. Gesner.

[45. κατηχοῦμενος] Manifeste ad Christiano-

rum Catecheses alludit, et Catechumenos.

Gesner.

χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ ἔρανον ὡς-δέξῃν. 46)
 ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀσέρας
 ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε,
 τί παρὰδοχόν, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναρ-
 γράφουσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευά-
 σαντι, 47) οἰκτίδας δὲ καὶ ρικτίδας ἐν αὐτῷ
 συναγαγόντι, ἄδεποτέ σε διέλαθε τέτων πρᾶ-
 ξις ἀπόβλητος· πῶς μᾶλλον τὸν πάντα πε-
 ποιηκότα θεὸν ἔχ' ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδρα-
 μεῖν

ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim
 ut pellem explicavit caelum, terramque super
 aquis constabilivit, et stellas formavit, tum
 hominem, cum nihil ejus ante adesset, pro-
 duxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
 describi actiones? Te vero, cum forte domun-
 cula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo
 conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat:
 Deus autem, qui omnia fecit, non multo ma-
 gis percurrat omnia facile, omnesque omnium
 et

46. ὡς δέξῃν.] Ita οἱ ο' Ps. CIV, 2. ἐκτείνων
 τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέξῃν. Gesner.

47. σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι.] Dativi ab-
 solute positi ut alias genitivi. Gesner.

μοῖν ἐκάστω περᾶξιν, καὶ ἐννοιαν; οἱ γάρ σε θεοὶ
κότταβος 48) τοῖς εὖ φρονῶσιν ἐγένοντο.

KPIT. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρέ-
φως τῆς Νιόβης παθεῖν 49) ἐκ σήλης γὰρ ἄν-
θρωπος ἀναπέφθηνα. 50) ὥς τε τῶτον τὸν θεὸν 51)
προς-

et actiones et cogitationes! Tui enim Dii cot-
tabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque, ut,
quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita con-
versa ratione ego ex lapide homo jam factus
sim. Hunc igitur Deum iurijurando adjicio,

F f 2

te

48. κότταβος] Hoc vult Triepho; Dii tui,
o Critia, adeo contemptui sunt et deridi-
culo sapientioribus, ut inde, quod illi re-
rum omnium sunt ignari; progredi ad ne-
gandam veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a mu-
ribus negat domum magnificam posse ex-
strui, mirum non videri debet, si id pos-
sunt homines. *Gesner.*

49. καὶ με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον est, vel
ellipsis dura verbi ἐποίησας. *Gesn.* Sed
vid. *Hemsterb.* ad *Contempl.* §. 2. n. 4. *Reitz.*

50. ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα] Refertur ad id,
quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ
σε ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. *Gesn.*

51. ὥς τε τοῦτον τὸν θεὸν] Jam demum igitur
post longissimam quasi digressionem
ad

πρόστιθῶ σοι, μὴ κινῶν τι παθεῖν παρ' ἐμῆ.
 ΤΡΙΕΦ. Εἶπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς,
 μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
 εἰπῆς.

ἀλλ' αὖτε δὴ τὸ θαυμασιον ἐκείνο ἀκυσμάτιον
 αἶψον, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, 52) καὶ ὅλως
 ἀλ-

te nihil a me mali accepturum. TRIEPH. Si
 quidem ex animo atque vere me diligis, cave
 committas in me fraudem aliquam:

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum mirabilem illam auditiunculam
 mihi occine, ut et ego palleſcam, immuterque
 peni-

ad propositum sermonem reditur. Cum
 enim per Jovem jurare vellet Critias, id,
 quod narraturus esset Triephonti, non
 esse magicum aliquod carmen, locum ille
 nactus totum Deorum concilium caelo ex-
 turbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso
 flamina, doctrinam denique de Deo et
 providentia veriore proferat, quibus ita
 transactis, redit denique Critias ad iusju-
 randum, dicitque hunc a Triephonte sibi
 indicatum Deum se adicere tentato supe-
 rius aliquoties jurijurando, ut scilicet fir-
 mum tandem aliquando fiat. *Gefet.*

52. κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod
 ab

ἄλλοιωθῶ, 53) καὶ ἔχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω,
ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον γενήσομαι, καὶ τὴν θαυ-
μασίαν σε ἐκπληξίν 54) κατ' ἀνθρῶν λειμῶνα
ἐκτραυδῆσω. CRIT. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ
πατρὸς, ἔ τῷτο γενήσεται. TRIEPH. Λέγε,
παρὰ τῷ πνεύματος 55) δύναμιν τῷ λόγῳ λα-
βών. ἐγὼ δὲ καθεδῶμαι.

Δε

penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, ene-
cari penitus: sed avicula, ut Philomela olim,
fiam, et per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam consternationem tristi vocola refe-
ram. CRIT. Ita me Filius, qui ex Patre est,
amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur,
accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero
hic confidebo,

Ff. 3

Can.

ab initio Critiae dixerat Triepho, ὡχρὸς
τέ σευ εἴλε παρειάς. Sed quae haec est
insania: prius caveri iurejurando sibi ju-
bet, ne malum ex auditione nanciscatur,
jam eadem omnia vult ipse in se experiri,
quae ante Critias. Gesner.

53. ἄλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
κας. Gesner.

54. ἐκπληξίν] Ut supra c. 6. κατὰπληξίς,
pro sermonibus εκπληκτικοῖς. Gesner.

55. παρὰ τοῦ πνεύματος] Mithm; nisi re-
spicitur ad Act. 1, 8. λαλήσεσθε δυνάμιν
ἐπελ-

Δεγμένως Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰδᾶσθαι.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆλιν ἐπὶ τὴν λειψόρην, κῶνῃσ' ἄ-
μεινός γε τὰ χρειωδέσχετα, καὶ δὴ ὄρω κληῖδος
πάμπαν ἐς τὸ εἰς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τοῦ
αἰκοῦ ἐφῶντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας
ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις πε-
ρικαύμψας, ἐσκοπίζον ὀξυθερέσχετα, αἵ περ γέ-
νηα τῶν Φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα
τὸν πολιτικόν, 56) παύσθαι Φίλον ὄντα, καὶ
συμποτικόν. ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τέτον. τὸν
ἐξί-

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria
quaedam emtorus prodieram: tum video ibi
ingentem multitudinem, qui in aures alter
alteri infusurrabant, adeo quidem, ut labia
haerent auribus. Ibi ego omnes circumspi-
ciens, manuque incurva superciliis circumpo-
sita, quam possum acutissime cernens exploro,
sicubi amicorum aliquem videre possim. Video
autem Cratonem Politicum, a pueris amicum
atque compositorem. TRIEPH. Sentio, quem di-

ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς.
Gesner.

56. πολιτικόν] *Politicum* vocat, quod tan-
quam Peraequator seu ἐξισωτής aliquam
τῆς πολιτείας partem administraret. *Gesner.*

ἐξισωτῆν 57) γὰρ εἰρηκας· εἴτα τί; ΚΡΙΤ. Καὶ
 δὴ πολλὰς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς τὰ πρό-
 σαι, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρεν ὡς
 αὐτὸν.

Ἀνθρωπίσκος δὲ τις, τᾶνομα Χαρίκενος,
 σεσημμένον γερόντιον, ῥέγγχον τῇ ῥινί, ὑπέ-
 βητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπιπεσυμένον· ὁ
 δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτῃ· εἴτα ἤρξατο
 ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον· ἔτος, ὡς προεί-
 πον,

dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid
 inde? CRIT. Multis igitur cubito amotis ad
 anteriora perveni, et ave, matutino dicto, ad
 hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis, Charicenus
 nomine, putridus seniculus, inter ingentes
 rhonchos, tussimque imis ductam pulmonibus,
 enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte li-
 vidius. Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemad-*

Ff 4

mo-

57. ἐξισωτῆν] Peraequatores, Gr. ἐξισῶται,
 fuere, qui quantitatem seu modum census
 aequarent, ut aequabilitas inter tributa-
 rios servaretur. Erant igitur quasi re-
 tractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis
 tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198. Gesner.

του, 58) τὰς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλοι-
 πασμός, 59) καὶ τὰ χρεὶα τοῖς δανεισκαῖς δο-
 ῖται ἀπο-
modum ante dicebam, Peraequatorum indulgebis
missa, debitaque reddet creditoribus, privatas-
que

58. οὗτος ὡς προεῖπον] Obscurissimus hic
 locus et, ut nostri verbo utar, διενελημέ-
 νος. Videbo tamen, an clarior opera
 mea possit fieri, veniam praefatus, si non
 ubique rem acu tetigisse visus fuero. Vi-
 detur igitur hoc velle Critias: convene-
 rant Christiani aliquot, Monachi forte et
 Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in
 Christianum nomen, Clericos imprimis,
 conquerentes, et spe meliorum temporum
 praesentia mala levantes, seu meliorem
 Juliano, cui interitum volebant, successore-
 rem spondérint, et jam animo destina-
 rint, cujus eos infimulat Critias; seu,
 quod probabilius videtur, Christi servato-
 ris opem, quam verbis, ad rem, de qua
 conquesti fuerant, accommodatis, expri-
 munt, certa spe praeceperint. Horum,
 vel unius ex his, verba quaedam a se, ut
 solent qui alterum exagitant, interpolata
 et calumpniose detorta profert jam Critias,
 quae accuratius erunt consideranda. Gesn.

59. καταλείπει ἐλειπασμός] Ἐλειπασμός,
 puto, est conniventia et ea εὐλαμνία, cum
 pati-

ἀποδώσει, καὶ τὰ τε ἐροῖναι πάντα, καὶ τὰ
δημόσια. καὶ τὰς εἰραμάγγας 61) δέξεται, μὴ
ἐξε-

que impensas aequae ac publicas solvet. Reci-
pient etiam vanos futuri conjectores, non aesti-

F f 5

mans

patitur Peraequator, quosdam nihil dare,
et immunitatem illis indulget, in descri-
bendo et peraequando censu. Haec de
Peraequatoris sententia, et spe eorum,
quibus ille indulget, plane non debentur
in posterum. Alii, quibus iniquum id
videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλειπασ-
μόν. — Ad illas igitur quasi praeteritio-
nes τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praeter-
mittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς
refero, et τὸ καταλείπειν explico de non
novanda, sed in statu suo, relinquenda,
ista praeteritione. Hoc quidem proprie
significat καταλείπειν. *Gesner.*

60. τὰ χρέα τοῖς δανισταῖς] Studiose, puto,
hic cavillatur, cum Christiani non de no-
vis tabulis, dissolvendoque per unam epi-
stolam aere alieno, locuti sint, sed de
debitis, quorum in dominica oratione men-
tio est. *Gesner.*

61. τὰς εἰραμάγγας] Compositum arbitror
nomen ex εἶρα et μάγγανον vel μαγγα-
νέειν. Ac posterioris quidem haud ob-
scura est significatio; de praestigiis enim
fa-

ἐξετάζων τῆς τέχνης, 62) καὶ κατεφλυάρεν
ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἠδοντο τοῖς
λὀ-
mans illos ex arte. Quin amariora etiam
homo nugabatur. Qui autem circa erant, de-
lecta-

faciendis, aliisque dolis aut machinamentis
adhiberi solet. Εἶρα vel ἶρα autem con-
cionem significat, locum, ubi conciones
fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. *Il.* σ',
531. ἰράων προπαύοιθ' κ. τ. λ. et *Hesiod.*
Theog. 804. Esset igitur εἰραμάγνης con-
cionum integrarum deceptor, praestigia-
tor. Sed magis fere mihi arridet, quod
Eustath. ad *Homer.* l. c. p. 1218; 15. *Basil.*
non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν etiam
τὸ εἶρα ex quorundam mente ait signifi-
care, ut adeo εἰραμάγνης dicatur, qui
latitumia crepat, iisque tum se, tum alios
decipit, quod quidem auctoris consilio
apprimo convenit, qui divinationes et
mala omina Christianorum de republica
dedita velut opera deridenda sibi sumserit.
Caeterum leg. τοὺς, non τὰς. *Gesner.*

62. μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης] Intellego per
ellipsis ἀπὸ vel ἐκ. Ad locum nostrum
hoc pertinet: ad artem, quam quis exer-
ceret, respiciebant in censu constituendo
οἱ ἐξιῶται. Ille igitur, quem Charice-
mus expectat, quisquis etiam sit, tantum
abest,

λόγους, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκρομάτων προσέ-
κειντο.

"Ετερος δὲ τῆτομα Χλευόχαρμος, 63) τρι-
βώνιον ἔχων πολυσάφρον, ἀνυπόδατος τε, καὶ
ἡσκαπος, μστερίζει, τοῖς ὁδῶσιν ἐπιπροτιῶν, ὡς
ἐπεδείξατο 64) μοί τις κακορέμων, ἐξ ὁρέων
παρα-

lectabantur sermonibus, novisque audiendis
rebus attendebant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat,
lacinia, quam caries consumserat, indutus, ex-
calceatus praeterea, et aperto capite, dentibus
simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendi*
mibi

abest, ut propter artem tribuisti quem-
quam vexaturus sit, ut ne de arte qui-
dem sit interrogatorus, sed promiscue
omnes (etiam pravissimos impostores) in
beneficiorum communionem et ad vaca-
tiones munerum recepturus. *Gesner.*

63. Χλευόχαρμος.] Utrique Prophetarum ab
inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod
futurum annuntiarent, nomen facit: re-
spicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c.
4. iis exprobrarat. Χάριενος, qui κενὰς
χάριτας pollicetur, χλευόχαρμος, cujus
nugax et illudorium est gaudium. *Gesner.*

64. ὡς ἐπεδείξατο κ. τ. λ.] Crediderim re-
spici ad caelestem aureamque Hierosoly-
mam,

παράγενομενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
 θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς
 γράμμασιν, ὡς ἔσται τῷ χρυσῷ ἐπαλύσει τὴν
 λεωφόρον ἣν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριζάνδρου
 καὶ Ἀρτεμιδώρου, 65) εὖ καλῶς ἀποβήσονται
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ
 χρεῖα

*mibi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens,
 comam detonsus, insculptum in theatro hierogly-
 phicis literis illius nomen; hunc auro viam inaida-
 rum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam,
 Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra
 vobis somnia eveniunt: Sed sibi quidem augebun-
 tur*

nam, ut in Apocalypsi divinitus est Jo-
 hanni repraesentata; sub quo schemate
 felicia sibi tempora promittunt Christiani.
Gesner:

65. Ἀριζάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] Postero-
 ris liber ad nostram usque aetatem perve-
 nit: de priori *Plin.* XVII, 25. videndus,
 unde de prodigiis scripsisse discimus; sed
 ab eo de divinatione scriptum aliquid nul-
 libi reperio. *Du Soul.*

Ἀρτεμιδώρου] Respicit forse noster ad
Onirocris. 2, 5. ubi aurum mali esse omi-
 nis dicitur, non propter se quidem, sed
 propter quantitatem; si nimium appareat,
 aut supra dignitatem somniantis. *Gesner.*

χρεα πληθυνθήσεται 66) ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· ἔτιος δὲ ἐπιπολὺ τῷ ὀβολῷ γε σεσηθήσεται, ὥς πολλῷ χρυσίῳ εὐπορηκώς. καὶ ἄμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, 67) καὶ δῆμον ὀνείρων 68) καταδαρθέντες, τσσαῦτα ἐναιροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτός ἔσης. 69)

Οἱ

*zur debita: pro portione, qua solutionem somnia-
sti: hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi
super alba rupe, somniorumque indormiisse populo,
cum tantum contracissimis hisce noctibus somniatis.*

22. Hi

66. τὰ χρεῖα πληθυνθήσεται] Sententia aperta: quo quis plus reddidisse et dissoluisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. *Gesner.*

67. λευκάδα πέτρην] vid. *Homer. Od. ω', II.* *Gesner.*

68. δῆμον ὀνείρων] Cum somnia esse dixisset Noster Chariceni et Chlevocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte, tantum somniaverint. *Gesner.*

69. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτός οὔσης] *Lucian. Scythia p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brev-*
vis

Οἱ δὲ ἀνεκὰ γχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνι-
γνέντες ὑπὸ τῷ γέλωτος, καὶ τῆς αἰμαδίας μὲ
κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν
κακῶς πάντα ἐξεργήνισα, 70) ἢ εἴπω τι καμνι-
κυσάμενος, καὶ ἔκκατ' Ἀρίστανδρον τὸν Τελμι-
σεά, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
τοῖς

22. Hī vero immanibus cachinnis, adeo ut
praefocari illos prae nimio risu metus esset;
imperitiam meam condemnant. Tum ad Cra-
tonem; *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex co-*
moedia loquar, neque secundum Aristandrum Tel-
messium, *Erbesiumque Artemidorum*, probe inve-
stiga-

vissimo et quasi infecabili articulo dixit.
Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque
miratur Critias tam longa somnia tam bre-
vibus noctibus. Contra Lucian, *Ἐνύπν.*
c. 17. de longo somnio *χειμῆρινος ὄνειρος*,
ὅτι *μήκισται* εἰσιν αἱ νύκτες. *Gesner.*

70. ἐξεργήνισα] Putaverim venatorium ver-
bum esse ab odora canum vi traductum;
investigandique adeo seu indagandi signi-
ficationem habere, quae huic loco appri-
me convenit: idem ergo est ἐξεργήνισα,
quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tan-
tum notari meretur, frequentius alias
cum accusandi casu jungi, ut etiam a no-
stro factum c. 21. *Gesner.*

τοῖς ὄνειρασιν; ἢ δ' ἔς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ
 ἐχθροὶ εἰς, μυσταγωγῆσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ
 τὰ νῦν γενησόμενα. ἔ γάρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν,
 ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσονται δὲ εἰς μῆνα Μεσο-
 ρί. 71) ταῦτα ἀκηκῶς παρὰ τῷ Κράτωνα, καὶ
 τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας, αὐτῶν κατεγνηκῶς,
 ἠρωδεία, καὶ σκυθρωπάων ἐπερευόμην. παλ-
 λὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμψόμενος. εἰς δὲ δειμὴν
 καὶ Τιτανῶδες ἐνιδῶν, δραξάμενός μ' ἔ τῷ λώ-
 πης, ἐσπάρσε, ῥήτην 72) ποιήσασθαι πε-
 θό-

*stigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Cri-
 tia, si enim potis es ut sileas, pulcherrima te my-
 steria edocebo, atque jam jam evenitura. Cive
 enim somnia illa putes; verissima sunt, et intra
 Mesoriensem mensem habitura exitum. Haec cum ex
 Cratone audissem, damnata ipsorum animi le-
 vitate erubui, vultuque tristitiam praeferens
 et multis Cratonem increpans, abii. Sed me
 aliquis torvum et tanquam Titanicum intuens,
 lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo dae-
 mo-*

71. Μεσορί] Aegyptii mensis nomen, quem
 recte cum Augusto comparat Scholiasta
 ad h. l., et hodie quoque Copti eo loco
 ponunt, ut ostendit in Menologio Fabri-
 cius. Gesner.

72. ῥήτην π.] ῥήτρα h. l. est facultas di-
 cendi, vel vices. Charicen' instigaverat
 eum,

Θόμενος τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τῶ πα-
παλαιωμένῃ ἐκείνῃ δαμονίᾳ.

Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, 73)
πειθεῖν με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνδρεί-
πας παρεχενέσθαι, καὶ ἀποφράδι 74) τὸ δὲ
λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πά-
τα ἐξ αὐτῶν μυσαγωγηθῆναι. καὶ δὲ δηλῶσα-
μεν σιδηρέας 75) τε πύλας, καὶ χαλκῆας ἐδῆς,

monio hominis, ut audientem sibi concisionem
praeberet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigia-
tores homines accederem, et in infaustum,
quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim,
omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Trans-
imus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea,
mul-

eum, de quo hic sermo est, ut sibi audi-
tores pararet et audientiam etc. *Gesner.*

73. παρεκτείναντες] Non est penitus inau-
ditum, nominativos poni pro genitivis ab-
solutis. *Gesner.*

74. ἀποφράδι] *Lucian. in Pseudologista*, quem
ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut
probet, hominem etiam, quod ipse fece-
rat, per scomma ita posse appellari. *Gesn.*

75. σιδηρέας —] Versus Scazon s. choriambus
ex ll. 9, 15. *Gesner.*

ἀραβάνθρας δὲ πλείστας περιμυκλωσάμενοι, ἐς
 χρυσόρεφον οἶκον ἀτήλδομεν, οἷον Ὅμηρος 76)
 τὸν Μενελάω φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκαπία-
 ζον 77) ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. ἐρῶ
 δὲ ἄχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικλυ-
 φότας, καὶ κατωχρημένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
 θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον
 γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν.
 ἐφαίνοντο γὰρ ἔτοι ὡς τὰ κακίστα εὐχόμενοι,
 καὶ ἔχαζον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιο-
 ποιῶν

multisque per orbem superatis scalis, in aurea
 tecta adscendimus, qualia Menelai quondam
 fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro
 omnia, quae ille ex insula juvenis; video au-
 tem non Helenam ego quidem, sed homines
 vultibus in terram pronis pallidisque. Illi ve-
 ro, cum nos viderent, gaudere, obviamque
 procedere: dicebant enim, numquid forte tri-
 stis nuncii ferremus? quippe qui manifesto
 pessima quaeque optarent, atque, ut in thea-
 tris solent furiae, luctuosis rebus gauderent.
 Tum

76. Ὅμηρος] Od. 8, initio, imprimis v. 121.
Gesner.

77. ἐσκαπίαζον] Lege ἐσκαπίαζον, ut c. 19.
 Et si hic ω est in Edd. *Reitz.*

Lac. Op. T. VIII.

G g

ποιοὶ 78) ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἀγχι
σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ 79) ἤρουν
τό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τουῆες;

Χρησὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τῷ σχήματος. ἦν
δ' ἐγώ, Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω παν-
ταχῶ. Κριτίας δὲ τῆνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν,
ᾧθεν καὶ ὑμεῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῶντες ἐπυνθάνοντα, πῶς τὰ
τῆς πόλεως, καὶ τὰ τῷ κόσμῳ; ἦν δ' ἐγώ,

Χαί-

Tum vero capita invicem conferentes in aures
quaedam insulurrant, ac denique me interro-
gant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi,
quique parentes?

Videris enim, quantum quidem habitus tuus indi-
cat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem,
inquam, ubique gentium, quantum video, boni
sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem quae
vestra.

24. Ut vero inaniter elati homines inter-
rogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mun-
do

78. ποινάποιοι] Furias intelligi haud obscu-
rum est. Gesner.

79. μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα Poët. Gesner.

Χαίρεσσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαίρήσαντα
οἱ δὲ ἀνέυσουν ταῖς ἐφρυσιν. Οὐχ ἔτι· δυσπ
καὶ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν
γνώμην· ὑμεῖς πεδάρσιον ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ
ὑψηλῆς ἅπαντα καθορῶντες, ὁξυθευέστατα καὶ
τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τῆς αἰθέρος; μὲν
ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἢ δὲ σελήνη 80) κατὰ κάθε-
τον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται 81)
τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον;

*do agereitur? egoque, gaudent, gaudebuntque
amplius, respondi: illi, superciliorum gestu
abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt, cla-
des enim perniciemque civitas parturit. Tunc ego
ex ipsorum sententia, Nimirum vos, inquani,
cum supra humum sublati, tanquam de speculā
omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num
eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi
subiecta? num Mars ex quadrante Jovem respi-*
G g 2 *ciet;*

80. ἢ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phae-
nomenon allègatur, quod prioris est cau-
sa, nisi simpliciter de plenilunio velis in-
telligere. Gesner.

81. ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται] Hermes Trism-
de infirmior. decubitu p. 12. Hoesch. τ. δια-
μετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος. ἢ συνέντος
τῇ κ. Gesner.

ἡ ἸΑΦροδίτη εἰ μετὰ τῷ Ἑρμῇ συνοδεύσει, καὶ ἙρμαΦροδίτες ἀποκησάσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; 82) εἰ ῥαγδαίως ὑετὰς ἐκπέμψασιν; εἰ νεφετὸν πολὺν ἐπισρωννύσκει τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ καταΐξει, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψασιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμυσώθη;

Οἱ δὲ, ὡς ἀπαντα κατωρθωκότες, καταφλυάρεν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πρᾶγματα, ὑταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τῆς πόλεως

ciet, Saturnus autem ex diametro opponitur Soli? Venusne cum Mercurio congredietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemque ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis istis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbæ collaviesque

82. ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε] Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, quod ex *Gill. IX, 4.* constat. *Gesner.*

πόλιν καταλήφονταί, τὰ στρατόπεδα ἤττονα
 τῶν ἐναντίων γενήσονται. τὲτο ἐκταραχθεῖς,
 καὶ ὥσπερ πρῖνος καόμενος οἶδηθεις, διάτορον
 ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα
 λίσαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας 83) κατ' ἀν-
 δρῶν θυμολέοντων, 84) πνείοντων δόρυ καὶ λόγ-
 χας, καὶ λευκολόφας τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ'
 ὑμῶν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πα-
 τριδα ὑμῶν κατατρεύετε. 85) εἰ γὰρ αἰθεροβα-
 τῆν.

que civitatem invadant, tum exercitus ab ho-
 stibus vincantur. Hic ego vehementer com-
 motus, atque ardentis instar ilicis intumescens,
 contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines,*
inimicis loqui magnifice, Stringentes dentes in vi-
 vos corde leones Spicula spirantes, cristis ni-
 tentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsas*
vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male
adco ominamini. Neque enim aut conscanso aerebe-

G g 3

re

83. θήγοντες ὀδόντας] Formula Aristophan.

Βατρ. 829. θυμολέων Homericum Hercu-
 lis epitheton. Πνείοντας δόρυ καὶ λόγχας
 καὶ λευκολόφους τριφαλείας Aristoph.
 Βατρ. 1048, Gesner.

84. κατ' ἀνδρῶν θυμ.] Parodia Homer. Od.
 λ', 266. du Soul.

85. κατατρεύετε] Proprie vexare est, atte-
 rere.

πῶντες, ταῦτα ἡκηόητε, 86) ἡ τὴν πολυά-
σχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δὲ γε
μαντεύειαι καὶ γοητεύειαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλὴν
τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦ-
τα γραϊδίαν, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ
τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρ-
χονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὃ καλεῖ
Κριτία, οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, 87) καὶ τὴν
δια-

*re ista audivistis, aut male sedulam mathematico-
rum artem edidicistis. Si autem varicina et prae-
stigias in hanc vos fraudem impulerunt, duplo ma-
jor vestra est stupiditas. Quandoquidem vetula-
rum ista mulierum sunt commenta atque ludibria.
Siquidem muliebria fere ingenia ejusmodi confecta-
ri solent naenias.*

26. TRIEPH. Quid vero ad ista, o pul-
cher Critia, detonsis mentibus animisque ho-
mi-

rere. Sed ipse deinde explicat per ἐπα-
ρᾶσθαι τῇ πατρίδι. Gesner.

86. ἡκηόητε] Sic Nostrae. ἡκηόσητε Gesn.
melius. An ἡκηόατε. Reitz.

87. κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Videtur mihi
Triephon ad clericorum tonsuram respi-
cere, cujus et paullo ante facta mentio
clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὀρέων πα-
ρα-

διανοίαν; ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρεδραμον,
εἰς ἐπίνοίαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες.
ἔλεγον γὰρ ἡλίκας δέκα ἄσιτοι διαμενῶμεν, καὶ
ἐπὶ παννύχης ὑμνωδίας ἐπαγρυπνῶντες, ὄνει-
ρώττομεν τὰ τοιαῦτα. ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί
πρὸς αὐτὰς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διη-
πορημένον; ΚΡΙΤ. Θάρσει, ἔκ ἀγεννές, ἀν-
τιῆπον γὰρ τὰ κάλλισα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἄσι-
κῶν θρυλλόμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποτεν
ὄνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά περ παρειαῶνται.
οἱ δὲ σσηρὸς 88) ὑπομειδιῶντες, ἔξω περ πα-
ρέει-

mines? CRIT. Nimirum his omnibus praeter-
missis, ad commentum oppido elegans confu-
gientes dixerunt: *Post decem dierum jejunia,*
quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia
somniamus. TRIEPH. Sed tu quid ad illa?
magnum enim quiddam dixerunt, quodque
multam quaestionem habeat. CRIT. Bono es
animō: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime
equidem causam ita peregi: *Etenim vera sunt;*
quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somnian-
tibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu
G g 4 sub-

ραγενόμενος, κηκαρμένος τὴν κόμην memo-
ratur. *Gesner.*

88. σσηρὸς] De iratorum canum rictibus
adhiberi solitum verbum, *Gesner.*

έρχονται τῷ κληιδίῳ. 89) ἢν δ' ἐγώ, εἰ ἀληθῆ
 εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, ἐκ ἂν ποτε ἀσφαλῆς
 τὰ μέλλοντα ἐξηχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθί-
 ντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ
 γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ οἷδ' ὅπως
 ληρεῖτε, ὄντιροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα
 βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδασθε, μηδὲν
 ὀνόμενοι 90) τῷ βδελύγματος. ὥς ἐάσετε
 τὰς ἀλλοκότας ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ
 πονή-

fabridentes, Extra tamen lectulum, inquit,
 nobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam,
 ista; ὁ fabriliter animae, nunquam tamen tuto quae
 futura sunt investigaveritis, sed vestris ipsi somniis
 induci, quae neque sunt, neque futura unquam
 sunt, negabimini. Nescio vero, quomodo somniis
 fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae
 sunt averfemini, malis autem delectomini, idque
 cum nullum ex tam detestabili facinore bonum con-
 sequamini. Omitte igitur absurda illa emosa-
 men-

89. ἐξω — τοῦ κληιδίου] Id est, non ut
 alia somnia e somno et in lectulo ducant
 originem, sed aliunde et extra lectulum
 nobis obtingunt. Ita *Jamblichus de mysteriis*
 13, 23. probare conatur, a principio aliquo
 extra hominem constituto provenire Divina
 illa et futuri praefaga somnia. *Gesner.*

90. ὀνόμενοι] An ὀνόμενοι; *Pell.*

πονῆρά βελεύματα, καὶ μαρτεύματα, μὴ πε-
θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πα-
τριδί ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγας κιβδήλας ἐπιφη-
μίζεν. 91)

Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ
πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βάλει, καὶ τὰ γε
προσιθῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς σῆλην ἀναυδὸν
ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστὴ σε λαλίᾳ λιθῶμενον
ἀνέλυσε, καὶ ἀνθρώπον ἀπακατέστησε. ΤΡΙΕΦ.

Σίγα,

*mentis ludibriis, malaque consilia ac praedictiones,
ne quando Deus, eo quod pessime Patriae precami-
ni, fallacesque vestros sermones ad ipsum referatis
auctorem, in malam rem vos projiciat.*

27. Hic vero uno omnes animo multis me
objurgare, et, si vis, jam ea adjiciam, quas
quasi columnam elinguem me fecere, donec
salutaris illa tua allocutio jam saxea membra
resolvit, hominique me restituit. ΤΡΙΕΦ.

Gg 5

Quin

91. ἐπιφημίζεν] Uti nos vertimus, αὐτῷ
subaudiendum, ut scilicet ad Deum refe-
ratur. Non negaverim tamen, posse ali-
ter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel
diffundere rumoribus significet: ita nulla opus
fuerit ellipsi. Gesner.

Εἶγα, ὦ Κριτία, 92) καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τὰς
 ὕθλας. ὁρᾷς γάρ, ὡς ἐξώγκωταί με ἡ νηδὺς, καὶ
 ὥσπερ κυοφορεῖ· ἐδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σὲ
 λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ
 Φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ
 μνή-

Quin tace, Critia, neque nugas extende am-
 plius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit,
 et tanquam uterum gestem. Tuis quippe ser-
 monibus ut a rabido cane morsus sum. Atque
 nisi sumpta procurandae oblivioni medicina con-
 qui-

92. Εἶγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem ali-
 quid in dramático genere esse absurdius,
 quam post magna prooemia et ingentissi-
 marum promissionum hiatus, denique, cum
 ad ipsam rem peruentum est, frustrari
 lectores, et dimittere longe quam fuerant
 incertiores, quidnam tantis dignum hy-
 perbolis cothurnisque fuerit. Κενὰς qui-
 dem ἐλπίδας, et ὕθλους forte vidimus, sed
 ubi δεινὰ βουλευμάτα, quorum aequem en-
 tio facta c. 4. Si quid tamen licet conji-
 cere, ipsam forte mortem Juliano por-
 tendi dixerunt Sophistae, quos noster ap-
 pellat. Hoc itaque ut nimis mali ominis
 et blasphemum plane reticeret. Inde forte
 est, quod Critias deinde vitam longam
 spondet Imperatori, quanquam id alia
 etiam de causa poterat fieri, *Gesner*.

μνήμη οἰκτερεῖται ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσεται.
ὥς ἐάσον τέτταρς, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς 93)
ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν 94) ἐς τέ-
λος ἐπιθεῖς.

Ἄλλα 95) τί τέτταρς; ἔχει Κλεόλαος ἑπὶ
ἐσιν, ὃ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβλᾶς, σπεδῇ δὲ ἤκει
καὶ

quiescam, ipsa rei recordatio in me perma-
nens, metuo, ne magnum mihi malum conci-
liet. Hos igitur omitte, precationemque a pa-
tre incipiens, multisque refertum nominibus
carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est,
qui magnis adeo citatisque gressibus huc de-
scen-

93. τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] Nic. Rigaltius ad
Tertull. de Oratione non procul ab initio,
notam etiam, inquit, Luciano fuisse domini-
cae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Crisiam; et deinde haec verba
subiungit. Cui merito assentitur Fabric.
Bibl. Gr. 4, 16. p. 504. Gesner.

94. πολυώνυμον ᾠδὴν] Ita vocaueris τὴν με-
γάλην δοξολογίαν, ut vocatur, ubi statim
ab initio canit Ecclesia Graeca: Αἰνοῦμέν
σε, αὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, εὐχα-
ριστοῦμέν σε κ. τ. λ. Gesner.

95. Ἄλλα] Fingitur interuentu Cleolai ser-
mo interrumpi. Gesner.

καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;
 KRIT. Καὶ μάλα. TRIEF. Κλεόλας, μὴ τι
 παραδράμῃς 96) γὰρ ποσὶ, μὴδὲ παρέλθῃς, ἀλλ'
 εἰδὲ χαίρων, εἴγῃ περ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ.
 Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς. TRIEF. Τίς
 ἔσπασή; ἀσφμαίνεις γὰρ ἐπιπολῶ. μῶν τι
 κρινὸν πέπρακται; ΚΛΕΟΛ.

Πέπτωκεν Ὀφρύς 97) ἡ πάλαι βοιωμένη Περ-
 σῶν.

Καὶ Σῆσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει

scendit? Inclamabimusne hominem, Critia.
 CRIT. Omnino. TRIEPH. Cleolae.

Ne praetercurras pedibus nos, praeterea sive:

Accede, salve, si quid apportas novi.

CLEOL. Vos vero salvete ambo, nobile ami-
 corum par. TRIEPH. Quae nam est ista tua
 festinatio, multum enim anhelas! Ecquid forte
 novi factum est? CLEOL.

Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Ara-

96. μὴ τι παραδράμῃς —] Studui hic qui-
 dem, ne quid in interpretatione hujus ver-
 sus inepto Poetae concéderem. *Gesner.*

97. Ὀφρύς] *Supercilium*, est superbia e rebus
 gestis et felicitate superioris temporis con-
 tracta. *Gesner.*

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
 Χερὶ κρατῆντος εὐσθενώτατ' ἡρᾷ.
 ΚΡΙΤ. Τῆτ' ἐκεῖτο, ὡς
 Ἀεὶ τὸ θεῖον ἐκ ἀμελεί τῶν ἀγαθῶν,
 Ἄλλ' αὖξαι, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.
 ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες
 ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί
 τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις.
 οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ τὰ σά. τῆ-
 το ἀρετῇ τοῖς πασίν, αἱ ἡμέραι τῆ αὐτοκράτο-
 ρος· πλεῖτος γὰρ ἡμᾶς ἐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος
 ἡμᾶς ἐκ καταπτοήσεται. ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κρι-
 τίε, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἰδῶσι
 Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δαλεμένην, τὰ
 τῶν

*Arabumque tellus tota mox cadet
 Valida manu victoris atque robore.*
 29. CRIT. Hoc est illud,
*Nunquam bonos pioſque negligit Deus,
 Sed auget, ornat, in bonisſque collocat.*

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tem-
 pora. Angebar enim, quid, cum moriendum
 esset, liberis meis testamento relinquerem.
 (Noſti enim mendicitatem meam, ut ego tuā.)
 Jam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris:
 ita enim nec divitiæ nobis deerunt, neque
 gens ulla ad terrorem nobis incutiendum va-
 lebit. TRIEPH. Et ego, Critia, hæc relin-
 que

τῶν Περσῶν τέκνα δ' ἄλειον ἤμαρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' ἂν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς ἄραν ἐκτεινάντες, τὰτ' εὐχαρισήσομεν, ὥς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους 98) ὑπήκοοι γένησθαι· τὰς δὲ λοιπὰς, ληρεῖν ἐκώσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντίς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος ἔμοι δοκεῖ εἶναι τῷ Λακκιανῷ.]

quo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub jugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos, exeurfiones Scytharum repressas, urinam! omnino praecisas. Nos vero ignotum qui est Athenis Deum a nobis inventum adorantes, manibus in caelum sublati eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subjecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

98. τοιούτου κράτους] Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus, Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτει, id est Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet, Gesner.

Χαρί-

Χαρίδημος, *) ἡ περὶ κάλλους.

Ἑρμίππης καὶ Χαριδήμου.

E P M.

Περιπάτης ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιῶ-
μενος ἐν τῷ προαεῖῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ
τῶν ἀγρῶν χάριν ῥασιώτης, ἅμα δὲ (ἔτυχον
γάρ τι μελετῶν,) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυ-
χάνω

Charidemus, sive de pulchritudine.

Hermippi et Charidemi.

H E R M.

Forte evenit heri, Charideme, ut inambula-
rem in suburbano, partim animi in agro re-
ciendi causa, partim quod quietis (commenta-
bar enim aliquid) indigerem. Incido autem in
Pro-

*) Χαρίδημος.] Non esse hunc libellum Lu-
ciani, ausum contendere, sed Scholasticam
alicujus declamationem prope puerilem,
cujus rei documenta quaedam e stilo pe-
rita mox dabimus, nempe insignia, ne quis
sola putet. *Gesner.*

χάνας δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτῃ. προσειπὼν δὲ, ὡς περ εἰώθειν, ἡρώτων, ὅθεν τε πόρευσίτο, καὶ ὅποι βαδίζοι· ὃ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥτερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγεῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τέχης ἐπιπνεύσης εὐχράτε καὶ κέφης αὐρας, ἀπὸ συμποσίης μέντοι καλλίσῃ γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέῃ τῷ Ἐπιχάρῃ, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνὼς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις.

Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἄρτια, καὶ χαρῆντα, καὶ δὴ καὶ κάλλος ἐγκώμια εἶρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως

Proxenum Epicratis F. eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa; quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androclēm Epicharis F. qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit.

2. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, quum senectutis vitio oblitus esset, qui

ἄλλως τε δέ, καὶ ἂν ἐπιπολὺ λόγων μετῃ κη-
κότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὰ
ἐγκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλων τὸ
συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νῦν. ΧΑΡ. Γέ-
γνε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. ἔ μέντοι γὰρ εἰς ἐμοὶ
ῥαδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ἔ γὰρ
εἶόν τε ἦν πάντων ἀκχεῖν, θορύβῳ πολλᾷ γινο-
μένῃ, τῶν τε διακονημένων, τῶν τε ἐσιωμέ-
νων· ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεσέμενων ὃν μεμνη-
σθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἷσθα γὰρ
ὡς ἐπιλήθμονας ποιεῖ καὶ τὰς λίαν μνημονικω-
τάτας. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ
τὴν διήγησιν περᾶσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν πα-
ραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

EPM.

qui praefertim non diu sermonibus illis inter-
fuerit, te vero relaturum facile; qui et ipse
dixisses laudationem, et toto convivio animum
aliis attendisses. CHAR. Facta sunt ista, Her-
mippe. Verum nec mihi facile est persequi
accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris
pariter atque a convivis; cum alioquin inter
res sit difficillimas meminisse sermonum in
convivio habitorum: scis enim, quam obliviosos
ea res faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Veruntamen tua causa;
ut potero, narrare conabor, nihil omissurus
eorum, quae in mentem mihi venerint.

Luc. Op. T. VIII.

H h

3.

ΕΡΜ. Τέτων μὲν δὴ ἔτεκα, οἷδά σοι χά-
 ριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς
 ἀποδοίης, ὃ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον
 Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ἡμᾶς
 εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ἕτως ἂν ἱκανὴν κα-
 ταδοῖο τὴν χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον
 ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέας ἐκ τινὸς ὀνείρατος, οἷς
 ἔλεγε, πεποιθμένον αὐτῷ, νενίκηκε δὲ Διότι-
 μον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ
 περὶ τιῶν ἀσχυρῶν, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.
 ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ.
 Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκύροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμέ-
 νος, ταύτην αὐτοῖς καταδεῖναι τὴν χάριν ἄλ-
 λως

3. HERM. Equidem jam horum causa,
 quae promissis, gratiam tibi habeo. Sed si totam
 mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber
 fuerit, quem recitavit Androcles, quem vice-
 rit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic
 demum solidam a me gratiam inieris. CHAR.
 Liber fuit laudatio Herculis, infomnii monitu,
 ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum
 Megarensem, qui cum illo de adorea vel de
 gloria potius contendit. HERM. Quid ille
 recitavit? CHAR. Castorum laudationem;
 dicebat autem, se quoque magnis ipsorum be-
 neficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam
 re-

λας τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρασκευημένος, ἐπ' ὀκτροῖς ἰσίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων.

Παρήσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγῳ τε ἀξιοί, τό, τε συμποσίον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλεα ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δοινίε, καὶ Ἀρίσιππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλειπτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τῷ Ἀνδροκλέει ἀδελφιδῆς, μετράκιον ἀπαλὸν τε καὶ τεθρυμμένον· νῦν μέντοι γὰρ ἐδόκει· ἔχεν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠεροῶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τῶ κάλλεος ἤρξατο λέγειν,

προσι-

referre: invitatum praeferim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparent.

4. Verum aderant in coena alii quoque multi, vel cognati ejus vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter caeteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae F. et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher, Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritu-

προοιμιασάμενος ἔτω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ᾧ
 ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἀρξῇ, πρὶν ἂν
 μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τὰς
 προήχθητε τὰς λόγους. ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις
 ἡμᾶς, ᾧ γὰρ δὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα
 λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλην ἀλλὰ τί
 τίς ὦν χρήσαντο, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο;
 αἰάκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ἔτιξεν.

Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν
 Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένε γὰρ αὐτῷ με-
 σταθὲ ἐμῷ τε, καὶ Ἀνδροκλέες τῷ θεῷ, πολὺς
 ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτῷ, ἀπο-
 βλέψαι τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις
 τὸ κάλλος. σχεδὸν ἐν πάντων ὀλιγωρήσαντες,
 κα-

dine coepit Philo, hoc prooemio usus. HERM.
 Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam
 et causam mihi indicaveris, a qua ad hos ser-
 mones proveci estis. CHAR. Frustra nos,
 vir bone, moraris, qui jam toto sermone enar-
 rato poteramus discedere. Verum quid agas,
 si quis amicus vini tibi faciat? scilicet quid-
 quid sit subeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occasio-
 nem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum
 inter me et Androclum patrum assideret, mul-
 tus de illo sermo inter indoctos homines, ad-
 spicientes adolescentulam, et forma ipsius supra
 modum perculsi. Igitur obtiti fere reliquorum
 omni-

καίθητο διεξιόντες ἐγκώμια τῇ μεραυμῇ. ἀγα-
 σθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν,
 καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτὰς, ἀργίας τε πολλῆς
 εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν
 ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μὲν τῆτι
 οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ
 κάλλους λόγων. ἔδοξεν ἔν ἡμῖν, ἐκ ὀνομασίης λέ-
 γειν τὸν ἔπαινον τῷ παιδὸς (ὃ γὰρ ἂν ἔχειν κα-
 λῶς, ἐμβάλειν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυ-
 Φήν) ἀλλ' ἔδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνης ἄνω ἀτάκ-
 τως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγων, ἀλλ' ἔσται
 σον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅς ἂν ἀπομνημονεύει περὶ τῷ
 προκειμένῳ.

Κα)

omnium affidebant laudes illius enarrantes ;
 quorum nos *judicium atque* amorem pulchri
 cum probaremus laudaremusque, ignaviae mul-
 tae esse rati ; si de pulcherrimis rebus indocti
 homines dicendo nos superarent, quo solo illis
 nos praestare putaremus, dicere de pulchritu-
 dine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus
 ergo non nominatim laudes dicere pueri ;
 quippe quod parum consultum sit, cum magis
 illum frangat deliciis : sed neque ita sine or-
 dine, ut isti, quidquid in buccam cuique ve-
 nerit proferre ; verum singulatim dicere unum-
 quemque, quae de argumento propositio memo-
 ria subjiceret.

Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, ἀνέσθ
 τὸν λόγον ἐποιεῖτο· Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ'
 ὅσα πράττομεν ἐκείνης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν
 ποιῶμεθα τὴν σπεδὴν, αὐτὰ δὴ τὰ κάλλεα
 εἰδέναι ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' ἔτω καθευδά-
 μεθα σιγῇ, ὥσπερ δαδασκότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτάς, ὑπὲρ ἧ' σπεδάζομεν τὸν ἅπαντα
 χρόνον, εἰπόντες· καίτοι πᾶ τις ἂν χρησάτο
 πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς
 ἀξίων σπεδάζων, περὶ τῶν καλλίστων σιγῇ τῶν
 ἄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο
 καλλίον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας Γ)
 περὶ

6. Atque primas sibi dicendi partes sumens
 Philo sic verba fecit: *Quam indignum est, si,
 quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de
 rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ip-
 sius nullam habeamus rationem, sed ita silentio
 defideamus, quasi vereamur, ne forte imprudenter
 dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.*
*Aiqui ubi tandem prout decet oratione utatur ali-
 quis, si in tanto circa res nibili studio de eo,
 quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat?*
*Aui quomodo, quod in oratione pulchrum est, pul-
 ebrius serveatur, quam si, relictis aliis omnibus, de*
 ipso

Γ. ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας] Haec male con-
 juncta vix cohaerere videntur, nisi inter-
 po-

περὶ αὐτῷ λέγειν τὰ τέλεις ἡμᾶς τῶν ἐκείσε
πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν, ὡς
χρὴ περὶ τῆτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μη-
δὲν ἐπίσασθαι περὶ αὐτῷ, ὡς οἶόν τε βραχέα
περὶ τὰτα πειράσομαι διαλθεῖν. κάλλες γὰρ δὴ
πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώ-
θησαν ἑλίγοι τινές· οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς
δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγε-
νησθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ
εὐκό-

*ipso illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur?
Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo
affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem
dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor
exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri
omnes concupiscunt, digni autem illa habiti sunt
omnino pauci. Quicumque autem munus hocce sunt
consecuti, beatissimi omnium facti videntur, bo-
nore quo par est a Diis pariter atque hominibus*

Hh 4

affe-

ponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σω-
ζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus
sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri*,
adesse, ostendere. Simili fere ratione *Plu-*
tarchus de facie in Orbe Lunae p. 1701.
H. Sierb. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα
σώζειν ἐπειράτο μένεν τὸν οὐρανὸν ὑποτι-
θέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstra-
tionem et conciliationem assensus refer-
tur. *Gesner.*

εἰκότα τιμημένοι. τιμηήριον δὲ τῶν γῆν θεῶν
ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν, ὁ Διὸς, καὶ
Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἐνέκα
ταυτῆς λέγεται τρυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τῇ
καλλεὶ χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν,
καὶ τοῖς Διοσκόροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν
εἰς ἄραν ἄνελθεῖν, τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμέ-
νοισι. 2)

Ἀλλὰ μὴν ὅσις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς
ὀμιλεῖν, οἳ ἐστὶν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι
καλλεὶ. Πέλοψ τε γὰρ τῷ χάριν τοῖς θεοῖς
ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τῷ Δαρ-
δάνῃ

affecti. Argumentum hujus rei hoc esto. In nu-
mero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt,
Hercules est Jovis filius, et Castores, et Helena;
quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem
esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gra-
tia, cum ipsa se in Deam mizerasset, cum fratribus
suis ejus rei causa fuisse, qui ante illius in cae-
lum adscensum, mortuis annumerati fuerant.

7. Verum etiam qui homo dignus sit consue-
tudine Deorum habitus, non est invenire, praeter-
quam qui pulchri essent. Certe enim Pelops hujus
gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est;

et

2. πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένους] Ita videretur conciliare velle Homeri dicta diversa, Il. γ. 243. et Od. λ. 299. Gesner.

δάνη ἔτα· κειρατηκέναι λέγεται τῷ πάντων
 ὑπάτα θεῶν, ὡς αὐτὸν ἐκ ἀνασχέσθαι συμ-
 μετασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θή-
 ρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπασαν
 ἡγόμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς
 Ἰδης, ἀναγαγεῖν ἐκείσε τὰ παιδικὰ, ὅπῃ συνέ-
 σσθαι τὸν ἅπαντα ἐμελλε χρόνον. τοσαύτην
 δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται τῶν καλῶν, ὡς ἔ-
 μόνον αὐτὰς ἡξίωσε τῶν ἑραινίων ἀναγαγῶν ἐκεῖ-
 σε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γινόμε-
 νος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τῷτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Ληδα, τῷτο
 δ' ἐν εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκα-
 σθεῖς δ' Ἀμφιτρύωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ

πολ.

et Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum
 Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam
 aliorum Deorum secum ad venandum amasium ve-
 nire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare
 in Gargarum Idae verticem, et eo puerum educere,
 ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti
 vero semper fecit pulchros, non tantum ut caelesti
 illos s. de eo deductos dignatus sit, sed ipse quo-
 que quoties in terra esset, suis semper cum amori-
 bus versatus, nunc in Cycnum versus cum Lede
 luserit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc
 Amphitruonis summa forma Hertulem genuerit. Ac

πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τῷ Διὶ
ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανημένα.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυμά-
σαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (ὃ γὰρ ἀνθρώπων
γε ἔδέσει, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' ἐν τῇ-
τοῖς δημηγορῶν, ἔτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ
κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, 3) καὶ θρασυς, καὶ
κταπληκτικός, ὥς' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημη-
γορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰω-
θυῖαν ἐπιτιμαῖν αὐτῷ, ὁμῶς δ' αὐτὴν ἔτῳς
ἐφόβησεν, ὥς' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν,
ἀλλὰ μέχρι λόγων σῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ.
τῷ

*multa commemorare aliquis possit Jovis commenta,
ut quibuscum cuperet una esset machinantis.*

8. Qua in re illud maximum est, et quod me-
rito miretur aliquis, quod agens inter Deos (ne-
que enim ad alios se homines praeterquam ad
pulchros applicare solet) inter Deos igitur dum
concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum
poeta, et audax terribilisque inducitur, ut in pri-
ma concione Junonem, quae quidam olim expro-
brare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perter-
ruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire,
sed intra verba Jovis iram consistere: in poste-
rio-

3. Ἑλλήνων ποιητῇ] Hom. Il. δ', 39. du Soul.

τὰς δ' ἅπαντας θεὰς 4) ἐν τῇ ὑσέρει πάλιν ἔχ
 ἥττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπᾶσαι
 αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλ-
 λων δὲ συνέσσεσθαι καλοῖς, ἔτω γίγνεται πρῶτος,
 καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὥς περὶ
 ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι κη-
 ταλιπῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀη-
 δῆς, ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τέτ-
 καλλίς, καὶ οἷα τὸν ὀρώντα προσαγαγέσθαι.
 τοσῶτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

Καὶ ἔχ ὁ μὲν Ζεὺς ἔτω μόνος ἐάλω τῷ
 κάλλει, τῶν δ' ἄλλων ἐδείς θεῶν, ἵνα μάλ-
 λον ἔχεν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, ἔχ
 ὑπὲρ

✠ *viori autem concione in non minore Deus omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus
 suspensurum et mare minatus. Cum vero ad pul-
 ceros accedit, ita fit miris, et mansuetus, et ae-
 quus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis
 persona deposita, ne insuavis amoribus suis videat-
 ur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam,
 quae illicere adspicientem possit: tantum reveren-
 tiae et honoris habet pulchritudini!*

9. Neque vero solas ita Jupiter pulchritudine
 captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut
 potius ista criminosè in Jovem, quam pro pulchri-
 tudi-

4. ἅπαντας θεοὺς etc.] II. 9; cf. da Sout.

ὑπὲρ τῆ καλλεὶς εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς
ἐθαλήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖροι θεὰς ταυ-
τὰ πεπονθότας δὴ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τῆ
Ἡέλοπος ἠττημένον, Ἰανίνθῃ δὲ τὸν Ἀπολλῶ,
τὸν Ἑρμῆν δὲ τῆ Κάρμῃ.

Καὶ θεαὶ δ' ἐλαττεῖς ἐν αἰσχύνονται Φαι-
νόμεναι τῆτ'· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς
ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῶ
διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις· ἔτι
δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐμάσθ' προστατί-
ῃσα, ἔχ' ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει,
ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμένη τὰ
εἰς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν ἔ' διαμάχεται περὶ
θῆρας· ὡς δ' αὖτως Ἀθηνᾶ καμείνη παραχωρεῖ
τῶν

iudine, dicta videri possint. Sed si quis curare rem
velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos
invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma
victum, Hyacinti Apollinem, Mercurium Cadmi.

10. Neque Deas aperte illi succubuisse, pudeat,
sed velut honoris aemulatione de se praedicari
amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, homini-
busque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum
omnium unaquaeque praesidium susceperit, non mo-
vet altera controversiam alteri, quibus imperet;
sed Minerva, quae praestit quoque bellica homini-
bus, non contendit cum Diana de venatu, simili-
terque Minervae haec concedit de bellicis, de nup-
tibus

τῶν πολέμικῶν· τῶν δὲ γάμων, "Ἡρ' Ἀφροδί-
τη, εἰδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐναχλαμένη περὶ τῶν
ἐφορῶν· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσῶτον Φρονεῖ,
καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥς τε καὶ ἡ Ἐρίς
αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βελομένη, εἰδὲν
ἄλλο πρῆβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, ἔτις οἰομένη
ἐαδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ
Φρονίμως τῆτο λογιζομένη. σιέψαιτο δ' ἂν τις
ἐντεῦθεν τὴν τῆ κάλλος περιεσίαν· ὥς γὰρ ἐλά-
βοντο τῆ μήλα, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαν-
το, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβέσης εἶναι τὸ μῆλον,
μηδεμιάς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς
ἐνεγκεῖν, ὥς ἂρ' ἀσχεροτέρᾳ τῆς ἐτέρας εἴη τὴν
ὄψιν, ἀνέρχοντα παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρων,
τῆς

*iii. autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab
illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine
autem sua adeo magnifice sentiunt, et superare
illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea,
quae mutuis illas viribus superare velle, nihil iis
aliud, quam pulchritudinem, objiceret, sic nempe
rata facillime se quod voluisset effecturam: recte
illa quidem et prudenter subductis rationibus.
Caeterum excellentiam pulchritudinis inde mihi
aliquis perspicitur. Accepit enim pomo lectoque
ithius titulo, cum unaquaeque suum illud esse pu-
taret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre
suffragium, quasi deteriori altera esset facie, acce-
dunt ad patrem reliquarum, unius autem fra-
trem,*

τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψ-
 ημεσαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἡ τις
 ἐσιν ἀποφθίνασθαι καλλίσῃ καὶ πολλῶν ἀν-
 δρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τῇ
 Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπτει τὴν κρί-
 σιν 5). Πάριδι τῷ Πριάμῃ, ψῆφον ἐναργῇ καὶ
 καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σο-
 φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος.

Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ
 σπευδὴν, ἀκρεῖν εἶναι καλῶν, ὥστε καὶ τὸν ἡρώεωφ
 τε

*item, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi
 permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet
 pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque
 fortes multi, et sapientes prudentesque viri in
 Graecia pariter et apud barbaros: arbitrium ipse
 Paridi permittit Priami F. eaque re luculentam
 talis liquidumque suffragium, prudentia et sapien-
 tia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem.*

11. *Tantam porro curam, studium addibuer-
 unt, ut pulchrae audirent, ut illi Heronum lau-
 da-*

5. ἐπιτρέπτει τὴν κρίσιν] Ita argumentatur:
 Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam,
 arbitrium dedisset factiosum et imperii cu-
 pidum, similiter, si Minervam, Philoso-
 phum aut pugnacem: sed dat voluptua-
 rium spectatorem formarum: vult ergo
 primas deferri formae. *Gesner.*

τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, ἢ ἀλλοθεν
 παθεῖν, ἢ παρὰ τῆς καλλιᾶς πεπρωτοῖσιν ὀνομά-
 ζειν. ἥδιον ἂν ἔν ἀκῆσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ
 πρέσβα θανά, θυγάτηρ μεγάλῃ Κρόνῳ Ἀθηναῖ
 δ' ἢ ἂν βαλεθῇ Τριτογένεια πρὸ τῆς Γλαυκῶ-
 σος καλεῖσθαι Ἀφροδίτη τε τιμήσουτ' ἂν τῆ
 παντὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλο-
 λος τείνει.

Καίτοι ταῦτ' ἔ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς
 εἰ κρείττερος ὄχασι περὶ τῆτο, ἀλλὰ καὶ μαρτυ-
 ρίῳ ἐσὶν ἀψευδές, τῆ κρείττονος εἶναι πάντων
 τῶν ἄλλων. ἐκὼν Ἀθηναῖ μὲν ἀνδρείας ἀμυχ καὶ
 Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίσει. ἀμφοτέρων
 γὰρ προΐσατο τέτων Ἥρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς
 καὶ

*datori Deorumque Poëne persuaferint, ne aliunde
 se quam a pulchritudine nominaret. Jucundum
 ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari,
 quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata
 Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius quam
 Caësia vocari. Venus autem quatinus vestimentis
 appellari aurea, quae quidem ad pulchritudinem ten-
 dunt omnia.*

12. *Atque haec non illud modo ostendunt, quid
 Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime
 fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestan-
 tiorem. Igitur Pallas fortitudine simul et pru-
 dentia potior esse decernit, cujus utriusque rei
 praefes est: Juno autem imperio omni et potestati
 praef-*

καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
ρᾶντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβῆσα. εἰ τοίνυν
ἔγω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν,
ἔγω δὲ περισπᾶδαςον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν
ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὰς μιμημένους τὰς θεῶν
ἔργω τε καὶ λόγῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρε-
σθαι τῷ κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τῆς κάλλους εἶπεν,
ἐπιθείς τῷτο τῇ τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ἂν
τέτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίστατο
τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκείνον δ' εὐ-
θύς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων, πολλὰ
πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδρονέας· ὃ γὰρ
ἐβέλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβέμενός
λέγειν. ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν·

Πολ-

*praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata
Jovem. Si vero ita divinum, ita augustum quid-
dam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dei
laborent, quomodo nos debeat non ipsos quoque
Deorum imitatione, opere pariter et verbis, quid
quid habemus, pulchritudini parrocinari?*

13. Haec Philo de pulchritudine: qui illud
in fine adjecit, se plura hisce dicturum fuisse,
nisi sciret, non convenire convivio longam ora-
tionem. Post illum statim dicere coepit Aris-
tippus, multum incitatus ante ab Androcle:
Nolebat enim dicere, dicere post Philonem
veritus. Ita vero exorsus est:

14.

Πολλοὶ πολλὰν ἀνδρῶν τὴν περὶ τῶν
 βελτίων, καὶ ἡμῶν συμφερόντων, ἀφέντες λή-
 ρουσιν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὤρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν
 αὐτοῖς μὲν δοκῶσι δοῖαν προσάγειν τοῖς δ'
 ἀντιθέταις τὰς λόγους εἰδὲν λυσitelῶντας ποιῶν-
 ται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν
 ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγέμενοι τὰ ἐν ἅνταις
 ἑτέροις δὲ περὶ τῶν εἰς αὐτῶν ἀναγκαίων λογι-
 σσάμενοι, εἰς ἑχρὴν ταῦτα πάντα καταλιπόν-
 τας, ὅπως τί βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες ἐπα-
 ρεῖν. εἰς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων εἰδὲν ὑγιᾶς
 ἐγνωμέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὰ τινῶν
 ἀγνοίας τῶν βελτίων κατηγορούντων πρὸς αὐ-
 τοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεσέων θύομενος εἶ-
 ναι

14. Multi saepe mortales, dimissa de rebus
 optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad aliam
 se consulere argumēta, quibus sibi quidem concili-
 liare gloriam videntur, sed verba interim faciunt
 nihil profutura audientibus: atque imprudentes
 partim de iisdem rebus (eadem cum dicant) inter
 se contendunt, partim quae nusquam sunt, ea enar-
 rant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut
 melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam
 ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et alioquin
 superfluum omnino esse putans, post accusatas
 quorundam optimarum rerum ignorantias in ea-
 .. Luc. Op. T. VIII. I i dem

καὶ πάντα, τὴν αὐτὴν λησιτέλεσάτην καὶ καλ-
λίστην τοῖς ἀκροῦσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν
λόγων, καὶ ἦν πᾶς ὁσισθὲν αὐτῇ Φαίη καλλίστ' αὐ-
τῇ ἀκούειν καλλίστην. 6).

E

*dem vitia incidere; eandem utilissimam auditoribus
et pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam,
quamque unusquisque optime se habere dicat, vo-
cari pulcherrimam.*

15.

6. ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν
ita usus est auctor, ut passim Latini suo
audire, ut nempe dici, nominari significet.
Claritatis causa tamen verbo illo in inter-
pretatione abstinui, et, quod nihil ambi-
guitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia
dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a
Luciano non est, vel studiose conficta ad
charactera inepti hominis ostendendum.
Hoc quidem profecto indignum Luciano,
*pulcherrime se habet pulchritudinem audire
pulcherrimam*, pro eo quod est, *pulchrum
est laudari pulchritudinem*. Jam mox jun-
guntur, οὕτω — ὥς (ἵνα) — ἀλλ' οὖν οὐ-
τως — ὥς — οὕτω ὥς — Et statim
τοσαύτην — ὥςθ' οὕτως — ὥς. Emol-
liri talia interpretando possunt, dissimu-
lari plane non debent, si hoc praestare de-
bet interpretatio, ut quantum fieri potest ora-

ora-

Εἰ μὲν ἂν περὶ τινὸς ἑτέρου τὰς λόγους ἐποίη-
 μαθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσαν ἂν
 ἡμῖν, ἀκῆσασιν ὅς ἐστιν εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι
 περὶ αὐτῶ· τῆτο δ' ἄρα τσσαῖτην ἀφθονίαν
 παρέχεται τοῖς βελομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ
 τῶν λόγων, ὥς ἐν, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφί-
 κοιτο τῷ λόγῳ, νομίζεν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς
 πολλοῖς ἄλλοις κακιστὸς τι ἀνηθῆ συμβαλέ-
 σθαι πρὸς τὰς ἐπαύνας, τῆς ἀμείνωνος οἰεσθαι
 κειρᾶσθαι τύχης· τὸ γὰρ ἄνω μὲν περιφανῶς
 ὑπὸ τῶν κρείττωνων τετιμημένον, ἄνω δὲ τοῖς
 ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπᾶδας, πᾶσι δὲ
 τοῖς

15. Si quidem igitur de alia quacumque res
 verba nunc faceremus, non de pulchritudine, suffi-
 ceret nobis, uno qui diceret de illa audito, dis-
 cedere: haec vero tantam dicendi copiam submini-
 strat attingere volentibus, non ut infelix sit pu-
 tandus, si quis non pro dignitate orationis assequa-
 tur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre
 quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna
 uti sit existimandus. Quae enim res manifeste
 adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines
 divina et studio omni digna; omnibus porro, quae
 ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut,
 I i 2 qui-

orationem, et velut speculum animi au-
 ctoris, repraesentet. Gesner.

τοῖς ἔσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν
παρῇ παρὰ πάντων σπαραζομένων, ὧν δ' ἀφά-
σταται μισαμένων, καὶ εἰς προσβλέπειν ἀξιωμέ-
νων, τίς ἂν εἴη τοσῶτον λόγων μετεσχηκώς,
ὥς ἐπαυέσαι πρὸς ἀξίαν ἀφικέσαι; ὁ μὲν ἀλλ'
ἐπειδὴ περ' ἔτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαυ-
σόντων, ὥς, μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν; εἰδὼν
ἀπεικὸς καὶ ἡμῶς ἐγχειρεῖν τε λήγειν περὶ αὐτῆ,
πέλλοντάς γε μετὰ φίλων ποιέσθαι πρὸς ἀφ-
ηγας ἔτω δὴ σπουδαιότερον καὶ θειότερον τῶν
ὄντων ἐστίν, ὥς ἐν ὅσῃ θεῶι καλὰς πεποιημένης,
ἐπαυλάσω.

Ἄλλ' ἔν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη
γενεακῆ, ἔτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἄν-
θρωποις.

quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus
vero absit, illi exosi et ne adspectu quidem digni
censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem
laudare pro dignitate possit? Verum enim vero
quum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut
vel sic suam vix dignitatem consequatur, non ab-
surdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea di-
cere, licet post Philonem verba sint facienda.
Adeo vero augustissima et maxime divina rerum
est, ut - - - (praetermitto enim, quantum et quo-
ties pulchros Dii bonoraverint:)

16. Verum ut superioribus temporibus nota
fuit Helena, tanta apud omnes homines admi-
ratione.

θράκοις, ὥς' ἔτι τῆς ἡλικίας ἔσαν ἑνὸς, κα-
 τὰ πῖνα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ
 Θησεύς, ἔτι τῆς ἡλικίας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥς' ἔσης
 αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλές αὐτῆς, καὶ δόξης
 αὐτῆς τυχεύσης, ὅμως ἀκ' ὤρετο βικτόν αὐτῷ,
 ταύτης ἐξεργασμένος, παρελθεῖν δὲ πάντα εὐδαι-
 μονία, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. ἔτι
 δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τῷ πατρὶ λαβεῖν
 ἀπεικὼν, μὴ γὰρ αὖ αὐτὴν αὐτὸν ἀνδάναι μὴ-
 πω ἡλικίας ἡμιόβητος, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονή-
 σας ἐκείνη, καὶ Περιδῶν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δαιμόνων, κοινὰ
 νῆντ' αὐτῷ τῆς ἀρπαγῆς καὶ Περιδῶν παρα-
 λαβὼν, βίαν λαβὼν αὐτὴν τῷ πατρὶ, εἰς
 Ἀφίδαν

ioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus con-
 stitutam; negotii alicujus causa agens in Pelopon-
 neso Theseus, ita ad conspectum formae illius ex-
 arserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vul-
 gari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si
 cendum esset; felicitate se praeserire universos
 si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo
 agitare, nec spem haberet illius a patre impetran-
 dae, nec enim elotaturum sperabat, quae justam
 aetatem nondum attigisset; contemto illius imperio
 ac neglecto, parvi faciens quidquid in Peloponneso
 formidandum erat, assumpto rapinas adiutore Pirri-
 chon, vi a patre obductam Aphidiam Aetiae oppi-
 dum

Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς καὶ τοσαύτην
 εὖχες χάριν αὐτῇ τῆς συμμαχίας ταυτησί,
 ὥς ἂτως ἐβίβησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥς
 καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παραδειγμα γένεσθαι τῇ
 Θησέως καὶ Πειρίδου Φιλίαν· ἐπειδὴ δὲ εἶδαι καὶ
 καῖνον ἐν Ἄδῃ γένεσθαι, τὴν Δήμητρος μνησεν-
 σόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ σπαραίνων, ἐκ ἡδυ-
 νήθη ταύτης αὐτὴν οὕτως πείρας ἀποσχεῖσθαι
 καταπύσσει, συμπρολάβησεν αὐτῇ, ταύτην
 πρέσβουσαν εὐόμενος αὐτῇ καταδήσει τὴν χά-
 ριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτῆς κινδυνεύσαι.

Ἐπανελθέσαν δ' εἰς Ἄργος, αὐθις ἀποδη-
 μέντος αὐτῆς, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων,
 καὶ τοιγὰ ἔχοντες καλὰς τε καὶ εὖ γεγонуῖας ἐκ
 τῆς

*dum asportavit: tantamque illi habuit hujus auxi-
 lii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore
 amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei et
 Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogereetur ad
 inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberam
 Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi
 persuadere, ut ab eo conatu se abstineret; illum
 comitatus est, hanc decentem ab illo gratiam ini-
 turus, ut vitae pro illo periculum subiret.*

17. Reversam vero Argos, (varsus peregre
 absente Theseo) cum jam matūra esset nuptiis,
 licet haberent pulchras et generosas mulieres, quas

τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἀγεσθῆναι γυναικας
οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συναλθάντες
ἐμνησεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάκας ὑπερ-
ιδάντες, ὡς Φαυλοτέρας γινόντας δ', ὅτι περι-
μάχητος ἔσται, καὶ δόισαντες, μὴ πόλεμος γένη-
ται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλας,
ὁμωμόασιν ὅρκον τάσσοντ' ἡμέω κοινῇ, ἢ μὴν
ἐπικερήσῃ τῷ ταύτης ἀξιαθέντι, μηδ' ἐπι-
τρέψῃν, ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχείρῃ, ἕκαστος οἰόμενος
ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν.
τῆς μὲν ἑν' ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες,
πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐ-
τικά. καὶ πολλῷ γὰρ ὕπερον ἐριδος γενομένης
ταῖς θεαῖς περὶ καλλίας, ἐπιτρέψαι τὴν κρίσιν
Πά-

*e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; ac illi
convenientes hanc sibi exprocebant, consensu tan-
quam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem
viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum
in Graecia exoriretur illis inter se depugnansibus,
communi suffragio iurjurandum dedere ejusmodi;
se adjutores fore ei, qui ipsa dignus esset habi-
tus, neque permissuros, si quis injuriam vellet
facere, cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi
parare auxilium. Ac privata quidem illa unius-
cujusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum.
communem autem illam veram esse, statim experti
sunt. Cum enim non ita multo post lis inter
Deas de forma exorsa esset, arbitrium permittunt*

Ἐλπίδῃ τῷ Πριάμῃ· ὁ δὲ τῶν μὲν σαμίων
 τῶν θεῶν ἡγήθεῖς, πῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασ-
 θείς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδασκῆς· Ἡρᾶς μὲν
 τὴν πῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ἐν πελάγεσσι Ἀθηνᾶς
 κράτος· Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γά-
 μον καὶ Φαίδοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι, αὐ-
 ποτε νομίσας ἐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ'
 ἰδὲνα τῶν ἐπιτηγνομένων ἀξιαδῆναι, προσέειπε
 τὸν ταύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τῆς ὑμνημένης ἐκείνης στρατείας
 κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
 τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθέσης, ἔχοντες οἱ τε
 Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν
 τὴν αὐτῶν, οἳ δ' Ἕλληες ταύτην αὐτὰς ἔασαν-

τες

*Paridi Priami F. Hic corporibus Dearum et for-
 ma victus, munerumque esse coactus arbiter, offe-
 rente Junone imperium Asiae, bellicam victoriam
 Pallade, Venere autem Helenae nuptias: etiam vi-
 libus hominibus contingere interdam putans non mi-
 nus imperium, Helena autem poriri posse postero-
 rum neminem, hujus nuptias praetorsit.*

18. Cum autem decantata illa contra Trojam
 expeditio fieret, et Europa iunc primum veniret
 contra Asiam, liceretque Trojanis, reddita Helena,
 sine mora suam incolere patriam, Graecis vero hac
 illis permessa, difficultatibus belli atque expeditionis
 libe-

πες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐν πολέμῳ καὶ
 στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἡβελήθησαν ἀμ-
 Φότεροι, ἐκ ἂν ποτε καμίσαντες εὐρεῖν ἀΦαρ-
 μὴν καλλίῳ πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανόνται. καὶ
 θροὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπο-
 λαμένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἐκ ἀπέτρεψαν μάλ-
 λον, 7) ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τῶτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τὰ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν.
 καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐ-
 τὰς μείζω καὶ δεινότερον ἐναρτήσαντο τὰ πρὸς
 Γίγαντας αὐτοῖς γενομένην πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ
 μὲν

*liberari: neutri volvere, qui putarent nunquam se
 belli causam, pro qua morerentur, habituros ju-
 stiore: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent
 in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed
 induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum
 orbis, pugnando mori pro Helena, quam quod
 Deorum filii essent. Et quid dico filios suos?
 Ipsi inter se majus et terribilius iniere bellum eo,
 quod adversus gigantes ab illis gestum est. Ete-
 nim in illo conjuncti pugnabant, hic vero contra*

li 5

se

7. οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legatur
 ἀλλὰ ante μᾶλλον. Du Soul.

μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων. ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο
 πρὸς ἀλλήλους. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δει-
 γμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει
 τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων ἄθενος ἀπάντων ἔδαμῃ τὸ
 παράπαν φαίνοντα διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλ-
 λος ἔ' μόνον τὰς υἱὰς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ
 ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἐνιδί δὲ καὶ
 τρωθέντες, πῶς ἔχ' ἀπάσαις ψήφαις προτιμῶ-
 σιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίᾳ τῶν περὶ κάλ-
 λος λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτε-
 ρον βέλομαι μεταβῆναι, ἔδαμῶς ἔλαττον ὄν,
 ὥςδε δεῖξαι τὴν τῷ κάλλει ἀξίαν, τῶν πρότερον
 εἰρη-

*se invicem: quo, eorum majus esse potest documen-
 tum, quantum humanis rebus omnibus praeferat im-
 mortaliū Deorum judiciis pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam
 omnino diffidisse illos constat, pro pulchritudine
 autem non filios tantum suos dedidisse, sed jam
 contra se invicem pugnassee, quidam etiam vulnerati
 esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt?*

19. Ne vero videamur inopia eorum, quae de
 ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper
 morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad
 demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae
 prius

εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομαίᾳ
 ὄντα τῇ ταύτης καίλας αἰλόντας, μᾶλλον αἰρε-
 μένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης δια-
 αλωμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ ἐλάβετο
 τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἔ-
 ποικλῶ τῷ μέσῳ παρεγγυῆσαν εὐρα, τῆς μὲν
 ἡλικίας αὐτῆς ἄλλας (τοσούτον γὰρ αὐτῇ περιῆν,
 ὥς καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπεργάστο παρὰ Φύ-
 σιν,) καὶ διὰ τῆς ἀξιώσας αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυ-
 τῷ, βέλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν
 τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων Φαύγων
 αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυ-
 μίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὥςτο ἐκδιώξας, ὅπως ἐβί-
 λετο, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὥς οἶόν τε
 μά-

prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe, Arcadis
 Oenomai F. Quoi juvenes, bujus forma captos,
 apparuit, mori praeoptare, quam ab hac disclusas
 hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem atti-
 gisset puella, videretque illam pater non mediocri
 intervallo alias relinquere, forma illius captus
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut
 parentem praeter naturam subigeret) eamque ob
 causam secum illam habere cupiens, fingens interim
 suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle
 ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminisci-
 tur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile
 sibi quod velle confecturum. Curra enim quanta
 ma-

μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασ-
 μένῳ, τὰς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε τα-
 χύτας ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τῆς
 κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας· 8) αὐτοῖς
 αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ εἶρεσθαι τῆς παρθένου ἡ-
 πτηθέντας· καὶ ἡμεῖς δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαί-
 νειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπασχολούμενοι περὶ ταύ-
 τη, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντες
 τῇ πρώτῃς ἀφαιμένῃ τῇ δρόμῳ, καὶ τῆς κόρης
 ἐκπεσόντες μετὰ τῇ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνηῖσαν πρὸς
 τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβηλευμέ-
 νων,

*maxima arde potest ad celeritatem elaborato, equos
 cum junxisset, qui cum erant in Arcadia, velo-
 cissimos, certabat cum procis puellae, praetereun-
 tibus propositio praemio ipsa puella, devictis poena
 capitis: postulabatque ipsam currum cum illis con-
 scendere, ut in illa occupati et defixi, equestreis rei
 curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
 fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, et
 virgine una cum vita excidisset, deirectare certa-
 men,*

8. ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας] : Laborat
 locus intemperanti verborum transposi-
 tione: παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας
 et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad
 quod intelligendum et revocandum est
 προτιθεῖς. Gesner.

ναν, μερακιωδεις ειναι υπολαβόντες, τήν δ' ὠμό-
 τητα μισήσαντες Οἰνομαίη, ἄλλος ἄλλον ἐφθα-
 νεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς, μὴ τῷ τε-
 θνάσκει περὶ τῆς κόρης αἰμαρτή· καὶ προῆλθε γὰρ
 μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόρος· θεοὶ δ' ἐκεί-
 νον τῆς σπουδαίας μισήσαντες ταυτησί, τὰς τε
 τεθνεώτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεῶντες· τὰς
 μὲν, ὅτι κτήματος ἀπεσέρηνται τοιάτῃ τὴν
 κόρην δ', ὅτι τῆς ὥρας ἔκαστ' αἰετὸν ἀπολαύσι.
 κηδόμενοί τε τῶν νέων, ὅσους ἐμελλε (Πέλοψ δ' ἦν
 ἕτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τέττα
 κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανά-
 τας, δι' ὧν ἐμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι· καὶ
 γέγονε γὰρ τὸν κηδεσὴν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης
 ἀπεκτονώς.

Οὐ.

men, aut mutare consilium puerile arbitrari, cru-
 delitatemque Oenomai exosi, alius alium morte
 praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella
 exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes
 tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi,
 mortuosque simul et virginem miserati, illos, qui
 tali possessione privati essent; hanc, quod forma
 illa atque aetate non fuereatur, cura adolescentis
 suscepta, quae erat decernaturar, (hic Pelops fuit)
 et currum illi donatus pulcherrimi ab arte elaboratum;
 equosque immortales, quorum opera virgine poti-
 tur. Ex poenis est, interfecto in metis victoriat
 socero.

Οὕτω τὸ τῆ κάλλεος χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῶν εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπένδασαι πολλαχόσκι. διὰ δὲ καὶ ἡμεῖν ἐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεισθαι δικαίως, πρῆργε λογιζαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλεος διεξελθεῖν. ἔγω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε, ὅπως ὅσπερ κορωνίδα τῶν τῆ κάλλεος καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνκρίσιν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' ἐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ἔσθ' οὖν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημέ-
νων,

20. *Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et honorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic et Aristippus orationem suam absolvit.*

21. *HERM. Tu sapiens, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deus rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerit ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praefereim non quaecumque dixi depromere ex memoria possum. Quippe facilius*

νων, ἢ τῶν αὐτῶ. EPM. Ταῦτα μὲν δὴ ἐσιν,
 ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμᾶμεν ἐπιτυχεῖν. ἔ γάρ δὴ
 τοσῆτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε
 τῶν σὼν ἀκῆσαι. ὥς, ἢν τῶν ἀποσερήσης,
 καμῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς
 Ἑρμῆ, τὸν ἅπαντα λόγον, ὡς περ ὑπέσης ἐξ
 ἀρχῆς, ἀπόδος. XAP. Βέλτιον μὲν ἢν τῶτοις
 ἀπαλλάττειν με 9) τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα·
 ἐπεὶ δ' ἔτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκῆ-
 σαι

lius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.
 HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio
 cupiebamus fieri compotes. Neque enim tan-
 tum illas audire orationes curabimus, quam
 tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito,
 etiam in illis frustra te elaborasse. Verum
 per Mercurium, universam orationem, quem-
 admodum ab initio promiseras, nobis redde.
 CHAR. Melius fuerat, te istis contentum
 difficultatem mihi remittere. Quandoquidem
 vero ita cupidus es orationis meae audiendae,

εἰ

9. τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholaisticus
 auctor saepe nimia transpositione tenebras
 legentibus obicit. Construenda ita est
 oratio, Βέλτιον ἢν τούτοις ἀγαπῶντα
 ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar,
 cum primum legerem hoc opusculum,
 emendare talia: sed mox sensi, ea ab au-
 ctore affectata esse. Gifner.

σαι λόγων, καὶ τῷδ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον.

Εἰ μὲν πρῶτος αὐτὸς ἤρχον περὶ τῶ καλλιᾶς λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδόξῃν συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, εἰδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκέρων πεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' εἰδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὡς' ἐκεῖναι καὶ τὰς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἂρ' ἔχ' ἕκαστος ἰδίᾳ λόγον ποιεῖσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρεσιν διακ' ἔρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν εἴη ἤρατι γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ὥπερ ὑμῶν ἕκαστος ἐτύχεν εἰπὼν περὶ τῶ καλλιᾶς ἰδίᾳ, τῷτῳ δὲ τοσούτων περιέειπεν, ὡς

eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

22. Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem; nullius opus haberem exordii; quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; baud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adungere: cum praesertim non alias habitae sint illae orationes, sed hic et eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro porre quisque sua exsequatur. Atque alii rei sociis effectus, ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulorum pro pulchritudine dixit. Huic

ὥς τε καὶ τοῖς ἐπιτηγνυμένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρη-
 μένων, ἔδειν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλείους
 γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκα-
 στα δόξαν 10) παρίσθιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυ-
 χῆντι λειμῶνι, ἅει τῶν Φανομένων ἀρτι προ-
 σκυομένων τὰς δρεπομένας. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων
 ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρα-
 λη

*Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post
 futuri sunt, praeter ea, quae jam sunt dicta, non
 defuturæ sint ejusdem laudes. Plurima enim plu-
 ribus ex locis praebet, quorum unumquodque pri-
 mum dicendum esse videtur, velut floribus in felici
 prato semper his, qui jam conspiciuntur, decerpen-
 tes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus,
 quae-*

10. λέγειν ἕκαστα δόξαν] Scio, δόξαν posse
 absolute intelligi, cum videatur. Scio, non
 hic solum tenebricosum esse praee ornandi
 studio auctorem. Et tamen verisimilis
 mihi videtur antiqua conjectura mea, le-
 gendum esse δόξαντα. Certe sic facilius
 fluere orationem, qui Graece sciunt, sen-
 tiant: certe sine fraude fuerit Latinam
 interpretationem eo accommodasse. Neque
 turbare nos debet illud δεῖν λέγειν pro
 λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra
 c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέ-
 πειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus
 opus erat. Gesner.

λιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε καὶ ἄλλοις
τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολο-
γεῖν παραλιπὼν, δρᾶσω κεχαρισμένα.

Τοῖς μὲν ἔν ἡ δὲ ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ
τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκᾶσιν, ἢν μὴ
τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς
εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
ῶν τ' ἂν ἔκαλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραγ-
τόμενα σχοίη. καλὰς δ' ἔ' μόνον ἔ' φθονῶμεν
τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα
ὑπεραγαπῶμεν τε, ἔδ' ἀπρονῶμεν ὥσπερ κρείτ-
τοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δαλεύοντες αὐτοῖς.
ἡδίων ἂν ἔν ὑπαέσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ
προσάξειε τῷ μὴ τοιᾷτω, καὶ πλείω χάριν ἂν
εἰδείη

*quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam,
ut et pulchritudini iusta tribuam, et vobis, omissa
longiori oratione, gratificer.*

23. Igitur qui vel fortitudine, vel quacumque vir-
tute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quoti-
diana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, vel-
uti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res
sucefferit. Pulchris vero non tantum non invidemus
formam, sed ad primum conspectum capimur supra
modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam
Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo.
Ergo jucundius aliquis paruerit formae felicitis homini,
quam

εἰδείη τῷ πολλὰ προσάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὅτιεν ἐπαγγέλλοντι.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἑνδεῖς ὦμεν, ἐπεραιτέρω σπευδάζομεν τῇ τύχῃ· καὶ λαὸς δ' ἡμῖν εἰς ἐδὲ πώποτε γέγονε νόρος. ἀλλ' εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, II) τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν δ' Ἰάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον καὶ λαὸν νικῶμεν, ἐκ ἀρετῆν ἡμῖν δοκῶμεν; ἀλλὰ δεδοίκαμεν, μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνημένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν παρὰδειγμα τὸ

quam non tali imperaveris, et gratiam habueris majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti.

24. *Ex reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si et illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine, non paramus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris forte superemur.*

25. *Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod comparantur,*

K k 2

exam-

II. τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. II. β', 672.
du Soul.

τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ ἔτε σραυτοῦς εἰς κάλλος
 ἡμῶν τὰ σραυτοῦματα συντάσσειν, ἔτε ἔτι
 τρεῖς τὸς λόγους συνειδέμεν. ἔτε μὴ γραφάσι
 τὰς εἰκόνας γραφάμεναι, ἀλλὰ τί τῶντα λέγω;
 ὦν τὸ κάλλος τέλει ἐστὶν ὦν γὰρ εἰς χρῆμα ἡμῶν
 ἀναγκάως, ἐκ ἐλλείπομεν ἡδὲν σπυρδῆς ὡς
 ὅσον ἔξῃς καλλὰς κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ
 Μενέλαω ἡ ποσῶτον ἐμέλυσεν πῆς χρῆμας τῶν
 οἰκῶν, ἢ ὅσον τὰς εἰσερχομένας ἐκπλήττειν.
 καὶ διὰ τῆς πολυτελεστάτης ἅμα κατε-
 σκεύασε, καὶ καλλίστης, καὶ τῆς γνώμης ἂν ἡμῶν
 ταν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἔτως ἀγασθῆναι λέγεται
 τέχης, κατὰ πρῶτον τῆ πατρὸς. εἰς αὐτὸν ἀφρυ-
 γμένος, ὡς εἰπεῖν Πεισιγέραι τῷ Νεστορίδῃ·

Ζη-

exemplum pulchritudo est: et neque imperatores
 non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque
 oratores componere orationem; neque pictores ima-
 gines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum
 pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate
 quadam venimus, in his nihil studii interminuimus,
 quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Ne-
 que enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam
 ut ingredientibus admiratione percelleret; atque ea
 causa et sumtuosissimas simul paravit et pulcherrimas.
 Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis
 enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requi-
 rendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisi-
 stratus diceret Nestoris filio:

Ta-

Ζηῆός πε τοιήδε γ' Ὀλυμπία ἔνδοθεν αὐλή.
 Αὐτός θ' ὁ τῷ μετράνιε πατὴρ ἐκ ἄλλων τε χά-
 ρην μίλτοπαρῆς ἤγε τὰς ναῖς, συστρατευόμενος
 τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ Τροίαν, ἣ ὅπως τὰς θρῶντας
 ἐκπλήττειν ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἔξε-
 τάξην βάλεται τῶν τεχνῶν, εὕρησεν πύσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τέτα τυγχάνειν τῷ
 πάντοτε τυδόμενῳ.

Τοσῶτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ὑπερέχεν δοκεῖν, ὥς τῶν μὲν ἡ δικαιοσύνης, ἡ
 σοφίας, ἡ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλάκις ὅτι
 εὖροι τιμωμένα κάλλος τῶν δὲ ταύτης τῆς
 ἰδέας κακοινωνηκότων 12) βελτιὸν ἐς τὴν εὖρειν
 εἶδεν.

Talisnam fuerit Jovis aula introrsus Olympi?
 Ipse autem pater adolescentuli (Telemachi) non
 alia causâ splendentes minio naves Graecorum ex-
 peditionem juvenis ad Trojam duxit, quam ut ha-
 beres, quo videntes percelleres. Et artes prope
 omnes si examinare aliquis velit, inveniet ad pul-
 chritudinem eas collineare, et in illa consequenda
 ponere omnia.

26. Tantum vero eminere in reliquis omnibus
 pulchritudo (honestas) videtur, ut multa observare
 liceat eis, quae vel iustitiam, vel sapientiam, vel
 fortitudinem sibi adjunctam habent, honoratiora:
 his vero, quae hujus qualitatibus pariter careant, me-
 lius.

12. τῆς ἰδέας κακοινωνηκότων] Ἰδέα, species,
 est

ἔδεν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχημάτων ἀτιμότερον ἔδεν. μόνες γὰρ τὰς μὴ καλὰς ὀνομάζου-
μεν αἰσχροὺς, ὡς ἔδεν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύ-
χοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλος ἐσχημένος.

Τὰς μὲν ἔν ἡ δημοκραטיαμένοις τὰ κοινὰ
διοικῶντας, ἡ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τὰς
μὲν

lius invenire nihil est: quemadmodum nimirum istis, qui nihil ejus habent, nihil consentiunt. Quippe solo, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi nihil sit, si quis aliquam caeterarum praerogativarum habeat pulchritudine idem privatus.

27. *Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,*

*est forma, qualitas, notio: commune quid-
dam et universale, quod partes plures,
individua certe, complectitur. Τῆς ἰδέας
τοῦ κάλλους κοινῶν οὔσι vel κοινοῦ κασι,*
qui sub notione et nomine, sub specie pul-
chrorum comprehenduntur. *Speciem aut
formam nolui ponere in interpretatione,*
ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina
poni existimaret: idque tanto magis, cum
auctor felici illa ad mores puerorum et
adolescentulorum formandos linguae Grae-
cae confusione, eodem nomine tum pul-
chrum, quod in corpora cadit, tum gene-
rosum illud in animis honestum comple-
ctatur. Gesner.

μὲν δημαγωγὰς, τὰς δὲ κῶλακας καλᾶμεν· μό-
νας δὲ τὰς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένας
θαυμάζομεν τε, φιλοπόνας τε καὶ φιλοκαλὰς
ἀνομιάζομεν, καὶ κοινὰς νομίζομεν εὐεργέτας τὰς
τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτι μὲν
σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, ἔτι δὲ τὰς πᾶσιν ἐν
εὐχῇς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τέ-
τιον τι διακοιῆσαι δυνήσθηναι, πῶς ἡμᾶς εἰκό-
τως ἢ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσούτον ἔχοντες
κέρδος κερδαίνου, ἔπειθ' ἐκοντι προΐεμεθα,
μὴδ' αὐτὸ τότο αἰσθέσθαι δυνήσασθα, ὅτι
ζημιώμεθα;

Τοσούτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησα-
μην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλος εἰ-
πεῖν

*sunt, demagogos illos, hos adulatoros vocamus: solos,
qui sub hac Pulchri et Honesti potestate sunt,
admiramur, laborisque et honestatis amantes voca-
mus, et communes benefactores habemus illos, qui
pulchrorum (honestorum) curam suscipiunt. Cum
igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, ad-
eoque in parte votorum sit omnibus illam consequi,
ut in lucro ponant, illi si qua servire possint:
quomodo non merito nos visuperaverit aliquis, si,
tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde
illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire
queamus, damnum nos facere?*

28. Tantum et ego verborum feci, multis,
quæ in promptu mihi erat de pulchritudine

πρὸς ἀφελῶν, ἐπεὶ δὲ τὴν τιμωρίαν ἐπιπλάσ-
σας κατασκευάσῃς ἑώραν. ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε,
εἰ τοιαύτης ἀπολαύματα τῆς συνουσίας· σχε-
δὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκε
διὰ σέ.

[Οὐδ' ἔτι δὲ δοκᾷ τῇ Λακωνῇ]

dicere, abscessis, cum longius extrahi collo-
quium viderem, H.ERM. Felices vos qui-
dem, qui tali colloquio frui sitis. Sed tuo
beneficio fere non deteriori ego quoque con-
ditione fui.

[illegible]

Νέρων, *) ἡ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆς Ἰσθμῆς,
εἰ γνήσιος.

Μενεκράτης καὶ Μουσώνιος.

M E N.

Ἡ ὀρυχὴ τῆς Ἰσθμῆς καὶ σοί, Μουσώνιε, διὰ
χρηρὸς, ὡς φασί, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν
εἶχεν

Nero, five de Isthmo perfodiendo.

Menecratis et Musonii.

M E N.

At Isthmum certe perfodere, Musoni, quod
prae manu, ut ajunt, habuit tyrannus, Graeci
K k 5 res

*) Νέρων] Quisquis est hujus libelli auctor,
(Lucianum quidem non puto habro adeo
ac difficili genere scribendi usum) in eo
certe non peccavit, quod supervixisse fin-
git Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo 4, 36, 2. Suidam,
qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Musonium,
non hoc velle, interfectum esse, sed exi-
lio ejectum et velut e medio sublatum.

Por-

εἶχευ Ἑλληνα. ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες,
καὶ βελτίω, ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ
περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν,
ξυνήρει τοῖς θαλατταμένοις, εἴκοσι σταδίων τῷ
Ἰσθμῷ

res confilii tuo etiam iudicio fuit. MUS. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendi-

Porro quam commodè hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19. narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἐφασκεν ἐντετυχῆναι περὶ τὸν Ἰσθμόν, δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσμένοι δρῦν τινὲν καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐρρωμένως τῇ γῇ ἐπαίλῃεν, ἀνακύψαντα δὲ λυγῶσε αὐν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμόν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαρωδοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί αὖν ἐπαθες; pro illo ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mallem retinuisse Olearius vulgatum ante ἀπευφημῆσαι, deservari. Casterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεξυγμένῳ ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. Gagner.

Ἰσθμῷ ῥήγματος. ΜΕΝ. Τέτο δ' ἂν καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις
καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ καὶ γὰρ δὴ καθεύδουσιν
ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπός, ἢ τὰ ἐπιθαλάττια
ἐν πράττῃ. ταῦτα δὲ διέλελθε, Μασώνιε, Βου-
λομένοις ἡμῖν ἀκούσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι
σπεύδασαι διανοῇ ἕτερον. ΜΟΤΣ. Δίξιμι βου-
λομένους. 1) εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι χαριζομένην 2) αὖ
μᾶλλον

disfaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isth-
mo. ΜΕΝ. Hoc vero et commercii utile
fuisse, et maritimis urbibus pariter atque me-
diterraneis. Nam his quoque fructus domestici
sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec
ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus
universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.
ΜΟΥΣ. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in
quo potius gratum facere vobis possim, qui stu-
den-

1. Βουλομένοις] *Gesn.* videtur legisse βουλό-
μενος, qui dedit lubens, pro vobis sic volen-
tibus; sed vulgatum aequè bonum. *Reitz.*

2. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζομένην] Haec senten-
tiam sanam ut habere possint vereor. Le-
gendum puto, tenui admodum in Mss.
discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. et
sic interpretatus sum. *Gesn.*

μᾶλλον τοῖς γε ἀφ' ἑαυτοῦ ἐς ἀηδὴς οὕτως φροντισήριον 3) ἐπὶ τῷ σπαδαίῳ.

Νέρονα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ᾤδαι ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεισέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβόλετο δὲ καὶ κατὰ Ὀλύμπια (τὸν ἡρωικώτατον τῶν ἀγώνων) εὐφρανέσθαι ἁδῶν. τὰ γὰρ Πύθια, 4) τῶν μὲν ἐν τῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κινάρεν τε καὶ ᾤδην θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, ὃ τῶν ἀποδεν αὐτῷ

dendi causa insuave adeo auditoriam ingressi sitis.

2. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam canumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non

3. ἐς ἀηδὴς οὕτως φροντισήριον] Videtur fingere Auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone. Gesner.

4. τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. Exam. 5. 7. τὸ γὰρ τῆς κλειστοῦς. Gesner.

αὐτῶν βεβηλωμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει
τῆ πόλεως, μεγαλεργίας ἡρώσθη, τὸν τε βασι-
λέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν 3) ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνδυ-
μη-

non inter ea, quae a longinquo cogitaverat
sed cum in naturam loci incidisset, magnifi-
centiae quodam amore correptus, et regem
illum Achivorum quondam ad Trojam profectus
Bo-

5. τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex
Achivorum Trojam oppugnantium, qui
Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an
ulquam memoretur. Certe nihil Homerus;
nihil Geographi. Contra a natura abscis-
sam omnes affirmant. Suspiciari licet ali-
quid hic excidisse; nempe dixit forte au-
ctor de illa *Homeric* fossa Il. H. Nestoris
fussa facta; deinde Neptunum commemo-
ravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispa-
nia, circa Gades disjuxerit, Siciliam ab-
ruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam
Omissis quae interjecta fuerant, male jam
Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc
est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas
fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic
dicatur ex persona Mulsonii. Caeterum qui
perfossionem Isthmi Corinthiaci rentarint,
vid. *Plin. H. N.* 4, 4. l. 5. Neronis cona-
tum describit, admixtis superstitionis qui-
busdam, credulitatis certe, vestigiis, *Xenophi-
linus* o *Dionis* l. 63. p. 722. *Gesner*.

μηθείς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτα-
 μεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γὰρ μὴν
 καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐ-
 τῷ ἐπὶ τὰς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξης καὶ πρὸ τέ-
 τω ἰσως ἐνενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλεργιῶν
 ὄντα καὶ πρὸς τέτοις, τὸ δὲ ὀλίγε ἀλλήλοις
 ἐπιμιῆσαι 6) πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμ-
 προῦς ἐσιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 Φύ-

horum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia ab-
sciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insu-
per Darium, ut Bosporo pons contra Scythas
ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte
ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum
maxima. Ad haec videri sibi poterat, se per-
miscendis tam parvo intervallo omnibus, splen-
dido Graeciam munere et velut epulis excipere.
Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,
 ta-

6. πὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῆσαι.] Legen-
 dum arbitror τῷ, quod quale sit, ex in-
 terpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο
 per *videri poterat* interpretatus sum aucto-
 ritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο,
 δόξαιεν. *Permiscere ἐπιμιῆσαι* est commer-
 ciorum societate inter se devincire. Τὰ
 ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-
 taudae. *Gesner.*

φύσεις μεθύσαι μὲν, ψαύσαι δὲ πῃ καὶ ἀκῆσαι
τῷτο Φθέγμα.

Προελθὼν δὲ τῆς σκηπῆς ὕμνον μὲν Ἀμφι-
τρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε, καὶ ᾠσμα ἑ μέ-
γα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέᾳ ὀρεζάντος δὲ
αὐτῷ χρυσὴν δάκρυαν τῷ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρα-
πέυσαντος, ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ᾗξε, κροτέμενός
τε καὶ αἰδόμενος, καὶ καθηκόμενος τῆς γῆς, τρεῖς,
οἶμαι τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπικνευμένοις παρὰ
κελευσάμενος συμπόνως ἄπτεσθαι τῷ ἔργῳ,
ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἑρκλέους δοκῶν
ὑπερβεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῷ δεσμω-
τηρίᾳ, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσπεργα ἐξεπόναν,
ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα.

Ἐβδό-

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire
gestiunt.

3. Progreffus autem de tentorio, hymnum
canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non
magnum Melicertae et Leucortheae. Cum vero
rastellum illi aureum porrexisset praeses Grae-
ciae, ad fossam accessit inter plausus atque
cantus, humpque ter, puto, percussa, hortat-
usque eos, quibus cura operis permiffa erat,
ut studiose illud aggrederebantur, Corinthum re-
diit, omnes a se Herculis superatos labores,
existimans. Atque ergastulorum vinculi saxosa
et difficilia elaborabant, terrena autem ac plana
exercitus.

4. Se-

Ἐβδόμην δὲ πε καὶ πέμπτῃ 7) ἡμέραν
 προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος ἄνω σαφές, ὡς δὴ τῷ Νέρω-
 νος μετεγνωκότος τὴν τομὴν. Ἔφασαν δὲ τὰς
 Αἰγυπτίους γεωμετρῶντας τῆς ἐκατέρας θαλάτ-
 τῃς τὰς Φύσεις, ἐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυ-
 χεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγαμένους τὴν ἐκ τῷ
 Λεχαιῆς περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναν. πελάγας γὰρ
 τοσάδε νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρύχιον
 ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τῷ

4. Septimo vel quinto adeo die, cum Isth-
 mo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e
 Corintho nondum tamen certus rumor, de mu-
 tato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant
 autem Aegyptios, dimenso utriusque maris fa-
 stigio, non ejusdem illa libramenti deprehen-
 disse, sed altius arbitrari illud, quod ex Le-
 chaeo *sive* *allabitur*, atque Aeginae proinde
 metuere, ne, tanto mari ad insulam illam appel-
 lente, plane submersa Aegina auferatur. Ve-
 rum

7. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτῃ] Hoc ea aetate
 scriptum sit necesse est, qua per septima-
 nas numerari jam coeptum esset. Imo vero
 ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere jubent viri docti
 apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. a. 13.
 Sed quo codice auctore? quaeve haec li-
 centia? *de Soul.*

τῷ Ἰσθμῷ τομῆς ἂν Θάλῃ μετέστησεν ὁ
σοφώτατος τε καὶ Φυσικώτατος. τῷ γὰρ
τεμεῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τῷ δημοσίᾳ
ᾄδειν.

Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ
ὀξύτατος, ὡς 8) τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος,
ὄνο-

rum Neronem quidem a secando Isthmo neque
Thales ille sapientissimus, et consultissimus na-
turae demovisset: magis enim secare illum jam
cupiebat, quam *ipsum* publice canere.

§. At Occidentis populorum motus, et acer-
rimus ille *uir*, qui rempublicam ibi capessive-
rat,

8. καὶ ὀξύτατος ὡς] Locus corruptus, arbi-
tror, quem ita forte emendare liceat, καὶ
ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκείσε ἦν
ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. No-
men viri est non Βίνδαξ, sed Βινδιξ, Vin-
dex. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in
mentem venisse legere, οὐξύπατος vel ὁ
ἐξύπατος Exconsul, s. Exconsule, quae
satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum
Galliam pro praetore Vindex, *Sueton. Ner.*
c. 40. et potest fieri, ut consulatu ante
functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος.
Docet enim *Dio* l. 53. p. 504. ab Augusto
institutum, quos ipse in suas provincias
mitteret, Legatos et Propraetores vocari,
licet Consulares essent, *πρεσβυταῖς ἀντι-*
Luc. Op. T. VIII. L1 *σερα-*

ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίης τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναί. τετὶ καὶ αὐτοὶ χεῖρας ἡμέσατε τῷ προπταίσαντος 9) χαλάρχε.

MEN.

rat, nomen ei Vindex, a Graecia et Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria caussantem: maria enim pari undique fastigio librata novi. Ajunt autem illi etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, et cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

6. MEN.

τρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὄσι. Haftenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura, sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, et vel tam rarissima vox ἐξύπατος: itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconfutem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet: sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. *Gesner.*

9. προπταίσαντος] Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. *du Soul.*

αὐτῇ τῆς Φάρυγγος μέλη δ' ἔτω κατεσκευασ-
μένα 12) βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν
Φθόγ-

interiora gutture. Cantica vero ita paratus
quodammodo stridit ac strepit. Interim toni
vorum musicarum mitigant illum, tolerabilio-
rem-

Ner. c. 20. *Exiguæ votis et fuscæ.* Κοῖλον
igitur illud s. canum in voce erat ab affe-
ctatione, cum maiorem et graviolem, quam
a natura habebat, vellet efficere, quod
depresso et introrsum adactō gutture ho-
die etiam conantur interdum adolescen-
tuli. *Gesner.*

κοῖλον μὲν.] Ita legendum animadverterat
etiam *La Croze*. Cumque et in L. idem
adscriptum, sensusque videatur postulare,
non dubitavi sic edere. Interim versionem
ad μὴ aptatam non attigi. *Reitz.*

12. μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα.] Nihil
præcessit de præparatis carminibus; sed
de voce præter naturam amplificata.
Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita
certe interea converti, dum meliora edo-
cear. Statim sequitur βομβεῖ πως —
ἐπιλαίνοῦσι. Horum verborum interpun-
ctionem pariter atque interpretationem
juvat locus *Epiphani* e libro de mens. et
ponder. mox a principio, quem observavi
indicio *Casauboni ad Suet. Neron. c. 20.*
Ita

Φθόγγων 13) ἐπιλαύουσι τῷτον, ἐπεὶ μὴ
 παύσει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ
 μελοποιία, εὐαγωγή μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία
 εὐσα-

*temque faciunt, cum sibi non confidit, colorum
 mulicorum humanitate, et modulatione flexi-
 bili sane, et bene composito ad citharam cantu,
 et quod, ubi tempus est, ingreditur, et stat, et*

L 1 3

trans-

Ita autem de septuaginta interpretibus lo-
 quitur, ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους καῖσθαι
 τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι,
 τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα
 μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus
 ex repetitione sonus; hunc mollierunt vo-
 ce, quam repetit Ebraeus sermo, semel
 tantum ponenda. Hoc certe discimus,
 βόμβος est sonus asperior, qui dicitur jun-
 ctura λαλῶνσθαι. Hoc ad nostram rem
 satis est. Nam βόμβαν esse *obscurum et
 raucum murmur*, ut apum et id genus ani-
 malculorum, satis constat: quod cum *fusca*
 Neronis voce pulchre convenit. *Gesner.*

13. τόνοι τῶν Φθόγγων] Nempe huic etiam
 loco lucem adfert illa inter Φωνὴν et
 Φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.*
Epict. 3. 6. Κοινὴ τις ἀκρόη λέγουτ' ἂν ἡ
 μόνον Φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν Φθόγ-
 γων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ. *Gesner.*

εὐσταλεί, καὶ ἔ. καιρὸς βαδίσαι, καὶ σῆμαι, καὶ μετασῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωσά τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντας μόνε τῷ βασιλεῖ δοκεῖν ἀκριβὲν ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τὰς κρείττους, 14) Φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρητημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεῦει μὲν γάρ, τῷ μετρίᾳ πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἁκρῶν διίσταται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῷ τροχῷ. Φύσει δ' ἐρεθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπράμενος

transfert se, et quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare.

7. Quoties vero imitatur superiores, vah risum! quam multus excidit spectantibus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis infistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae alligati sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam

14. μιμοῖτο τοὺς κρείττους.] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, et numismata. *Gesner.*

μένε αὐτῷ τῇ προσώπῃ· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον,
καὶ ἂν ἀποχρῶν περὶ δὴ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς
ὑφίενται, ὦ Μασώνιε; τέχνη γὰρ περὶ χαρίζον-
ται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπα-
λαίοντες, ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν
τῆς τραγωδίας ὑποκριτὴν, ὡς Ἴσθμοι ἀπέθα-
νεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν
ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί
τῆτο, Μασώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκρος τῇ λόγῃ.
ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγῃ ἀτόπῃ μὲν, ἐν ὀφθαλ-
μοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένῃ.

Ἴσθμοι

etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi
exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant,
quomodo se submitunt, Musoni? Nempe, arti
hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi qui-
dem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu co-
gita, Menecrates, tragicum actorem, qui in
Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam
circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et
quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi. MUS. Audi igitur rem incredibilem
illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

Ἰσθμοῖ γὰρ νόμιζε κειμέναι, μήτε κωμωδίας ἀγωνίζεσθαι, 15) μήτε τραγωδίας, ἐδόκει Νέρων τραγωδίας νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁ δ' Ἑπειρώτης, ἄριστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τῶ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τῶ Σεφάνῃ ἐρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δῶναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς

9. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comœdia certaretur, neque Tragoedia: visum est Neroni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingeat se et coronæ amittere captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset.

15. μήτε κωμωδίας ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoëdorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat *Plur. Sympol.* 5, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio Thesaurο dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀντιδήματα — ποιητείας Ἰσθμια νενικηκυίας. *Gesner.*

τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίανός τε, καὶ μανικῶς εἶχε
καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾷτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ
τῷ δὴ τ' αἰῶνι. βσιάντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ
τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κα-
λεῦων ὑφείναι αὐτῷ τᾶτον· αὐτὰ δὲ ὑπεραίρον-
τος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰς-
πέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τὰς αὐτὰ ὑπο-
κριτὰς, 16) οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι.
καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτας ἐλεφαντίνες καὶ
δι-

diffet. At hic exasperari et furere. Etenim
in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tem-
pus certaminis. Clamore autem laudantibus
Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere
hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
sollente vocem, et populariter contendente,
immittit Nero in pulpita suos histriones, tan-
quam qui negotio huic apti essent. Hi ergo,
qui pugillares eburneos bipatentes pugionum

L1 5

in-

16. τοὺς αὐτοῦ ὑποκριτὰς.] Forte ex illo
plausorum suorum numero, quos describit
Sueton. c. 20. Adolescentulas equestris ordi-
nis, et quinque amplius milia e plebe robu-
stissimae juventutis undique elegit, qui divisi
in factiones plausuum genera condiscerent etc.
Hi quidem plausuum ὑποκριτὰς fuere,
Gesner.

διθύρας προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἐγγὺς κίονα, κατέαξαν αὐτῷ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μισερὸν ἔτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος; ΜΟΥΣ. Παῖδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτῷ τὸ φθέγμα, τί χεὶρ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν σόμιον, πρὶν ἢ αἰετὶ ἐμφαῖ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὤρμησεν, ὡς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τῷ Πυθίᾳ καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τὰς Ὀρέ-

instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes eidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando? MUS. Lusus iste juveni interfectori suae matris. Si vero Tragicum histrionem, extirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? Qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obtutandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illam inter Ore-

Ὀρέσας τε 17) καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μη-
τρικτονῆσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν,
ἐπεὶ δὲ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς
εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τῷ
θεῷ ὤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκῶν.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιῆσα ναῦς;
ὥς ἐπάγειν τί ἀγαθὸν εἴοικεν. ἐμφάνονται γὰρ
ταῖς κεφαλαῖς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις
ἐκ πρώτης προτείνει τὴν χεῖρα, παρακλυόμε-
νος ἡμῖν θαρσύνει τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ
μὴ

Orestas et Alcmaeones, quibus matrum peracta
ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus
peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic
cum dicere non posset, quem ultus esset, con-
tumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen
mitiora veris audiret.

II. Sed dum loquimur, quænam navis
accedit? ut illa bonum quiddam videretur adve-
here! Coronati enim sunt capitibus, tanquam
chorus boni ominis. Atque de prora aliquis
protendit manum, bono nos animo esse iubens
et gaudere: clamat autem, nisi quid me fal-
lunt

17. εἰς τοὺς Ὀρέσας τε] Verficulum pro-
scriptum refert *Sueton.* c. 39. Νέρων, Ὀρέ-
σης, Ἀλκμαίων, μητρικτόνοι. Sed nihil
de oraculo. *Gesner.*

μὴ παρακῶ,, Νέρωνα οἶχεσθαι. MEN. Βοῶ
 γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς
 ἄπτεται. ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί. MEN. Ἀλλὰ
 μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς καίμένοις ἔ
 Φασι δεῖν.

Iunt aures, periisse Neronem. MEN. Enim
 vero sic clamat, Musoni, et disertius, quo pro-
 pius terram venit. MUS. Bonum factum,
 o Dii! MEN. Sed ne quid imprecemur: ne-
 gant enim hoc decere in defunctis.